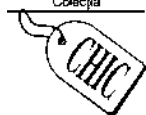

Colony

CHIC

www.sagepub.com

Colecția

Candace Bushnell, *One Fifth Avenue*

Copyright © 2008 by Candace Bushnell All rights reserved

© 2010 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere
www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P.

37;

P.O. BOX I-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUSHNELL, CANDACE

Clubul de pe 5th Avenue/Candace Bushnell; trad.
de Alina Popescu. - Iași: Polirom, 2010

I. Popescu, Alina (trad.)

Primă dată în ROMÂNIA

Candace Bushnell

Clubul de pe

5th Avenue

5th

Traducere din limba engleză de

Alina Popescu

EDITURA POLIROM
2010

Candace Bushnell, una dintre cele mai apreciate scriitoare de *chick-lit* ale momentului, s-a născut în 1958 în Glastonbury, Connecticut. La nouăsprezece ani s-a mutat în New York, unde a studiat la universitățile Rice și New York și a început să scrie articole despre femei, relații și întâlniri amoroase pentru reviste precum *Mademoiselle*, *Seif* sau *Esquire*, dezvoltându-și un stil personal, încărcat de un umor negru fermecător. A devenit celebră la începutul anilor '90, odată cu publicarea în foileton, în ziarul *The New York Observer*, a romanului *Sex and the City*, care s-a bucurat de un succes de public imens, stînd la baza serialului omonim (cunoscut în România cu titlul *Tatul despre sex*). I-au urmat romanele *4 Blondes* (2001), *Trading Up* (2003), *Lipstick Jungle* (2005) – adaptat de NBC într-un serial de televiziune avînd-o în rolul principal pe Brooke Shields – și *The Carrie Diaries* (2010). *Clubul de pe 5th Avenue* (2008) este o poveste plină de umor, voluptate și suspans despre bani și celebritate, despre putere și pericolele sale, despre

dorința de ascensiune socială și dezamăgirea visurilor spulberate, proiectată pe fundalul elegant și strălucitor al Manhattanului zilelor noastre. Candace Bushnell surprinde cu o fidelitate uimitoare viața tumultuoasă a societății elitiste din 5th Avenue nr. 1, printre ai cărei membri se numără personaje sofisticate și pitorești: figuri mondene, actrițe, scenariști, scriitori, finanțiști, avocați sau colecționari de artă. Simbol prin excelență al opulenței, influenței sociale și bunului-gust, imobilul olimpic din 5th Avenue nr. 1 exercită asupra tuturor o fascinație diabolică și nici un preț – fie că este vorba de intrigi, căsătorii din interes, trafic de antichități furate, răzbunări perfide sau chiar crime – nu pare prea mare pentru a te număra printre locatarii lui privilegiați.
Lui Heather Schroder

Riolog

Nu era vorba decât de un rol într-un serial de televiziune și de o garsonieră în New York. Dar rolurile de orice fel, cu atât mai puțin unele mai de Doamne-ajută, erau greu de găsit și, până și-n Los Angeles, toată lumea știa că e important să ai o a doua locuință în Manhattan. Iar scenariul a sosit în aceeași zi cu hotărârea de divorț.

Dacă viața reală ar fi un scenariu, producătorul ar cataloga acest fapt drept „o coincidență exagerată”. Însă Schiffer Diamond adora coincidențele și semnele, magia aproape copilărească a credinței că toate lucrurile din lume se petrec cu un scop. Era actriță și-și trăise aproape întreaga viață într-o atmosferă magică. Așadar a acceptat rolul, care îi cerea să se mute vreme de șase luni la New York, unde urma să locuiască într-o garsonieră pe care o avea pe 5th Avenue. Planul inițial era să stea la New York pe durata filmărilor, iar apoi să se întoarcă în L.A., la casa ei din Los

Feliz.

La două zile după ce acceptase rolul, s-a dus la restaurantul Ivy, unde a dat peste cel mai proaspăt fost soț, luînd prînzul în compania unei tinere. Stătea la o masă din centru, savurîndu-și din plin noul statut de președinte al unei rețele de televiziune, și judecînd după respectul arătat de personal femeii, Schiffer a tras concluzia că respectiva era noua lui iubită. Se zvonea că e o pianistă dintr-o familie vestită, însă avea înfățișarea țipătoare a unei prostituate de lux.

Relația era un clișeu, dar în cei douăzeci și cinci de ani petrecuți la Hollywood, Schiffer învățase că pe bărbați nu-i deranjează clișeele, mai ales cînd au legătură cu penisul. La scurt timp după aceea, cînd i-a dat valetului tichetul de parcare și a așteptat în fața restaurantului, cu ochelarii de soare la ochi, s-a hotărît să vîndă casa din Los Feliz, să se rupă cu totul de ea și să se mute definitiv în 5th Avenue nr. 1.

— Schiffer Diamond a acceptat un rol într-un serial TV, îi spuse Enid Merle nepotului ei, Philip Oakland.

— Probabil că e disperată, remarcă Philip, pe jumătate în glumă.

Enid și Philip ocupau două dintre cele mai bune apartamente din 5th Avenue nr. 1, situate la etajul al treisprezecelea, cu terase alăturate și separate de un încîntător gîrduț alb. Tocmai peste acest gard vorbeau acum Enid și nepotul ei.

— Ar putea fi un rol foarte bun, îl contrazise Enid, consultînd foaia de hîrtie pe care o ținea în mînă. Va juca o maică-stareță care părăsește viața de mănăstire și devine redactor-șef la o revistă pentru adolescenți.

— Aha, iată o idee credibilă, zise Philip cu sarcasmul pe care îl rezerva îndeobște tuturor chestiunilor legate de Hollywood.

— La fel de credibilă ca o șopîrlă uriașă care terorizează New Yorkul. Tare-aș vrea să te lași de scris scenariu și să te întorci la romanele serioase.

Nu pot, spuse Philip cu un zîmbet. *Sînt* disperat.

— Poate e bazat pe o poveste reală, continuă Enid. Chiar a existat o femeie – Sandra Miles – care a fost stareță și-a ajuns redactor-șef. Prin anii '70. Am avut-o invitată la cină o dată sau

de două ori. O femeie extrem de nefericită, dar poate asta era din pricină c-o înșela soțul. Fiind virgină atita vreme, e posibil să nu fi fost prea pricepută la partea cu sexul. În orice caz, adăugă Enid, serialul se filmează la New York.

— Într-o aprobă Philip.

— Presupun c-o vom vedea din nou prin clădire.

— Pe cine ? întrebă Philip, încercînd să lase impresia că nu-l interesează subiectul. Pe Sandra Miles ?

— Pe Schiffer Diamond, preciză mătușă-sa. Sandra Miles a părăsit New Yorkul acum mulți ani. Poate c-a și murit.

— Dacă nu cumva stă la un hotel, observă Philip, referindu-se la Schiffer Diamond.

— De ce-ar face așa ceva ? întrebă Enid.

După ce mătușă lui se întoarse în casă, Philip mai rămase pe terasă, uitîndu-se lung la Parcul Washington Square, spre care avea o priveliște excelentă. Se aflau în iulie, iar parcul era năpădit de verdeată, căldura uscată a lunii august fiind încă departe. Dar Philip nu se gîndea la frunze și flori. Mintea îi zburase departe, pe un doc din Insula Santa Cătălină, în urmă cu douăzeci și cinci de ani.

— Deci tu ești școlarul genial, zise Schiffer Diamond, apropiindu-se de el din spate.

— Poftim ? întrebă Philip, întorcîndu-se.

— Mi s-a zis că tu ai scris scenariul filmului ăsta de doi bani.

— Dacă crezi că atîta face..., se zburli Philip.

— Da, școlarele...? spuse ea.

— Atunci de ce mai joci în el ?

— Tbate filmele sînt, prin definiție, de doi bani. Nu sînt o formă de artă. Dar oamenii au nevoie de bani. Chiar și geniile.

— Nu fac asta pentru bani.

— Atunci de ce ?
 — Ca să cunosc fete ca tine ? Întrebă Philip.
 Schiffer rise. Era îmbrăcată în niște blugi albi și un tricou bleumarin. N-avea sutien, era desculță și bronzată.
 — Bun răspuns, școlarele, îi zise, începînd să se îndepărteze.
 — Hei, strigă Philip în urma ei. Chiar crezi că filmul e de doi bani ?
 — Tu ce crezi ? În plus, nu poți să judeci într-ade- văr munca unui bărbat pînă nu te-ai culcat cu el.
 — Plănuiești să te culci cu mine ?
 — Nu plănuiesc nimic niciodată. Îmi place să văd ce se întîmplă. Viața devine mult mai interesantă în felul ăsta, nu găsești ?
 Apoi plecă să-și joace scena.
 Un minut mai tîrziu, vocea lui Enid îl trezi brusc pe Philip din visare.
 — Tocmai am vorbit cu Roberto, îi spuse ea, refe- rindu-se la portarul-șef. Schiffer Diamond se întoarce astăzi. O menajeră a fost în apartamentul ei săp- tămina asta ca să-l pregătească. Roberto zice că se mută înapoi. Poate definitiv. Nu ți se pare grozav ?
 — Sînt încîntat la culme, răspunse Philip.
 — Mă întreb cum i se va părea New Yorkul. După ce-a fost plecată atîta timp...
 — Neschimbat, mătușică. Știi bine că New Yorkul nu se schimbă niciodată. Personajele sînt diferite, dar pieșa rămîne aceeași.
 Mai tîrziu în acea după-amiază, Enid Merle toc- mai făcea ultimele retușuri la rubrica ei zilnică de birfe, cînd o pală neașteptată de vînt trînti cu zgo- mot ușa terasei. Traversînd încăperea ca s-o des- chidă, Enid zări cerul și pași afară. Norii de furtună se strînseseră grămadă de partea cealaltă a fluviului Hudson și se apropiau cu repeziciune de oraș. Ce

ciudat, se gândi Enid, căci ziua de început de iulie nu fusese foarte călduroasă. Privind în sus, Enid o văzu pe vecina ei, doamna Louise Houghton, care se afla și ea pe terasă, purtând o pălărie de pai și ținând în mână înmănușată o pereche de foarfeci de grădină. În ultimii cinci ani, Louise Houghton, care împlinea curînd sută, se mai potolise și-și petrecea majoritatea timpului îngrijindu-și trandafirii premiați.

— Salutare, îi strigă ea doamnei Houghton, despre care se știa că e puțin cam tare de ureche. Se pare că vom avea o furtună puternică.

— Mulțumesc, dragă, îi răspunde doamna Houghton binevoitor, ca o regină care le vorbește supușilor credincioși.

Probabil că Enid s-ar fi enervat dacă n-ar fi știut că acesta era răspunsul standard pe care doamna Houghton îl dădea acum oricui.

— Cred că ar fi mai bine să intrați, îi zise Enid.

În ciuda aerului de grandoare desuetă care o învăluia pe doamna Houghton și care îi intimida pe unii, lui Enid îi era dragă bătrîna, căci erau vecine de peste șalzei de ani.

— Mulțumesc, dragă, repetă doamna Houghton și poate c-ar fi intrat în casă, dacă atenția nu i-ar fi fost atrasă de un stol de porumbei care își luă brusc zborul din Washington Square. În clipa următoare, cerul se întunecă și picături de ploaie cît alicele începură să bombardeze bulevardul. Enid se grăbi să intre, pierzînd-o din ochi pe doamna Houghton, care se lupta cu ploaia, înaintînd pe picioarele ei bătrîne și subțiri ca niște fuse. O nouă pală puternică de vînt desprinsese un grilaj din legături și-o doborî în genunchi pe bătrîna doamnă. Neavînd putere să se ridice, Louise Houghton se răsturnă pe o parte, căzînd pe șold. Osul fragil se rupse, împiedicînd orice altă mișcare. Vreme de cîteva minute rămase întinsă în ploaie, pînă cînd una dintre cele patru servitoare, care n-o putuse găsi nicăieri în apartamentul imens, de șase sute cincizeci de metri pătrați, nu se aventură afară, descoperind-o pe doamna Houghton sub grilajul de lemn.

Între timp, în strada dedesubt, două limuzine Lincoln Town Car își croiau încet drum pe 5th Avenue, ca un mic cortegiu. Cînd ajunseră în 5th Avenue nr. 1, șoferii coborîră și, aduși de spate din

cauza ploii, strigînd instrucţiuni şi înjurînd, se apucară să descarcă bagajele. Primul era un cufăr de călătorie

Louis Vuitton demodat, care necesita eforturile reunite a doi bărbaţi pentru a fi ridicat. Roberto, portarul, ieşi în grabă, se opri sub marchiză şi strigă după ajutoare, înainte să le facă bărbaţilor semn cu mina să-l urmeze. Un hamal se ivi de la subsol, împingînd un cărucior mare, cu minere de bronz. Şoferii urcară cu greu cufărul în cărucior şi apoi aşezară, unul după altul, toate celelalte bagaje deasupra.

Ceva mai jos, o pală puternică de vînt smulse umbrela din mina unui om de afaceri, întorcînd-o pe dos. Aceasta zbură pe trotuar precum mătura unei vrăjitoare şi se opri în sfîrşit în roata unui SUV negru şi lucios, care tocmai parcuse la intrare. Zăbind pasagerul de pe scaunele din spate, Roberto se hotărî să înfrunte ploaia. Înşfăcînd o umbrelă de golf verde cu alb, o agită ca pe-o sabie în timp ce ieşea grăbit de sub marchiză. Ajuns lîngă SUV, o poziţionă cu îndemînare împotriva vîntului, pentru a-l proteja pe pasagerul care ieşea din maşină.

Mai întîi se ivi un pantof de brocart verde cu albastru cu toc micuţ, urmat de celebrele picioare lungi, îmbrăcate în blugi albi strîmţi. Apoi o mină cu degete subţiri şi elegante de artistă; pe degetul mijlociu strălucea un inel cu un acvamarin imens. În final apăru din maşină însăşi Schiffer Diamond. În s-a schimbat deloc, îşi zise Roberto, luîndu-i mina şi ajutînd-o să coboare.

— Bună, Roberto, îl salută ea, de parcă fusese plecată doar două săptămîni, nu douăzeci de ani. Ce vreme de rahat, nu-i aşa?

-/4cM tutti

illy Litchfield trecea agale pe lângă 5th Avenue nr. 1 cel puțin o dată pe zi. Pe vremuri avusese un cîine, un terier Wheaten dăruit de doamna Houghton, care creștea terieri din rasa asta pe proprietatea ei de pe fluviul Hudson. Wheaty trebuia scos de două ori pe zi să alerge prin zona pentru cîini din Parcul Washington Square, iar Billy, care locuia pe bulevard, chiar puțin mai la nord de clădirea din 5th Avenue nr. 1, își luase obiceiul de-a trece prin fața ei, ca parte a ritualului său zilnic. 5th Avenue nr. 1 era unul dintre reperele sale personale, o clădire magnifică din piatră cenușie, construită în liniile clasice ale epocii art deco, iar Billy, care trăia cu un picior în noul mileniu și cu unul în societatea de bonton de odinioară, o admirase întotdeauna. „N-ar trebui să conteze unde locuiești, atîta timp cît e un loc decent”, își zicea în sinea lui, aspirînd totuși în secret să locuiască în 5th Avenue nr. 1. Aspirase la asta vreme de treizeci și cinci de ani, însă nu reușise.

Pentru o perioadă scurtă de timp, Billy se hotărîse să-și declare aspirația moartă sau măcar decăzută din grații. Asta se întîmplase chiar după 11 septembrie, cînd cinismul și superficialitatea

care curgeau practic prin venele oraşului erau interpretate drept cruzime inutilă şi dintr-odată părea de prost gust să-ţi doreşti altceva decît pacea mondială şi să nu apreciezi ce aveau. Trecuseră însă şase ani de-atunci

şi, întocmai ca un cal de curse, New Yorkul nu putea fi ţinut departe de poarta de start sau schimbat în profunzime. Pe cînd cea mai mare parte din oraş era în doliu, o societate secretă a bancherilor amestecase o grămadă de bani într-un cazan, adăugînd un praf de tinerete şi de tehnologie computerizată, şi *voilà*, s-a născut o nouă clasă de indivizi obsceni de bogaţi. Poate că lucrul ăsta a fost de rău augur pentru America, dar a fost de bun augur pentru Billy. Deşi un anacronism autodeclarat, lipsit de avantajele a ceea ce s-ar putea numi o slujbă stabilă, Billy îndeplinea întru cîtva rolul de consilier pe lîngă oamenii foarte bogaţi şi de succes, prezentîndu-le decoratori, dealeri de obiecte de artă, impresari de cluburi şi membri în consiliile de conducere ale instituţiilor de cultură, dar şi ale blocurilor de locuinţe. Pe lîngă cunoştinţele aproape enciclopedice despre artă şi antichităţi, Billy era versat şi în problemele de finanţe ale avioanelor cu reacţie şi iahturilor, ştia cine şi ce deţinea, unde era bine să mergi în vacanţă şi ce restaurante să frecventezi.

Billy stătea mai prost, însă, la capitolul finanţe

proprii. Posedînd rafinamentul unui aristocrat, se arăta cam snob, mai ales cînd venea vorba de bani. Era fericit să trăiască printre cei bogați și plini de succes, să fie spiritual la dîneuri sau petreceri, să dea sfaturi despre ce e mai bine să spui și cum e mai înțelept să-ți cheltuiești banii, dar nu concepea să-și murdărească mîinile urmărind cîștiguri bănești.

Astfel, deși tînjea să locuiască în 5th Avenue nr. 1, nu-și putuse stîmi niciodată dorința de-a încheia pactul cu diavolul, vînzîndu-și sufletul pentru banii necesari. Se mulțumea să stea în apartamentul cu chirie controlată pentru care plătea o mie o sută de dolari pe lună. Își reamintea adesea că omul n-are de fapt nevoie de bani, cînd e înconjurat de prieteni foarte bogați.

La întoarcerea din parc, Billy se simțea de obicei alinat de aerul dimineții. Dar în această dimineață de iulie era abătut. Așezîndu-se pe o bancă din parc și deschizînd *The New York Times*, descoperise că preaiubita lui doamnă Houghton pășise în lumea de dincolo noaptea trecută. În timpul furtunii dezlănțuite de acum trei zile, doamna Houghton fusese lăsată în ploaie nu mai mult de zece minute, dar chiar și acestea se dovediseră fatale. Făcuse o pneumonie gravă, care curmase rapid și brusc lunga sa viață, luînd prin surprindere pe aproape toată lumea din New York. Singura consolare a lui

Billy era că necrologul ei apăruse pe prima pagină din *Times*, semn că mai existau unul sau doi redactori care nu uitaseră tradițiile unei epoci mai rafinate, când arta conta mai mult decât banii, când contribuția adusă de fiecare societăți era mai importantă decât etalarea bogăției.

Cu gândul la doamna Houghton, Billy se trezi zăbovind dinaintea clădirii din 5th Avenue și uitându-se lung la fațada sa impozantă. Vreme de ani de zile, 5th Avenue nr. 1 fusese un club neoficial al artiștilor de succes de orice fel - pictorii, scriitorii, compozitorii, dirijorii, actorii și regizorii hărăziți cu energia creatoare care ținea orașul în viață. Deși nu era o artistă, doamna Houghton, care locuise la această adresă din 1947, fusese cea mai generoasă protectoare a lor, înființând organizații și donând milioane instituțiilor de artă mari și mici. Unii spusese că despre ea că era o sfință.

În ultima oră, paparazzii trăsese, se pare, concluzia că o fotografie a clădirii unde locuise doamna Houghton ar putea valora ceva și se adunaseră în fața intrării. Măsurind din priviri grupul fotografiilor îmbrăcați în tricouri lăli și blugi, sensibilitatea lui Billy se simți ofensată. Toți oamenii de calitate sînt morți, își zise cu tristețe.

Apoi, newyorkez fiind, mintea îi zbură inevitabil la chestiuni imobiliare. Ce se va întâmpla cu apartamentul doamnei Houghton? se întrebă. Copiii ei

aveau înjur de șaptezeci de ani. Nepoții, presupuse, îl vor vinde și vor lua banii, după ce de-a lungul anilor secătuiseră averea familiei Houghton, o avere care, asemenea multor vechi averi newyorkeze, se dovedise mai puțin impresionantă decât fusese în anii '70 și '80. În anii '70, un milion de dolari îți permitea să cumperi aproape orice. Acum abia dacă puteai să mai plătești o petrecere aniversară.

Cum s-a mai schimbat New Yorkul, își zise Billy.

„Banii se țin după artă, Billy, spunea întotdeauna doamna Houghton. Banii vor ceea ce nu pot cumpăra. Clasă și talent. Ține minte: dacă există un talent de-a face bani, există și un talent de-a ști cum să-i cheltuiești. Tocmai la asta te pricepi tu atât de bine, Billy.”

Și-acum, cine va scoate banii ca să cumpere apartamentul doamnei Houghton ? Nu mai fusese redecorat de cel puțin douăzeci de ani, așa că rămăsese prizonierul creioanelor din anii '80. Însă structura sa era magnifică și era unul dintre cele mai mari apartamente din Manhattan, un triplex veritabil, construit pentru primul proprietar al clădirii, care odinioară fusese hotel. Tavanele apartamentului erau înalte de trei metri și jumătate, exista o sală de bal cu șemineu de marmură și fiecare din cele trei nivele avea terase de jur împrejur.

Billy spera că nu va fi cineva în genul soților Brewer, deși speranțele erau probabil deșarte. În ciuda cretoanelor, apartamentul valora cel puțin douăzeci de milioane de dolari și cine și-ar fi putut permite să-l cumpere, dacă nu vreun speculator financiar proaspăt îmbogățit? De fapt, soții Brewer nici nu erau așa de răi în comparație cu alții. Soția, cel puțin, Connie, era o fostă balerină și prietenă de-a lui. Familia Brewer locuia la periferia orașului și deținea o casă nouă, absolut oribilă, în Hamptons, unde Billy urma să-și petreacă sfârșitul de săptămână. Atunci avea să-i spună lui Connie despre apartament și despre faptul că le putea asigura trecerea la președinta consiliului, un personaj extrem de antipatic, pe nume Mindy Gooch. Billy o cunoștea pe Mindy „dintotdeauna” – adică de pe la jumătatea anilor '80, când o întâlnise la o petrecere. Pe-atunci o chema Mindy Welch și tocmai ieșise de pe băncile Colegiului Smith. După ce absolvise cu brio, era convinsă că avea să devină o celebritate în lumea editorială. Pe la începutul anilor '90 se logodise cu James Gooch, proaspătul câștigător al unui premiu pentru jurnalism. Mindy își făcuse iarăși tot soiul de planuri mărețe, văzându-se pe ea și pe James drept noul cuplu de forță al orașului. Nici unul nu funcționase însă, iar acum Mindy și James erau un cuplu între două virste, din clasa de mijloc și cu pretenții artistice, care nu-și permitea să-și

cumpere propriul apartament. Billy se întreba deseori cum de izbutiseră să cumpere ceva în 5th Avenue nr. 1 din capul locului. Bănuia că totul se datorase morții neașteptate și tragice a unui părinte.

Mai zăbovi o clipă, întrebându-se ce așteptau fotografii. Doamna Houghton murise la spital. Era puțin probabil ca vreo rudă de-a ei să iasă din clădire, n-avea să existe nici măcar suspansul trupului ridicat într-un sac de plastic, așa cum vedeai uneori în clădirile în care locuiesc mulți oameni în vîrstă. Dar chiar în acel moment, pe ușă ieși agale nimeni alta decît Mindy Gooch. Era îmbrăcată în blugi, încălțată cu o pereche de papuci din aceia pufoși despre care unii pretind că sînt pantofi și care erau la modă acum trei ani. Mindy ascundea chipul unui adolescent, de parcă s-ar fi temut pentru siguranța lui. Fotografii nu-i băgară în seamă.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă ea, zărindu-l pe Billy și apropiindu-se să schimbe o vorbă cu el.

— Îmi închipui că-i vorba de doamna Houghton.

— A murit în sfîrșit ?

— Dacă vrei, se poate spune și așa, răspunse Billy.

— Cum altfel s-ar mai putea spune ?

întrebă Mindy.

— E vorba de cuvîntul ăsta, „în
sfîrșit”. Nu e deloc frumos.

— Mamă, spuse băiatul.

— E fiul meu, Sam, îl lămurî Mindy.

— Bună, Sam, zise Billy, strîngînd
mîna băiatului, care era surprinzător de chipeș, cu
un ciuf de păr blond și niște ochi negri. Nu știam că
ai copii, remarcă Billy.

— Are treisprezece ani, spuse Mindy.
Îl avem deja de ceva vreme.

Sam se îndepărtă de ea.

— Nu vrei să mă pupi înainte să
pleci ? Își întrebă Mindy fiul.

— Dar o să te revăd în... cît?...
patruzeci și opt de ore, protestă Sam.

— Se poate întîmpla orice. Ar putea să
mă lovească un autobuz. Și-atunci ultima ta
amintire va fi cum ai refuzat s-o săruți pe mama
înainte să pleci în weekend.

— Mamă, te rog, zise Sam, dar în cele
din urmă cedă și o sărută pe obraz.

Mindy se uită lung după el pe cînd trecea pe
partea cealaltă a străzii.

— A ajuns la vîrsta dificilă, îi spuse lui
Billy. Nu mai vrea să știe de mami. E îngrozitor.

Billy încuviință precaut din cap. Mindy era genul

acela agresiv de femeie newyorkeză cu nervii întinși ca niște odgoane și nu știai niciodată când s-ar putea desface odgonul, plesnindu-te peste față. Odgonul ăla, își zisese deseori Billy în sinea lui, s-ar putea chiar transforma într-o tornadă.

— Te înțeleg perfect, oftă el.

— Serios ? se miră Mindy, fixându-l cu niște ochi strălucitori.

Sînt puțin sticloși, își spuse Billy, poate că se droghează. Dar în clipa următoare Mindy se calmă și repetă:

— Deci doamna Houghton a murit în sfîrșit.

— Da, spuse Billy, oarecum ușurat. Nu citești ziarele ?

— S-a ivit ceva neașteptat în dimineața asta, zise Mindy cu ochii îngustați. Ar fi interesant să vedem cine încearcă să cumpere apartamentul.

— Vreun speculator financiar bogat, îmi închipui.

— Îi urăsc, tu nu ?

Și fără să-și ia la revedere, Mindy se răsuci pe călcîie și se îndepărtă brusc. Billy clătină din cap și o porni spre casă.

Mindy se duse la băcănia din colț. La întoarcere fotografi erau tot în fața clădirii din 5th Avenue nr.

1. Prezența lor o înfurie brusc.

— Roberto, zise Mindy, atrăgându-i atenția portarului. Te rog să chemi poliția. Trebuie să scăpăm de fotografiile ăștia.

— OK, doamnă Mindy.

— Roberto, vorbesc serios. N-ai observat că sînt tot mai mulți paparazzi din ăștia pe stradă în ultima vreme?

— E din pricină că sînt multe celebrități, răspunse Roberto. N-am ce să le fac.

— Cineva ar trebui să ia măsuri, decretă Mindy. Am să discut cu primarul despre asta. La următoarea întîlnire. Dacă a putut să pună pe fugă fumătoria și grăsanii, atunci cu siguranță poate să facă ceva și-n privința fotografiilor ăstora agresivi.

— Pe dumneavoastră o să vă asculte negreșit.

— Știi, James și cu mine îl cunoaștem bine, spuse Mindy. Pe primar. Îl știm de ani de zile. Încă dinainte de-a fi ales.

— O să încerc să-l alung, zise Roberto, dar sîntem într-o țară liberă.

— Nu mai sîntem, replică Mindy și, trecînd pe lîngă lift, deschise ușa apartamentului ei de la parter.

Apartamentul soților Gooch era unul dintre cele

mai vechi din clădire, fiind compus dintr-un șir de camere care odinioară serviseră drept depozite și locuințe pentru personal. Avea o formă neregulată,

cu multe spații ca niște boxe, încăperi care nu duceau nicăieri și colțuri întunecate, reflectând psihoza interioară a cuplului James și Mindy Gooch și mode- lînd psihologia micii lor familii. Care putea fi definită scurt printr-un singur cuvînt: nefuncțională.

Vara încăperile cu tavanul jos erau sufocante, iar iama mureai de frig. Cea mai mare dintre camere, pe care o foloseau drept cameră de zi, avea un șemi- neu îngust. Mindy bănuia că pe vremuri fusese ocupată de vreun majordom, șeful tuturor servitorilor. Poate că individul ademenise în ea tinere servitoare și făcuse sex cu ele. Poate că fusese homosexual. Iar acum, optzeci de ani mai târziu, iată că ea și James locuiau în aceleași încăperi. Din punct de vedere istoric, nu era tocmai în regulă. După ani și ani de urmărit visul american, de aspirații, studii universitare și muncă asiduă, în zilele noastre nu te mai alegi ca recompensă pentru eforturile tale decît cu un apartament pentru servitori, undeva prin Manhattan. Ba ți se mai și spune c-ai avut noroc. În timp ce la etajul de sus, unul dintre cele mai spațioase apartamente din Manhattan stătea gol, așteptînd mutarea vreunui bancher bogat, probabil un tînăr căruia nu-i păsa decît de bani și nu dădea nici o ceapă degerată pe binele țării sau al locuitorilor ei, care voia Să trăiască precum un mic rege, într-un apartament care, din punct de vedere moral, ar fi trebuit să fie al ei și al lui James.

Într-o cămăruță din capătul apartamentului, soțul ei James, cu încîntătorul lui cap marcat de un început de chelie și cu clăia de păr blond pieptănată pe spate, tăcînea fără milă la tastatura calculatorului, lucrînd la cartea sa, complet absent și convins, ca de obicei, că e în pragul ratării. Dintre toate sentimentele sale, acela de-a fi în pragul ratării era de departe cel mai puternic. Le pune în umbră pe toate celelalte, înghesîndu-le și alungîndu-le către periferia conștiinței sale, unde zăceau ca niște colete vechi, uitate într-un colț al încăperii. Poate că

în pachetele acelea se aflau și lucruri bune, folositoare, dar James nu avea timp să le deschidă.

James auzi zgomotul înfundat al ușii din celălalt capăt al apartamentului, când aceasta se închise în urma lui Mindy. Sau poate simți doar prezența soției. Trăia de atîta vreme în preajma lui Mindy, încît ajunsese să perceapă vibrațiile pe care aceasta le emitea. Nu erau unele foarte liniștitoare, dar îi erau familiare.

Mindy intră, se opri o clipă în fața lui, apoi se așeză în vechiul lui fotoliu din piele, cumpărat la lichidările de la Piaza, cînd venerabilul hotel fusese vîndut sub formă de apartamente unor oameni și mai bogați.

— James, începu ea.

— Da, zise James, abia ridicînd ochii de la calculator.

— Doamna Houghton a murit.

James se uită la ea netulburat.

— Știi? îl întrebă nevastă-sa.

— Știrea a apărut pe toate site-urile de internet azi-dimineață.

— De ce nu mi-ai zis și mie ?

— Credeam că știi.

— Sînt președinta consiliului, iar tu nu mi-ai spus. M-am întîlnit întîmplător cu Billy Litchfield. El mi-a zis. A fost jenant.

— Nu ai alte lucruri mai bune pentru care să-ți faci griji? o întrebă James.

— Ba da. Iar acum trebuie să-mi fac griji și pentru apartamentul ăla. Și pentru cei care se vor muta în el. Și pentru ce fel de oameni vor fi. De ce nu locuim noi în apartamentul ăla?

— Fiindcă valorează vreo douăzeci de milioane de dolari, iar noi se întîmplă să nu avem suma asta la îndemînă?

— Și a cui e vina ?

— Mindy, te rog, zise James scărpînindu-se în cap. Am mai discutat asta de un milion de ori. Nu e nimic *în neregulă* cu apartamentul nostru.

La etajul al treisprezecelea, adică etajul de dedesubtul celor trei nivele ocupate de apartamentul doamnei Houghton, Enid Merle stătea pe terasă, gîndindu-se la Louise. Partea superioară a clădirii era în trepte, ca un tort de nuntă, astfel încît terasele de sus puteau fi văzute de cei care locuiau dedesubt. Ce șoc! Numai cu trei zile în urmă stătuse chiar în locul acesta, discutînd cu Louise, al cărei chip era umbrît de eterna pălărie de pai. Louise nu lăsa niciodată soarele să-i atingă pielea și nu-și mișca decît rareori fața, fiind convinsă că expresiile faciale produc riduri. Făcuse cel puțin două liftinguri, cu toate astea, chiar în ziua furtunii, Enid își amintea că remarcase netezimea uimitoare a pielii ei. Cu ea însăși era altă poveste. Enid urîse încă din copilărie agitația și atenția exagerată acordată de femei propriei înfățișări. Totuși, fiind o persoană publică, Enid cedase în cele din urmă și își făcuse un lifting la celebrul doctor Baker, ale cărui cliențe din lumea bună erau cunoscute sub numele de „Fetele lui Baker”. La optzeci și doi de ani, Enid avea tenul unei femei de șaiszeci și cinci, în ciuda faptului că restul corpului era nu numai foarte încrețit, ci și la fel de plăcut pătat ca pielea unui pui.

Pentru aceia care cunoșteau istoria clădirii și a locuitorilor săi, Enid era nu doar a doua locatară ca vechime – prima fiind doamna Houghton –, ci și una dintre cele mai celebre, mai ales în anii '60 și '70. Enid, care nu se căsătorise niciodată și avea o diplomă în psihologie de la Universitatea Columbia (fiind una dintre primele sale absolvente), se angajase ca secretară la *New York Star* în 1948 și, dată fiind fascinația sa pentru ciudățeniile naturii umane și înzestrarea cu o ureche veșnic dispusă să

asculte, își croise drum către departamentul de știri mondene, unde ajunsese să dețină o rubrică permanentă. Fiindcă își petrecuse copilăria la o fermă de bumbac din Texas, Enid se simțise întotdeauna o străină și-și abordase subiectele prin prisma valorilor sudiste ale bunătății și compasiunii. Era cunoscută drept cronicarul monden „drăguț”, o reputație care se dovedise de mare folos. Cînd erau pregătiți să împărtășească propria versiune a unei povești, actorii și politicienii o sunau pe Enid. La începutul anilor '80, rubrica ei fusese vîndută prin sindicat mai multor publicații, astfel că Enid se îmbogățise. De zece ani încerca să se pensioneze, dar numele ei, susțineau patronii, era mult prea valoros, așa că Enid lucra ajutată de o echipă care îi culegea informațiile și scria apoi articolul. Însă în împrejurări speciale scria ea însăși textul. Decesul lui Louise Houghton era o astfel de împrejurare.

Gîndindu-se la articolul pe care trebuia să-l scrie despre doamna Houghton, Enid încercă un sentiment acut de pierdere. Louise avusese o viață plină și strălucitoare, o viață de invidiat și de admirat, și murise fără să-și fi făcut vreun dușman, poate cu excepția lui Flossie Davis, mama vitregă a lui Enid. Flossie locuia peste drum, fiindcă la începutul anilor '60 abandonase 5th Avenue nr. 1 pentru comoditățile unui bloc-turm recent construit. Însă Flossie era nebună și așa fusese întotdeauna, iar Enid își reaminti că senzația aceea acută de pierdere era un sentiment pe care îl purtase în suflet toată viața — tinjise cu ardore după ceva care părea întotdeauna inaccesibil. Pur și simplu asta e condiția umană, își spuse ea. Există întrebări inerente însăși naturii ființei, întrebări care nu-și pot găsi un răspuns, ci pot fi doar îndurate.

De obicei, aceste gânduri nu i se păreau depri-mante lui Enid, ci mai degrabă incitante. Trecînd prin viață, descoperise că cei mai mulți oameni nu reușesc să se maturizeze. Trupurile lor îmbătrînesc, dar asta nu înseamnă neapărat că și mintea lor

devine îndeajuns de coaptă. Nici măcar acest adevăr nu i se părea teribil de deranjant. Erau departe zilele în care o mîhneau nedreptățile vieții și neseriozitatea oamenilor, faptul că nu te puteai baza niciodată pe ei să facă ceea ce trebuie. Ajunsă la o vîrstă respectabilă, se considera extrem de norocoasă. Dacă aveai ceva bani și o sănătate acceptabilă și dacă locuiai într-un loc plin de viață, în care se petreceau o sumedenie de lucruri interesante în același timp, atunci era foarte plăcut să fii bătrîn. Nimeni nu-ți cerea altceva decît să trăiești. Ba chiar te aplaudau pentru simpla realizare de-a te da jos din pat dimineața.

Zărindu-i pe paparazzii din fața clădirii, Enid își dădu seama că ar trebui să-i spună lui Philip despre moartea doamnei Houghton. Nepotul ei nu se trezea prea devreme, dar știrea era destul de importantă pentru a justifica o deșteptare matinală. Bătu la ușa lui și așteptă un minut, plină ce-i auzi vocea somnoroasă și enervată strigînd:

— Cine-l acolo ?

— Eu.

— Îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri albastrii, Philip deschise ușa.

— Pot să intru ? Întrebă Enid. Sau ai vreo tînără doamnă în vizită ?

— Bună dimineața și ție, Nini, îi răspunse nepotul, ținîndu-i ușa ca să poată intra.

„Nini” era numele cu care Philip își alinta mătușa. I-l dăduse pe cînd avea numai un an și abia învăța să vorbească. Philip fusese întotdeauna și încă mai era, la patruzeci și cinci de ani, un copil precoc, dar poate că nu era întru totul vina lui, își spuse Enid.

— Și știi bine că nu mai există tinere doamne, adăugă el. Nu mai au nimic care să justifice apelativul de „doamnă”.

— Dar tinere tot sînt. Chiar prea tinere, spuse Enid, urmîndu-l în bucătărie. Louise Houghton a murit azi-noapte. M-am gîndit că poate

ai vrea să știi.

— Sărmana Louise. Bătrînul marinar se întoarce în mare. Cafea?

— Te rog. Mă întreb ce se va întâmpla cu apartamentul. Poate-l vor împărți. Ai putea cumpăra etajul paisprezece. Ai destui bani.

— Sigur.

— Dacă ai cumpăra etajul paisprezece, ai putea să te însori. Ai avea loc pentru copii.

— Te iubesc, Nini, spuse Philip, dar nu pînă-ntr-atît.

Enid zîmbi. Găsea că nepotul ei are un simț al umorului fermecător. Și arăta atît de bine – avea genul acela de frumusețe adolescentină pe care femeile îl consideră nespus de atrăgător –, că nu se putea supăra niciodată pe el. Purta părul puțin mai lung, pînă sub urechi, astfel că i se clirionța deasupra gulerului precum blana unui cocker spaniei, iar cînd se uita la el, Enid mai vedea încă dinaintea ochilor băiețelul drăguț de cinci anișori care venea la ea după grădiniță, îmbrăcat în uniformă albastră și cu șapca pe cap, încă de pe atunci era un băiat tare bun. „Mami doarme și nu vreau s-o trezesc. Iarăși e oboșită. Nu te superi dacă stau cu tine, Nini, nu-l așa?”, o întreba. Și ea nu se supăra. Nimic din ce facea Philip n-o supăra.

— Roberto mi-a spus că o rudă de-a lui Louise a încercat să intre în apartament azi-noapte, zise Enid, dar el nu i-a permis.

— O să fie foarte neplăcut, comentă Philip. Toate antichitățile alea...

— O să le vîndă Sotheby's, decretă Enid, și cu asta, basta. Sfîrșitul unei epoci.

Philip îi întinse o cană de cafea.

— Există întotdeauna decese în clădirea asta, zise.

— Doamna Houghton era în vîrstă,
remarcă Enid și, schimbînd repede subiectul,
întrebă: Ce planuri ai pentru astăzi?

— Încă mai am interviuri cu
documentariștii.

O diversiune, se gîndi Enid, dar hotărî să nu
între în detalii. Din atitudinea lui Philip își dădea
seama că scrisul îi puneă din nou probleme. Era
întotdeauna vesel cînd mergea bine și deprimat cînd
mergea prost.

Enid se întoarse în apartamentul ei și încercă să
lucreze la articolul despre doamna Houghton, dar își
dădu seama că Philip îi distrăsese atenția mai mult
ca de obicei. Nepotul ei era o fire complicată. Tehnic
vorbind, nu-i era nepot, ci un soi de văr de-al doilea,
bunica lui, Flossie Davis, fiind mama ei vitregă.
Mama ei bună murise pe cînd Enid era copil, iar tatăl
ei o cunoscuse pe Flossie în culisele de la Radio City
Music Hall, în timpul unei călătorii de afaceri la New
York. Aceasta era dansatoare în corul de balet și,
după o căsătorie rapidă, încercase să trăiască
împreună cu Enid și cu tatăl ei în Texas. Rezistase
șase luni, după care tatăl lui Enid se mutase cu
toată familia la New York. Cînd fiica vitregă avea
douăzeci de ani, Flossie născuse o fată, Anna –
mama lui Philip. Anna, asemenea mamei sale, era
foarte frumoasă, dar bintuită de demoni. Cînd Philip
avea nouăsprezece ani, se sinucisese, aruncîndu-se
de pe acoperișul clădirii din 5th Avenue nr. 1.0
moarte violentă și șocantă.

Era genul de eveniment pe care oamenii își
închipuie întotdeauna că nu-l vor uita, ceea ce nu e
deloc adevărat, se gîndi Enid. Cu trecerea timpului,
o minte sănătoasă găsește fără îndoială o cale de-a
șterge detaliile neplăcute. Așa se face că Enid nu
mai ținea minte exact ce se întîmplase în ziua morții
Annei, nu-și mai amintea bine nici ce se întîmplase
cu Philip după decesul mamei lui. Ținea minte doar
lucrurile esențiale – dependența de droguri, are-
starea, faptul că Philip petrecuse două săptămîni în
închisoare și lunile următoare într-un centru de
dezintoxicare dar amănuntele erau învăluite în

ceață. Philip își povestise experiențele într-un roman intitulat *Dimineață de vară*, pentru care primise Premiul Pulitzer. Dar în loc să urmeze o carieră artistică, Philip alesese calea mai profitabilă, prins în mrejele luxului și banilor de la Hollywood.

În apartamentul de alături, Philip stătea la rîndul lui în fața computerului, hotărît să termine o scenă din *Bridesmaids Revisited*, noul lui scenariu. Scrise două rînduri de dialog, apoi, într-un acces de frustrare, închise calculatorul. Intră în duș, întrebîndu-se din nou dacă nu cumva își ieșea din mînă.

Cu un deceniu în urmă avusese tot ce-și putea dori un bărbat de treizeci și cinci de ani în carieră: un Premiu Pulitzer, un Oscar pentru scenariu de film, bani și o reputație de neclintit. Dar apoi micile fisuri începuseră să-și facă apariția: filme care nu-și scoteau banii în box-office, certuri cu tinerii producători, fusese înlocuit în două proiecte. La vremea respectivă Philip își spusese că e irelevant: în definitiv, așa stau lucrurile în domeniul ăsta. Dar rîul de bani în care se scăldase în tinerețe scăzuse în ultimul timp, pînă ajunsese doar un pîrliaș. N-avea inima să-i spună lui Nini, care ar fi fost dezamăgită și alarmată. Pe cînd își șampona părul, analiză din nou situația la rece, spunîndu-și că nu existau motive de îngrijorare. Ajutat de un proiect bun și de ceva noroc, avea să urce iarăși pe val cît de curînd.

Cîteva minute mai tîrziu, Philip intră în lift, ciufulindu-și părul umed. Gîndindu-se încă la viața lui, tresări surprins cînd, la etajul nouă, ușile se deschiseră și auzi clinchetul unei voci muzicale bine cunoscute:

— Philip.

O clipă mai tîrziu, Schiffer Diamond intră și ea în lift.

— Școlarele, îl tachinează ea, ca și cînd s-ar fi despărțit ieri, nu-mi vine să cred că stai tot în clădirea asta de doi bani.

3

2

Philip rise.

— Mi-a spus Enid că te întorci, zise zimbînd, apoi trecu imediat la zeflemelie de altădată. Și iată-te.

— Ți-a zis ? exclamă Schiffer. A scris un întreg articol pe tema asta. Întoarcerea lui Schiffer Diamond. M-a descris ca pe un pistolar între două vîrste.

— Tu n-ai putea să fii niciodată între două vîrste, zise Philip.

— Aș putea și chiar sînt, replică Schiffer, apoi se opri și îl măsura din cap pînă-n picioare. Mai ești înșurat ?

— Nu de șapte ani încoace, răspunse Philip aproape cu mîndrie.

— Nu cumva ăsta e un soi de record pentru tine? Credeam că nu rămii niciodată burlac mai mult de patru ani.

— Am învățat multe din ultimele două divorțuri. Adică să nu mă mai înșor niciodată. Dar tu? Unde-i al doilea soț?

— Ah, am divorțat și de el. Sau el de mine. Nu mai țin minte.

— Schiffer îi zîmbi în felul acela special, care îl făcea să se simtă ca și cînd ar fi fost singura ființă de pe pămînt. Philip se lăsă păcălit pentru o clipă, apoi își aminti că o mai văzuse folosind zîmbetul acela cu mulți alții.

— Ușile liftului se deschiseră și Philip privi peste umărul lui Schiffer, la cîrdul de paparazzi din fața clădirii.

— Țștia au venit pentru tine ? o întrebă pe un ton aproape acuzator.

— Nu, prostituțele. Au venit pentru doamna Houghton. Nu sînt chiar atît de celebră, replică ea.

— Traversînd în grabă holul, trecu printre flashurile blițurilor și se urcă pe bancheta din spate a unei mașini albe.

— O, ba da, ești, își spuse Philip. Ești la fel de celebră, ba chiar mai mult. Ferindu-se de fotografi,

traversă 5th Avenue și coborî pe 10th Street, îndrep- tîndu-se către mica bibliotecă de pe 6th Avenue, unde mai lucra din cînd în cînd. Dintr-odată se simți iritat. De ce se întorsese? Avea să-l tortureze din nou și apoi să plece. Femeia asta. era total imprevizibilă. Acum douăzeci de ani îl surprinsese, cum- pîrînd un apartament în 5th Avenue nr. 1 și încercînd să-l treacă drept o dovadă incontestabilă că nu-l va părăsi niciodată. Era actriță și nebună de legat. Toate erau bune, iar după ultimul episod, cînd fugise și se măritase cu contele ăla blestemat, Philip jurase să nu se mai încurce în veci cu vreo actriță.

Intră în sala răcoroasă a bibliotecii și se așază într-un fotoliu uzat. Luă ciorna scenariului de la *Bridesmaids Revisited* și, după ce citi cîteva pagini, o puse deoparte degustat. Cum de ajunsese el, Philip Oakland, cîștigător al Premiului Pulitzer, să scrie porcării din astea ? Putea să-și închipuie deja reacția lui Schiffer Diamond: „De ce nu-ți vezi tu de treaba ta, Oakland? Măcar găsește ceva de care să-ți pese”. Dar și propria apărare: „Se numește *industria* divertismentului, nu *arta* divertismentului”. „Rahat, f-ar răspunde ea. Ți-e frică.”

Ei bine, Schiffer se mîndrise întotdeauna cu faptul că nu-i era frică de nimic. Asta era apărarea ei de rahat: insista mereu că nu e vulnerabilă. E o minciună, își spuse Philip. Însă cînd venea vorba despre sentimentele ei pentru el, Schiffer fusese întotdeauna de părere că era ceva mai bun decît își închipuia el însuși.

Luă iarăși paginile, însă își dădu seama că nu era cituși de puțin interesat de scenariu. *Bridesmaids Revisited* era exact ceea ce părea - o poveste despre ce se petrecuse în viețile a patru femei care se întîl- niseră în calitate de domnișoare de onoare la douăzeci și doi de ani. Ce mama naibii știa el despre tineretele de vîrsta asta? Ultima lui iubită, Sondra, nu era nici pe departe atît de tînără pe cît sugerase Enid - de fapt, avea treizeci și trei de ani -

și era o producătoare de mare viitor la o companie de film independentă. După nouă luni însă, aceasta se săturase de el, presupunând – pe bună dreptate – că nu era pregătit, și nici nu avea să fie prea curind, să se însoare și să aibă copii. Un lucru „patetic” la vârsta lui, după părerea Sondrei și a prietenelor ei. Asta îi aminti lui Philip că nu mai făcuse sex de două luni, de când se despărțiseră. Nu c-ar fi fost cine știe ce de capul partidelor respective. Sondra parcursese toate mișcările de rutină, însă partidele în sine nu-l inspiraseră deloc, așa că se trezise indepli- nindu-și partea sa de rol cu un soi de oboseală care îl împinse să se întrebe dacă sexul va mai fi vreodată plăcut. Gîndul ăsta îl purtă în trecut, spre partidele de sex cu Schiffer Diamond. Ei da, își spuse, privind absent paginile scenariului, ăla era sex adevărat.

La capătul Manhattanului, mașina albă în care se afla Schiffer Diamond traversa Podul Williamsburg, îndreptîndu-se către Studiourile Steiner din Brooklyn. Schiffer încerca și ea să studieze un scenariu – episodul-pilot din *Doamna Stareț* – la care avea o primă ședință de lectură pe roluri în dimineața aceea. Rolul era unul foarte bun: o călugăriță de patruzeci și cinci de ani își schimbă radical cursul vieții și descoperă ce înseamnă să fi o femeie modernă. Producătorii voiau ca personajul să fie între două vârste, deși Schiffer încă nu se împăcase cu ideea că patruzeci și cinci de ani intra în categoria „între două vârste”. Asta o făcu să zîmbească, amintindu-și cum se străduise Philip să nu pară surprins că o vede în lift. Fără îndoială, și el accepta cu greu faptul că patruzeci și cinci de ani însemna „între două vârste”.

Apoi, ca și Philip, își aduse aminte de viața lor amoroasă. Dar pentru ea, amintirea partidelor de sex cu Philip era umbrită de frustrare. Sexul are niște reguli: dacă nu e grozav de prima dată, probabil că

se va îmbunătăți. Dacă e fantastic de prima dată, vru fi din ce în ce mai prost. Dar în general, dacă e cu adevărat grozav, mai grozav decît îți amintești să fi fost vreodată, asta înseamnă că cei doi sînt făcuți să fie împreună. Reguliile erau puerile, firește, ineptii născocite de tinerele care se chinuiau să-i înțeleagă pe bărbați. Dar sexul 2 Philip încalcăse toate regulile. Fusese fantastic de prima dată și continuase să fie așa, însă ei nu sfîrșiseră împreună. Iată unul dintre lucrurile dezamăgitoare pe care le înveți despre viață: da, bărbaților le place sexul, dar sexul fantastic nu înseamnă neapărat că vor să se însoare cu tine. De fapt, nu are nici o implicație mai largă. E doar atît: sex fantastic.

Se uită pe geam, la East River. Apa era maronie, dar cumva reușea să sclipească, întocmai ca o doamnă venerabilă care nu vrea să renunțe la bijuterii. De ce-și mai bătea capul cu Philip? Era un neghiob. Cînd sexul fantastic nu e de-ajuns pentru un bărbat, atunci individul nu mai are leac.

Asta o conduse către concluzia sa personală: poate că sexul nu fusese pentru el la fel de special ca pentru ea. La urma urmei, cum definești o partidă de sex fantastică? Există o mulțime de lucruri pe care le poți face pentru a stimula organele genitale: sărutările, linsul și atingările blînde, dar apăsate, minile care se înfășoară în jurul penisului sau degetele care explorează interiorul vaginului. Pentru femeie înseamnă să se deschidă și să accepte penisul nu ca pe un obiect străin, ci ca pe o sursă de plăcere. Acesta este momentul crucial al unei partide de sex fantastice: întîlnirea dintre penis și vagin. Își mai amintea încă primul moment al contactului dintre ea și Philip, surpriza lor cînd au constatat cît de bine se simțeau, apoi senzația că trupurile lor dispăruseră; lumea se topise și viața însăși părea să se fi concentrat în acea frecare a moleculelor care ducea la o explozie. Senzația aceea de împlinire, de închidere a cercului - însemna cu siguranță ceva, nu-i așa?

3 xistau momente cînd Mindy Gooch nu mai era

6

E

sigură ce căuta în slujba ei, când nu-i mai înțelegea rostul și chiar în ce consta ea, de fapt. Cu zece ani în urmă, Mindy, care ținuse cronică culturală a revistei, care la treizeci și trei de ani fusese ambițioasă, inteligentă, plină de energie și chiar (îi plăcea să creadă) nemiloasă, izbutise să se propulseze până în postul de șefă a departamentului internet (pe care nimeni nu-i înțelegea prea bine pe atunci), însoțit de un salariu frumușel de jumătate de milion de dolari pe an. La început îi mersese din plin în noul post (într-adevăr, cum s-ar fi putut să nu-i meargă, de vreme ce nimeni nu știa ce face sau ce-ar fi trebuit să facă ?!), fiind considerată drept una dintre cele mai strălucitoare stele ale companiei. Cu figura ei comună, dar atrăgătoare, și coafura scurtă, elegantă, Mindy era purtată pe la toate petrecerile corporatiste, primea premii de la organizațiile feminine de media și le ținea conferințe studenților despre „rețeta” ei de succes („muncă asiduă, nici o slujbă nu-i de lepădat, nici un detaliu nu-i de neglijat”, cuvinte pe care tinerii nu vor să le audă, chiar dacă sînt adevărate). Apoi apăruseră zvonuri că Mindy era pregătită pentru un post încă și mai înalt, unul de conducere, cu mulți ciraci în subordine – ceea ce echivala, îi plăcea ei să creadă, cu a fi făcut cavaler în secolul XVI. La vremea respectivă, când cariera ei se afla în ascensiune, era înșuflețită de o încredere în sine de-a dreptul magică, ce îi permitea să abordeze cu succes orice aspect al vieții. Găsise apartamentul din 5th Avenue nr. 1, își mutase familia, intrase în consiliul de administrație, își înscrisese fiul, pe Sam, la o grădiniță mai bună, pregătea fursecuri Toii House și decora dovleci de Halloween cu vopsele netoxice, făcea sex cu soțul o dată pe săptămână și chiar urmase un curs, împreună cu prietenile, despre cum să faci o felăție (folosind banane drept material didactic). Se gîndise unde va fi peste cinci, zece, cincisprezece ani. Visase să zboare în jurul lumii cu avionul companiei, să conducă ședințe în țări străine. Avea să fie o stea nobilă, asediată în secret

și în tăcere de presiunea constantă din jur.

Dar anii trecuseră și Mindy nu-și îndeplinise promisiunea. După cum se dovedise, ocaziile de a-și îndeplini visurile se terminaseră. Sam trecuse printr-o scurtă criză de „socializare”, iar experții școlii consideraseră că ar fi benefic să petreacă mai mult timp în tovărășia altor copii – o problemă frecventă în familiile alcătuite din doi adulți și un singur copil –, asta necesitând eforturi ulterioare de organizare și forțarea lui Sam să se înscrie la sporturi recreative, să primească prieteni de joacă (apartamentul răsună de șuierăturile și clinchetele din jocurile video, în vreme ce „băieții” se jucau unul lângă celălalt) și să meargă în weekenduri de schi costisitoare în Vermont (în cursul unui asemenea voiaj, Mindy își luxase o gleznă și umblase în cîrje o lună). Apoi James, care câștigase Premiul Național pentru Reviste în 1992, se hotărîse să scrie ficțiune; după trei ani de lupte cu scrisul, care lui i se părușeră a fi pe viață și pe moarte, reușise să publice un roman din care se vinduseră șapte sute cincizeci de exemplare. Depresia și frustrarea lui le afectase viețile, astfel că Mindy constatase într-un sfîrșit că viața de zi cu zi, cu dezamăgirile sale inevitabile, o epuizase pur și simplu.

Totuși, se gîndea deseori, ar fi putut să treacă peste toate astea, dacă n-ar fi fost personalitatea ei.

Neliniștită și trează în puterea nopții, Mindy examina adesea detaliile interacțiunilor sale cu lumea „corporatistă”, constatînd că lipseau cu desăvîrșire. Pe vremuri, lumea aceasta era populată de oameni ca Derek Brumminger, eternul adolescent cu fața brăzdată de acnee, care părea a fi veșnic în căutare de sine și care, aflînd că Mindy habar n-avea de rockul anilor '70, o tolerase pe la ședințe, abia cînd s-o bage în seamă. Înțelegerea tacită era următoarea: dacă voiai să intri în lumea corporatiștilor și să fii unul de-ai lor, trebuia să te transformi la propriu într-unul din ei, fiindcă își petreceau întotdeauna timpul împreună, luau cîna cînd la unul, cînd la altul, se invitau reciproc la nesfîrșite evenimente caritabile, unde eticheta era obligatorie, și mergeau toți în vacanță în aceleași locuri, precum lemingii. Hotărît lucru, Mindy și James nu se încădrau în profilul ăsta. Mindy nu era „de viață”. Nu-i stătea în fire să fie obraznică sau hitră sau cochetă; era o femeie inteligentă, serioasă și dezaprobatoare, adică puțin plictisitoare. Pe deasupra, deși majoritatea corporatiștilor erau democrați, în ochii lui James nu erau tocmai niște democrați adevărați. Democrații bogați, plini de privilegii și cu pachete salariale uriașe erau o rușine, practic un oximoron, și după a treia serată la care James exprimase această părere, iar Derek Brumminger replicase că poate James era de fapt comunist, soții Gooch nu mai fuseseră niciodată invitați. Și cu asta, basta. Viitorul lui Mindy era stabilit: avea să rămînă unde se afla, fără să înainteze vreun pas. Evaluările anuale care au urmat erau invariabil aceleași: făcea o treabă minunată și toți erau mulțumiți de performanțele ei. Nu-i puteau mări salariul, dar îi puteau oferi opțiunea de-a mai cumpăra acțiuni ale companiei. Mindy își înțelegea situația: era prizoniera unei glorioase forme de sclavie cu acte în regulă. Singura cale de-a obține banii de pe acțiuni era să se pensioneze sau să fie concediată, însă între timp avea o familie de întreținut.

În dimineața morții doamnei Houghton - aceeași dimineață în care Philip Oakland își punea la îndoială cariera, iar Schiffer Diamond își punea întrebări despre sex Mindy Gooch se duse la birou și, ca în majoritatea zilelor, participă la o serie de întâlniri. Ședea picior peste picior în spatele biroului lung și negru, pe scaunul rotativ comod, îmbrăcat în piele neagră. Purta pantofi negri, cu botul ascuțit și tocuri practice, de doar cîțiva centimetri. Întîlnirea de la ora unsprezece îi aduse dinainte patru femei, care se așezară pe canapeaua îmbrăcată în material ecosez aspru și pe cele două taburete mici, îmbrăcate și ele în același material urît. Au băut cafea sau apă plată și au discutat despre articolul din *The New York Times*, care trata tema îmbătrînirii internetului. Au vorbit despre agențiile de publicitate. Oare cucoanele în costume care controlau fondurile din publicitate ajunseseră în sfîrșit să recunoască faptul că cei mai importanți consumatori erau femei ca și ele, trecute de treizeci și cinci de ani și dispuse să-și cheltuiască banii ? Conversația se îndreptă spre jocurile video. Erau benefice sau nu? Ar fi rentabil să includă un joc video pe site-ul lor pentru femei ? Și despre ce-ar fi vorba în el?

— Pantofi, zise una dintre ele.
— Cumpărături, sugeră alta. Dar există deja, în cataloagele online.
— De ce să nu le punem pe cele mai bune într-un singur loc?
— Și să adăugăm bijuterii scumpe.
— Și hăinuțe pentru bebeluși.
Deja e deprimant, își spuse Mindy.
— Oare numai atît ne interesează, cumpărăturile ?
— N-avem încotro, răspunse o femeie. Sînt înscrise în codul genetic. Bărbații sînt vînători, femeile - culegătoare. Cumpărăturile sînt și ele o formă de cules.

Toate izbucniră în râs.

— Mi-aș dori să facem ceva provocator, spuse Mindy. Ar trebui să fim la fel de provocatoare ca site-urile de mondenități. Ca Perez Hilton. Sau Snarker.

— Cum am putea face asta ? Întrebă politicoasă una dintre femei.

— Nu știu. Ar trebui să încercăm să spunem adevărul. Să vorbim despre cât de greu este să faci față virstei mijlocii. Sau despre cât de jalnic este sexul în cuplurile căsătorite.

— Sexul în cuplurile căsătorite este jalnic ? Întrebă cineva.

— Asta e un fel de clișeu, nu-i așa? remarcă altcineva. De femeie depinde să nu-și piardă interesul.

— Da, dar cine are timp de asta ? E aceeași chestie repetată la infinit. E ca și cum ai minca zilnic aceeași mâncare.

— Zilnic ?

— OK, poate doar o dată pe săptămână. Sau o dată pe lună.

— Deci, ce spunem aici, că femeile își doresc variație? Întrebă Mindy.

— Eu, nu. Sînt prea bătrînă ca să las un străin să mă vadă goală pușcă.

— Poate că ne dorim asta, dar știm că e imposibil. Nici măcar nu putem să vorbim despre faptul că ne dorim asta.

— E prea periculos. Pentru bărbați.

— Femeile nu vor variație la modul în care o vor bărbații. Vreau să zic, ați auzit de vreo femeie care să apeleze la serviciile unei prostituate masculine ? E dezagustător.

— Dar dacă prostituata masculină ar fi Brad Pitt?

— Pentru Brad Pitt nici n-aș sta pe gînduri să-mi înșel bărbatul. Sau pentru George Clooney.

— Deci nu se pune dacă bărbatul e star de cinema, conchise Mindy.

- Exact.
- Nu vi se pare o ipocrizie? Întrebă ea.

— Ba da, dar care sînt șansele să se întîmple una ca asta?

Toată lumea rise stînjenită.

— Am adunat cîteva idei interesante, zise Mindy. Ne întîlnim din nou peste două săptămîni și vedem cum stăm.

După ce femeile părăsiră biroul, Mindy se uită absentă peste e-mailuri. Primea cel puțin două sute cincizeci pe zi. De obicei, se străduia să țină pasul, dar acum simțea că se scufundă într-o mare de amănunte lipsite de importanță.

Care e rostul? se întrebă. Lucrurile o țineau întruna așa, fără să dea semne că vor ajunge vreodată la un final. Mîine se vor aduna alte două sute cincizeci, poi-mîine încă două sute cincizeci, răspoi-mîine la fel, și tot așa, la infinit. Ce-ar fi dacă într-o bună zi s-ar opri pur și simplu?

Vreau să însemn ceva, își zise Mindy. Vreau să fiu iubită. De ce e așa de greu?

Îi comunică asistentei că pleca la o întîlnire și că nu va reveni la birou decît după prînz.

Părăsind incinta birourilor, luă liftul pînă la parterul clădirii noi și masive - în care primele trei nivele erau ocupate de un mall cu restaurante și magazine costisitoare, unde turiștii bogați puteau cumpăra ceasuri cu cincizeci de mii de dolari -, apoi coborî pe o scară rulantă pînă în măruntaiele umede ale coridoarelor de la subsol și străbătu un tunel de ciment care o scoase la metrou. De douăzeci de ani mergea cu metroul de zece ori pe săptămînă, în total cam o sută de mii de călătorii. Nu asta ai în minte cînd ești tînăr și hotărît să reușești. Își luă o mască inexpresivă și se prinse de bara de metal, sperînd că se va lipi de ea vreun bărbat, că nu-și va freca penisul de piciorul ei, cum fac uneori bărbații, ca niște cîini acționînd din instinct. Aceasta era rușinea mută îndurată de toate femeile care mergeau cu metroul. Nimeni nu făcea nimic și nici nu vorbea despre asta, pentru că vinovații erau mai mult animale decît oameni și nici o femeie nu era dispusă să-și amintească de existența acestui gen

de bărbați sau de josnicia îngrijorătoare a masculului speciei umane în stare naturală.

— Nu mai luați metroul! exclamase asistenta ei, după ce Mindy o regalase cu încă o poveste despre un astfel de incident. Aveți dreptul la mașină de serviciu.

— Nu vreau să rămân blocată în traficul din Manhattan, îi răspunsesse Mindy.

— Dar puteți să lucrați în mașină. Și să vorbiți la telefon.

— Nu. Îmi place să văd oamenii.
— Spuneți mai bine că vă place să suferiți, replicase asistenta. Vă place să fiți abuzată. Sînteți o masochistă.

Cu zece ani în urmă, un astfel de comentariu ar fi fost catalogat drept indisciplină. Însă acum situația era alta. Acum domnea o nouă democrație, în care orice tînăr era egalul oricărui bătrîn, o nouă cultură, în care era greu să găsești vreun tînăr căruia să-i pese măcar de muncă și care să tolereze măcar lucrurile mai puțin plăcute.

Mindy ieși de la metrou pe la 14th Street, străbătînd pe jos cele trei cvartale pînă la sala de gimnastică. Își schimbă hainele cu gesturi mecanice și se urcă pe banda de alergare. Mări viteza, forțîndu-și picioarele să iuțească ritmul. Iată o metaforă perfectă a vieții ei, își spuse. Alerga, alerga și tot alerga, fără să ajungă vreodată undeva.

Întorcîndu-se în vestiar, făcu un duș scurt, îndeșîndu-și cu grijă părul coafat sub o cască de plastic. Se uscă, se îmbracă la loc și, gîndindu-se la restul zilei – alte întîlniri și e-mailuri care vor conduce inevitabil la alte întîlniri și alte e-mailuri –, se simți epuizată. Se așeză pe banca îngustă de lemn și-i sună pe James.

— Ce faci? îl întrebă.
— N-am mai discutat despre asta? Mă duc la prînzul ăla, îi răspunse James.

— Vreau să faci ceva pentru mine.
— Ce?
— Să lei cheile de la apartamentul

doamnei Houghton de la administrator. Nu le pot lăsa nesupravegheate. Și trebuie să-i arăt casa agentului imobiliar. Rudele doamnei Houghton doresc să vîndă repede, iar eu nu vreau ca apartamentul să stea gol mult timp. Valoarea proprietăților imobiliare e în creștere. Însă nu știi niciodată cînd poate să scadă, iar prețul apartamentului ăsta trebuie să impună un standard. Pentru ca toate apartamentele să valoreze mai mult.

Ca de obicei, James nu mai era atent cînd Mindy începea să vorbească despre proprietăți imobiliare.

— Nu poți să le iei tu cînd vîi acasă?

Mindy se înfurie brusc. De-a lungul anilor îi trecuse multe cu vederea soțului ei. Trecuse cu vederea faptul că uneori abia dacă-i vorbea, răspunzînd monosilabic. îi trecuse cu vederea chelia și mușchii lăsați. Trecuse cu vederea faptul că nu era deloc romantic și că nu spunea niciodată „Te iubesc” dacă nu spunea ea mai întîi, însă chiar și atunci cînd era obligat, n-o spunea decît de trei sau patru ori pe an. Trecuse cu vederea certitudinea că nu avea să facă niciodată avere și că nu avea să fie probabil în veci un scriitor foarte respectat, îi trecuse cu vederea plîm și faptul că urma să se facă de poveste cu acest al doilea roman al său. Ajunseser aproape la fundul sacului.

— Nu pot să le fac eu pe toate, James. Pur și simplu nu mai pot continua așa.

— Poate ar fi bine să consulți un doctor. Să-ți faci niște analize.

— Asta n-are nici o legătură cu mine. E vorba despre tine și despre îndatoririle tale. De ce nu poți să mă ajuți atunci cînd te rog, James?

Acesta oftă. Fusese foarte entuziasmat de prînzul la care urma să mergă, iar acum nevastă-sa îi strica tot chefu. Feminismul e de vină, își zise. Stricase tot. Pe cînd era tînăr, egalitatea însemna sex. Mult sex, cît mai mult posibil. Acum, ajunseser să însemne toate acele lucruri pe care un bărbat nu e pregătit să le facă. Pe deasupra, ocupa și foarte mult timp.

Singura victorie a feminismului a fost că i-a făcut pe bărbați să înțeleagă cât e de depriment să fii femeie. Firește, bărbații știau deja, deci poate că nu era chiar așa o revelație.

— Mindy, îi spuse ceva mai amabil, nu pot să întârzii la prinz.

Mindy încercă și ea o altă abordare.

— Ți-au zis ce impresie le-a făcut prima variantă a romanului?

— Nu, răspunse James.

— De ce?

— Nu știu. Fiindcă vor să-mi spună la prinz. De asta ne întâlnim, o lămurii James.

Dar de ce nu-ți pot spune la telefon ? Sau prin e-mail ?

— Poate că nu vor. Poate că vor să-mi comunice în persoană.

— Deci probabil că au vesti proaste, conchise Mindy. Probabil că nu le place. Altfel ți-ar fi spus deja într-un e-mail cât de încântați sînt.

Rămaseră amîndoi tăcuți o clipă, apoi Mindy zise:

— Te sun după prinz. O să fii acasă? Și poți, te rog, să îmi dai cheile ?

— Da.

La ora unu, James străbătu pe jos cele două cvartale care îl despărțeau de restaurantul Babbo. Redmon Richardly, editorul lui, nu era acolo, dar James nici nu se așteptase să-l găsească. Se așeză la o masă de lângă fereastră și începu să se uite la trecători. Probabil că Mindy avea dreptate, își zise. Cartea era o porcărie și Redmon urma să-l spună că n-o puteau publica. Iar dacă, printr-o minune, o publicau, ce importantă avea? Oricum n-avea s-o citească nimeni. După ce trucidase la ea patru ani, se va simți la fel ca înainte să se apuce de scris, singura diferență fiind că sezanția de ratare, de nimicnicie,

va fi mai puternică. Ăsta era necazul de-a fi între două vîrste: îi venea din ce în ce mai greu să se mintă.

Redmon Richardly își făcu apariția pe la unu și douăzeci. James nu-l mai văzuse de peste un an și se simți șocat de înfățișarea editorului. Părul lui Redmon încărunțise și se rărise, amintindu-i lui James de un pui de pasăre. Arată de șaptezeci de ani, își spuse, apoi se întrebă dacă și el lăsa aceeași impresie. Nu, era imposibil. N-avea decît patruzeci și opt de ani. Iar Redmon avea cincizeci și cinci. Dar Redmon era învăluit într-un soi de aură. Măi să fie, e *fericit*, se gîndi James uluit.

— Salutare, amice, zise Redmon, bătîndu-l ușor pe spate.

Se așeză în fața lui la masă și-și desfăcu șervetul.

— Luăm ceva de băut ? Eu am renunțat la alcool, dar nu pot rezista să nu beau un păhărel în timpul zilei. Mai ales cînd am ocazia să ies din birou. Ce se întîmplă cu domeniul ăsta? E foarte mult de lucru. Chiar trebuie să *muncești*.

— Pari OK, rise James înțelegător.

— Chiar sînt. Tocmai mi s-a născut un copil. Tu ai copii?

— Un fiu, răspunse James.

— Nu găsești că e fantastic ?

— Nici nu știam că soția ta e însărcinată. Cum s-a întîmplat?

— S-a întîmplat, pur și simplu. Cu două luni înainte să ne căsătorim. Nici măcar nu ne propuse- serăm. Se pare că toată sperma asta pe care am înmagazinat-o vreme de cincizeci de ani e foarte eficientă. Frate, e grozav să ai un copil. Cum de nu-ți spune nimeni asta?

— Nu știu, zise James, brusc enervat.

Copii. În ziua de azi nu mai poate scăpa omul de ei. Nici măcar la un prînz de afaceri. Jumătate dintre prietenii lui James erau proaspeți tătici. Cine și-ar fi închipuit că vîrsta a doua avea să se rezume doar la copii?

Apoi Redmon făcu ceva de neînchipuit. Își scoase portofelul. Era genul de portofel agreat pe vremuri de adolescente, cu buzunare din plastic pentru fotografii.

— Sidney la o lună, spuse, întinzându-i poza lui James.

— Sidney, repetă acesta.

— Un nume vechi în familia noastră.

James aruncă o privire la fotografia unui bebeluș fără dinți și fără păr, cu un zîmbet strîmb, care părea să aibă un cap neobișnuit de mare.

— Și aici, zise Redmon, întorcînd buzunarul de plastic, e Sidney la șase luni. Cu Catherine.

James presupuse că aceasta era soția lui Redmon – o femeie micuță și drăguță, doar cu puțin mai mare decît Sidney.

— E un copil mare, zise, înapoiindu-i portofelul.

— Doctorii spun că e printre cei mai mari. Dar toți bebelușii sînt așa în zilele noastre. Ce înălțime are fiul tău?

— E scund, ca nevastă-mea.

— Îmi pare rău, spuse Redmon cu o compătimire nedisimulată, de parcă a fi scund era un handicap fizic. Dar nu se știe niciodată. Poate să crească și să ajungă o mare vedetă de film, ca Tom Cruise. Sau, chiar mai bine, să conducă un studio de film.

— Tbm Cruise nu conduce și el un studio? Zîmbi James ușor, apoi încercă să schimbe subiectul. Deci?

— A, da. Îmi închipui că vrei să-mi afli părerea despre roman. Mi-am zis că e mai bine să-l las pe Jerry să-ți comunice.

James simți un gol în stomac. Redmon avea măcar delicatetea să pară distras. Sau jenat.

Jerry? Jerry mega-ticălosul?

— În persoană. Mi-e teamă că i-ai căzut cu tronc, așa că mai bine îți revizuești părerea.

— Eu ? I-am căzut *eu* cu tronc lui Jerry Bockman ?

— Îl las pe el să-ți explice când vine.
Jerry Bockman venea și el? James nu mai știa ce să creadă. Jerry Bockman era un tip grosier. Avea trăsături necizelate, un ten infect și păr roșcovan, iar în general lăsa impresia că i-ar fi stat mai bine sub un pod, cerind taxe de la trecătorii inocenți. Oamenii ca el n-ar trebui să primească slujbe în domeniul editorial, se gândise James pudic prima și singura dată când îl întâlnise pe Jerry.

Însă Jerry Bockman nu lucra în domeniul editorial, ci în cel al divertismentului, care era mult mai vast și mai profitabil și care vindea aproximativ același număr de cărți ca în urmă cu cincizeci de ani, diferența constând în numărul de cincizeci de ori mai mare al cărților publicate anual. Editurile sporiseră ofertele, însă nu și cererea. Astfel, Redmon Richardly, care din scriitor sudist rebel se transformase în editor cu propria companie, ce tipărea autori cîști- gători ai Premiului Pulitzer, precum Philip Oakland, sau ai Premiului Literar Național, ori foști jurnaliști care scriseră pentru *The Atlantic*, *Harper's* și *Salon*, care erau membri ai PEN¹, care participau la evenimente organizate în biblioteci publice, care locuiau în Brooklyn și cărora, mai presus de orice, *le păsa* - le păsa de cuvinte, cuvinte, cuvinte! -, ei bine, Redmon fusese obligat să-și vîndă compania unui consorțiu de divertisment, numit, în mod total neinspirat, EC.

Jerry Bockman nu era președintele EC, postul acesta fiind ocupat de un prieten de-al lui. Jerry era șeful unui departament, poate al doilea ca importanță după președinte, poate succesorul său. Inevitabil, cineva tot urma să fie concediat, iar Jerry avea să-i ia locul. Într-o bună zi va avea la rîndul lui

¹ Organizație internațională fondată la Londra în 1921, care promovează prietenia și cooperarea intelectuală între scriitorii din întreaga lume (n.r.).

aceeași soartă, dar atunci nu va mai conta, căci Jerry își va fi atins toate telurile la care aspirase în viață și va fi acumulat, probabil, o jumătate de miliard de dolari la bancă sau în acțiuni sau ceva pe aproape. Între timp Redmon eșuase în încercarea de a-și face importanta editură să funcționeze și singura alternativă era să se lase înghițit. Ca o amibă. Cu doi ani în urmă, când Redmon îl informase pe James despre „fuziunea” iminentă (îi spusese fuziune, dar că toate fuziunile era de fapt o înglobare), îl asigurase că nu se va schimba nimic. Nu avea de gând să-i permită lui Jerry Bockman sau EC-ului să se atingă de cărțile și autorii săi sau de calitatea acestora.

— Atunci de ce vinzi? îl întrebase

James.

— Trebuie. Dacă vreau să mă înșor, să am copii și să locuiesc în orașul ăsta, trebuie s-o fac.

— De când e obligatoriu să te înșori și să ai copii ?

— De acum. La patruzeci de ani viața devine foarte plictisitoare. Nu poți să faci mereu aceeași lucruri, fiindcă ajungi de risul lumii. N-ai observat asta? îl întrebase Redmon.

— Ba da, răspunsese James.

Iar acum Jerry venea și el la masă.

— Ai văzut articolul despre ayatollah și despre nepotul lui din *The Atlantic* ? se interesă Redmon.

James încuviință din cap, știind că orice articol despre Iran sau Irak sau altceva legat de Orientul Mijlociu era de o importanță covârșitoare pe insulita de doar douăsprezece mile pătrate numită Manhattan, și în mod normal ar fi fost capabil să se concentreze asupra lui. Avea destule opinii avizate pe marginea subiectului, însă acum toate gândurile sale gravitau în jurul lui Jerry. Jerry venea și el? Lui Jerry îi plăcea de el? Asta ce mai era ? Mindy ar fi încântată. Dar situația puneă o presiune neplăcută pe umerii lui. Trebuia „să joace teatru”. Nu puteai

să stai pur și simplu și să te uiți la Jerry. Trebuia să fii activ, să pari demn de atenție.

— M-am gândit foarte mult la Updike în ultima vreme, spuse James, ca să mai împrăștie tensiunea.

— Da? zise Redmon, deloc impresionat. E su- praapreciat. N-a trecut testul timpului. Nu ca Roth.

— Tocmai am citit *O lună de duminică*. Scriitura mi s-a părut fantastică. În orice caz, cartea asta a

fost un eveniment. Cînd a apărut, în 1975. Apariția unei cărți era un eveniment. Acum e la fel de banală ca...

— Britney Spears etalindu-și vaginul? sugeră Redmon.

James se crispă cînd îl văzu Jerry Bockman intrînd. Nu poartă costum, observă James, în ziua de azi costumele sînt uniforma bancherilor. Jerry se îmbrăcase în niște pantaloni ieșeri și un tricou cu minecă scurtă. Plus o vestă. Dar nu orice fel de vestă, ci una de pescuit. Doamne, își spuse James în sinea lui.

— Nu pot sta mult, anunță Jerry, dînd mîna cu James. Am o chestie în L.A.

— A, da, chestia aia, zise Redmon. Ce se mai aude?

— Nimic nou. Corky Pollack e o lepră. Dar e cel mai bun prieten al meu. Deci, ce-aș putea să spun?

— Cîștigă cine rezistă mai mult. Eu asta îmi propun întotdeauna, zise Redmon.

— Cîștigă cine rezistă pe iahtul lui. Doar că acum o să fie un mega-iaht. Ai văzut vreodată unul? Îl întrebă Jerry pe James.

— Nu, răspunse acesta, strîmbînd din nas.

— I-ai zis lui James ce părere am despre cartea lui? Îl întrebă Jerry pe Redmon.

— Încă nu. M-am gîndit să te las pe tine să faci onorurile. Tu ești șeful.

— Eu sînt șeful. Ai auzit, James? Geniul ăsta spune că eu sînt șeful.

James încuviință îngrozit.

— Ei bine, ca să nu exagerez, o să spun că mi-a plăcut foarte mult romanul. E o operă de ficțiune cu mare valoare comercială, genul de carte pe care orice om de afaceri își va dori s-o citească în avion. Și nu sînt singurul de părerea asta. Niște amici de-ai mei de la Hollywood s-au arătat deja interesați. Sigur vor fi dispuși să plătească o sumă cu șapte cifre. Deci, o să

demarăm producția. Așa este ? zise Jerry, căutînd din priviri aprobarea lui Redmon. O să muncim în draci și-o să scoatem romanul în primăvară. Inițial ne gindeam să-l lansăm pe piață în toamnă, dar e prea bun. Eu zic să-l publicăm imediat, ca să te poți apuca de următorul. Îți propun o idee fantastică : managerii fondurilor de investiții. Ce spui?

— Managerii fondurilor de investiții, repetă James, abia putînd rosti cuvintele.

— E un subiect fierbinte. Perfect pentru tine. Ți-am citit cartea și i-am spus lui Redmon: „Tipul e o mină de aur. Un scriitor cu adevărat comercial. Ca Dan Brown. Sau Crichton”. Și, odată ce-ți faci o piață, trebuie s-o alimentezi constant.

Jerry se ridică de la masă.

— Trebuie să plec. Trebuie să mă ocup de chestia aia, zise și, întorcîndu-se spre James, îi strînse mîna. Mi-a făcut plăcere să te întîlnesc. Vorbim curînd.

James și Redmon îl urmăriră cu privirea în vreme ce traversa restaurantul și se urca în SUV-ul care îl aștepta.

— Ți-am zis eu că o să vrem ceva de băut, spuse Redmon.

— Mda, îl aprobă James.

— Deci, vești foarte bune. Pentru noi, constată Redmon. Am putea să scoatem niște bani frumoși.

— Așa s-ar părea.

James făcu semn din cap chelnerului și comandă un whisky cu apă, singura băutură care-i venea momentan în minte. Brusc, se simți cuprins de amorțeală.

— Nu pari prea fericit, bătrîne. Poate-ai trebui să încerci niște Prozac, îl sugerează Redmon. Pe de altă parte, dacă romanul ăsta are succesul pe care-l anticipez, n-o să mai ai nevoie.

— Sigur, zise James.

Trecu prin restul prinzului pe pilot automat. Apoi o pomi pe jos către apartamentul din 5th Avenue

nr. 1, unde nu-l salută pe portar și nu ridică scrisorile. Nu făcu nimic, în afară de-a intra în micul său birou din apartamentul ciudat și de-a se așeza pe scăunel, uitându-se lung pe fereștrica din fața măsuței de scris. Aceeași pe care se uitaseră sute de majordomi și servitoare de-a lungul vremii, contemplându-și soarta.

Ah, ce ironie, își spuse. Ultimii treizeci de ani fuseseră suportabili datorită unei singure idei importante. O idee secretă, puternică, despre care James credea că înmagazina mai multă forță chiar și decât sperma lui Richardly. Iată în ce consta aceasta: James era un artist. Era într-adevăr un romancier valoros, unul dintre titani, care trebuia doar descoperit. În toți acești ani se crezuse un al doilea Tolstoi. Sau Thomas Mann. Ba chiar un nou Flaubert.

Iar acum, în următoarele șase sau opt luni, ade-vărul avea să iasă la iveală. Nu era Tolstoi, ci banalul și bătrînul James Gooch, scriitor de consum, menit unei notorietăți de moment și incapabil să treacă testul timpului. Dar cel mai rău era că nu va mai putea nicicînd să-și închipuie că e Tolstoi.

În vremea asta, la unul dintre etajele inferioare ale marii clădiri de birouri unde lucra Mindy, Lola Fabrikant ședea pe marginea unei mici canapele îmbrăcate în același material maroniu și aspru ca și mobila din biroul lui Mindy. Își legăna un picior încălțat în sanda, răsfoind o revistă pentru mirese și ignorîndu-le intenționat pe cele două tinere care așteptau să intre la interviu și față de care Lola se credea înfinit superioară. Toate trei aveau păr lung, despărțit de o cărare pe mijloc, cu șuvițe care păreau să fi fost îndreptate cu forța, singura variație fiind culoarea. Al Lolei era aproape negru și lucios, cele două tinere fiind ceea ce ea numea „blonde de duzină”. Una din ele etala chiar un centimetru de rădăcini negre. Asta, hotărî Lola, întorcînd scurt și

energic paginile revistei, le făcea pe cele două nepotrivite pentru angajare. Nu că ar fi existat vreun post disponibil, oricum. În cele două luni de la absolvirea Universității Old Vie din Virginia, unde obținuse o diplomă în marketingul modei, Lola și mama ei, Beetelle Fabrikant, scotociseră tot intemetul, expe- diaseră e-mailuri și chiar dăduseră telefoane posibillor angajatori, însă fără succes. De fapt, Beetelle muncise cel mai mult, Lola sfătuind-o numai de pe margine, dar nici măcar eforturile ei de cercetare amănunțită nu-și puteau găsi prea ușor răsplata. Era o perioadă deosebit de dificilă pentru cei ce își căutau de lucru în domeniul modei în New York, majoritatea posturilor fiind ocupate de stagiaři care își petreceau vacanțele de vară făcând manevre ca să obțină definitiv slujbele. Însă Lolei nu-i plăcea să muncească și alesese să-și petreacă vacanțele pe marginea piscinei părinților ei sau a amicilor acestora, unde ea și un cîrd de prietene puteau birfi în voie, puteau trimite SMS-uri sau își puteau împăr-tăși visurile despre viitoarele nunți. Cînd vremea era potrivnică, recurgea la Facebook, la TiVo sau la alcătuirea unor *playlist-uri* complicate pe iPod, însă în majoritatea cazurilor, o pornea în excursii la mall sau în nesfîrșite expediții la cumpărături, pe care le plătea cu cîrdul de credit pus la dispoziție de tatăl ei, căruia nevasta îi închidea repede gura cînd se întîmpla să se plîngă.

Cum îi atrăsese și mama ei atenția, adolescența nu se putea prelungi la infinit și, fiindcă Lola nu era logodită, găsindu-i pe băieții din orașul ei și de la universitate sub orice standarde acceptabile – o evaluare pe care mama ei o aproba întru totul și-a hotărît ea fata să-și încerce norocul la New York. Aici își va găsi nu doar un loc de muncă interesant, ci va face cunoștință și cu o categorie de bărbați ceva mai corespunzătoare. Beetelle însăși își cunoscuse soțul, pe Cern, la New York, căsnicia lor fericită ajungînd deja la al douăzeci și treilea an.

Lola văzuse de cel puțin „o sută de ori” fiecare

episod din *Totul despre sex* și-i plăcea la nebunie ideea de-a se muta la New York și de a-și găsi și ea un Mr. Big. Dacă respectivul nu era disponibil, ar fi acceptat bucuria celebrității, devenind, în mod ideal, vedeta propriului *reality-show*. Oricare din aceste opțiuni era acceptabilă, rezultatul, după socotelile ei, fiind aproximativ același: o viață de plăceri, în care își putea permite răsfățurile obișnuite, excursiile la mall și vacanțele cu prietenele, unica diferență reală față de viața actuală fiind posibila includere în peisaj a unui soț și a unui copil. Însă maică-sa insistase să încerce măcar să-și ia o slujbă, susținând că ar fi benefic pentru ea. Până acum realitatea dovedea că se înșelase: experiența asta nu-i pria deloc, nefacind decât s-o sîcîie și s-o agaseze. Ii amintea de obligația de a vizita rudele tatălui, care nu erau la fel de înstărite ca familia ei și care, așa cum comentase Lola de față cu mama sa, erau „însăpăimîntător de mediocre”.

Binecuvîntată cu trăsăturile plăcute și regulate ale unei concurente la titlul de Miss - accentuate de forma delicată a nasului -, Lola nu se considera în nici un caz mediocră. Din păcate, în ciuda mai multor interviuri la departamentele de resurse umane ale diverselor reviste de modă, superioritatea ei nu impresionase, iar cînd fusese întrebată, poate a cincea sau a șasea oară, „Ce doriți să faceți?”, Lola răspunsese răstit: „Cred că mi-ar prinde bine o mască facială cu alge”.

Acum, lăsînd revista pe masă și examinînd micuța sală de așteptare, Lola își închipui că următorul interviu va semăna destul de mult cu cel dinainte. O profesionistă între două vîrste o va lămuri care sînt cerințele, în eventualitatea că s-ar elibera vreun post și că ea l-ar obține. Ar trebui să ajungă la birou înainte de nouă și să lucreze pînă la șase seara sau chiar mai tîrziu; ar cădea în sarcina ei să-și asigure transportul și mesele; ar putea fi supusă la umilînță

unui test antidrog, deși nu se atinsese de așa ceva în viața ei, cu excepția mai multor medicamente luate pe rețetă. Și care ar fi scopul acestei slujbe? Tot timpul i-ar fi ocupat de chestia asta numită muncă și nu-și putea imagina cum un salariu standard – treizeci și cinci de mii de dolari pe an, adică optsprezece mii, după reținerea taxelor, după cum îi explicase tatăl ei, ceea ce însemna mai puțin de două mii de dolari pe lună – ar reuși să compenseze efortul. Aruncă ochii la ceas, al cărui cadran era mărginit de o fișie de plastic bătută cu mici diamante, și observă că aștepta deja de trei sferturi de oră. Prea mult, decise ea. Adresându-se fetei de alături – cea cu rădăcinile la vedere –, Lola zise:

— Tu de cât timp aștepți ?
— De o oră, îi răspunse aceasta.
— Nu e corect, se băgă în vorbă și cealaltă. Cum îți permit să ne trateze în felul ăsta ? Adică, timpul meu nu valorează nici cât o ceapă degerată?

Lola bănuia că probabil ăsta era prețului corect, dar nu-și rosti gîndul cu voce tare.

— Ar trebui să facem ceva, zise.
— Ce? se interesă prima fată. Noi avem mai multă nevoie de ei decît ei de noi.

— Mie-mi spui, o aprobă a doua. Am fost la douăsprezece interviuri în ultimele două săptămîni și nimic. Am fost pînă și la un interviu cu Philip Oakland, pentru o slujbă de documentare. Iar eu nu știu nimic despre documentare. M-am dus numai fiindcă mi-a plăcut cartea lui, *Dimineață de vară*. Dar nici măcar el nu m-a vrut. Interviuul a durat zece minute, după care mi-a zis că mă sună, ceea ce, bineînțeles, nu s-a întîmplat.

La auzul veștii, Lola ciuli urechile. Citise și ea *Dimineață de vară* și o indusese pe lista lecturilor ei preferate. Străduindu-se să nu-și trădeze entuziasmul, întrebă mioros:

— Și ce-ți cerea să faci ?
— Tot ce trebuie să faci, în principiu, e

să cauți chestii pe internet, ceea ce eu oricum fac în mod curent, nu ? Iar uneori trebuie să te duci la bibliotecă. Dar e o slujbă perfectă, fiindcă nu ai un program strict și nu trebuie să mergi la birou. Lucrezi în apartamentul lui, care e absolut superb. Cu terasă. Și e pe 5th Avenue. Și, că tot veni vorba, tipul e încă super, jur! Chiar dacă mie, în mod normal, nu-mi plac bărbații mai în vîrstă. Iar cînd m-am dus la el, am dat nas în nas c-o vedetă de cinema veritabilă.

— Cine? Țipă a doua fată.

— Schiffer Diamond. A jucat în filmul după *Dimineață de vară*. Mi-am zis că e un semn c-o să primesc slujba, dar m-am înșelat.

— Cum ai aflat de ea ? Întrebă Lola ca din întîmplare.

— Una din ficele unei prietene de-a măică-mii a citit undeva despre ea. E din New Jersey, ca și mine, dar lucrează în New York, ca asistentă a unui agent literar. După ce-am fost refuzată, a avut tupeul să-i zică măică-sii, care i-a zis măică-mii, că Philip Oakland nu angajează decît fete drăguțe, deci bănuiesc că eu n-am fost destul de drăguță. Dar așa-i în New York. Contează doar aspectul fizic. Sînt locuri în care femeile nu angajează fete frumoase, pentru că nu vor să aibă concurență și bărbații să fie distrași de la muncă. Mai sînt și locuri unde, dacă nu ești slabă ca un băț, poți să-ți iei adio. Deci, practic, n-ai cum să câștigi. Poate ar fi bine să-ți încerci norocul cu Philip Oakland, zise, măsurînd-o pe Lola din cap pînă-n picioare. Ești mai drăguță decît mine. Cine știe, poate-ți dă ție postul.

Mama Lolei, doamna Beetelle Fabrikant, era o femeie de admirat.

Avea o constituție robustă, fără a fi greoaie, și poseda acel gen de vino-ncoa pe care, într-o lumină favorabilă, mai că-i puteai lua drept frumusețe.

Părul negru și-i purta scurt, avea ochi căprui și un ten de o încântătoare nuanță cafenie, care nu îmbătrânea niciodată. Era renumită în comunitate drept o persoană cu gusturi impecabile, cu un bun-simț adînc înrădăcinat și cu o abilitate uimitoare de a rezolva lucrurile. Cea mai recentă ispravă a lui Beetelle fusese organizarea unei campanii de înlăturare a automatelor de dulciuri și sucuri din școlile publice, un succes cu atît mai remarcabil, cu cît fiica sa terminase de mult chiar și liceul.

În general, Beetelle era o ființă minunată; dacă ar fi fost să i se găsească vreun „cusur”, aceasta era de-a dreptul insignifiant. Înclina către o traiectorie ascendentă în viață și ocazional putea fi acuzată că e puțin cam prea interesată de cine și unde se afla pe scara socială. În ultimii zece ani, Beetelle, Cern și Lola locuiseră într-un conac de zece milioane de dolari, în suburbia Windsor Pines din Atlanta. Într-un moment de imprudență, Beetelle lăsase să-i scape din gură că trebuie să ai o casă de cel puțin cinci sute de metri pătrați și cu cinci dormitoare, ca să fii cineva în zilele noastre.

Firește, dorința lui Beetelle de-a avea tot ce-i mai bun în viață se răsfrîngea și asupra fiicei sale, iar pentru această ambiție pămîntească, Beetelle își găsea întotdeauna scuze. „Viața este întrebarea, iar copiii – răspunsul” era unul din mottourile sale preferate, o replică moralizatoare pe care o reținuse dintr-un roman. Asta însemna, hotărîse ea, că sprijinul total oferit propriului copil era cea mai acceptabilă și mai de nezdruccinat atitudine pe care o putea adopta cineva.

În acest scop, Beetelle își stabilise acum mica familie în două încăperi spațioase, alăturate, din elegantul hotel Soho House. Primele trei zile la New York și le petrecuseră căutînd asiduu o locuință potrivită pentru Lola. Lola și Beetelle voiau ceva în West Village, atît pentru farmecului incontestabil al locului, garantat să inspire o tînără persoană, cît și pentru vecinii din zonă, printre care se numărau,

potrivit revistelor de mondenități, mai multe vedete de cinema și televiziune, dar și designeri de modă sau muzicieni. Deși aflarea locuinței ideale se lăsa așteptată, Beetelle, cu veșnicul ei spirit întreprinzător, se apucase deja s-o mobilize. Comandase un pat și alte numeroase articole, precum cearceafuri și prosoape, de la depozitul uriaș al unui magazin numit ABC Carpet. Prada era stivuită în vestibulul camerei de hotel și, în mijlocul grămezii, Beetelle zăcea epuizată pe o canapea îngustă, gîndindu-se la picioarele ei umflate și la posibilele remedii.

Familia Fabrikant, după îndelungi discuții, hotărîse că o chirie de trei mii de dolari pe lună era suma maximă pe care o putea plăti, avînd în vedere că, după cum subliniase Cern, depășea ipoteca plătită lunar de majoritatea familiilor. La prețul ăsta, cei doi soți și fiica lor își imaginaseră că vor găsi un apartament spațios, cu terasă, însă nu le fuseseră prezentate decît niște cămăruțe murdare, unde se ajungea după ce urcai cîteva șiruri bune de trepte. Beetelle și-o închipuia pe Lola trăind într-un astfel de loc și fiind atacată cu cuțitul pe casa scării. Nu, nu era bine. Siguranța Lolei conta mai mult decît orice. Apartamentul trebuia să fie curat și măcar o copie rezonabilă a celui de acasă.

De cealaltă parte a camerei, Cern era întins cu fața în jos. Beetelle își acoperi obrazii cu palmele.

— Cern, întrebă ea, ai făcut rezervarea pentru Il Posto?

— Se auzi un mormăit înăbușit în pernă.

— Ai uitat, nu-l așa?

— Tocmai voiam să sun.

— Probabil că e deja tîrziu.

Recepționarul zicea că poate dura și o lună să-ți faci rezervare la un restaurant Mano Batali.

— Am putea mîncă la restaurantul de aici, propuse Cern încrezător, chiar dacă știa că o nouă cină la hotel însemna încă un prilej de-a petrece o seară foarte rece în compania nevastei și a fiicei.

— Am mîncat deja aici de două ori, îi reproșă Beetelle. Lola ținea așa de mult să meargă la Il Posto. E important. Dacă vrem să aibă succes în orașul ăsta, trebuie s-o expunem la ce-i mai bun. Asta e ideea aici, la New York – să te expui. Sînt convinsă că majoritatea celor pe care-i va întîlni au fost la un restaurant Mario Batali. Sau măcar la unul Bobby Flay.

Cern Fabrikant nu-și putea imagina că așa stăteau lucrurile – că proaspeții absolvenți de colegiu frecventau restaurante de două sute cincizeci de dolari de persoană –, dar știa că n-avea rost s-o contrazică.

— Sun la recepție, îi zise nevestii-sii.

Și sper să am noroc, adăugă în sinea lui.

Beetelle închise ochii și strînse din buze, ca pentru a-și înăbuși un geamăt de frustrare. Aceasta era structura de bază a mariajului lor: Cem era de acord să facă ceva, dar trăgea de timp în asemenea hal încît Beetelle trebuia să preia inițiativa.

Bizitul nerăbdător al soneriei, care părea o viespe furioasă ce încerca să pătrundă în apartament, destrămă tensiunea.

— S-a întors Lola, zise Beetelle, răsufîind ușurată și ridicîndu-se ca să răspundă la ușă. De îndată ce o deschide, Lola trecu grăbită pe lîngă ea, cu o sacsoșă de cumpărături mare și galbenă atîmată pe umăr. Lăsa povara să-i alunece pe podea și-și întinse entuziasată minile în față.

— Uite, mamă!

Beetelle examină degetele fiică-sii.

— Neagră? întrebă, referindu-se la oja pe care o alesese Lola.

— Nu te obligă nimeni să ți le faci și tu negre. Așa că nu contează, spuse aceasta, apoi îngenunche și extrase din pungă o cutie de pantofi. Nu găsești că-s fenomenale? întrebă, ridicînd capatul și smulgînd hîrtia de împachetat.

Îi arătă o gheată aurie, cu talpă groasă și toc de cel puțin cincisprezece centimetri.

— Vai, draga mea! exclamă Beetelle

uluită.

— Ce e?

— E vară.

— Și ce dacă ? O să le port la cina din

seara asta. Mergem la Il Posto, nu?

Combinăția dintre gheată și menționarea restaurantului Il Posto îl făcu pe Cern să se ridice din pat. Era scund și rotund, genul de bărbat care aduce cu o alună și tinde să se topească în peisaj.

De ce cumperi încălțări de iarnă vara ? Își chestionă el fiica.

Lola nu-l băgă în seamă. Se descălță de sandalele din piele neagră, cu toc din plastic transparent, și-și puse noile achiziții.

— Foarte frumos, zise Cern, încercînd să intre în spiritul lucrurilor.

Dar după atîția ani de căsnicie, știa că nu e înțelept să dea la iveală vreun vestigiu al sexualității masculine. Căuta să fie neutru și entuziast, un echilibru delicat pe care învățase să-l atingă cu ani buni în urmă, imediat după nașterea Lolei. Dacă își amintea corect, momentul nașterii fiicei sale era exact acela în care sexualitatea lui fusese neutralizată, cu excepția a patru sau cinci ocazii pe an, cînd soția îi permitea să se culce cu ea.

— Ți-am zis, sublinie Lola, examinîndu-se în oglinda mare și rotundă de deasupra canapelei.

Nu explică înțelesul comentariului, dar oricum nu mai conta. Sînd în picioare, Lola își domina fizic părinții și, pusă față-n față cu o creatură atît de uluitoare încît trebuia să-și reamenească faptul că această tinără era într-adevăr sînge din sîngele ei, Beetelle dădu imediat uitării uluirea provocată de unghiile negre și de ghetetele aurii.

Crescînd într-o epocă în care tinerele se îngrijeau și se răsărau cu aceeași rîvnă ca patricienii romani, Lola era asemenea unei bucăți de granit care fusese lustruită pînă aproape că putea fi confundată cu marmura. Avea 1,76 m în înălțime și cîntărea 60 de kilograme, bustul îi fusese mărit chirurgical și purta

sutien de dantelă Victoria's Secret. Avea dinți albi fără cusur, ochii căprui îi era umbră de gene lungi, rimelate, pielea îi era strălucitoare și hidratată. Hotărîse că gura nu era destul de largă, dar buzele îi erau pline, conturul lor fiind corectat prin injecții cu collagen.

Satisfăcută de propria înfățișare, Lola se trînti pe canapea, lîngă maică-sa.

— Ai cumpărat cearceafurile pe care le voiam ?

— Cearceafuri și prosoape. Dar cum a mers interviul? Ai primit slujbă?

— Nici vorbă de vreo slujbă, ca de obicei, o lămură Lola, luînd telecomanda și pornind televizorul. Iar tipa care m-a interviuat s-a arătat cam ostilă. Așa că i-am plătit cu aceeași monedă.

— Trebuie să fii amabilă cu toată lumea, o sfătui Beetelle.

— Asta m-ar face ipocrită.

Un chichotit înăbușit se auzi din direcția lui Cern.

— Destul, potoliți-vă amîndoi, le-o reteză Beetelle ferm, apoi se întoarse către fiică-sa.

Draga mea, trebuie să-ți găsești o slujbă. Altfel...

Lola se uită la maică-sa. Dorindu-și ca aceasta să nu mai insiste atît, se hotărî s-o mai fiarbă, amînînd vestea despre postul oferit de Philip Oakland. Schimbă alene canalele TV și, după ce ajunse la al patru sutelea și la concluzia că nu era nimic de văzut, în sfîrșit spuse:

— Dar am auzit astăzi o chestie. O slujbă la Philip Oakland. Scriitorul.

— Philip Oakland? repetă Beetelle cu un interes vădit.

— Caută un documentarist. Am cunoscut o fată la interviu, care mi-a trimis pe e-mail datele lui. Pe urmă i-am trimis chiar eu un e-mail, iar el mi-a răspuns imediat. Merg la interviu săptămîna viitoare.

Beetelle aproape că amuțise.

— Dragă mea, e minunat, zise și o îmbrățișă pe fiică-sa mai-mai s-o sufoca. Philip

Oakland e exact

genul de persoană pe care-ai venit s-o cunoști, în New York. E un scriitor important. Gîndește-te la cercurile pe care probabil că le frecventezi și la oamenii pe care-i vei cunoaște prin el. Asta mi-am dorit întotdeauna pentru tine, adăugă prinzînd avînt. Doar că nu mă așteptam să se întîmple atît de repede.

Lola se eliberă cu greu din strînsoare.

— Nu s-a întîmplat încă. Stai să mă angajeze mai întîi.

— Ah, dar asta e sigur, insistă Beetelle, apoi sări în picioare. Trebuie să-ți cumpărăm o ținută nouă. Slavă Cerului că Jeffrey e chiar după colț.

La auzul numelui, Cern se cutremură. Jeffrey era unul dintre cele mai scumpe magazine din oraș.

— Dar n-am fost acolo mai devreme ?

întrebă el precaut.

— Of, Cern, îl certă nevastă-sa. Nu fi caraghios. Ridică-te, te rog. Trebuie să mergem la cumpărături. Și apoi avem întîlnire cu Brenda Lish. Mai sînt două apartamente pe care trebuie să ni le arate. Sînt așa de bucurioasă că nici nu știu ce să fac.

Un sfert de oră mai tîrziu, cei trei ieșiră din hotelul Soho House și o porniră pe 9th Avenue. Lola hotărîse să-și încerce ghețele noi și, încălțată astfel, atrăgea privirile uluite ale trecătorilor. După cîțiva metri, se văzură obligați să se oprească, așteptîndu-l pe Cern să cerceteze o hartă pe iPhone.

— Mergem drept înainte. Pe urmă facem dreapta la intersecție. Mă rog, cel puțin așa cred, adăugă, aruncînd încă o privire la iPhone.

— Puținele zile petrecute în West Village fuseseră un șir neîntrerupt de frustrări de orientare.

— Of, tată, hai odată, îl zori Lola și o porni cu pași mari înaintea lor.

Era, în mod oficial, mai matură decît părinții ei, își spuse, clătîindu-se pe o stradă pietruită. Erau pur și simplu prea înceți. Cu o seară înainte, taică-său avusese nevoie de zece minute ca să-și adune

curajul să cheme un taxi.

Familia se întâlnește cu agentul imobiliar, Brenda Lish, în fața unei clădiri simple din cărămidă albă de pe West 10th Street, una din multele construite pretutindeni în New York, în anii '60, ca locuințe pentru clasa de mijloc. În mod normal, Brenda nu și-ar fi pierdut vremea cu clienți de calibrul familiei Fabrikant, care nu căutau decât să închirieze, dar Cem îl cunoștea pe unul dintre cei mai importanți clienți ai ei, care o rugase să-i ajute. Având în vedere că respectivul cheltuia câteva milioane de dolari pe un apartament, Brenda era fericită să le dea o mână de ajutor acestor oameni drăguți și frumoasei lor fiice.

— Cred că e perfect pentru tine, zise Brenda cu vocea ei fericită și entuziastă. Clădirea are un portar permanent și e plină de tineri. În plus, West Village e un cartier ideal.

Apartamentul era o garsonieră cu o bucătărie separată și un dressing. Ferestrele dădeau spre sud, ceea ce însemna că lumina era bună. Chiria era de trei mii cinci sute pe lună.

— E așa de mică, spuse Lola.

— Nouă ne place să spunem că e intimă, răspunse Brenda.

— Dormitorul și livingul sînt în aceeași cameră. Dacă vreai să invite musafiri ? O să-mi vadă patul, protestă Lola.

— Ți-ai putea lua o canapea extensibilă, sugerează Brenda pe un ton vesel.

— E oribil. Nu vreau să dorm pe o canapea extensibilă.

Brenda revenise de curînd dintr-o călătorie spirituală în India. Existau pe lume oameni care dormeau pe niște covorașe subțiri, din materiale vegetale, alții care puneau capul jos pe niște lespezi de ciment sau oameni care nu aveau paturi deloc. Continuă să zîmbească.

Beetelle se uită la fiică-sa, încercînd să vadă în ce ape se scaldă.

— Altfel nu mai aveți ? o întreabă ea

pe Brenda. Ceva mai spațios?

— Sincer, v-am arătat deja tot ce e disponibil la prețul sugerat de dumneavoastră. Dacă doriți să căutați în altă zonă, sînt sigură că puteți găsi ceva cu un dormitor la aceiași bani.

— Eu vreau să stau în West Village, insistă Lola.

— Dar de ce, scumpo ? întrebă Cem. Manhattanul e mare. E totuna, nu?

— S-ar putea spune și așa, observă Brenda, așteptînd încă.

Lola își încrucișă brațele și, cu spatele întors la părinții ei, se uită lung pe fereastră.

— Carrie Bradshaw stătea în West Village, zise.

— Ah, facu Brenda. Mai există un apartament în clădire. E probabil exact genul pe care-l căutați. Dar e mult, mult mai scump.

— Cît de mult? se interesă Cem.

— Șase mii pe lună.

Cem nu dormi prea bine în noaptea aceea. Nu mai dormise atît de prost de ani întregi, cam de pe vremea cînd cumpărase conacul din Windsor Pines, cu o ipotecă de opt sute de mii de dolari. Pe atunci Beetelle îl convinsese că e bine pentru viitorul familiei într-o lume atît de competitivă în care aparențele cîntăreau la fel de mult ca realitatea. În care realitatea era aparență. Pe Cem îl treceau toate nădușelile la gîndul că datora o grămadă de bani, dar nu le împărtășise niciodată nevastei și fiicei temerile sale.

Acum, întins lîngă soția care dormea tun în patul imens, acoperit cu cearcafuri de hotel scrobite, își reaminti că întreaga lume sau, mai precis, întreaga sa lume de oameni onești, drepți și cu dorința de-a urca pe scara socială, se baza pe teamă. Pînă și munca lui se baza pe asta: teama de atacuri teroriste, de focuri de armă în școală ori de vreun nebun scăpat de sub control. Cem era tehnician și în ultimii trei ani lucrase la un sistem care să-i avertizeze pe oameni în privința acestor pericole

prin SMS, astfel încât aceștia să poată evita cel puțin să se expună inutil. Uneori se întreba dacă aceste temeri mai generale nu ascundeau unele mai mărunte și mai banale, care îi stăpîneau pe toți oamenii din lumea asta: teama de-a nu reuși, de-a rămîne în urmă, de-a nu-ți folosi potențialul sau calitățile la maximum. În definitiv, toți oamenii își doresc o viață fericită și fără griji, plină de lucruri și întâmplări plăcute, o viață în care nimeni să nu fie rănit sau să nu moară inutil, dar mai presus de asta, o viață în care nimănui să nu-i fie refuzată îndeplinirea visurilor.

Astfel, își dădu seama că va fi obligat să-și refinan- țeze din nou ipoteca, pentru a putea să achite costul visului fiicei sale de-a trăi pe picior mare la New York. Cem nu înțelegea de ce avea tocmai acest vis, nu pricepea nici măcar în ce consta exact visul și care îi era importanța, dar știa sigur că, dacă nu îl va sprijini, atunci Lola va fi poate toată viața o femeie nefericită, întrebîndu-se întruna: „Ce-ar fi fost dacă...?”. Ba chiar mai rău: Oare *altceva* nu mai există pe lume?

— Li u sînt, nepotul risipitor, zise Philip, a doua .Cizi dimineată, bătînd la uşa lui Enid.

— Ai picat tocmai la timp, răspunse aceasta, zdrăngănînd o leşătură de chei. Ia ghici ce am aici ? Cheile de la apartamentul doamnei Houghton.

— Cum ai făcut rost de ele ? întrebă Philip.

— În calitatea mea de preşedintă onorifică a consiliului de administraţie, mă mai bucur încă de unele privilegii.

— Copiii vor sigur să vîndă ? se interesă Philip.

— Da, şi repede. Sînt convinşi că preţurile proprietăţilor imobiliare vor scădea inevitabil.

Urcară scările şi, deschizînd uşa apartamentului, se simţiră de îndată asaltaţi de un val de creton înflorat.

— Doamnă de societate, circa 1983, remarcă Enid.

— De atunci n-ai mai intrat aici ? întrebă Philip.

— Numai de vreo două ori. Louise nu mai voia musafiri spre sfîrşitul vieţii.

Se auzi un ciocănit, după care Mindy Gooch şi agentul imobiliar Brenda Lish intrară în casă.

— Ei! exclamă Mindy, uitîndu-se lung la Philip şi la Enid. E o înghesuială ca la gară aici.

— Bună, Mindy dragă, o salută Enid.

— Bună, răspunse ea cu răceală. Deci chiar ai cheile.

— Nu ţi-a spus Roberto ? întrebă Enid pe un ton nevinovat. Le-am luat ieri după-amiază.

Philip îi aruncă o privire lui Mindy, însă n-o salută. Ştia vag cine e, ştia la fel de vag că bărbatul ei era un scriitoras de mina a doua, dar din moment ce nu-i cunoştea personal, nu-i saluta niciodată. Prin urmare, aşa cum se întîmplă uneori în aceste clădiri, Mindy şi James hotărîseră că Philip Oakland, un om de succes, era de asemenea arogant şi plin de sine,

prea arogant ca să dea politicos bună ziua, transformându-se în dușmanul lor de moarte.

— Dumneata ești Philip Oakland, zise Mindy, viind să-și facă observată prezența, dar fără a se coborî la nivelul lui de dispreț.

— Da, răspunse Philip.

— Eu sînt Mindy Gooch. Știi cine sînt, Philip. Locuiesc aici, împreună cu soțul meu, James Gooch. Pentru numele Domnului, aveți amîndoi același editor: Redmon Richardly?

A, da? Nu știam.

— Ba știai, îl contrazise Mindy. Poate cînd ne întîlnim data viitoare ai să mă saluți.

— Dar nu vă salut? Întrebă Philip.

— Nu, răspunse Mindy.

— Structura apartamentului ăsta e uluitoare, exclamă Brenda Lish, vrînd să împrăștie tensiunea dintre locatarii belicoși. Cu un apartament ca ăsta, nici nu încăpea îndoială că vor mai exista multe... ciocniri.

Grupul mărșălui în sus pe scări, ajungînd în cele din urmă la etajul de sus, în care se afla sala de bal. Plafonul care se înălța la aproape cinci metri de podea era în formă de dom, iar într-un capăt al încăperii se găsea un enorm șemineu de marmură. Inima lui Mindy începu să bată mai tare. Dintotdeauna își dorise să locuiască într-un apartament ca ăsta, cu o sală de bal ca aceasta, un cuib cocoțat la înălțime, cu vedere de trei sute șazece de grade asupra Manhattanului. Lumina era amețitoare. Orice newyorkez își dorea lumină, însă puțini o aveau. Dacă ar locui aici, în apartamentul ăsta, nu în vizuina de iepure pe jumătate îngropată în pămînt ocupată în prezent de familia Gooch, ar fi cu adevărat fericită, poate pentru întia dată în viață.

— Mă gindeam, zise Enid, că poate ar fi mai înțelept să împărțim apartamentul. Să vindem fiecare etaj separat.

Da, își zise Mindy în sinea ei. Atunci poate că ea și James ar putea să cumpere etajul de sus.

— Am avea nevoie de-o întrunire

7

0

specială a consiliului, zise.

— Cît ar dura asta ? Întrebă Brenda.

— Depinde, spuse Mindy, uitîndu-se la Enid.

— Ar fi mare păcat, reluă Brenda.

Apartamentele de genul ăsta se ivesc rar pe piața imobiliară din Manhattan. Mai ales în zona asta. E unic. Probabil c-ar trebui inclus în Registrul Național al Monumentelor Istorice.

— Exteriorul clădirii este deja în registru. Apartamentele nu sînt. Locatarii au voie să facă ce poftesc cu ele, zise Enid.

— Mare păcat, repetă Brenda. Dacă apartamentul ar fi fost în Registrul Național, ar fi atras genul de cumpărători potrivit, genul de oameni pe care vi i-ați fi dorit drept vecini. Oameni care apreciază frumosul și istoria. N-ar mai putea să distrugă aceste muluri art deco, de pildă.

— N-avem de gînd să transformăm locul ăsta într-un muzeu, zise Mindy.

— Cît valorează? o întrebă Enid.

— După părerea mea? Intact, cam douăzeci de milioane. Dacă-l împărțim, valoarea va fi afectată. Fiecare etaj va valora probabil trei milioane cinci sute.

Năucită, Mindy coborî în apartamentul ei. Aerul stătut era înăbușitor. În după-amiezile senine, cînd soarele se afla într-un unghi prielnic, o rază lumina partea din spate a camerelor, care dădea într-o curte- cică interioară pavată cu ciment. Curtea era lată de doi metri, iar ea și James plînuiau de mult timp s-o aranjeze puțin, dar nu mai ajungeau. Orice fel de

construcție trebuia aprobată de consiliu, ceea ce n-ar fi fost o problemă, dar mai era nevoie și de materiale, și de muncitori, iar logistica unui astfel de proiect era o povară prea mare, pe lângă toate celelalte. Astfel, în cei zece ani de cînd familia locuia acolo, curtea rămăsese neschimbată – o parcelă de ciment crăpat, prin care se îțeau încăpățînate smocuri de iarbă. Un mic grătar Weber și trei scaune pliante completau peisajul.

Mindy intră în birou. Căută și găsi ultimul extras bancar, apoi făcu socoteala bunurilor comune. Aveau două sute cincizeci și șapte de mii de dolari în economii, patru sute de mii în fonduri de pensii, treizeci de mii sub formă de cecuri și poate încă vreo zece mii în acțiuni. Cu mult timp în urmă, James voise să investească la bursă, dar Mindy îi spusese: „Arăt eu ca un om dispus să-și arunce banii pe fereastră ? Bursa e doar o formă legalizată de ruletă și știu ce părere am despre jocurile de noroc. Sau despre loto, dacă tot veni vorba”. Punînd cap la cap toate fondurile familiei, abia dacă izbuteau să adune șapte sute de mii de dolari. Mindy știa că suma asta era mai mult decît aveau majoritatea americanilor, dar în lumea lor nu era mare lucru. Taxele pentru școala privată la care mergea Sam se ridicau la treizeci și cinci de mii de dolari anual, iar taxele pentru colegiu aveau să fie pe puțin o sută cincizeci de mii. Partea bună era că apartamentul lor – pe care îl cumpăraseră treptat, pe bucăți, asamblîndu-l în cursul marilor căderi a imobiiliarelor de la jumătatea anilor '90 – valora cel puțin un milion. Iar ei dăduseră pe el doar două sute cincizeci de mii. În total, valoarea bunurilor lor se apropia de două milioane. Dacă voiau să cumpere un singur etaj din apartamentul doamnei Houghton, mai aveau nevoie de încă un milion și jumătate.

Poate ar trebui să vîndă tot și să se mute undeva în Caraibe, își zise Mindy.

Cît ar putea să coste o casă în Caraibe ? O sută,

două sute de mii de dolari? Ar înota, ar face salată și ar citi. Iar James ar putea scrie romane de doi bani despre evenimentele locale. Asta ar însemna să renunțe la tot, dar... ce mai conta? Singura problemă era Sam. I-ar plăcea la nebunie acolo, dar ar fi bine pentru el? Era un geniu și un băiat tare bun. Nu se falea deloc cu inteligența lui, nu era arrogant precum unii prieteni de-ai săi. Dacă ar părăsi New Yorkul, educația lui Sam ar avea iremediabil de suferit, adică n-ar mai avea nici o șansă să intre la un colegiu de prestigiu. Nu, își spusese Mindy, clătînind din cap. Nu vom renunța. Vom persevera. Vom rămâne la New York, cu unghiile înfipite în ciment, chiar dacă numai de dragul lui Sam.

Se auzi soneria, iar Mindy tresări violent, întrebându-se cine ar putea fi. James, probabil, care plecase să cumpere mâncare foarte scumpă de la Citarella și-și uitase cheile.

Dar nu, era Enid Merle.

— Sam e acasă? Întrebă Enid. Trebuie să instalez niște programe noi și voiam să-l rog să mă ajute, dacă poate.

Sam era expertul în calculatoare al clădirii; oricînd cineva avea vreo problemă, îl chema pe el. Era un geniu al computerelor și-și pusese pe picioare o mică afacere, clienții fiind locatarii.

— Sam nu-i acasă. E plecat cîteva zile.

— Mă bucur pentru el. Unde?

Mindy se postase în prag, blocîndu-i calea lui Enid. Nu voia ca aceasta să-i vadă casa. Ținea la intimitatea spațiului personal, dar era și jenată. În plus, ostilitatea față de Philip se extindea ocazional și asupra matusii lui.

— E plecat din oraș împreună cu prietenii. Îi spun să sune la tine cînd se întoarce.

Enid nu se clinti.

— Ce părere ai? Întrebă.

— Despre ce? Zise Mindy.

— N-ar fi o idee chiar așa de rea să împărțim apartamentul.

— Nu știu de ce te interesează atât de tare, i-o reteză Mindy.

— Locuiesc aici de peste șaizeci de ani. E firesc să mă intereseze tot ce se petrece.

— E frumos din partea ta, Enid, dar nu mai faci de mult timp parte din consiliu.

— Tehnic vorbind, nu, dar am mulți prieteni.

— Toată lumea are, replică Mindy, deși în cazul ei nu era prea sigură că era adevărat.

— Dacă am împărți apartamentul, poate am reuși să vindem unor oameni care locuiesc deja în clădire. Asta te-ar scuti de multe bătăi de cap, observă Enid.

Ah, își zise Mindy în sine ea, Enid își dorea etajul de jos pentru Philip. Era logic. Philip avea ocazia să pună mîna pe ceva mai bun decît apartamentul în care locuia. Și probabil că avea și banii necesari. Nu destui pentru ambele etaje, dar destul pentru unul.

— Mă mai gîndesc, zise Mindy, apoi închise ușa cu un gest ferm și se întoarse la socotelile ei. Oricum i-ar fi adunat, banii tot nu ajungeau. Ei bine, nu-i va permite cu nici un chip lui Philip Oakland să pună mîna pe etajul de jos. Dacă ea și James nu-și puteau permite, el de ce-ar fi putut?

— Uită-te la *Sanderson vs. English*, spuse Annalisa Rice în receptor. Totul e limpede. Și, firește, există și elementul moralizator, care impresionează garantat juriul. E ca într-o fabulă de Esop.

— La naiba, Rice! exclamă vocea masculină de la celălalt capăt al firului. De ce trebuie să mă părăsești și să te muți la New York?

— Schimbarea, Riley, replică Annalisa. E bună din cînd în cînd, îți amintești?

— Te cunosc bine, spuse Riley.
Probabil că te-ai apucat deja de următorul proiect
grandios. Conduci vreo campanie electorală ? Sau
candidezi chiar tu ?

— Nici una, nici alta, rîse ea. Fără să
exagerez, am făcut o schimbare radicală. Nici n-o
să-ți vină să crezi cu ce mă ocup acum.

— Ajuți persoanele fără adăpost?
— Mă trag de șireturi cu bogătașii. O
să-mi petrec weekendul în Hamptons.

Era rîndul lui Riley să izbucnească în rîs.
— N-am spus eu întotdeauna că ești
prea frumoasă pentru Washington?

— Naiba să te ia, Riley. Mi-e dor de voi
toți.

— Ite poți întoarce oricînd.
— Prea tîrziu.

Își luă la revedere și închise, prinzîndu-și părul
castaniu roșcat în celebra coadă de cal. Se îndreptă
spre fereastră și, dînd la o parte draperiile aurii
foarte grele, privi în stradă. Era mult plină jos.
Împinse ferestrele, dornică de puțin aer curat în
apartamentul suprasaturat cu aer condiționat, dar
își aminti că erau fixate zdravăn. Își privi ceasul -
era trei. Avea două ore ca să împacheteze și să
ajungă la heliport. Tîmp berechet, teoretic, însă
habar n-avea ce să pună în valiză. Ce ținute se
purtau în weekend în Hamptons ?

— Paul, ce să iau cu mine? Întrebuse
ea dimineată.

— Of, la naiba. Nu știu, îi răspunsese
acesta.

Paul era soțul ei. Tocmai se pregătea, cu gîndul
să iasă pe ușă la șapte fix, stînd pe marginea unui
taburet și trăgîndu-și în picioarele șosetele fine de
mătase și mocasinii italienești. Era prima dată cînd
se încălța și el cu niște pantofi ca lumea. Înainte să
vină la New York nici nu fusese nevoie. La
Washington nu purtase niciodată altceva decît teniși
de piele marca Adidas.

— Aia sînt noi? Întrebuse Annalisa,
referindu-se la pantofi.

— Nu-mi dau seama. Ce înseamnă „noi”, mai exact? De șase luni? De o zi? La genul asta de întrebări nu se poate răspunde decât dacă știi în ce context se găsește persoana care întreabă.

— Paul, trebuie să mă ajuți, îl rugă Annalisa, rîzînd. Sînt prietenii tăi.

— Partenerii, o corectă bărbatu-său. Oricum, ce importanță are? O să fii cea mai frumoasă femeie de-acolo.

— E vorba de Hamptons! Probabil că există o etichetă.

— De ce n-o suni pe Connie, nevasta lui Sandy?

— N-o cunosc.

— Ei, sigur c-o cunoști. E nevasta lui Sandy.

— Of, Paul.

Nu merge chiar așa, își zise în sinea ei, dar se abținu să-i mai explice, fiindcă Paul și așa nu înțelegea.

Paul se aplecă și-o sărută de la revedere.

Mai cauți apartamente azi? o întreabă.

— Nu asta fac tot timpul? Ai crede că e ușor cînd ai cincisprezece milioane de cheltuială.

— Dacă nu ajung, cheltuiește mai mult, îi zise Paul.

— Te iubesc, strigă Annalisa în urma lui.

În dimineața aceea, pe Annalisa o bătuse gîndul s-o întrebe pe Emme, agentul imobiliar, cu ce se îmbrăca lumea în Hamptons, dar judecînd după înfățișarea acesteia, își spusese rapid că răspunsul nu-i va fi pe plac. Emme avea cel puțin șaiszeci de ani, însă chipul ei purta urmele celor mai noi tehnologii din chirurgia cosmetică. Toată dimineața sprîncenele ei exagerat de arcuite, buzele foarte pline și dinții mari și albi îi distrăseseră necontenit atenția Annalisei, la fel și părul, care era uscat și negru la rădăcină și blond murdar spre vîrfuri. Emme era considerată cel mai bun agent imobiliar

din Upper East Side.

— Știu că nu vă lipsesc banii, zise, dar nu ei sînt problema. Toată lumea e plină de bani în zilele noastre. Ce contează cel mai mult este să cunoști pe cine trebuie. Dumneata pe cine cunoști? întrebă.

— Păi, ce-ați zice de președintele Statelor Unite ? răspunse Annalisa, răsucindu-și coada.

— V-ar scrie o scrisoare de recomandare ? întrebă Emme, fără să observe nota de sarcasm.

— Probabil că nu, după ce i-am spus că administrația lui e o rușine.

— N-ați fi prima care spune asta.

— Da, însă eu am afirmat-o la televizor. Eram invitată des la *Washington Morning*.

— Asta nu-i un răspuns încurajator.

— Atunci, Sandy Brewer? sugeră Annalisa în ultimă instanță.

— El cine e ? se miră Emme.

— Soțul meu lucrează cu el.

— Bine, bine, dar el cine e ?

— Administrează un fond, începuse Annalisa precaută, fiindcă Paul îi repetase de nenumărate ori că nu trebuia să discute despre ce făcea el sau despre cum se îmbogățise. Era vorba de o societate secretă, îi zisese, un fel de Skull and Bones de la Yale.

— Deci e managerul unui fond de investiții, ghici corect Emme. Nimeni nu știe cine sînt oamenii ăștia și nici nu vrea nimeni să-i cunoască. Nimeni nu i-ar primi în vreun club.

Apoi, măsurînd-o pe Annalisa din cap pînă-n picioare, adăugă:

— Nu e vorba doar de soțul dumitale, ci și de dumneata. Trebuie să obții aprobarea consiliului de administrație.

— Sînt avocat, răspunse Annalisa. Nu văd cine ar avea ceva de obiectat.

— Ce fel de avocat? întrebă Emme.

— Mă ocup, printre altele, cu procesele în care sînt implicate grupuri de cetățeni.

— Cred că sînt destui cei care ar avea de obiectat, zise Emmé. Țsta nu e cumva un soi mai răsărit de „căutat nod în papură ca să obținem bani”? Ar fi mai înțelept să ne concentrăm asupra imobilelor de epocă, spuse clătîinînd din cap. Dacă hotărîți să cumpărați o casă de epocă, nu trebuie să vă mai faceți griji în privința avizului de la consiliu. În dimineața cînd Annalisa și Paul plecau spre Hamptons, Emmé îi arătase vreo trei case. Una era mizerabilă, mirosind a lapte și scutece murdare, cu jucării împrăștiate peste tot. În a doua, o femeie în jur de treizeci de ani se ținuse tot timpul după ele, cu un băiețel de vreo doi, tare neastîmpărat, în brațe.

— E o casă nemaipomenită, zisese femeia.

— De ce vă mutați? întrebase Annalisa.

— Ne mutăm la țară. Avem o casă acolo și vrem s-o extindem. La țară e mai bine și pentru copii, nu credeți?

A treia proprietate era mai spațioasă și mai ieftină. Problema era că fusese divizată în mai multe apartamente, majoritatea fiind ocupate.

— Va trebui să-i convingeți pe chiriași să plece. De regulă, nu e prea greu. Le dați cincizeci de mii în bani gheață, iar ei vor fi fericiți să-i primească, îi explicase Emmé.

— Dar unde se vor duce? se interesase Annalisa.

— Își găsesc ei o garsonieră curată și frumușică pe undeva. Sau or să se mute în Florida.

— Nu mi se pare corect să dai oamenii afară din case. -E împotriva principiilor mele.

— Nu te poți opune progresului, replicase Emmé. Nu e sănătos.

Și astfel mai trecuse o zi în care ea și Paul tot nu-și găsiseră un acoperiș, rămînînd prizonierii apartamentului de la Waldorf.

Annalisa îl sună pe Paul.

— Nu găsesc nimic de cumpărat. Poate că pentru moment ar fi mai bine să închiriem ceva.

— Și să ne mutăm de două ori ? Ne risipim energia inutil.

— Paul, o s-o iau razna dacă vom fi obligați să mai rămânem fie și o singură zi în hotelul ăsta. De fapt, o să mă cațăr pe pereți dacă mai petrec fie și o singură zi cu Emme. Fața ei mă sperie.

— Atunci, hai să ne mutăm într-un apartament de hotel mai mare. Personalul se poate ocupa de transportul bagajelor.

— Costă.

— Nu contează. Te iubesc, încheie el.

Annalisa coborî în viermuiala din hol. Stătuse întotdeauna la Waldorf cînd firma o trimisese la New York cu treabă. Pe atunci i se părea că holul hotelului era strălucitor, elegant, cu scările sale imense și cu obiectele scumpe expuse în vitrine sculptoare. Waldorf era ideal pentru turiști sau pentru cei veniți în oraș cu afaceri, dar semăna cu o dansatoare de varietet a căreia trebuie să-i admiri penele și costumul strălucitor iară să te apropii prea mult. Dacă faci asta, vei începe să observi covorele uzate de pe jos, cristalul murdar al candelabrelor, poliesterul ieftin din uniformele personalului. Astfel de amănunte, își spuse Annalisa, sînt observate de către cei care au o grămadă de timp și nici o ocupație.

Fiind informată că era disponibil un apartament mai spațios, îl chemă pe director. Omul avea o figură blîndă și niște falei care îi trăgeau în jos pielea de sub ochi. Apartamentul disponibil, îi zise el, era compus din două dormitoare, o cameră de zi, un bar și patru băi. Costa două mii cinci sute pe noapte, dar dacă doreau să rămînă o lună, îl puteau avea cu doar patruzeci de mii. Pe Annalisa o copleși un sentiment straniu, un val de adrenalină, și acceptă fără să-l vadă măcar mai întîi. Era cel mai

entuziasmat lucrul din ultimele săptămâni.

Revenind în apartamentul unde locuiau pe moment, Annalisa deschise seiful și scoase ceasul bătut cu diamante pe care i-l dăruise Paul de ziua ei. Nici nu-și putea imagina cât costase, probabil vreo douăzeci de mii de dolari. Bănuia însă că era un indiciu destul de clar în privința prețului apartamentului. Ceasul era cam extravagant pentru gusturile ei, însă Paul ar fi observat dacă nu l-ar fi purtat în weekend. Deși se străduise să pară relaxat, fusese teribil de nerăbdător, speriat și mindru când ea desfăcuse panglica ce lega cutia albastră, căptușită cu velur bej. După ce ridicase în sfârșit capacul și scoase ceasul, Paul îi pusese chiar el brățara la mână.

— Îți place ? o întrebă.

— Foarte mult, mințise ea. Îmi place foarte, foarte mult.

— Se pare că toate celelalte doamne au cite unul. Deci o să te integrezi în peisaj. Asta dacă vrei, adăugă el, zărindu-i expresia feței.

— De obicei nu ne integrăm, îi răspunse Annalisa. De asta ne iubește lumea.

Se apucă de împachetat, punând într-o geantă cu roțile din plină bleumarin un costum de baie, o pereche de pantaloni scurți kaki și trei cămăși. În ultima clipă, aruncă înăuntru și o rochie neagră, dreaptă și fără minci, împreună cu o pereche de sandale negre, cu un toc rezonabil, de vreo trei centimetri, în caz că mergeau la vreo cină simandicoasă. Rochia era cam de vară, dar altceva mai bun nu avea. Se îmbracă cu o pereche de blugi, un tricou alb și niște teniși Converse galbeni. Cobori și așteptă la coadă să prindă un taxi, sosind la heliportul de pe 23rd Street la 16:30, cu o jumătate de oră mai devreme. Zilele astea sosea întotdeauna prea devreme și-și petrecea o grămadă de timp așteptând. Heliportul se afla sub FDR Drive. Aerul era greu din pricina zăpușelii de iulie, a gazelor de eșapament emanate de mașinile blocate pe autostradă și a duhoirii care venea dinspre East

River. Annalisa merse pînă la capătul docului și privi îndelung apa maronie și mîloasă, observînd o sticlă de plastic care tresăla, în vreme ce un preservativ trecea plutind pe lîngă ea.

Se uită din nou la ceas. Paul nici nu va întirzia, dar nici nu va sosi mai devreme, ci exact la țanc, la 16:55, așa cum promisese. Într-adevăr, la fără cinci o mașină intră în parcare și din ea coborî Paul, aplecîndu-se pe bancheta din spate pentru a scoate valiza și o cutie Louis Vuitton îmbrăcată în marochin negru. Pînă de curînd Annalisa nici nu bănuise că pe soțul ei îl interesau astfel de lucruri. Acum cumpăra aproape săptămînal ceva scump. Săptămîna trecută venise cu o cutie pentru trabucuri marca Asprey, deși el nu fuma.

Porni cu pași greoi către ea, vorbind în același timp la telefonul mobil. Paul era înalt și mergea ușor adus de umeri, fiind obișnuit să-și ferească deseori capul. Reuși să-și continue convorbirea în vreme ce îi făcea cu mîna pilotului din hidroavion și supraveghea încărcarea bagajelor. Un însoțitor de zbor o ajută pe Annalisa să urce. Înăuntru erau opt scaune îmbrăcate în velur galben pal și, cu toate că ei erau singurii pasageri, Paul se așează pe rîndul din fața nevestii-sii. Termină în cele din urmă convorbirea, iar Annalisa spuse pe un ton ușor ezitant și supărat:

— Paul?

Paul purta ochelari, iar părul lui negru, mătăsos și cîrlionțat, era întotdeauna puțin zburlit. Mai că ar fi fost un tip chipeș, dacă n-ar fi avut pleoapele lăsate și strungăreață. Era un geniu al matematicii, fiind unul dintre cei mai tineri absolvenți de doctorat de la Georgetown din istorie, și se zvonea că într-o bună zi va lua chiar Premiul Nobel. Dar cu șase luni în urmă se angajase la Sandy Brewer și în numai două zile se mutase la New York, într-un mic hotel de pe East 56th Street. Cînd au decis că mutarea e permanentă, Annalisa l-a urmat, dar trăiseră deja separat vreme de cinci luni, efectele fiind încă vizibile.

— N-ai vrea să stai lângă mine? Întrebă Annalisa, urind faptul că trebuia să se roage de el.

— Cabinele astea sînt așa de mici, răspunse el. De ce să ne înghesuim ? Oricum o să fim împreună tot weekendul.

— Ai dreptate.

N-avea nici un rost să-l sîcîie cu chestiuni mărunte. Privi pe fereastră. Un ins între două vîrste alerga cu limba de-un cot să prindă avionul. La prima vedere, părea să fie un bărbat pistriuat și aproape chel, semănînd cu o specie exotică de pisică. Purta pantofi de lac și se îmbrăcase într-un costum de în alb, cu bordurile buzunarelor din mătase bleumarin, într-o mină ducea o pălărie de pai. Îi întinse geanta pilotului și urcă la bord, așezîndu-se pe rîndul din spatele Annalisei.

— Salutare, zise el, întinzînd mîna pe deasupra scaunelor. Sînt Billy Litchfield.

— Annalisa Rice.

— Bănuiesc că mergeți să petreceți weekendul la familia Brewer. Sînteți prietena lui Connie?

— Soțul meu lucrează pentru Sandy Brewer.

— Ah, deci sînteți factorul necunoscut.

— Da, zîmbi Annalisa.

— Domnul de colo e soțul dumitale ?

— Paul citea ceva pe iPhone.

— Paul, îl strigă Annalisa, iar el ridică doar o clipă ochii. Dumnealui e Billy Litchfield.

Paul zîmbi scurt și se întoarse la iPhone-ul lui. Nu-i plăcuseră niciodată străinii și, ca de obicei, Annalisa era obligată să acopere această aversiune printr-o căldură exagerată.

— Sînteți un amic de-al lui Connie? Întrebă ea.

— Acum sînt prieten cu amîndoi. Dar, da, ca să vă răspund la întrebare, Connie și cu mine ne știm de multă vreme.

Urmă o pauză. Annalisa nu mai știa dintr-odată ce să spună, dar Billy Litchfield îi zîmbi.

— Ați mai fost la ei? Întrebă, iar ea clătină din cap. Va fi o încântare, vă asigur. Casa e magnifică. Arhitectul se numește Peter Cook. Peter exagerează uneori, însă casa în care stau soții Brewer e unul dintre cele mai strălucite exemple ale stilului său.

— Înțeleg.
— Știți cine este Peter Cook, nu-i așa ?
— Sincer, nu. Sînt avocat și...
— Aha, facu Billy, de parcă asta ar fi explicat totul. Peter Cook e un arhitect. Mulți spun despre el că a distrus East End cu clădirile lui gen conac, dar în cele din urmă tot la el ajuns. Toată lumea îl angajează. În prezent nici nu se gîndește să proiecteze o casă pentru mai puțin de zece milioane.

Pilotul porni motoarele.
— Ador momentul ăsta al săptămîinii. Dumneata, nu ? Întrebă el, aplecîndu-se înainte cu un aer conspirativ. Zburăm către orizonturi mai frumoase, chiar dacă numai pentru două zile. Locuiți în New York? zise, măsurînd-o din cap pînă-n picioare.

— Tocmai ne-am mutat.
— În Upper East Side ? Întrebă Billy.
— Nicaieri, de fapt.
— Draga mea, zise Billy, e imposibil ca dumneata și splendidul dumitale sot, care etalează o cămașă Paul Smith de două mii de dolari, să locuiți într-o cutie de carton pe stradă.

— Stăm la Waldorf. Pînă găsim un apartament. Sau o casă.

— De ce la Waldorf?
— Acolo stau de obicei cînd vin în interes de serviciu.

— Aha, facu Billy.
Țîntuită cu privirea de Billy, Annalisa se simțea stînjinită. Era obișnuită să i se acorde atenție, căci toată viața se distinsese de cei din jur prin părul ei castaniu roșcat, pomeții largi și ochii de un cenușiu

deschis. Bărbații se îndrăgosteau pe loc de ea – nebunește dar Annalisa învățase să ignore semnalele atracției masculine. Cu Billy, însă, era altceva. O studia de parcă ar fi fost un obiect din porțelan fin. Jenată, se întoarse, lăsându-l pe Billy să-i examineze profilul. Nu e o frumusețe clasică, își spuse el, ci unică. Odată ce l-ai zărit chipul, n-o mai uiți. Nu purta nici urmă de machiaj, iar părul îi era prins în coadă. Încrăzătoare față, se gândi Billy, dacă n-are nevoie de nici o podoabă, în afară de ceasul Chopard din platină cu diamante de la încheietură. O alegere bună. Își îndreptă atenția către soț, a cărui înfățișare era mai puțin interesantă. Connie îl informase deja că Paul Rice era un matematician de geniu. Dacă lucra pentru Sandy Brewer, era și bogat. Altceva în afară de bani nici nu i se cerea unui bărbat în societatea newyorkeză. Nevestele contau cel mai mult. Pe când hidroavionul aluneca încet pe apele agitate al riului, Billy se lăsă mulțumit în scaun. Cuplul Annalisa și Paul Rice îl intrigă. Până la urmă weekendul se anunța totuși interesant.

Luind viteză, avionul se desprinsese de apă. Zburară peste Queens, peste nesfârșite șiruri de căsuțe și apoi direct peste estuarul Long Island Sound, care scilipea precum diamantele de pe ceasul Annalisei. Se îndreptară către sud, survolând stîncile albe ale peninsulei North Fork, pășunile verzi și lanurile de porumb. Apoi se treziră din nou deasupra apei, avionul coborînd într-un golfuleț.

Billy Litchfield o bătu pe Annalisa pe umăr.

— Aici e o gură de rai. Am călătorit peste tot și aici e la fel de frumos ca la Saint-Tropez sau în Capri sau oriunde altundeva. De asta zona Hamptons nu se va demoda niciodată, indiferent ce spun unii.

Hidroavionul înaintă pe valuri pînă la un doc alb ca laptele. Un gazon la fel de bine întreținut ca un teren de golf urca pe creasta unui deal înalt, unde se ridica o casă acoperită cu țigla, ale cărei turnulețe păreau făcute din piatră roz. Pe pajiște, lângă doc, așteptau două mașinuțe de golf.

Sandy Brewer îi întâmpină la debarcader. Cea mai însemnată trăsătură a sa era numele, fără el, bărbatul era de o banalitate îngrijorătoare, avînd un păr de o culoare nedefinită și un chip ușor de uitat.

— Connie mi-a spus să te duc direct în casă, îi spuse el lui Billy. Are niște probleme cu desertul. M-am gîndit să-i duc pe Annalisa și pe Paul într-un tur al împrejurimilor.

Una dintre mașinuțe îl conduse pe Billy spre casă împreună cu bagajul. Annalisa se urcă pe scaunul din spate al celeilalte. Sandy și Paul se instalară în față. Sandy conducea relaxat, întorcându-se ca să-i vorbească.

— Ai mai fost vreodată în zona Hamptons? o întrebă.

— Nu, niciodată, răspunse Annalisa.

— Avem douăzeci de hectare aici, preciză Sandy. O întindere uriașă de teren. Connie și cu mine tocmai am cumpărat o fermă în Montana, cu patru sute de hectare, însă Montana e altceva. Dacă n-ai patru sute de hectare, ești un nimeni. În Hamptons e perfect onorabil dacă ai în jur de un hectar. Ai putea chiar să fii membru al clubului Bath and Tennis din Southampton. Dar mie și lui Connie nu ne prea plac cluburile astea. Sintem mai retrași. Cînd venim aici, nu știe nimeni.

O oră mai tîrziu, după ce li se arătaseră cele două piscine (una olimpică, cealaltă în formă de lac, cu o cascadă la unul din capete), casa de oaspeți, grădina zoologică particulară și voliera, sera unde Sandy supraveghea cultivarea unor specii rare de lalele, micul grajd pentru cai și capre, cele trei terenuri de tenis, dotate cu gradene, terenurile de baseball și de baschet, căsuța de vară în stil victorian a copiilor, terenul de *squash* acoperit, crama plină cu butoaie de ciment ultimul răcnet, via de un hectar, livada, grădina de zarzavaturi și iazul cu crapi japonezi, Sandy îi conduse în casă. Holul imens era flancat de două scări masive. Paul dispăru împreună cu Sandy să discute afaceri. O femeie guatemaleză îi făcu semn Annalisei s-o urmeze la etaj. Trecură pe lângă o cameră de zi și pe lângă mai multe uși închise. Annalisa se pomeni condusă într-o încăpere cu două băi, în care se găsea un pat enorm cu baldachin. Ferestrele franțuzești se deschideau către un balcon ce dădea spre pajiște și spre ocean. Valiza îi fusese despachetată și sărăcăcioasa ei provizie de haine pentru weekend părea nelalocul ei în uriașa garderobă de cedru. Annalisa păși

Înăuntru, înspi- rind adînc mirosul de lemn. Trebuie să-i spun și lui Paul despre asta, își zise și cobori să-l caute.

Dar în schimb dădu peste Connie, soția lui Sandy, și peste Billy Litchfield, instalați comod în șezlonguri îmbrăcate în mătase roz, pe o verandă acoperită, scăldată în soare.

— Sînt convinsă că te simți groaznic, îi spunea Connie lui Billy.

— Mă scuzați, zise Annalisa, dîndu-și seama că intrerupsese o discuție intimă.

Connie sări în picioare. Pe vremuri era o balerină excepțională. Își purta părul blond lung și drept, atîrnînd liber pînă aproape de șolduri. Avea ochi albaștri enormi și un nas micuț și era subțirică precum o zîină.

— Tocmai voiam să văd ce faceți, zise. Mai aveți nevoie de ceva?

— Camera noastră e minunată, mulțumesc. Tocmai îl căutam pe Paul.

— S-a dus pe undeva cu Sandy. Cine știe ce pun la cale, dar bănuiala mea e că încearcă să cucerească lumea. Veniți să stați cu noi, o invită Connie. Am auzit că sînteți avocată. Sandy zice că ați ocupat un post important, că ați lucrat pentru un procuror general.

— Am fost funcționară acolo după ce-am absolvit.

— Atunci, probabil că ne veți găsi foarte plictisitori. Bărbații nu discută decît afaceri, femeile nu vorbesc decît despre copii.

— N-o asculta, îi spuse Billy. Connie e o expertă în arta contemporană.

— Asta numai pentru că am luat lecții de la tine, Billy, zise Connie. Adevărata mea pasiune sînt bijuteriile. Ador chestiile scilpitoare. Nu mă pot abține. Tu ai vreo pasiune de care te rușinezi, Annalisa?

— Aceasta zîmbi.

— Problema mea este că sînt probabil cam prea serioasă.

Connie se așază mai comod în șezlong și exclamă pe un ton dramatic:

— Iar a mea e că sînt prea frivolă. Sînt bogată și prostituată. Dar mă distrez de minune.

— Mergem să ne îmbrăcăm pentru cină ? Întrebă Billy ridicîndu-se.

Annalisa îl însoțește și se îndreaptă amîndoi către scări. Billy își continuă observațiile:

— Connie e frivolă, dar nu sînt bogată decît de vreo șapte ani. Pe de altă parte, nu e capabilă de nici o răutate. Dacă vă împrieteniți, îți vei da seama că e un aliat foarte util.

— Voi avea nevoie de aliați ?
— Întotdeauna e nevoie de ei, preciză Billy zîmbind. Ne vedem la cocteil, spuse, lăsînd-o pe Annalisa în capul scărilor. Pe verandă. Începe la opt.

Ce om ciudat, se gîndi Annalisa, revenind în camera ei. Pare desprins dintr-un tablou din secolul XIX.

Paul se întoarce cînd ea era la duș, într-o cabină de dimensiunile unei camere mai mici. Annalisa deschise ușa de sticlă.

— E duș cu abur, îi strigă. Vrei să vii și tu ?

Paul i se alătură, iar Annalisa îi săpuni pieptul.

— Ai văzut garderoba de cedru ? Și încălzitoarele pentru prosoape ? Și ce zici de patul ăla ?

— Oare ar trebui să ne cumpărăm și noi o locuință ca asta ? Întrebă el, lăsînd capul pe spate ca să-și clătească părul.

— Adică o casă de zece milioane proiectată de Peter Cook și construită din piatră roz, la pachet cu un omuleț precum Billy Litchfield, care să ne învețe bunele maniere și să ne dea lecții de artă ?

Annalisa ieși rapid și se uscă. Paul o urmă și rămase pe covoraș, cu apa picurînd de pe el. Ea îl întinse un prosop gros.

— Sigur, zise. De ce nu ?

— Paul, asta facem noi de fapt? Ne transformăm în Connie și Sandy Brewer? O să le semănăm în toate, doar c-o să avem fonduri mai proaspete?

— Despre ce vorbești ?

— Cam de când ai banii ăștia? De șase luni? Cînd vor împlini un an, poate vom da o petrecere ca să-i sărbătorim.

— Nu pricep.

— Las-o baltă. Chestia e că Billy Litchfield mi-a zis ceva foarte bizar. Nu-i important.

Într-o cameră aproape identică, aflată pe același culoar, Billy Litchfield stătea întins pe spate, cu brațele încrucișate cu grijă pe piept, ca să nu i se șifoneze cămașa. Închise ochii, sperînd să tragă un pui de somn. De ceva vreme era mereu obosit, dar descoperise că nu putea să doarmă. De luni întregi se simțea epuizat fizic. Își zise că poate ar fi fost mai indicat să consulte un astrolog în locul unui psihofarmacolog. După alte cîteva minute, de epuizare enervantă, se lăsă păturaș și scoase un flacon cu medicamente din geantă, înăuntru erau mai multe pastiluțe portocalii. Billy rupse una în două, înghiți o jumătate și se întinse la loc.

În cîteva minute se relaxă și adormi. Puil de somn dură mai mult decît plănuiise, așa că se trezi la opt și zece.

Coborînd în grabă scările, o descoperi pe Annalisa în mijlocul unui mic grup de bărbați. Purta o rochie neagră, dreaptă și simplă, care îi scotea în evidență silueta ca de băiețandru, părul castaniu roșcat căzîndu-i în voie pe umeri. Nici acum nu se machiase, singura sa bijuterie fiind ceasul cu diamante. Trecînd pe lîngă ei pentru a o saluta pe Connie, Billy prinse o frîntură de conversație:

— Vai, nu-mi spune că ești republican, îi zicea Annalisa unuia dintre asociații lui Sandy. Dacă ești tînăr și bogat, e o obligație morală să fii democrat.

Billy se opri și se întoarse către grup. Strecu-rîndu-se fără efort printre bărbați, prinse brațul

Annalisei.

—

Te superi dacă te răpesc un minut ?

Întrebă el. Le-ai cunoscut pe prietenele lui Connie?

Gazda ședea alături de alte trei doamne, pe un ansamblu format din canapele largi de răchită împletită. Una dintre doamne fuma pe furiș o țigară; celelalte discutau despre un magazin din East Hampton. Connie ridică privirea și-i urmări venind, apoi bătu ușurel cu palma locul de lângă ea.

— Poti să stai aici, i se adresă Annalisei. Ea e Beth, adăugă, indicînd-o pe fumătoare. A absolvit tot Harvard. Așa e, nu?

— Facultatea de Drept, preciză Beth, stingînd repede țigara. Dar tu? o întrebă pe Annalisa.

— Georgetown.

— Încă mai lucrezi ?

— Nu, tocmai mi-am dat demisia.

— Beth nu mai lucrează de ani de zile, interveni Connie. Și n-a regretat.

— N-am timp să merg la serviciu, zise Beth. Cînd te măriți cu unul din tipii ăștia - arată pe bărbați -, te angajezi cu normă întregă.

— Vai, dar e vorba și de copii, adăugă Connie. Nu trebuie să pierzi nici un minut.

La nouă au fost poftiți la cină. Felurile erau servite de doi tineri îmbrăcați în negru - studenți care mai câștigau un ban în vacanța de vară. Annalisa stătea între Billy Litchfield și Sandy Brewer, ocu- pînd locul de onoare de lângă gazdă.

— Ai fost vreodată în Anzi ? o întrebă Sandy.

Beth, care era așezată în fața ei, se băgă în vorbă, începînd o conversație însuflețită cu gazda despre cum Anzii erau „noua” Nouă Zeelandă. Discuția se îndreptă apoi către tîrgul de artă de la Bilbao, un eveniment caritabil la care Sandy donase un milion de dolari, și către cea mai bună licitație de vinuri din lume. După cină, urmă o nesfîrșită partidă de biliard, desfășurată într-o bibliotecă ai cărei pereți erau acoperiți cu lambriuri. Sandy și ceilalți bărbați fumau trabucuri. Se amestisă de la vinul fin și de la șampanie, iar în cursul unei partide între Billy și

Paul, vocea primului răsuna în toată încăperea.

— O să faci un munte de bani, zicea el, grămezi peste grămezi, mai mulți decît ți-ai imaginat vreodată, dar nu va conta deloc, fiindcă vei munci la fel de mult, poate chiar mai mult, și nu vei fi în stare să te oprești. Iar într-o bună zi vei ridica privirile și vei constata că singura schimbare e peisajul. Atunci te vei întreba de ce mama dracului ți-ai petrecut întreaga viață făcînd asta...

Conversația se stinse de-a binelea, în liniștea care se lăsase, precum clopotul unui far, răsună vocea lui Connie Brewer:

— Păi, știți cum se zice, spuse ea dintr-o suflare. Peisajul e totul. Peisajul, peisajul și nimic altceva.

Musafirii răsufară ușurați. Cineva observă cît era ceasul și lumea exclamă: E două noaptea. Se retraseră cu toții la culcare.

— Ce crezi că l-a apucat pe individul ăla ? întrebă Paul în timp ce-și scotea pantalonii.

— Pe Billy Litchfield ? zise Annalisa. Probabil c-a băut prea mult. Aerul condiționat era dat la maximum și ea se ghemui sub cuvertura de pe pat. Oricum, mie-mi place tipul.

— Asta-i bine, spuse Paul, băgîndu-se în pat.

— Crezi că le-a plăcut de noi ?

— De ce nu le-ar fi plăcut ?

— Știu și eu... Femeile astea sînt foarte diferite.

— Păreau destul de cumsecade.

— A, da, foarte cumsecade.

— Ce e ? întrebă el, căscînd zgomotos.

Pari cam nesigură. Asta nu-ți stă în fire.

— Nu sînt nesigură, doar curioasă. Dar dacă Billy Litchfield are dreptate, Paul? zise ea după o clipă, în chestia cu banii?

— Inșă Paul adormise deja.

A doua zi, la micul dejun, Annalisa află că trebuiau să participe la un mic turneu de tenis împreună cu cîțiva dintre musafirii de la cocteil.

Paul, care nu era un îns athletic, a fost eliminat chiar din primul meci, împotriva lui Sandy. Annalisa stătea pe gradene și privea. Pe vremuri fusese campioana liceului. Firea ei ambițioasă ieși din nou la suprafață. O să câștig, își zise.

Turneul dură cinci ore. Soarele răsări și temperatura crescuse. Annalisa câștigă patru meciuri la rînd, ajungînd în finală alături de Sandy. Stînd pe linia de fund și bătînd mingea, își evaluă din ochi adversarul. Stilul de joc al acestuia trăda numărul mare de lecții, iar agresivitatea compensa lipsa îndemnării. Dar nu avea un talent nativ pentru joc. Putea să câștige dacă îl destabiliza.

Poți să fii tu bogat, dar tot o să te bat, își spuse în sinea ei, aruncînd mingea în aer. Duse racheta în spate și, chiar înainte de contact, smuci încheietura mîinii, astfel că mingea trecu razant pe deasupra file ului și căzu exact pe tușă.

— As! strigă Billy Litchfield.

Jumătate de oră mai tîrziu, meciul se încheie. În timp ce lumea se aduna în jurul ei și o felicita, Annalisa își spunea: Poți! Chiar poți să faci asta! Poți să învingi și aici!

— Bravo, o felicită Paul și o îmbrățișă distrat, cu un ochi la Sandy.

Se îndreptară cu toți spre casă.

— Nevastă-ta se mișcă bine, zise Sandy.

— Se pricepe, se aventură Paul să afirme.

Mda, zise Sandy. Ar fi un strateg strălucit în război.

Billy Litchfield, care pășea agale în urma lor, se cutremură ușor la auzul acestei discuții. Chiar în acea clipă, Annalisa se opri și se întoarse, așteptînd ca grupul s-o prindă din urmă. Pe chipul ei se citea, fără vreo umbră de îndoială, bucuria triumfului. Billy o luă de braț.

— Felicitări, îi spuse, apoi, amintindu-i de vechea regulă a petrecerilor organizate în casa cuiva, adăugă : Firește, nu strică niciodată să-ți lași

gazda să cîştige.

Aiinalisa se opri.

— Dar asta înseamnă să trigezi. Nu, nu, aş putea să fac asta în veci.

— Nu, draga mea, spuse Billy, îndemnînd-o să-şi continue drumul pe alee. Îmi dau seama că eşti genul de femeie care joacă numai după regulile proprii. E lăudabil şi să nu cumva să te schimbi. Însă e întotdeauna mai înţelept să ştii care sînt regulile înainte să le încalci.

Billy Litchfield se întoarse în oraş duminică, la ora şase seara, şi luă un taxi pînă acasă. Era multumit, căci avusese parte de un weekend neaşteptat de fructuos. Connie Brewer acceptase să cumpere un mic tablou de Diebenkorn cu trei sute de mii de dolari, din care el urma să ia un comision de 2 %. Majoritatea gîndurilor îi erau însă îndreptate către Annalisa Rice. O fată ca ea rar mai vezi în zilele noastre. Era originală din toate punctele de vedere, începînd cu părul castaniu roşcat şi terminînd cu ochii de un cenuşiu deschis şi cu mintea ei brici. Cuprins de un mic val de entuziasm, Billy se gîndi că, sub îndrumarea sa discretă, ar fi putut să se numere printre cei cu adevărat mari.

Apartamentul lui Billy se găsea pe 5th Avenue, între 11th Street şi 12th Street. Clădirea îngustă şi cafenie, pe vremuri o reşedinţă pentru doamnele necăsătorite, era copleşită pînă aproape la dispariţie de prezenţa, de o parte şi de alta, a unor frumoase clădiri de epocă. Nu exista portar, deşi putea fi chemat unul printr-un interfon. Billy îşi luă corespondenţa şi urcă scările către apartamentul său de la etajul al patrulea.

În clădirea asta toate etajele şi toate apartamentele erau perfect identice. La fiecare etaj erau patru apartamente, fiecare avînd un singur dormitor de aproximativ cincizeci şi cinci de metri pătraţi. Lui Billy îi plăcea să glumească, spunînd că era un cămin pentru pensionarea anticipată a fetelor bătrîne ca el. Apartamentul lui era plăcut aglomerat

cu piese de mobilier la care renunțaseră doamnele bogate. De zece ani își tot promitea că va redecora și-și va găsi pe cineva, dar parcă nu mai ajungea să facă nici una, nici alta. Timpul trecea și conta din ce în ce mai puțin. Billy nu mai primise musafiri de ani buni.

Se apucă din reflex să-și deschidă scrisorile : mai multe invitații, vreo două reviste *glossy*, o factură pentru MasterCard și un plic format mare, cu adresa scrisă de mină, pe care Billy îl puse deoparte. Luă cea mai promițătoare dintre invitații și, recunoscînd pe loc plicul gros, de culoare crem, o întoarse. Adresa de pe spate era 5th Avenue nr. 1. Plicul era de la Mrs. Strong și, din cîte știa el, o singură persoana îl mai folosea încă – doamna Louise Houghton. Îl desfăcu și scoase un cartonaș pe care scria: Slujbă DE COMEMORARE ÎN CERC RESTRÎNS PENTRU DOAMNA LOUISE Houghton, Biserica Sf. Ambrozie, data caligrafiată dedesubt fiind miercuri, 12 iulie. Da, era stilul lui Louise, își zise Billy, să-și planuiască propria slujbă de înmormîntare dinainte, scriind pînă și lista invitaților.

Așeză cartonașul la loc de onoare, pe polița îngustă a micului șemineului. Apoi se întoarse la corespondență. Luă plicul de format mare și văzu că adresa expeditorului era cea a companiei care administra clădirea. Billy îl deschise îngrozit.

„Sîntem fericiți să vă aducem la cunoștință... s-a încheiat un contract... clădirea va intra în co-administrare de la data de 1 iulie 2009... puteți cumpăra apartamentul în care locuiți la prețul pieței... cei care nu-și vor cumpăra apartamentele vor trebui să le elibereze pînă la data menționată...” Falca începu să-i zvîcnească ușor. Unde să se ducă? Valoarea de piață a apartamentului era de cel puțin opt sute de mii de dolari. Ar fi avut nevoie de vreo două-trei sute de mii ca avans, după care va avea de plătit o ipotecă și cheltuieli de întreținere. În total, citeva mii de dolari pe lună. Chiria era de numai o mie o sută

de dolari. Gîndul că trebuia să-și găsească altă casă, că trebuia să strîngă și să se mute, îl copleși. Avea patruzeci și patru de ani. Nu era bătrîn, își spuse, însă destul de în vîrstă ca să nu mai aibă energia necesară unei asemenea aventuri.

Se duse în baie și, deschizînd dulăpiorul cu medicamente, luă trei antidepresive în loc de două, cît era doza obișnuită. Apoi se întinse în cadă, lăsînd apa să se adune în jurul lui. Nu pot să mă mut, își zise. Sînt prea obosit. Trebuie să mă gîndesc cum să fac rost de bani ca să cumpăr apartamentul.

În aceeași seară, curat și într-o stare de spirit mult mai bună, Billy sună la Waldorf-Astoria, cerînd camera soților Rice. Annalisa răspunse la al treilea țîrît.

— Alo? se auzi vocea ei intrigată.
— Annalisa ? Aici Billy Litchfield. Ne-am cunoscut în weekend.
— O, Billy. Ce mai faci ?
— Bine.
— Da?
— Mă întrebam... Ai auzit vreodată expresia „Numele unei doamne ar trebui să apară în ziar doar de trei ori - la naștere, la căsătorie și la deces”?

— E adevărat?
— Acum o sută de ani era.
— Uau! exclamă ea.
— Ei bine, mă întrebam dacă ai vrea să mă însoțești miercuri la o înmormîntare.

Luni după-amiază, revenind la birou după ce își petrecuse weekendul în casa lui Redmon și a lui Catherine Richardly din Hamptons, Mindy creă un nou fișier în calculator. Asemenea majorității slujbelor din așa-numita industrie creativă *glamour*, și a ei era tot mai puțin caracterizată de acest cuvînt, tot mai puțin *glamour* și din ce în ce mai

organizatorică.

0 bună parte din zi și-o petrecea punându-se la curent sau ținându-i pe alții la curent cu diverse lucruri. Originalitatea era întîmpinată cu o politețe arogantă. Chiar și așa, poate datorită weekendului năucitor, Mindy știa care era următorul proiect. Ideea

1 se ivise în minte pe cînd se întorcea în Manhattan în mașina închiriată, în timp ce James conducea și ea se uita la BlackBerry sau drept înainte. Avea de gînd să creeze un blog în care să scrie despre viața ei.

Da, de ce nu ? Cum de nu se gîndise la asta mai devreme ? Mă rog, se gîndise, dar nu-i suridea ideea de a-și dezvălui cele mai intime gînduri, afișându-le pe internet alături de numele ei, ca să le vadă toată lumea. I se părea ceva banal, în definitiv, oricine putea să facă asta și mulți chiar o făceau. Pe de altă parte, oameni de foarte bună calitate scriau pe bloguri în zilele noastre. Pentru oamenii inteligenți, efortul de-a emite niște opinii înțelepte și de-a le împărtăși celorlalți devenise una dintre noile obligații, precum aceea de-a avea copii.

Acum Mindy scria titlul noului său blog: „Din bucuriile de-a nu avea tot ce-ți dorești”. Poate nu era întru totul original, dar nici foarte banal, era sigura că nimeni altcineva nu se mai ocupa de această problemă feminină cu atîta precizie.

Scrise: „Scene dintr-un weekend”. Se așeză picior peste picior și se aplecă înainte, privind țintă monitorul aproape cu desăvîrșire gol. „În ciuda încălzirii globale, a fost un weekend fantastic în Hamptons”, tastă. Fusese aproape ideal: temperatură de douăzeci și șase de grade, frunzișul – un nimb în nuanțe de trandafiriu și galben melancolic, iarba încă verde pe întinderea de aproape două hectare a pajiștii de pe proprietatea lui Redmon Richardly. Aerul era încremenit și încărcat de parfumul greu al descompunerii, un parfum, își zise Mindy, care facea timpul însuși să încremenească.

Mindy, James și Sam pleaseră din Manhattan vineri seara târziu, ca să evite aglomerația din trafic, fiind întâmpinați la sosire cu vin roșu și ciocolată caldă. Sidney, fiul lui Redmon și al lui Catherine, dormea îmbrăcat într-o salopetă albastră, așezat într-un leagăn albastru, într-o cameră azurie al cărei tavan era înconjurat de o bandă de tapet cu rășuște galbene. Casa era nouă, dar oferea un sentiment plăcut de siguranță, amintindu-i lui Mindy de ceea ce ea nu avea – adică, un bebeluș și o casă frumoasă în Hamptons, unde să se poată refugia în fiecare weekend și unde să se poată retrage în cele din urmă la bătrânețe. Mindy își dădu seama că era tot mai greu să justifice de ce ea și James nu aveau aceste lucruri, care nu mai reprezentau de mult un privilegiu al bogaților, ci doar al clasei de mijloc înstărite. Confortul în care își duceau viața soții Richardly deveni și mai de invidiat când Catherine îi destăinuia, într-o discuție intimă cu Mindy în bucătăria de șaptezeci de metri pătrați, unde puneau vasele în mașina de spălat, că Sidney fusese conceput fără ajutorul științei. Catherine avea patruzeci și doi de ani. Mindy se duse la culcare cu inima grea și, după ce James adormi (instantaneu, cum îi era obiceiul), Mindy rămase trează, chinată de întrebarea: „Ce primește fiecare în viață și de ce?”.

La scurtă vreme după ce împlinise patruzeci de ani, pradă unui vag sentiment de nemulțumire, Mindy începuse să meargă la un psiholog, o doamnă specializată într-o nouă abordare numită „adaptarea vieții”. Era o femeie frumoasă, trecută bine de treizeci de ani, cu tenul neted al unei pasionate de produse cosmetice; purta o fustă cafenie dreaptă, o cămașă cu imprimeu piele de leopard și pantofi decupați Manolo Blahnik. Avea o fiică de cinci ani și divorțase de curând.

— Ce vrei tu, Mindy ? o întrebase pe un ton plat, pragmatic, corporatist. Dacă ai putea avea orice, ce ți-ai dori? Nu te gîndi, răspunde.

— Un copil, zise Mindy. Încă un copil.
 O fetiță.
 Înainte să rostească aceste cuvinte, Mindy habar n-avusese ce o rodea.
 — De ce ? Întrebă terapeuta.
 Mindy trebui să se gândească la răspuns.
 — Vreau să-mi pot împărtăși gândurile cuiva.
 — Dar ai deja un copil și un soț. Nu-i așa?
 — Da, însă fiul meu are zece ani.
 — Vrei o asigurare de viață, zise terapeuta.
 — Nu înțeleg ce vrei să spui.
 — Vrei să te asiguri că peste zece ani, după ce fiul tău va absolvi colegiul, va mai avea totuși cineva nevoie de tine.
 — Oh, rîse Mindy, dar el va avea întotdeauna nevoie de mine.
 — Serios ? Și dacă nu are ?
 — Vrei să spui că e o luptă pierdută ?
 — Nu, nu e pierdută. Oricine poate să câștige o luptă dacă știe ce vrea și nu se abate din drum. Și dacă e dispus să facă unele sacrificii. Le spun întotdeauna clienților mei că nimic nu e gratis pe lume asta.
 — Vrei să zici pacienților ? Întrebă Mindy.
 — Sînt clienții mei, insistase terapeuta. La urma urmei, nu sînt *bolnavi*.
 Lui Mindy i se prescrisese Xanax, o pastilă în fiecare seară, înainte de culcare, pentru a-i diminua stările de anxietate și problemele cu somnul (noapte de noapte se trezea după numai patru ore de somn și rămînea trează în următoarele două, chinată de griji), și fusese trimisă la cel mai bun specialist în fertilitate din Manhattan, care prefera clienții VIP, dar îi accepta pe cei trimiși de alți medici de același fel. La început îi recomandase vitamine prenatale și un strop de noroc. Mindy știa că rețeta asta nu va da roade, pentru că ea era

ghinionistă. Nici ea, nici James nu avuseseră vreodată noroc.

După doi ani de proceduri din ce în ce mai complicate, Mindy se lăsă păgubașă. Își făcu socotelile și constată că nu-și mai permitea să continue.

Acum scria: „Pot număra zilele în care am fost cu adevărat fericită pe degetele de la o mină. Nu e un rezultat mulțumitor într-o țară în care căutarea fericirii e un drept cetățenesc atât de important încât e trecut în Constituție. Dar poate că asta e ideea. Ce contează e căutarea fericirii, nu atingerea ei efectivă”.

Mindy reflectă la ziua de duminică petrecută la Hamptons. Dimineață plecaseră cu toții la o plimbare pe plajă, iar ea îl duse în brațe pe Sidney, în timp ce se căzneau să înainteze prin nisipul fin de la malul apei. Casele, ce se profilau în spatele dunelor de nisip, erau enorme, mărturie triumfătoare ale succeselor pe care le înregistrau unii și ale eșecurilor celorlalți. După-amiază, când se întorseră acasă, Redmon organizase o partidă de fotbal.

Catherine și Mindy se așezaseră pe verandă, uitându-se la jucători.

— E o zi frumoasă, nu-i așa ? Întrebase pentru a zecea oară Catherine.

— Încântătoare, aprobă Mindy.

Catherine se uită cu ochii îngustați la bărbații de pe pajiște, apoi zise:

— Sam e foarte drăguț.

— E un băiat arătos, spuse Mindy cu mindrie în glas. Dar James era drăguț în tinerețe.

— E încă un bărbat atrăgător, observă politicoasă Catherine.

— Ești drăguță, dar nu e adevărat, o contrazise Mindy, iar Catherine o privi uimită. Sint genul de persoană care refuză să se mintă, îi explică ea, încerc să accept adevărul.

— E o abordare sănătoasă?

— Probabil că nu.

Rămaseră tăcute un timp. Bărbații se mișcau stângaci pe pajiște, cu răsuflarea greoaie ce indică apropierea bătrâneții, însă Mindy îi invidia pentru libertatea și dorința lor de-a se simți bine.

— Ești fericită cu Redmon ?

— Ce ciudat că ai întrebat, răspunse Catherine. Cînd eram însărcinată, mă cam temeam. Nu știam

cum avea să fie ca tată. A fost una dintre cele mai tensionate perioade ale relației noastre.

— Serios ?

— Continua să iasă în oraș aproape în fiecare seară, iar eu mă întrebam : „Asta o să facă și după ce se va naște copilul? Oare m-am înșelat din nou cumplit în privința unui bărbat?”. Nu ajungi să cunoști cu adevărat un bărbat decât după ce ai un copil cu el. Atunci începi să înțelegi foarte multe. E blind ? E tolerant ? E iubitor ? Sau e imatur și preocupat doar de sine? Când ai un copil, relația cu soțul tău poate evolua în două direcții: fie îl iubești și mai mult, fie îți pierzi orice urmă de respect pentru el. Iar dacă-ți pierzi respectul, nu-l mai poți recupera cu nici un chip. Vreau să spun, dacă Redmon l-ar lovi vreodată pe Sidney sau ar striga la el sau dacă s-ar plinge că scâncește tot timpul, nu știu ce-aș face.

— Dar Redmon n-ar face niciodată așa ceva. E mult prea mîndru de comportamentul lui civilizat.

— Da, așa e, însă atunci cînd ai un copil, nu te poți abține să nu te gîndești la lucruri de genul ăsta. E instinctul de protecție, presupun. Cum e James ca tată?

— A fost minunat încă din primele zile. Nu e perfect...

— Care bărbat e ?

— Dar a fost foarte grijuliu cu Sam. Cînd eram gravidă, citea o grămadă de cărți despre cum e bine să fie un părinte. E mai totilar de felul lui...

— Ca majoritatea jurnaliștilor...

— Mă rog, îi plac detaliile. Iar Sam e un copil reușit.

Mindy se lăsă în scaun, savurînd căldura toropitoare a zilei de vară. Ce-i spusese lui Catherine despre James era doar pe jumătate adevărat. Fusese de-a dreptul isteric în legătură cu Sam, cu ceea ce minca și chiar cu tipul de scutece pe care le

purta, pînă-ntr-atîlt încît Mindy se trezea certîndu-se cu el în privința celei mai bune mărci în mijlocul raionului de la Duane Reade. Catherine avea dreptate, se gîndi Mindy: problemele din căsnicia lor se iviseră în primele luni de după nașterea lui Sam. Probabil că James fusese la fel de speriat ca și ea, dar nu voise să recunoască. Mindy interpretînd comportamentul lui ca pe o insultă directă la adresa abilităților ei materne. Își făcuse griji că, în sinea lui, James o credea o mamă deplorabilă și încerca să-i dovedească asta, criticîndu-i vehement toate deciziile. Asta îi sporea și mai mult sentimentul de vinovăție. Își luase concediu de maternitate șase săptămîni, nici o zi în plus, revenind imediat la serviciu, iar adevărul era că se bucurase în sinea ei că putea să plece de-acasă, de lîngă copil, care era atîlt de neajutorat și cerea atîta dragoste din partea ei încît o speria. Se obișnuiseră, așa cum se întîmplă cu majoritatea părinților, și faptul că îl concepuseră împreună pe micul Sam era, în ultimă instanță, o realizare suficient de importantă încît să-i scoată uluși din starea de animozitate. Totuși cîndănelele nu dispăruseră niciodată complet.

„Nu am tot ce-mi doresc și încep să-mi dau seama că probabil nici nu voi avea vreodată”, scria Mindy. Bănuiesc că m-aș putea obișnui cu asta. Probabil că adevărata mea teamă e cauzată de altceva – de perspectiva renunțării la căutarea fericirii. Cine aș fi dacă m-aș lăsa dusă de val?”

Mindy postă noul text pe pagina web și, întorcîndu-se acasă în acea seară, își surprinse imaginea reflectată în oglinda murdă de lîngă lifturi. Cine e femeia asta între două vîrste? se întrebă.

— Am un pachet pentru dumneavoastră, o anunță Roberto, portarul.

Pachetul era mare și greu. Mindy îl ținu într-un echilibru precar pe antebraț, luptîndu-se cu cheile, îi era adresat lui James și, mergînd în dormitor ca să se schimbe, Mindy îi dădu drumul pe patul nefăcut. Observînd că era de la biroul lui Redmon Richardly

și bănuind că ar putea fi important, îl deschise, înăuntru erau trei șpalturi legate ale noului roman.

Deschise un exemplar, citi două paragrafe și-l lăasă jos, simțindu-se vinovată. Fragmentele erau mai reușite decît se așteptase. Cu doi ani în urmă, citise jumătate dintr-o primă variantă și se îngrozise. Îi fusese prea teamă să continue. Cartea n-o impresionase, dar nevoind să-l rănească pe James, se mulțumise să-i spună că nu e genul ei de literatură. Era o scuză foarte plauzibilă, căci romanul era istoric, despre un anume David Bushnell, care existase în realitate, fiind inventatorul submarinului. Mindy bănuia că acest David Bushnell fusese homosexual, fiindcă rămăsese toată viața neînsurat. Povestea se petrecea în secolul XVIII și, la vremea aceea, dacă nu te însurai, erai cu siguranță homosexual. Mindy îl întrebaseră pe James dacă intenționa să exploreze mai în detaliu sexualitatea personajului și implicațiile acesteia, dar se alesese cu o căutătură urită și un „Nu” categoric. David Bushnell fusese un cărturar, o lămură el, un băiat de țărani care era un adevărat geniu al matematicii, reușind să meargă la Yale și inventînd nu doar submarinul, ci și bombele subacvatice. Care nu prea funcționaseră.

— Deci, cu alte cuvinte, conchise Mindy, era un terorist.

— Bănuiesc că s-ar putea spune și așa.

Nu mai discutaseră niciodată despre carte după aceea, dar simplul fapt că nu discuțaseră despre ceva nu înseamnă că acel ceva a dispărut definitiv. Cartea, cu toate cele opt sute de pagini ale sale, stătuse între ei ca o barieră vreme de luni de zile, pînă cînd James îi trimise în sfîrșit volumul editorului.

Acum îl găsi în corticica de ciment, bînd whisky. Se așeză lîngă el, pe un scaun cu brațe din metal și șezut din plastic împletit, pe care îl cumpărase dintr-un catalog cu mulți ani în urmă, cînd astfel de cumpărături erau noi și lumea le considera minunate („L-am cumpărat online!”, „Nu mai

spune!", „Da. A fost atît de simplu!"), și-și scoase picioarele din pantofi.

— Au venit șpalturile, îi zise, apoi privi la paharul din mîna lui. Nu-i cam devreme pentru băutură ?

— Sărbătoresc, o lămurî James. Apple vrea să-mi tipărească romanul. O să-l distribuie în magazinele lor chiar din februarie. Vor să experimenteze în direcția asta și-au ales cartea mea drept cobai. Redmon zice că avem practic asigurate vînzări de două sute de mii de exemplare. Pentru că lumea are încredere în brandul Apple. Nu în numele autorului. Autorul nu contează. Opinia despre computer e importantă. Aș putea cîștiga o jumătate de milion de dolari. Ce părere ai? o întrebă după o scurtă pauză.

— Sint uluită, răspunse Mindy.

În seara aceea, Enid traversă strada ca să-și viziteze mama vitregă, pe Flossie Davis. Vizitele acestea nu-i făceau plăcere, însă Flossie avea nouăzeci și trei de ani, iar Enid simțea că ar fi o cruzime din partea ei s-o evite. Mult nu putea s-o mai ducă, dar pe de altă parte, de cincisprezece ani încoace tot bătea la Porțile Raiului (după cum se exprima ea însăși), iar Sfîntul Petru încă nu-i deschisese.

Ca de obicei, Enid o găsi pe Flossie în pat. Rareori părăsea apartamentul cu trei camere, însă reușea de fiecare dată să-și ducă la bun sfîrșit programul grotesc de machiaj pe care îl adoptase încă din adolescență. Părul ei alb era pigmentat cu un gâlbui bolnăvicios și strîns în vîrfurile capului. În tinerețe și-l decolora și îl coafa pînă ajungea să semene cu vata de zahăr pe băț. Teoria lui Enid era că decolorarea constantă îi afectase lui Flossie creierul, fiindcă nu reușea să facă nimic cum trebuie și insista arțăgoasă că avea dreptate, chiar și atunci

cînd dovezile indicau contrariul. Într-o singură privință Flossie greșise doar pe jumătate: relațiile cu bărbații. La nouăsprezece ani pusese mina pe tatăl lui Enid, Bugsy Merle, un prospector de petrol texan. După ce acesta murise de inimă la patruzeci și cinci de ani, Flossie îl luase de bărbat pe văduvlui Stanley Davis, mai în vîrstă decît ea, care deținea mai multe ziare. Avînd mulți bani pe mînă și nici o ocupație, Flossie își petrecuse o bună parte din viață străduindu-se să devină regina lumii mondene din New York, însă nu izbutise să atingă nivelul de autocontrol și de disciplină necesare unui succes deplin. Acum suferea de inimă și de infecții gingivale, șuiera cînd vorbea, iar singurele sale distracții erau televizorul și vizitele lui Enid și ale lui Philip. Flossie îi amintea că bătrînețea e un lucru îngrozitor, pe care nu-l prea poți evita.

— Deci Louise a murit, zise Flossie cu un aer triumfător. Nu pot spune că regret. Nimeni nu merita să moară mai mult decît ea. Știam eu că o s-o sfîrșească prost.

Enid oftă. Așa era Flossie: complet illogică în judecățile ei. Asta i se trăgea, credea Enid, din faptul că nu fusese obligată niciodată să-și întrebuițeze serios mintea.

— Eu n-aș vorbi așa despre moartea ei, începu Enid precaută. În fond, avea nouăzeci și nouă de ani. Toți murim pînă la urmă. Nu e o pedeapsă. Din clipa nașterii, viața fiecăruia evoluează într-o singură direcție.

— De ce deschizi subiectul? Întrebă Flossie.

— E important să privești adevărul în față.

— Nu vreau să privesc adevărul în față. Ce-i așa de nemaipomenit la adevărul ăsta ? Dacă l-am privi cu toții în față, ne-am sinucide pe capete.

— Poate că da, poate că nu.

— Tu nu, Enid, zise Flossie, ridicându-se în coate și pregătindu-se pentru un atac verbal. Tu nu te-ai măritat niciodată, n-ai avut niciodată copii. Alte femei și-ar fi pus ștreangul de gît. Dar tu, nu. Mergi înainte netulburată. Admir chestia asta. Eu, personal, n-aș putea duce o viață de fată bătrînă.

— În zilele noastre se spune „necăsătorită”.

— Mă rog, reluă Flossie fericită, bănuiesc că nu (i poate lipsi ce n-ai avut niciodată.

— Nu fi caraghioasă. Dacă ar fi adevărat, 11 m mai exista invidie în lume. Sau *nefericire*.

— N-o invidiam pe Louise. Toți spun asta, dar ho înșală. De ce-aș fi invidiat-o? Nici măcar n-avea o siluetă frumoasă. Era plată ca o scindură.

— Flossie, zise Enid pe un ton răbdător, dacă n-o invidiai, atunci de ce ai acuzat-o de furt?

— Pentru că dreptatea era de partea mea. Șuieratul care îi însoțea cuvintele crescuse în intensitate și bătrâna se întinse să ia un inhalator de pe măsuta de cafea. Femeia aia, zise ea între două respirații precipitate, era o hoată! Ba chiar mai rău.

Enid se ridică să-i aducă un pahar cu apă. Când reveni, o îndemnă cu blindețe:

— Bea apa. Și uită de subiectul ăsta.

— Unde e atunci? Întrebă ea. Unde e Crucea Măriei Tudor?

— Nu avem nici o dovadă că ar fi existat vreodată, i-o reteză Enid ferm.

— Nici o dovadă? Întrebă Flossie cu ochii bulbucați. Se vede clar în tabloul lui Holbein. O are la gît. Și sînt documente care vorbesc despre darul Papei Iuliu al III-lea către regina Maria I, pentru strădania ei de-a păstra Anglia în credința catolică.

— E vorba de un singur document. Și nici acela n-a fost vreodată autentificat.

— Dar fotografia ?

— A fost făcută în 1910. E cam la fel de reală ca aceea a monstrului din Loch Ness.

— Nu înțeleg de ce nu mă crezi, se plînsese Flossie, privind-o îndurerată pe Enid. Am văzut-o cu ochii mei. În beciul de la Metropolitan. N-ar fi trebuit s-o las să-mi scape, dar în după-amiaza aia mergeam la spectacolul de modă al lui Pauline Trigere. Și știu sigur că Louise a fost în ziua aia la muzeu.

— Flossie dragă, nu înțelegi ? Ai fi

putut să iei chiar tu crucea de-acolo, dacă într-adevăr a existat așa ceva.

— Dar n-am luat-o eu, se încăpățîină bătrîna, ci Louise.

Enid oftă. Flossie bătea cîmpii cu asta de vreo cincizeci de ani. Insistența ei încăpățînată de-a afirma că Louise furase această cruce dusese în cele din urmă la eliminarea ei din consiliul de conducere al Muzeului Metropolitan, Louise Houghton, inițiatoarea acțiunii, sugerînd în mod subtil că Flossie nu stătea tocmai bine cu sănătatea mentală. Cum mai toată lumea era deja de părerea asta, Louise avusese cîș-tig de cauză. Flossie nu-i iertase niciodată atît presupusul furt, cît și actul de trădare, ceea ce a dus la permanenta ei cădere din grațiile înaltei societăți newyorkeze.

Flossie ar fi putut să-și recîștige poziția, dar refuzase să renunțe la ideea absurdă că Louise Houghton, o femeie dincolo de orice bănuială, furase Crucea Măriei Tudor și o ținea ascunsă undeva în apartamentul ei. Chiar și acum, Flossie arată spre fereastră și zise cu un suierat:

— Crede-mă, crucea aia e în apartamentul ei. E acolo și așteaptă să fie descoperită.

De ce-ar fi furat-o? întrebă Enid răbdătoare.

— Pentru că era catolică și ăștia așa sînt.

— Trebuie să renunți odată la chestia asta. A venit timpul. Louise a murit. Trebuie să accepți realitatea.

— De ce?

— Gîndește-te la ce vei lăsa în urmă. Vrei să intri în mormînt și toată lumea să creadă că erai o babă nebună, care o acuza de furt pe Louise Houghton?

Nu-mi pasă ce crede lumea, zise Flossie cu mîndrie. Nu mi-a păsat niciodată, și n-o să pricep în veci de ce fîica mea vitregă a continuat

să fie prietenă cu Louise.

— Of, Flossie, spuse Enid, clătînînd din cap. Dacă toată lumea din New York ar apăra cu atîta îndrîjire chestiuni mărunte și meschine ca asta, nimeni n-ar mai avea prieteni.

— Am citit ceva foarte nostim azi, zise machiezuza. „Din bucuriile de-a nu avea tot ce-ți dorești.”

— De-a nu avea tot ce-ți dorești ?
întrebă Schiffer. A, e tocmai cazul meu.

— Mi l-a trimis o prietenă pe e-mail.
Vi-l pot trimite, dacă doriți.

— Sigur, ar fi minunat.
Femeia facu un pas în spate, ca să se uite la Schiffer în oglinda lungă.

— Ce credeți ?
— E perfect. Vrem să fie cît mai natural. Nu cred că o stareță se machiază prea mult.

— După ce face sex pentru prima dată, am putea să încercăm ceva mai strălucitor.

Alan, asistentul roșcovan, băgă capul pe ușa cabinei.

— Ceilalți sînt gata, o anunță pe Schiffer.

— Și eu, zise aceasta, ridicîndu-se de pe scaun.

— Schiffer Diamond e pe drum, comunică Alan în cască.

Străbătura un coridor scurt, apoi traversară departamentul de construcție. Două uși înalte de metal duceau la unul din cele șase platouri de filmare, înăuntru, în spatele unui labirint de pereți din placaj cenușiu, era un decor alb. Mai multe scaune regizorale erau așezate la cîtiva metri distanță, în jurul unui monitor. Asa Williams, regizorul, se prezentă. Era un tip slăbuț, cu un aer veșnic îngîn- durat. Avea capul ras și un tatuaj pe încheietura stîngă. Regizase o grămadă de filme de televiziune și, de curînd, două pelicule de mare succes. Obişnuita adunătură formată din personal și

producători forfotea de colo pînă colo, întrebîndu-se
ce fel de persoană e Schiffer: cu fițe sau serioasă?
Schiffer era amabilă, dar distantă.

— Știi care-i treaba, nu ? o întrebă
Asa.

O conduseră pe platou, i se indică să meargă
spre cameră, să se întoarcă la dreapta, să se
întoarcă la stînga. Bateria camerei de filmat se
descărcă. Urmă o pauză de vreo patru minute,
răstimp în care cineva o înlocui. Schiffer se
îndepărtă și se așază în spatele scaunelor
regizorale. Producătorii executivi discutau cu
directorii rețelei de televiziune.

— Încă arată bine.

— Da, arată grozav.

— Cam palidă, poate.

O trimiseră înapoi la cabina de machiaj pentru
retușări. Așezată pe scaun, își aminti de după-
amiaza în care Philip bătuse la ușa rulotei. Încă mai
era supărat din pricină că-i făcuse scenariul de doi
bani.

— Dacă ești de părere că filmul e
groaznic, de ce mai joci în el ? o întrebase atunci.

— N-am spus că e groaznic. Am spus
că e de doi bani. E o mare diferență. Ai nevoie de
un obraz mult mai gros dacă vrei să supraviețuiești
la Hollywood.

— Dar cine-a spus că vreau să
supraviețuiesc la Hollywood? Și ce te face să crezi
că n-am obrazul gros?

Mai tîrziu, cînd ieșiseră să bea un pahar la barul
hawaiian în aer liber al hotelului, o întrebase:
, — în definitiv, ce știi tu ? Ești abia la al doilea
film.

— Învăț repede. Dar tu?

Philip comandă două pîhărele de tequila, apoi
încă două. În partea din spate a barului era o masă
de biliard, iar cei doi folosiră orice scuză pentru a se
atinge întîmplător. Primul sărut avu loc în fața
toaletei, aflată într-o colibă. Cînd Schiffer ieși, îl găsi

pe Philip așteptînd-o.

— M-am gîndit la ce-ai spus despre Hollywood, că te corupe.

Ea se rezemă de lemnul negeluit al colibei și rise.

— Nu trebuie să iei de bun tot ce spun eu. Uneori rostesc cuvinte doar ca să aud cum sună. E cumva o crimă?

— Nu, zise el, sprijinindu-și brațul de peretn, deasupra umărului ei. Dar asta înseamnă că nu voi ști niciodată cînd vorbești serios și cînd nu.

Capul lui Schiffer era puțin lăsat pe spate, cîn să se poată uita la el, deși Philip nu era cu mult mai înalt – vreo zece centimetri poate. Apoi brațul lui îi cuprinse talia și începură să se sărute. Buzele îi erau atît de moi. Gestul îi sperie pe amîndoi, așa că se desprinseră unul de celălalt, întorcîndu-se la bar și comandînd încă un păhărel de tequila. Însă răul fusese deja făcut și curînd începură să se sărute iarăși, atingîndu-și obraji și spatele, pînă cînd barmanul îi îndemnă să-și caute o cameră.

— O, avem deja una, îi răspunse ea rîzînd.

În camera ei se lăsară în voia aventurii delicioase de cunoaștere a trupului celuilalt. Cînd își scoaseră cămășile și se lipiră unul de altul, senzația atingerii li se păru o revelație. Rămaseră întinși o vreme, ca doi liceeni care au tot timpul din lume și nu vor să se grăbească nicăieri. Apoi își scoaseră pantalonii și mimară sexul, penisul lui împungîndu-i vaginul prin țesătura lenjeriei. Toată noaptea se atinseră și se sărutară, atîpînd și trezindu-se copleșiți de bucuria de a-l găsi pe celălalt alături. Apoi sărutările începeau iarăși și în cele din urmă, în zorii zilei, cînd totul era pregătît, el o pătrunse. Nimic nu se putea compara cu acel prim contact, care îi copleși în asemenea măsură încît Philip se opri, rămînînd pur și simplu în ea, în vreme ce amîndoi savurau miracolul a două elemente care se potriveau perfect.

Schiffer trebui să plece la șapte, dar la zece, într-o pauză de filmare, Philip veni în rulota ei și o făcură

din nou, pe un mic pat acoperit cu cearceafuri de poliester. Mai făcură dragoste de trei ori în ziua aceea, iar seara, la cina împreună cu restul echipei de filmare, Schiffer își așază piciorul peste al lui, în timp ce el îi strecura întruna mîna pe sub bluză, ca să-i atingă talia. Curînd află toată lumea, dar poveștile acestea de dragoste erau un fapt obișnuit în intimitatea și stresul pricinuite de producția unui film. Cu toate că, de regulă, se încheiau odată cu filmările, Philip veni la Los Angeles și se mută în bungalow-ul ei. Ca orice cuplu tînăr, se jucau de-a familia, descoperind plăcerile oferite de tovarășia celuiilalt, orice banalitate pîrîndu-li-se o noutate, iar mersul la supermarket cîpătînd proporțiile unei aventuri. Însă fericirea lor anonimă se sfîrși repede, căci filmul înregistrează un succes uriaș încă de la lansare.

Brusc, relația lor ajunse de notorietate publică, închiriară o casă mai mare, cu poartă, în zona Hollywood Hills, dar nu reușiră să împiedice lumea exterioară să se strecoare înăuntru. Atunci începură să apară problemele.

Prima oară se certară din cauza unui articol dintr-o revistă pe coperta căreia se afla o poză de-a ei. În articol era citată spunînd: „Nu pot să iau filmele prea în serios, în definitiv, e ca atunci cînd fetițele se joacă îmbrăcînd rochiile mamei lor”. Într-o după-amiază, cînd se întoarse de la o întîlnire, găsi revista pe măsuta de cafea, iar pe Philip într-o dispoziție mizerabilă din pricina afirmației din interviu.

— Asta crezi tu despre munca mea ?
întrebă el.

— N-are nimic de-a face cu tine.
— Așa e, ripostă el, fiindcă totul are de-a face cu tine. Te-ai gîndit măcar o clipă că vorbești despre filmul meu?

— Nu te lua prea în serios. Nu e sexy.
Dar se pare că îl rănise definitiv în amorul-proriu. Relația mai continuă o scurtă perioadă, apoi

Philip se mută înapoi la New York. O lună mizerabilă se scurse înainte ca el s-o sune în sfârșit.

— M-am mai gândit. Nu noi sîntem de vină, ci Hollywoodul. De ce nu vii la New York?

Pe atunci Schiffer avea douăzeci și patru de ani și era dornică să se îmbarce în orice aventură. Dar asta se întâmpla în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, își spuse^ privind-și propria imagine în oglinda de machiaj. În lumina necruțătoare a becurilor, se vedea limpede că nu mai era o fetișcană. Chipul i se maturizase, unghiurile erau mai pronunțate, obraji mai scobiți, nimeni n-ar mai fi putut s-o confunde cu o tină ră debutantă. Partea bună e că știa mai bine ce-și dorea de la viață și ce nu mai conta.

Oare Philip știa? Aplecîndu-se către oglindă ca să-și verifice machiajul, se întrebă ce gîndise cînd se întîlniseră în lift. O văzuse ca pe o femeie între două vîrste? O mai găsea atrăgătoare?

Ultima dată îl văzuse în urmă cu zece ani. Schiffer se afla în trecere prin New York, într-un turneu de promovare pentru un film, cînd a dat peste Philip în holul clădirii din 5th Avenue nr. 1. Nu mai vorbiseră de peste un an, însă au revenit fără întîrziere la vechile obiceiuri, iar cînd ea a terminat ultimul interviu, s-au întîlnit să ia cîna la Da Silvano. Pe la unsprezece s-a stîmît o furtună îngrozitoare, seches- trînd pe toată lumea în restaurant. Chelnerii au scos mesele, au dat muzica mai tare și lumea s-a pus pe dansat.

— Tîe iubesc, i-a spus Philip. Ești prietena mea cea mai bună.

— Și tu ești prietenul meu cel mai bun.

— Ne înțelegem unul pe celălalt. Vom fi întotdeauna prieteni.

Apoi au mers în apartamentul ei. Schiffer avea un pat vechi cu baldachin, pe care îl adusese din Anglia. În anul acela, petrecuse două luni la Londra, pregătînd o piesă, și se îndrăgostise de casele din zona rurală a Angliei. Philip stătea deasupra sa, sprijinit în mîini, părul căzîndu-i pe chipul ei. Au

făcut dragoste cu pasiune și seriozitate, uimiți că în ciuda trecerii timpului se simteau la fel de bine. S-a pus din nou problema să reinnoadă legătura. El a întrebat-o ce planuri are. Urma să plece în Europa, după care trebuia să meargă direct la Los Angeles, dar i-a spus că va face un ocol și își va petrece măcar câteva zile la New York. A plecat într-adevăr în Europa, unde a rămas două săptămâni în plus, ceea ce a obligat-o să meargă direct la Los Angeles. Apoi s-a apucat de un nou film, care se turna în Vancouver și în India. S-au scurs astfel șase luni, când a auzit de la cineva că Philip se căsătorește. S-a urcat în avion și s-a dus direct la New York, ca să discute față-n față.

— Nu poți să te însori, îi zise.
— De ce nu ?
— Și cu relația noastră cum rămâne ?
— Relația noastră nu există.
— Asta doar pentru că nu vrei tu să existe.
— Dacă vreau eu sau nu e irelevant. Pur și simplu nu există.
— Cine e ? vru Schiffer să afle. Cu ce se ocupă ?
O chema Susan și preda la o școală privată din Manhattan. Când Schiffer insistă, Philip îi arată o fotografie. Tinăra avea douăzeci și șase de ani, era drăguță și complet banală.
— După toate femeile cu care ai avut relații în trecut, de ce tocmai ea?
— O iubesc. E drăguță.
Schiffer se înfurie, apoi se rugă de el.
— Ce are ea și mie îmi lipsește ?
— E o persoană stabilă.
— Pot fi și eu așa.
— E în același loc tot timpul.
— Asta vrei ? Un șoricel care să facă tot ce-i ceri ?
— N-o cunoști pe Susan. E o femeie independentă.

— E dependentă. Tocmai ăsta e adevăratul motiv pentru care vrei să te însori cu ea. Fii măcar sincer în privința motivelor.

— Ne căsătorim pe 26 septembrie.

— Unde?

— Nu-ți spun. Nu vreau să ne strici nunta.

— N-am de gând să v-o stric. De ce îți faci atâtea griji ? Pun pariu că vă căsătoriți în curtea părinților ei.

— La casa lor de vacanță, mai precis. E în East Hampton.

De stricat, tot le-a stricat nunta, cerindu-i ajutorul lui Billy Litchfield. S-au ascuns printre gardurile vii care înconjurau proprietatea. L-a văzut pe Philip, într-un costum de în alb, spunându-i „Da” unei alte femei. Luni de zile după aceea și-a justificat comportamentul pretinzând că nunta lui Philip fusese ca o moarte: trebuie să vezi trupul neînsuflețit ca să crezi că sufletul și-a luat cu adevărat zborul.

Peste un an și ceva, a auzit de la un impresar că Philip divorța. Căsnicia lui durase numai paisprezece luni. Era însă prea târziu. Schiffer se logodise cu marchizul englez, un june-prim de vîrsta a doua, care se dovedi a fi dependent de droguri. După moartea lui, într-un accident pe mare la Saint-Tropez, Schiffer s-a întors la Los Angeles ca să-și relanseze cariera.

Nu e nimic de lucru, i-a zis impresarul, lipsise prea mult timp și trecuse de treizeci și cinci de ani. A sfatuit-o să se apuce de ceea ce făceau toate celelalte actrițe : copii. Singură în L.A., fără o ocupație care să-i distragă atenția de la moartea soțului, s-a adîncit într-o depresie cruntă, iar într-o zi nici nu s-a mai ostenit să se dea jos din pat. A rămas acolo cîteva săptămîni.

Philip a venit în L.A. între timp, dar Schiffer a invocat o scuză și a evitat să-l întâlnească. Nu era în stare să vadă pe nimeni. Abia dacă putea să iasă

din casa ei din Los Feliz. Numai ideea de-a cobori dealul pînă la supermarket o obosea îngrozitor, îi lua ore întregi să-și adune energia ca să-și strîngă lucrurile, să se urce în mașină și s-o scoată în marșier din garaj. Virînd prin curbele strîmte, căuta din ochi un loc în care ar fi putut să iasă de pe șosea și să cadă într-o ripă, dar nu era sigură că un accident ar fi ucis-o, poate ar fi ajuns mai rău decît era deja.

Într-o după-amiază impresarul o obligă să vină să ia prînzul la Polo Club. Abia vorbea și se juca întruna cu mîncarea.

— Ce-i cu tine ? o întrebă.

— Nu știu, murmură Schiffer, clătîninînd din cap.

— Nu pot să te trimit așa acolo. Hollywoodul e un oraș nemilos. Or să-ți spună că nu vei mai lucra niciodată, dacă nu cumva ți-au spus deja. De ce nu te duci în deșert? Ori în Mexic. Chiar la Malibu, pentru numele Domnului! Ia-ți liber una-două săptămîni. Sau o lună. Cînd te întorci, probabil că voi reuși să-ți fac rost de un rol de mamă.

După prînzul acela chinuitor, s-a urcat din nou în mașină și a luat-o pe Sunset Boulevard. S-a apucat să plîngă incontrolabil și s-a oprit abia peste cîteva ore. Era cuprinsă de o disperare inexplicabilă, dar rușinea era sentimentul cel mai cumpnit. Oamenii ca ea nu prea erau deprimăți. Cu toate astea, se simțea îngrozitor și nu știa cum să iasă din starea aceea. Din milă, impresarul i-a trimis totuși un scenariu pentru un serial de televiziune. Schiffer a refuzat să iasă la masă cu autorul, dar a acceptat să-l primească acasă. Îl chema Tom, era mai tînăr decît ea, entuziast și sensibil, și nu l-a intimidat starea ei de slăbiciune. I-a spus că dorea să o ajute, iar ea nu s-a împotrivit. Au început o relație și în scurtă vreme Tom s-a mutat la ea. Schiffer a refuzat rolul din serial, care a înregistrat un mare succes, aducîndu-i o mulțime de bani lui Tom. Acesta a rămas cu ea și în cele din urmă s-au căsătorit.

Schiffer s-a reapucat de lucru, făcînd trei filme cu buget independent, dintre care unul a fost nominalizat la Oscar, și astfel a revenit în atenția publicului. Relația cu Tom mergea și ea bine. El a mai făcut un serial de televiziune, care a avut din nou mare succes, dar apoi a fost nevoit să lucreze non-stop și relația lor a ajuns într-un punct în care prezența celui alt îl irita. Schiffer accepta aproape orice rol numai ca să aibă o scuză să stea departe de el și căsnicia lor. Au continuat astfel încă trei ani, apoi a aflat că Tom avea o aventură și a fost ușor. Fuseseră căsătoriți vreme de șase ani și nici măcar o clipă nu încetase să se gîndească la Philip sau la cum ar fi fost viața ei alături de el.

In ultima vreme, problema sexului o preocupa tot mai mult pe Mindy. Ea și James nu făceau destul sex. De fapt, nu făceau deloc. După o estimare optimistă, făceau sex o dată sau de două ori pe an. Era îngrozitor și complet greșit, iar din pricina asta Mindy avea sentimentul că e o soție rea, că își neglijează datoria. Însă în același timp era o ușurare că lucrurile stăteau așa.

Problema era că o durea. Mindy știa că, odată cu înaintarea în vîrstă, femeile puteau să se confrunte cu o asemenea situație, dar credea că nu se întîmpla decît mult după menopauză. Nu se așteptase să se întîmple atît de curînd. La început, cînd abia îl cunoscuse pe James, și chiar în al patrulea sau al cincilea an de căsnicie, se mîndrise că era bună la pat. Ani buni după nașterea lui Sam, ea și James făceau sex o dată pe săptămînă și o țineau așa toată noaptea. Fiecare avea plăcerile lui: lui Mindy îi plăcea să fie legată și uneori îl lega ea pe James (aveau ceva special pentru ocaziile astea – niște cravate vechi de-ale lui James de cînd era student), călărindu-l apoi ca o nebulă. Cu trecerea timpului, partidele de sex s-au rîrit, ceea ce e firesc în cuplurile căsătorite, dar tot o mai făceau o dată sau de două ori pe lună. Însă cu doi ani în urmă a apărut durerea. S-a dus la medicul ei ginecolog și a

încercat să-i explice, dar i-a spus că vaginul nu era uscat, că nu era la menopauză și că ar trebui să folosească

niște lubrifianți. Mindy știa totul despre lubrifianți sexuali, dar nici ei nu funcționau. În cele din urmă a cumpărat un vibrator. Nimic deosebit, doar un tub simplu și subțire, din plastic albastru deschis. Nu știa de ce alesese albastrul deschis, era mai bun decât rozul sau movul, probabil, într-o simbătă după-amiază, când James ieșise cu Sam, încercase să-l introducă vibratorul în vagin, dar nu reușise să-l împingă mai mult de trei centimetri că o săgetase durerea. A început să evite sexul. James n-a întrebat-o niciodată nimic, dar lipsa contactului fizic atîna greu între ei. Mindy se simțea vinovată și rușinată, deși își spunea că nu contează.

Acum, că James avea să devină un scriitor de succes, conta. Mindy nu era proastă. Știa că bărbații de succes aveau mai multe opțiuni. Dacă ea nu-i oferea plăcere fizică, o putea găsi în altă parte. Venind de la serviciu marți seara, Mindy era hotărâtă s-o facă în noaptea aceea, oricît de mult ar fi durut-o. Dar viața îi schimbă planurile.

— Mergeți la înmormîntare ? o întrebă

Roberto cînd intră în holul clădirii.

— Ce înmormîntare?

— A doamnei Houghton. E mîine, la Biserica Sfîntul Ambrozie.

— Roberto, care zîmbea întotdeauna, rise acum și adăugă:

— Am auzit că e un eveniment privat.

— Înmormîntările nu sînt private.

— Asta este. Am auzit și că e nevoie de invitație.

— De unde-ai auzit ? îl chestionă Mindy.

— Am auzit pur și simplu, răspunse

Roberto, rîzînd din nou. Mindy era furioasă. În loc să intre în apartamentul ei, urcă la Enid Merle.

— Ce-i chestia asta cu înmormîntarea
doamnei Houghton ?

— E o slujbă de comemorare, draga
mea. Doamna Houghton a fost deja înmormîntată.

— Dumneata te duci ?

— Desigur.

— Eu de ce n-am fost invitată? Sînt
președinta consiliului.

— Doamna Houghton cunoștea foarte
mulți oameni. Doar sîntem în New York. Nu toată
lumea e invitată peste tot.

— Poți să-mi faci rost de o invitație?

întrebă Mindy.

— Nu-mi dau seama de ce-ai vrea să
mergi, spuse Enid și închise ușa, fiind încă supărată
pe Mindy din pricină că nu-i sprijinise planul de-a
împărți apartamentul doamnei Houghton.

Acasă, Mindy îl găsi pe James în birou.

— Mă simt foarte ofensată, zise,
trîntindu-se în fotoliul de piele vechi. Se pare că toți
locatarii au fost invitați la slujba de comemorare
pentru doamna Houghton, mai puțin eu.

— Las-o baltă, o preveni James.

Nu-i stătea în fire să vorbească așa. Mindy îl
întrebă ce pățise.

— De ce nu mi-ai spus că scrii pe un
blog ?

— Ba ți-am spus.

— Nu mi-ai spus.

— Ba da, dar nu-ți amintești tu.

— Ei bine, numai despre asta e vorba
pe Snarker.

— E de bine sau de rău ?

— Tu ce părere ai? o întrebă James.

Mindy se ridică și se uită peste umărul soțului ei
la ecranul computerului. Titlul suna astfel: mindy
GOOCH, MICA MOGULA (SAU NU !) A INTERNETULUI ȘI
CURVĂ A MEDIEI CORPORATISTE, BOMBARDEAZĂ LUMEA
CU PANȘURILE ei. Deducut era o fotografie color de-
a dreptul oribilă, făcută în clipa în care ieșea din

clădirea de birouri. Îmbrăcată într-un trenchi negru destul de vechi, părea jerpelită și nearanjată, pe urmă atîmîn- du-i geanta cafenie și practică. Avea gura deschisă, iar unghiul din care era luată poza făcea ca nasul și bărbia ei să pară excesiv de ascuțite. Primul gînd al lui Mindy a fost că poza era chiar mai ofensatoare decît textul. De cînd se știa, depusese eforturi considerabile pentru a se feri de păcatul truției, căci îi disprețuia pe aceia care se preocupau excesiv de înfățișarea lor, i se părea culmea superficialității, însă fotografia îi spulberă într-o clipită oglinda interioară. Nu te mai poți preface că ești frumoasă, că încă mai arăți de douăzeci și cinci de ani, cînd dovada contrară se lăfăie pe toate monitoarele calculatoarelor, accesibilă la orice oră din zi, în orice zi din an, an după an. Poate pentru totdeauna. Sau măcar pînă se termina rezerva de petrol a planetei, pînă se topeau ghețarii de la poli și/sau pînă ce lumea avea să fie distrusă de un conflict, un meteorit sau un val seismic gigantic.

— Cine a scris chestia asta? Întrebă ea, chi- nuindu-se să descifreze numele de lîngă text. Thayer Core. Asta cine dracu' mai e?

— Las-o baltă.

— De ce? Cum îndrăznește?

— Cui îi pasă? o întrebă James.

— Mie. În joc sînt reputația și imaginea mea. Eu nu sînt ca tine, James. Cînd mă insultă cineva, nu stau cu mîinile în sîn. Acționez.

— Ce? se miră James, dînd ochii peste cap.

— O să aranjez ca puștiul să fie concediat.

James pufni disprețuitor.

— Ce nu înțelegi tu este că toate paginile astea sînt proprietatea unor corporații, îl lămurî Mindy. Sau vor fi în curînd. Am relații în lumea corporatistă. Nu degeaba îmi spun aștia „curva corporatistă”. Trebuie să ascult niște Mozart. În ultimul timp, descoperise că muzica lui Mozart

o liniște, ceea ce era probabil un alt semn al vârstei a doua. Ca să pună Mozart trebuia însă să se ridice și să treacă în biroul de alături. Alesă *Flautul fermecat* dintr-un teanc de CD-uri. Uvertura - grandioasă explozie de tobe și oboae urmată de sunetul delicat al instrumentelor cu coarde - îi distrase pe moment atenția. Dar aruncă din nou privirea spre computer. Pe monitor apărase imaginea de *Screen-saver* - o poză de-a lui Sam de la Halloween, îmbrăcat în dinozaur. Era înnebunit după dinozauri. Se întoarse cu spatele, dar computerul o îndemna să se apropie. Snarker o îndemna să se apropie. Mări fereastra în care se afla pagina respectivă și reciti articolul.

— Mindy, zise James cu reproș, intrind în birou. Ce faci?

— Lucrez.

— Nu-i adevărat. Stai singură și citești articolul despre tine. Asta e nevroza noului mileniu, se avintă el într-o veritabilă tiradă. Problema nu e fascinația de sine. Problema e dependența de sine. De asta - începea deja să fie incoerent -, de asta am scris despre David Bushnell.

— Ce?

— David Bushnell nu era preocupat de sine, o lămură James, așezându-se apoi pe canapea și insta- lându-se comod, de parcă urma să se lanseze într-o lungă dezbatere pe tema romanului. Spre deosebire de hienele care populează în prezent lumea - ziaristii, brokerii, avocații, toți ăștia care încearcă să cliștească un ban pe spinarea altora...

Mindy se holba la el, incapabilă să-și dea seama despre ce naiba vorbea. Schimbă subiectul, revenind la ea însăși.

— Nu pot să trec peste asta, spuse. Cum îndrăznesc? De ce eu? De ce rid de *mine*?

Mindy refuza din nou să discute despre roman, se gîndi James. De obicei, se lăsa păgubaș. Dar de data asta n-avea dispoziția necesară ca să-i facă nevestei pe plac. Se ridică și începu să scotocească

printre CD-urile ei.

— Și de ce n-ai rida de tine? o întreabă, studiind un CD cu hiturile celor de la Rolling Stones. Observă că era și *Mother's Little Helper* pe el, poate că ar trebui s-o asculte.

— Poftim ?!

— Pentru că ești deosebită și mai bună decât toți ceilalți? Întrebă James degajat.

— Mă simt într-adevăr insultată, replică Mindy. Mă simt *umilită*, adăugă, aruncându-i sofului cea mai ucidătoare privire de care era în stare.

— Nu vreau să spun decât că, în cei douăzeci de ani de când ești ziaristă, tu n-ai rănit oare pe nimeni ?

— Insinuezi că e un soi de răzbunare ?

— Tbt ce se poate. O fi karma.

Mindy pufni disprețuitoare.

— Poate că puștii din zilele noastre sînt geloși și veninoși. Și obraznici, pe deasupra. Ce le-am făcut oare?

— Te bucuri de un oarecare succes. Mă rog, ești văzută ca o femeie de succes. Nu înțelegi ? Acum noi reprezentăm sistemul. Noi, zise după o pauză, ară-tînd-o cu degetul. Tu și cu mine. Noi sîntem acum așa-zisii adulți. Cei pe care tineretul vrea să-i dea jos. Eram exact ca ei cînd aveam douăzeci și ceva de ani.

— Nu-i adevărat.

— Mai ții minte ce articole scriai pe vremuri ? Despre miliardarul ăla. Îți băteau joc de degetele lui Ț.Oho-ho! „Vulgarul cu degete scurte”, așa îl numeam.

— Era altceva.

— Ba era exact același lucru. Îți închipui numai că era altceva fiindcă tu scriai articolul. De cîte ori făceai praf pe cineva, îți spuneai că e în regulă, pentru că oamenii respectivi aveau succes, adică erau niște ticăloși. Tbată lumea te considera inteligentă și te bucurai de atenție. E

cea mai ușoară cale de-a ajunge în centrul atenției, Mindy. Așa a fost de când lumea. Rizi de cei care îți sînt superiori, disprețuiește-i pe cei care au succes și ajungi în raza atenției lor. E al dracului de josnic.

Orice om normal, își închipuia James, ar fi fost redus la tăcere de comentariul lui, însă nu și Mindy.

— Iar tu ești o ființă neprihănită, nu ?
— îi zise ea.

— Eu n-am recurs niciodată la așa ceva.

— Nu, James, dar asta numai pentru că n-ai fost obligat. Tu erai bărbatul. Ai scris articolele alea nesfîrșite despre... golf. Ți-a luat un an. Zece mii de cuvinte despre golf și ai avut nevoie de un an încheiat? Eu munceam, James. Făceam bani. Era *meseria* mea.

— Bine. Acum însă e *meseria* puștilor ăstora.

— Minunat, James. Eu îți cer ajutorul și tu te întorci împotriva mea. A soției tale!

— Încerc să-ți ofer o privire mai de ansamblu, zise el. Nu înțelegi ? Puștii ăștia sînt exact ca noi. Încă nu-și dau seama, dar peste douăzeci de ani se vor trezi și vor constata că *s-au transformat* în noi. Va fi ultimul lucru la care s-au așteptat vreodată. Ah, acum ar protesta. Ar zice că lor n-o să li se întîmple în veci așa ceva. Că vor fi mai tari decît soarta. Că nu se vor schimba. Că nu vor sfîrși obosiți, mediocri, apatici și uneori înfrînți. Dar viața îi va învăța minte. Își vor da seama că au ajuns ca noi. Asta le va fi pedeapsa.

Mindy își trase o suviță de păr și o examină atent.

— Ce vrei să zici de fapt ? Că e ceva în neregulă cu *noi* ?

— Dar pe James îl părăsise spiritul războinic.

— Nu știi, spuse, prăbușindu-se pe canapea.

— Ce se întîmplă? Întrebă o voce.
Mindy și James ridicară privirile. Fiul lor intrase în

casă și stătea acum în pragul biroului maică-sii.

— Discutam și noi, răspuse Mindy.

— Despre ce? se interesă Sam.

— Maică-ta a apărut pe Snarker, îl lămurii James.

— Știu, spuse băiatul, ridicînd din umeri.

— Stai jos, îi zise taică-său. Ce părere ai despre asta?

— N-am nici o părere.

— Nu te simți... traumatizat?

— Nu.

— Mama ta s-a simțit serios' insultată.

— Așa e generația voastră, Puștii de vîrsta mea nu se simt insultați. E doar teatru. Toată lumea joacă în propriul *reality-show*. Cu cît e mai mult teatru, cu atît atragi mai mult atenția. Asta-i tot.

James și Mindy Gooch se uitară unul la celălalt, gîndindu-se la același lucru: fiul lor era un geniu! Care alt băiat de treisprezece ani se mîndrea cu o asemenea cunoaștere adîncă a condiției umane ?

— Enid Merle m-a rugat s-o ajut cu calculatorul, spuse Sam.

— Nu, îi interzise maică-sa.

— De ce ?

— Sînt foarte supărată pe ea.

— Nu-l amesteca pe Sam, spuse James.

— Pot să mă duc ? întrebă acesta.

— Da, răspuse taică-său.

După ce Sam ieși, James își continuă diatriba.

— *Reality-show-uri*, bloguri, comentatori, asta numesc eu cultura paraziților.

Imediat se întrebă de ce vorbise așa. Oare nu putea să accepte noul ? Acest tip nou de ființă umană obsedată de sine și disperată să consume?

Sam Gooch purta semnele dure ale începutului de adolescență și cicatricile unei copilării petrecute în New York. Nu mai era inocent. Își pierduse inocența cândva între doi și patru ani, când fusese aplaudat pentru remarcile sale de adult. Mindy avea obiceiul să le repete colegilor de serviciu, adăugind întotdeauna cu mare mirare: „Cum de știu lucrurile astea ?! Nu a împlinit decît (a se completa)”.

Acum, la treisprezece ani, Sam își făcea și el griji că știa prea multe. Cîteodată simțea întreaga greutate a lumii pe umerii lui și se întreba adesea ce se va întîmpla cu el; firește că i se vor întîmpla lucruri, lucruri care îi se întîmplau tuturor puștilor din New York. Dar mai știa și că nu beneficia de aceleași avantaje ca prietenii lui. Locuia într-una dintre cele mai bune clădiri din Village, dar apartamentul lor era cel mai prost, nu-l învoia nimeni de la școală ca să meargă trei săptămîni în Kenya, nu-și serbase niciodată ziua de naștere la Centrul Chelsea Piers, nu mersese niciodată să-și vadă tatăl cîntînd la chitară într-un concert rock la Madison Square Garden. Cînd i se întîmpla să iasă din oraș, Sam mergea întotdeauna la casele de vacanță ale copiilor cu părinți mai bogați și mai de succes decît ai lui. Taică-său îl îndemna să se ducă „de dragul experienței”, agă- tîndu-se de noțiunea învechită conform căreia un scriitor trebuie să treacă prin cît mai multe experiențe în viață, deși tatăl lui nu părea să fi acumulat un bagaj impresionant de experiențe personale. Sam trecuse și prin experiențe nedorite, mai ales cu fetele. Voiau ceva pe care el nu știa să-l dăruiască. Ce voiau ele, își spunea Sam, era atenție constantă. Cînd mergea la casele de vacanță ale prietenilor, părinții își lăsau copiii de capul lor. Băieții se dădeau mari, iar fetele se dădeau în spectacol. Nu se putea să nu plîngă cineva pînă la urmă. La întoarcere se simțea epuizat de parcă ar fi trăit doi ani în două zile.

Maică-sa îl aștepta și, după o oră sau două, îi puneia inevitabilă întrebare:

— Sam, le-ai scris un mesaj de mulțumire ?

— Nu, mamă, e jenant.
— Nimeni nu s-a jenat vreodată să primească un mesaj de mulțumire.

— Eu mă jenez să-l scriu.
— De ce ?
— Pentru că nimeni altcineva nu e obligat să scrie așa ceva.

— Alți copii nu sînt la fel de bine-crescuți ca tine, Sam. O să-ți dai seama într-o zi. Cineva o să-și aducă aminte că i-ai scris un mesaj de mulțumire și-o să-ți dea o slujbă.

— N-am de gînd să lucrez pentru cineva.

Atunci maică-sa îl îmbrățișa și-i spunea:

— Ești destept foc, Sammy. Într-o bună zi o să conduci lumea.

Și așa Sammy a devenit un expert în calculatoare, lucru care l-a impresionat pe ai lui și pe toți adulții născuți înainte de 1985.

— Sam naviga pe internet înainte să învețe să vorbească! se lăuda maică-sa.

La vîrsta de șase ani, după ce a fost admis la una dintre cele mai selecte școli din oraș – un bonus asigurat datorită hotărîrii adesea nesuferite și neclintite a maică-sii de a-l vedea pe drumul cel bun (Mindy era genul de om despre care lumea ajunge să spună: „E mai ușor să-i dai ce vrea ca să scapi odată de ea”.), Sam și-a dat seama că era obligat să-și cîștige singur banii de buzunar pentru a face față statutului său ridicat în mod artificial. La zece ani își începu propria afacere cu computere în clădirea în care locuia.

Sam era dur, dar corect. Tariful pe care îl cerea locatarilor – lui Philip Oakland, discrețiilor avocați și medici, doamnei care manageria formația rock – era de o sută de dolari pe oră. Pe portari și pe hamali îi ajuta gratis. Asta îi recompensa pentru purtarea maică-sii. Pentru portari, cei mai nesuferiți erau

locatarii care se distingeau prin zgîrcenie în preajma Crăciunului, iar mama lui Sam era una dintre acești Scrooge¹. Cînd împărțea bancnotele de douăzeci și de cincizeci de dolari oferite ca bacșiș de sărbători, colțurile gurii i se lăsau, ca trase în jos de o mare pagubă. Obișnuia să verifice și să răsverifice plicurile din dreptul listei cu cei douăzeci și cinci de portari și hamali și, dacă descoperea vreo greșeală – ceea ce, de regulă, se și întîmpla, căci scotea de la bancomat o bancnotă de douăzeci sau de cincizeci în plus înhăța banii și-i punea grijulie în portofel. Dar eforturile lui Sam dădeau roade. Era iubit de toți, iar Mindy era tolerată, zvonindu-se că n-ar fi chiar așa o scorpie.

— La urma urmei, are un băiat de treabă și asta spune multe despre o femeie, obișnuiau să zică portarii.

Însă acum apăruseră probleme între Mindy și Enid, iar rezolvarea lor cădea tot în sarcina lui Sam.

În hol se întîlni cu o fată necunoscută, care stătea în fața lifturilor, consultîndu-și iPhone-ul. Îi știa pe toți cei din clădire, așa că se întrebă cine putea fi, ce căuta acolo și la cine venise. Purta un top verde care îi lăsa spatele gol, blugi închiși la culoare și sandale cu toc. Avea un anumit tip de frumusețe. La școală sa erau multe fete frumoase. Pe stradă vedea modele, actrițe sau pur și simplu studente drăguțe. Dar fata asta, își spuse, cu buzele pline și întoarse la colțuri într-un fel aproape obscen, era puțin diferită. Purta haine scumpe, însă lăsa impresia că e cam prea perfectă. Îi aruncă o privire fugară lui Sam, apoi se întoarse la telefonul ei, de parcă s-ar fi jenat.

Fata era Lola Fabrikant și se ducea la un interviu cu Philip Oakland. Sam o prinsese pe Lola într-un

¹ Ebenezer Scrooge – personajul principal al romanului *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens, care a devenit legendar prin zgîrcenia sa în perioada Crăciunului (n.r.).

moment rar de slăbiciune. Drumul pînă în 5th Avenue, nr. 1 o descumpănise. Fiindcă își dezvoltase un acut simț al statutului social, era sensibilă atît la diferențele evidente, cît și la cele subtile dintre tot soiul de clădiri rezidențiale, produse și furnizori de servicii, rezultatul fiind că, străbătînd agale 5th Avenue, diferențele coplesitoare dintre acest bulevard și 11th Street, unde locuia acum, îi ultragiaseră simțul dreptății. 5th Avenue era mult mai frumos decît 11th Street. De ce nu locuia și ea aici? se întrebă. Apoi, dînd cu ochii de gigantul cenușiu care se înălța mîreț la nr. 1, nu cu una, ci două intrări, plus un hol lambrizat (ca într-un club pentru domni) și trei portari în uniforme și cu mănuși albe (ca lacheii din povești), se gîndi din nou: De ce nu locuiesc și eu în clădirea asta?

Așteptînd liftul, hotărî că va găsi o cale să se mute aici. Merita asta.

Coborî privirea și văzu un adolescent care se holba la ea. Locuiau și copii în clădire? Fără să știe de ce, își imaginase New Yorkul ca pe un oraș exclusiv pentru adulți.

Băiatul urcă în lift în urma ei și apăsă butonul cu numărul treisprezece.

— La ce etaj? o întrebă.

— La treisprezece.

Sam încuviință în tăcere. Fata se ducea la Philip Oakland. Normal. Maică-sa îi spunea mereu că Philip Oakland avea noroc și că viața era nedreaptă.

Cu puțin înainte ca Lola să se prezinte la interviu, Philip primi un telefon de la agentul lui literar.

— Of, oamenii ăștia, se plînge el.

— Care-i problema? îl întrebă Philip.

În ciuda dificultăților, izbutise să trimită cu o zi înainte o primă versiune a scenariului pentru *Bridesmaids Revisited*.

— Nici unul n-are habar ce face, zise agentul. Te-am sunat ca să te previn. Cei de la studio vor o conferință telefonică urgentă chiar în după-amiza asta.

— Lua-i-ar dracu'. Ne forțează mîna.
— Asta fac mereu. Dacă ar mai ști cineva în zilele noastre cum se face un film de calitate, n-ar mai trebui să purtăm discuția asta.

Agentul închise, după care sună un asistent de la studio. Îi lăasă să aștepte vreo zece minute pînă să-i facă legătura cu directoarea studioului. Femeia avea diplome în drept și în economie, care n-ar fi trebuit să aibă nici o relevanță cînd venea vorba de procesul creației, dar care acum păreau a fi echivalentul unui Premiu Pulitzer pentru ficțiune.

— Philip, începu ea, fără a se scuza că-l făcuse să aștepte, ceva s-a întîmplat între prima variantă și cea de acum.

— Se cheamă rescriere, o lămuri Philip.

— S-a pierdut ceva din caracterul personajului principal. Nu mai e simpatică.

— Serios ? replică Philip.

— Nu mai are personalitate, zise directoarea studioului.

— Asta pentru că ați insistat să scot orice element care-i conferea personalitate.

— Trebuie să ne gîndim la public. Femeile judecă cu foarte, foarte multă asprime. După cum știi și tu. Sînt critici înverșunați, mai ales cînd e vorba de alte femei.

— Mare păcat, replică Philip. Poate că dacă n-ar fi așa, ar conduce lumea.

— Am nevoie de altă versiune în două săptămîni. Ocupă-te de asta, Philip, zise directoarea închizîndu-i telefonul.

Philip își sună agentul.

— Pot să renunț la chestia asta ?

— Înăbușă-ți orgoliul și dă-le ce vor. După aceea, e problema lor.

Philip puse receptorul jos, întrebându-se, ca de atâtea ori în ultima vreme, unde îi dispăruse curajul. Se auzi bîzîitul interfonului.

— A sosit domnişoara Lola Fabrikant, îl anunţă Fritz, portarul. S-o trimit la dumneavoastră ?

La naiba, îi yură Philip în gînd. Prins în confruntarea cu studioul, uitase de întîlnirea cu fata care îi scrisese un e-mail, solicitînd un interviu. Văzuse deja zece candidaţi şi toţi îl dezamăgisera. Probabil că şi fata asta se va dovedi o pierdere de timp, dar... dacă tot venise... O să-i acorde cîteva minute, ca să nu fie moşic.

— Da, trimite-o.

Peste câteva minute, Lola Fabrikant stătea pe canapeaua lui Philip, străduindu-se să se poarte cât mai frumos. Philip Oakland nu mai era la fel de tânăr ca în fotografia de pe coperta exemplarului ei citit și răscitit din *Dimineață de vară*, dar nici bătrîn nu părea. Era cu siguranță mai tânăr decît tatăl ei, care n-ar fi purtat în veci un tricou negru decolorat și teniși Adidas și nu și-ar fi lăsat părul să-i treacă de urechi. Afundat în scaun și cu picioarele pe masă, Philip cînd bătea darabana cu pixul pe un teanc de hîrtii, cînd își dădea părul după urechi. Fata care îi dăduse Lolei adresa de e-mail avusese dreptate – Philip Oakland era foarte sexy.

— Povestește-mi despre dumneata, o îndemnă el. Vreau să știu tot.

Nu se mai grăbea să scape de domnișoara Lola Fabrikant, care nu era deloc așa cum se așteptase și care, după ziua asta mizerabilă, îi oferea un respiro bine-venit, aproape un răspuns la rugăciunile sale.

— Mi-ați văzut pagina de Facebook? îl întrebă.

— Nu.

— Am încercat să vă caut, dar nu aveți pagină.

— Ar trebui să am ?

Lola se încruntă, parcă îngrijorată pentru binele lui.

— Ibată lumea are pagină pe Facebook. Cum altfel să ții legătura cu prietenii?

Da, chiar așa, cum? Își spuse el în gînd, găsind-o fermecătoare.

— Vreți să-mi arătați pagina dumneavoastră?

Lola tastă rapid pe iPhone și-i arată ecranul.

— Asta sînt eu la Miami.

Philip se uită lung la o Lola în bikini, stînd pe un mic iaht. Oare încerca să-l seducă intenționat sau era fără voie, se întrebă. Mai conta?

— Iar aici e biografia mea, adăugă ea,

trecînd în spatele lui Philip și tastînd încă o dată pe micul dispozitiv. Vedeti ? Culoarea mea preferată: galben. Citatul meu preferat: „Ori alegi calea mea, ori îți vezi de drum”. Luna de miere ideală: să navighez pe un iaht printre insulele grecești.

Fata își scutură părul și o șuviță îi atînsese lui Philip obrazul.

— Scuze, chicoti ea.

— E foarte interesant, zise Philip, înapoiindu-i iPhone-ul.

— Știu. Prietenii îmi spun mereu că mă așteaptă lucruri extraordinare în viață.

— Ce fel de lucruri extraordinare? întrebă el, remarcîndu-i tenul neted, fără cusur. Prezența acestei tinere îi facea să pară un idiot patentat, își spuse.

— Nu știu, răspunse Lola, gîndindu-se la cît de diferit era Philip Oakland de toți cei pe care îi cunoștea. Era o persoană reală, însă mai bună, în sensul că era o celebritate. Se așeză la loc pe canapea și adăugă:

— Probabil că ar trebui să știu, fiindcă, în definitiv, am douăzeci și doi de ani. Dar nu știu.

— Ești o copilă. Ai întreaga viață înaintea.

Lola își exprimă dezaprobarea pufînd ușor.

— Tbată lumea îmi spune asta, dar nu-i adevărat, în zilele noastre trebuie să reușești din prima. Altfel rămîi de căruță.

— Serios ? se miră Philip.

— O, da, zise ea, înclinîndu-și căpsorul încîntător. Lucrurile s-au schimbat. Dacă vrei ceva, poți fi sigur că un milion de oameni vor același lucru. Se opri, ridicînd puțin piciorul încălțat în sanda ca să-și admire oja neagră. Dar asta nu mă deranjează. Sînt foarte ambițioasă. Îmi place să cîștig. Și de obicei cîștig.

Aha, își spuse Philip, însuflețit brusc. Exact asta îi lipsea personajului din scenariu - încrederea nestă-

vilită pe care ți-o dă tinerețea.

— Deci despre ce e vorba ? îl chestionă ea. Ce trebuie să fac? Nu va trebui să-ți iau hainele de la curățătorie sau alte chestii din astea, nu?

— Mi-e teamă că e mult mai rău. Va trebui să mă ajuti cu documentarea, dar aș vrea totodată să-mi fii și asistentă. Când sînt într-o conferință telefonică, vei sta la celălalt receptor și vei lua notițe. Dacă fac însemnări de mină pe un manuscris, vreau să le rescrii la calculator. O altă îndatorire este să citești fiecare manuscris înainte să fie expedit și să verifici dacă există continuitate și dacă nu s-a strecurat vreo greșală. Și din cînd în cînd te voi folosi pe post de cutie de rezonanță.

— Adică? întrebă Lola, înclinînd capul.

— De pildă, acum lucrez la un scenariu care se cheamă *Bridesmaids Revisited* și mă întreb cît de obsedată poate fi o tinăra de douăzeci și doi de ani de propria nuntă.

— N-ai văzut niciodată *Bridezillas* ? îl întrebă ea, uluită la culme.

— Asta ce mai e ? se miră Philip.

— Vai de mine, începu Lola, avîntîndu-se în discuția despre *reality-show-uri*, unul dintre subiectele ei preferate. E vorba despre niște femei care sînt complet obsedate de nunțile lor, pînă într-atît încît ajung s-o ia razna la propriu.

— Dar de ce ? se interesă Philip, bătînd darabana cu pixul. Ce-i așa de nemaipomenit la nunțile astea ?

— În zilele noastre toate fetele vor să se mărite. Și vor să facă asta cît încă mai sînt tinere.

— Eu credeam că vor o carieră și să cucerească lumea înainte să împlinească treizeci de ani.

— Asta a fost generația anilor '80 - '90, îl lămurii Lola. Toate fetele pe care le cunosc vor să se mărite și să aibă copii cît mai repede. Nu vor să ajungă precum mamele lor.

— Dar ce e în neregulă cu mamele lor?

— Sint nefericite. Fetele din generația mea nu vor să fie nefericite.

Philip simți brusc nevoia să se reapuce de scris, își dădu jos picioarele de pe birou și se ridică.

— Asta a fost? întrebă Lola.

— Asta a fost, răspunse Philip.

Tînăra își luă geanta din piele de șarpe cenușie, atît de mare, încît Philip se gîndi că fusese croită din pielea unui boa constrictor.

— Primesc postul?

— Ce-ar fi să medităm amîndoi la asta și să mai vorbim mîine?

Lola părea distrusă de răspuns.

— Nu vă place de mine ?

— Ba da, îi zise el, deschizînd ușa. Îmi placé foarte mult de dumneata. Tocmai asta e problema.

După ce tînăra dispăru, Philip ieși pe terasă. Apartamentul era orientat către sud. Dinaintea lui se desfășură un peisaj masiv, modern și medieval totodată, în nuanțe de albastru cenușiu și brun roșcat. Chiar dedesubt era Parcul Washington Square, un petic de verdeață populat de făpturi mărunte, care își vedeau de ale lor.

Nu ai voie să faci asta, se certă singur. Nu trebuie s-o angajezi pe fata asta. Dacă o angajezi, o să te culci cu ea și-o să iasă un dezastru.

Dar părea să fi înțeles în sfîrșit cum să abordeze scenariul. Strîngîndu-și lucrurile, se îndreptă către mica bibliotecă de pe 6th Avenue, care era deschisă pînă tîrziu și unde putea lucra netulburat.

Schiffer Diamond termină munca în studio la șapte seara și, în drum spre oraș, găsi linkul la blogul lui Mindy trimis de machieuză pe BlackBerry-ul ei: „Nu am tot ce-mi doresc și încep să-mi dau seama că

probabil nici nu voi avea vreodată. Bănuiesc că m-aș putea obișnui cu asta. Poate că adevărata mea teamă e cauzată de altceva - de posibilitatea renunțării la căutarea fericirii. Cine aș fi dacă m-aș lăsa dusă de val ?”.

Nu, nimeni nu trebuie să facă asta, își spuse Schiffer și, ajungând în 5th Avenue nr. 1, urcă direct la etajul al treisprezecelea și sună la ușa lui Philip. Nu era acasă. Când se întoarce în apartamentul ei, auzi telefonul sunînd. În timp ce ridica receptorul, se gîndi că poate era chiar Philip, fiind printre puținii oameni care îi știau numărul. Dar nu, era Billy Litchfield.

— Mi-a șoptit o păsărică la ureche că ești în oraș, o certă el. De ce nu m-ai sunat?

— Am tot vrut să te sun, dar am lucrat non-stop.

— Dacă nu lucrezi în secunda asta, hai să bem ceva la Da Silvano. E o seară superbă.

Da, chiar era o seară superbă, realiză brusc Schiffer. De ce să stea singură cuc în apartament? Era mai bine să meargă cu Billy și putea să treacă pe la Philip mai târziu. Poate se întorcea pînă atunci.

Ajungînd prima la Da Silvano, comandă un pahar de vin și gîndurile îi zburară la Billy. Îl iubea pe Billy, ca toată lumea. Avea un sentiment de exclusivitate asupra prieteniei cu el. Deși puteau trece ani buni în care abia dacă îl vizita, asta nu-i reflecta cîtui de puțin sentimentele, mai ales că Billy se număra printre primele sale cunoștințe din New York. De fapt, dacă n-ar fi fost el, Schiffer n-ar fi ajuns atît de departe.

Era studentă la Universitatea Columbia, avînd o specializare principală în literatură franceză și una secundară în fotografie, iar în vacanța din anul doi, după un mare tărăboi, obținuse o stagiatură pe lîngă un celebru fotograf de modă. În timpul unei ședințe dezmățate dintr-o mansardă din SoHo, îl cunoscuse pe Billy, care la vremea aceea era redactor la *Vogue*. Șampania și cocaina erau ingredientele de bază ale epocii, fotomodelul

întîrziase trei ore și, pe la jumătatea după-amiezii, se apucase să facă sex cu fotograful în camera acestuia, pe fundal rînd neconținut o casetă a celor de la Talk Talk.

— Știi, ești mai frumoasă decît fotomodelul, i-a zis Billy lui Schiffer, în vreme ce așteptau ca fotograful să-și termine treaba.

— Știu, a răspuns ea, ridicînd din umeri.

— Ești întotdeauna atît de încrezătoare ?

— De ce-ar trebui să mint în legătură cu înfățișarea mea? N-am ales-o eu. E un dat.

— Tu ar trebui să fii în fața aparatului de fotografiat.

— Sint prea timidă.

Cu toate astea, cînd Billy a insistat să-i prezinte un prieten, director de distribuție, a acceptat. Iar cînd respectivul a chemat-o la o probă pentru un rol, s-a prezentat. Cînd a primit rolul, nu l-a refuzat. A jucat o fată bogată și răsfățată din suburbii. Pe ecran, frumusețea ei a tăiat respirația tuturor. Apoi a apărut pe coperta revistei *Vogue*, a făcut o campanie publicitară pentru cosmetice și s-a despărțit de prietenul ei de atunci, un băiat chipeș și de treabă din Chicago, care urma să studieze medicina la Universitatea Columbia. A semnat un contract cu unul dintre cei mai renumiți impresari de la ICM¹ și i s-a spus să se mute la Los Angeles, ceea ce a și făcut, închiriind o casuță aproape de Sunset Boulevard. Imediat a și primit rolul emblematic al tinerei inocente din *Dimineață de vară*.

Și așa l-a cunoscut pe Philip, își reaminti.

Acum Billy, dragul de Billy, venea într-un suflet pe trotuar, îmbrăcat într-un costum din bumbac

¹ International Creative Management – agenție de descoperire a talentelor din domeniul cinematografiei, televiziunii, muzicii și literaturii, cu sedii la Los Angeles, New York și Londra (n.r.).

subțire. Se ridică să-l îmbrățișeze.

— Nu-mi vine să cred că ești aici. Și nici c-o să rămii la New York, zise Billy, așezându-se și făcându-i semn chelnerului. Oamenii de la Hollywood spun tot timpul că rămîn, dar nu se țin deloc de cuvînt.

— Eu nu m-am considerat niciodată o persoană tipică de la Hollywood. M-am privit întotdeauna ca pe o newyorkeză. Doar așa am reușit să rezist atîta timp în Los Angeles.

— New Yorkul s-a schimbat, observă Billy, în voce ștercurîndu-i-se o nuanță de tristețe profundă.

— Îmi pare rău de doamna Houghton. Știu că erați prieteni.

— Era foarte bătrînă. Și cred că am găsit un cuplu care să se mute în apartamentul ei.

— Foarte frumos, zise Schiffer, însă n-avea chef să discute chestiuni imobiliare. Billy, întrebă aple- cîndu-se spre el, l-ai mai văzut pe Philip Oakland?

— Exact la asta mă refeream cînd spuneam că orașul s-a schimbat. Aproape că nu ne mai întîlnim. O văd, desigur, pe Enid pe la evenimente, dar nu și pe Philip. Am auzit că n-ar fi tocmai în apele lui.

— N-a fost niciodată tocmai în apele lui, comentă Schiffer.

— Însă la un moment dat apele trebuie să se limpezească. Pînă și Redmon Richardly s-a însurat, spuse Billy și își îndepărtă o scamă de pe pantalon. Asta n-am înțeles niciodată. De ce n-ați rămas voi doi împreună?

— Habar n-am.

— Nu aveai nevoie de el, zise Billy. Un bărbat ca Philip exact asta își dorește. Și tu erai o mare actriță...

— N-am fost niciodată o mare actriță, îl contrazise Schiffer, clătînd din cap. Acum, cînd mă uit la *Dimineață de vară*, mă cutremur.

— Ai fost minunată.

— Am fost groaznică, decretă Schiffer, rizind batjocoritor. Știi ce mi-a zis odată Philip Oakland ? Mi-a zis că n-o să fiu niciodată o mare actriță, pentru că nu sînt vulnerabilă.

— Iată și răspunsul! exclamă Billy. Philip era gelos.

— Poate fi gelos un om care a cîștigat un Pulitzer și un Oscar?

— Firește. Gelozie, invidie, mîndrie – acestea sînt componentele succesului. Le văd tot timpul la oamenii care se mută acum în New York. Presupun că din punctul ăsta de vedere orașul nu s-a schimbat, zise Billy și mai luă o gură de vin. E mare păcat de Philip Oakland. Era foarte talentat.

— Asta mă întristează.

— Draga mea, nu-ți irosi vremea făcîndu-ți griji pentru Philip. Peste cinci ani o să împlinească cincizeci și o să ajungă genul de bărbat în vîrstă care umblă mereu cu femeii mai tinere, din zi în zi mai rele și mai toante. Pe de altă parte, tu vei avea deja vreo trei premii Emmy și vei uita definitiv de Philip Oakland.

— Dar îl iubesc.

— Toți îl iubim, spuse Billy, ridicînd din umeri. Dar ce să-i faci ? Nu poți schimba firea omului.

Ceva mai tîrziu, în drum spre casă, Schiffer se gîndi din nou să sune la ușa lui Philip. Dar amintindu-și remarcile lui Billy, hotărî că era probabil inutil. Pe cine încerca să păcălească? Billy avea dreptate. Philip nu se va schimba în veci. Intrînd în apartament, se feliță pentru faptul că măcar o dată în viață lua decizia cea mai înțeleaptă.

— "T" e ce te duci la înmormîntarea unei femei pe care nici măcar n-ai cunoscut-o ? Își întrebă Paul Rice soția.

În seara aceea, el și Annalisa cinau la La Grenouille. Paul adora celebrul restaurant franțuzesc, nu atît pentru mîncare, cît pentru

simplu fapt că era revoltător de scump (porția de calcan costa șaiszeci și șase de dolari) și, în plus, se găsea foarte aproape de hotel, ceea ce îl determinase să-l boteze „Cantina”.

— Nu e doar o femeie, argumentă Annalisa. Doamna Houghton a fost cea mai importantă personalitate a vieții mondene din New York. Billy Litchfield m-a invitat și se pare că invitațiile nu sînt chiar pentru oricine.

— Cine ziceai că e Billy Litchfield ?
întrebă Paul, studiind lista de vinuri.

— Prietenul lui Connie. Îl lămurii Annalisa, simțindu-se brusc la capătul puterilor. Nu mai ții minte ? Am petrecut weekendul împreună cu el.

— Așa, da. Ciudatul ăla.
Annalisa zîmbi, căci remarcă soțului ei se voia o glumă.

— Tare mi-aș dori să nu mai spui lucruri din astea.

— Dar ce-am spus? E homosexual, nu?
— Ar putea să te audă cineva și să-și facă o impresie greșită.

— Cine să mă audă ? întrebă el, privind de jur împrejur. Nu-i nimeni aici.

— Billy spune că ne-ar putea obține apartamentul doamnei Houghton. Se zice că e extraordinar - trei etaje cu terase circulare iar clădirea e una dintre cele mai bune din oraș.

Somelierul se apropie de masa lor.
— Am dori vinul de Bordeaux, îi spuse Paul, apoi, înapoiindu-i meniul, își continuă conversația cu soția. Tot nu pricep. De ce trebuie să te duci la o înmormîntare ca să pui mîna pe apartamentul ăsta ? Banii gheață nu sînt suficienți?

— Nu merge așa, îl lămurii Annalisa, rupînd o bucată de pîine. Se pare că e o chestiune de relații. De asta mă duc. Ca să cunosc o parte din locatari. Mai devreme sau mai tîrziu va trebui să faci și tu cunoștință cu ei. Iar cînd se va întîmpla asta, te

rog să nu spui despre nimeni că e ciudat.

— Cît cere ? se interesează Paul.

— Cine ?

— Tipul ăsta, Billy Litchfield.

— Nu știu.

— L-ai angajat fără să te interesezi
măcar cît o să ne coste?

— Nu e un obiect, Paul. E o ființă
umană. N-am vrut să fiu nepoliticoasă.

— E în slujba noastră.

— Tu ești cu finanțele, Paul. Discută tu
cu el.

— Angajații sînt domeniul tău.

— Acum avem domenii de specializare
?

— Vom avea. După ce facem copii.

— Nu mă lua peste picior.

— Nu te iau.

Somelierul se întoarce la masa lor și transformă
într-un veritabil spectacol destuparea sticlei de vin
și gestul de a-i turna lui Paul în pahar. Acesta gustă
și incuviință alegerea.

— Apropo, m-am tot gîndit la asta.
Cred că acum ar fi un moment propice să începem.

Annalisa luă o înghițitură de vin și zise:

— Oh... Nu mi se pare că sînt
pregătită.

— Credeam că vrei să avem copii.

— Vreau, însă nu mă bătea gîndul să
rămîn însărcinată atît de curînd.

— De ce nu ? O ducem minunat cu
banii, iar tu nu lucrezi.

— S-ar putea să mă întorc la muncă.

— Nici una dintre celelalte neveste nu
lucrează. .E un inconvenient.

— Cine zice asta ?

— Sandy Brewer.

— Sandy Brewer e un măgar, replică
Annalisa și mai luă o gură de vin. Nu-i vorba că nu
vreau un copil. Dar nici măcar un apartament nu

avem deocamdată.

— Asta n-o să fie o problemă. Știi că o să obții locuința doamnei Houghton ăleia, dacă-ți pui în gând.

Luă meniul de pe masă și-l studie, bătînd-o ușurel și distrat pe mină.

— Nu te duci la serviciu azi? Își întrebă James Gooch nevasta a doua zi dimineată.

— Ți-am spus că mă duc la slujba de comemorare pentru doamna Houghton.

— Credeam că nu ești invitată.

— Nu sînt, dar cînd m-a oprit pe mine un detaliu ca ăsta?

La etaj, Philip Oakland bătu la ușa mătușă-sii. Enid îl salută, îmbrăcată în niște pantaloni negri lejeri și un top cu mărgelile de aceeași culoare.

— Sam Gooch a trecut pe la mine ieri, zise ea în timp ce coborau cu liftul. Spunea că ai primit vizita unei tinere domnișoare.

— Și ce dacă? rise Philip.

— Cine era?

— O tinără domnișoară, o tachină nepotul. Venise la un interviu.

— Of, Philip, tare mi-aș dori să nu mai faci asta. Te apropii de vîrsta la care trebuie să fii mai chibzuit cu femeile.

Ușile liftului se deschiseră și, descoperind-o pe Mindy Gooch în hol, Enid uită pe dată de viața amoroasă a nepotului. Mindy era și ea îmbrăcată în negru, fapt care o determină pe Enid s-o bănuiască de intenția de-a compromite slujba de comemorare a doamnei Houghton. Dar hotărî să se prefacă a nu fi observat.

— Bună, Mindy dragă. O zi tristă, nu?

— Dacă așa vrei s-o consideri, răspunse Mindy.

— Vreo ofertă din afară pentru apartament? Întrebă Enid ca din întâmplare.

— Încă nu. Dar sînt convinsă că vor apărea curînd, replică Mindy.

— Nu uita de interesele noastre, te rog, spuse Enid politicoasă.

— Cum aş putea să uit? zise Mindy şi ieşi din clădire înaintea celor doi, spumegînd de furie.

Slujba de comemorare se ţinea la Biserica Sfîntul Ambrozie, la intersecţia dintre Broadway şi 11th Street. În faţa intrării traficul era infernal; cacofoniei de claxoane urlînd îi urmă vaierul unei sirene, o maşină de poliţie încercînd să disperseze aglomeraţia.

Mindy îşi astupă urechile cu palmele.

— Tăceţi! urlă ea.

După izbucnirea asta se simţi mult mai bine şi se alătură mulţimii din faţa bisericii, care înainta greoi spre intrare. Trecu de un cordon de poliţişti, în spatele cărora stătea obişnuita haită de paparazzi. Cînd ajunse la trepte, un agent de pază solid o opri şi întrebă:

— Invitaţia ?

— Am lăsat-o acasă.

— Ieşiţi din rînd, vă rog, spuse agentul.

— Doamna Houghton mi-a fost prietenă bună. Locuiam în aceeaşi clădire.

Agentul de pază le făcu semn cu mîna celor din spate să intre, iar Mindy profită de ocazie şi se fofilă odată cu grupul dinaintea ei. Agentul o zări şi-i tăie calea:

— Ieşiţi din rînd, doamnă.

Mindy se trase spăsită mai spre dreapta, de unde avu plăcerea de a-i vedea pe Enid şi pe Philip Oakland trecînd pe lângă ea. În ultima secundă, Enid o zări şi ea pe Mindy şi, strecurîndu-se prin mulţime, îi atînsese acesteia braţul.

— Apropo, dragă, am tot vrut să-ţi

spun că Sam m-a ajutat foarte mult ieri cu computerul. Slavă Domnului că există tineri ca el. Fără ei, noi, bătrânii, n-am supraviețui în lumea asta tehnologizată.

Înainte ca Mindy să reacționeze, Enid trecu mai departe. Mindy mai avea puțin și exploda. Enid nu numai că o insultase, incluzînd-o în categoria ei de vîrstă („noi, bătrînii”), dar o mai și lăsase în mod voit și fără pic de inimă pe-afară. Ar fi putut foarte ușor s-o introducă și pe ea în biserică, fiindcă nimeni n-o refuza pe Enid Merle. Enid era ceea ce fetițele numesc o „manta de vreme bună”. Își spusese Mindy și plănui să-i întoarcă favoarea într-o bună zi.

Coborînd agale pe 11th Street, Billy Litchfield o zări pe Mindy Gooch așteptînd la marginea mulțimii. E mîna sorții, se gîndi el fericit. Întîmplarea nu putea fi decît un semn de la doamna Houghton înșăși că Annalisa Rice era menită să fie viitorul locatar al apartamentului. Billy sperase să i-o prezinte pe Annalisa lui Enid Merle și, prin ea, să-i asigure intrarea în 5th Avenue nr. 1. Însă Mindy Gooch, președinta consiliului, era o „captură” mai importantă, deși nu la fel de strălucitoare. Apropiindu-se, Billy nu se putu împiedica să nu-și spună în sinea lui: „Biata Mindy. Era frumușică într-o vreme, dar cu trecerea timpului trăsăturile i s-au ascuțit și obraji i s-au scofilit. Parcă ar fi roasă la propriu de amărăciune”. Așternîndu-și pe chip o expresie de durere adecvată, îi luă mîinile și o sărută pe amîndoi obraji.

— Bună, Mindy dragă, o salută.

— Billy,

— Întrî ? o întrebă el.

— M-am gîndit că aș putea să-mi iau rămas-bun, zise Mindy, ferindu-și privirea.

— Ah, spuse Billy și încuviință din cap, ghicind imediat adevărul. Era practic imposibil ca doamna Houghton s-o fi invitat pe Mindy la slujba de comemorare ; deși era președinta consiliului de administrație, doamna Houghton n-o pomenise niciodată și probabil că nici nu știa, sau nu-i păsa,

de existența lui Mindy. Dar Mindy, mereu plină de o
mindrie încăpăținată și nelalocul ei, considera
probabil că e necesar să participe, pentru a-și
cimenta statutul.

— Aștept o prietenă, îi spuse Billy.
Poate ai dori să ne însoțești.

— Sigur, acceptă Mindy.
Orice s-ar zice despre Billy Litchfield, nu se putea
afirma că nu e un gentleman desăvârșit.

Tu și doamna Houghton erai
prietene bune? întrebă el, luînd-o de braț.

Mindy îl privi țintă, apoi răspunse:
— Nu chiar. O vedeam mai mult în
holul clădirii. Dar voi doi erai apropiați, nu?

— Foarte. O vizitam cel puțin de două
ori pe lună.

— Trebuie să-ți fie dor de ea, observă
Mindy.

— Îmi este, oftă Billy. Era o femeie
extraordinară, dar știm cu toții asta. Se opri ca să-și
dea seama în ce ape se scălda Mindy, apoi trecu
direct la subiect. Apartamentul ăla, spuse, mă întreb
ce se va alege de el.

Nu riscase în van. Mindy era mult mai interesată
să discute despre apartamentul doamnei Houghton
decît despre doamna Houghton.

— Mda, bună întrebare, îl aprobă ea și,
aple-cîndu-se încordată spre el, șopti destul de tare
ca să fie auzită: Unii locatari vor să-l împartă.

Billy făcu un pas îndărăt, șocat.
— Asta ar însemna o bătaie de joc. Un
apartament ca ăsta nu poate fi împărțit. E un
monument de artă.

— Sint de aceeași părere, încuviință
Mindy înțelegătoare, dar și încîntată să descopere
că ea și Billy gîndeau la fel în problema asta.

— Te-aș putea ajuta, zise el, coborînd
glasul. Știu pe cineva care ar fi perfect pentru
apartament.

— Serios?

Billy încuviință din cap.

— O tîină incîntătoare, din Washington D.C. Îți destăinui lucrul ăsta, draga mea, numai pentru că sînt sigur că înțelegi perfect ce vreau să spun. Nici nu începe îndoială, e una de-a noastră.

Mindy se simțea flatată, dar depuse toate eforturile să n-o arate.

— Își poate permite un apartament de douăzeci de milioane?

— Firește, e și un soț la mijloc. Tipul lucrează în finanțe. Draga mea, adăugă el repede, 5th Avenue nr. 1 și-a făcut o tradiție din a găzdui spirite creatoare. Dar știm cu toții în ce situație se află piața imobiliară. Nici un reprezentant al lumii artistice nu-și mai poate permite un apartament ca ăsta, în cazul în care nu vă hotărîți să-l împărțiți cum ai spus tu.

— Nu voi permite niciodată așa ceva, zise Mindy, încrucișîndu-și brațele.

— Bravo, o aprobă Billy. Oricum, vei face în curînd cunoștință cu prietena mea. Iat-o că vine, zise, privind peste umărul lui Mindy și zărînd-o pe Annalisa chiar în clipa cînd cobora dintr-un taxi.

Mindy se întoarce și văzu apropiindu-se de ei o tîină înaltă, cu păr castaniu roșcat, strîns într-o coadă dezordonată. Avea o față serioasă, dar interesantă, genul de figură pe care alte femei o apreciază ca fiind frumoasă, probabil pentru că e tipul de frumusețe care pare să însoțească o personalitate puternică.

— Ea este Mindy Gooch, i-o prezentă Billy Annalisei. Mindy locuiește și ea în 5th Avenue nr. 1. Era prietenă cu doamna Houghton.

— Îmi pare bine, spuse Annalisa.

Strîngerea ei de mină era fermă, iar Mindy aprecie faptul că tîina nu încercă s-o sărute pe obraz, maimuțărînd moda europeană, cît și pe acela că Billy se referise la ea ca la o prietenă de-a doamnei

Houghton. Billy, își spuse, era un exemplu excelent despre cum ar trebui să se poarte locatarii din 5th Avenue nr. 1 unui cu alții.

În biserică se așezară în strana din mijloc. La două rânduri mai în față, Mindy recunoscu părul blond decolorat și coafat al lui Enid (pe vremuri fusesse brunetă, însă firele albe o dovediseră în cele din urmă), alături de pletele castanii și strălucitoare ale lui Philip. Ce bărbat matur mai purta părul atât de lung? Sint o pereche ridicolă, decretă Mindy – fata bătrână și la propriu, și la figurat, însoțită de nepotul ei caraghios, amândoi plini de aroganță. Era prea mult. Pe Enid Merle trebuia s-o învețe cineva minte.

Clopotul bisericii bătui a jale de zece ori. Apoi începu să cînte orga și doi preoți în odăjdii albe, legănînd cădelnițe cu tămii, intrară pe culoarul dintre strane, urmați de un episcop în veșminte azurii și cu mitra pe cap. Congregația se ridică, iar Mindy plecă fruntea.

— Cine vrea să împartă apartamentul ? întrebă Billy, aplecîndu-se spre ea.

Enid Merle. Și nepotul ei, Philip.

Billy încuviință din cap. Episcopul ajunse la altar și credincioșii se așezară. Slujba catolică tradițională, ceea ce-și dorise doamna Houghton, continua în latină și engleză. Billy nu era însă atent la slujbă, într-o primă fază îi veni greu să creadă că Enid Merle voia să împartă apartamentul doamnei Houghton. Dar exista un motiv foarte solid pentru care bătrîna rezistase aproape cincizeci ani ca ziaristă de mondenități : nu era altă de drăguță pe cît lăsa impresia și, cu toate că senzația generală era că Enid Merle și Louise Houghton fuseseră prietene de suflet, Billy bănuia că povestea avea dedesubturile ei. Își amintea de un conflict între ele, ceva legat de mama vitregă a lui Enid, care ar fi putut fi aplanat după mutarea acestuia din clădire. Era foarte posibil ca pe Enid Merle s-o fi durut în cot de integritatea moștenirii lăsate de Louise

Houghton.

Totuși situația ridica o dilemă morală. Billy nu voia să-i dejoace planurile, lucru care s-ar fi putut dovedi periculos, fiindcă Enid controla un segment de opinie important prin editorialul publicat în mai multe ziare. Cu toate astea, apartamentul fusese mindria și bucuria lui Louise Houghton. Din cuibul ei din ceruri, dominase întreaga lume bună a Manhattanului și nici chiar în anii '70 și '80, când centrul orașului își pierduse strălucirea, detronat de Upper East Side, doamna Houghton nu se gîndise nici o clipă să se mute. Cînd îi împărțase această informație lui Billy, obișnuia să bată în podea cu bastonul cu vîrf de marmură.

— Aici e centrul societății newyorkeze, insista ea pe tonul grav și solemn care o caracteriza. Nu acolo, în provincii, adăuga, referindu-se la zonele Upper East Side și Upper West Side din Manhattan. Știi că, pe vremuri îți lua o zi întreagă să ajungi la clădirea Dakota? Și apoi erai silît să-ți petreci noaptea în monstruoșitatea aia gotică. Societatea își are rădăcinile aici, repeta, ciocnînd iarăși cu bastonul, și aici își va afla sfîrșitul. Să nu-ți uiți niciodată originile, Billy.

O parte semnificativă a societății ar fi încetat să mai existe dacă Enid Merle făcea ce voia ea cu apartamentul, se gîndi Billy. Misiunea lui era clară: oricît ar fi admirat-o pe Enid Merle, trebuia să rămînă fidel dorințelor doamnei Houghton.

Se rostrîră alte rugăciuni și congregația ingenunche. Mindy își împreună miinile.

— Știi ce mă gîndeam? îi șopti Billy la adăpostul miinilor împreunate. Ce faci după ce se termină

slujba ? Am putea să dăm o fugă pînă în 5th Avenue nr. 1 și să aruncăm o privire prin apartament.

Mindy se uită surprinsă la Billy. Bănuia că în spatele accesului său subit de amabilitate se găsea un motiv ascuns, dar nu se așteptase chiar la tranzații imobiliare încheiate în casa Domnului. Însă în definitiv erau la New York, unde nimic nu e sfînt. Trase cu ochiul printre degete la cefecele vecinilor ei și furia i se aprinse din nou. Episcopul își făcu semnul crucii, iar credincioșii îl imitară.

— În numele Tatălui, al Fiului și-al Sfîntului Duh, zise Mindy, apoi, lăsîndu-se în strană și privind fix înainte, își șopti lui Billy: Cred că se poate aranja.

După slujbă, Enid organizase un prînz pentru douăzeci de persoane la restaurantul Village de pe 9th Street, pînă la care Philip Oakland își însoți mătușa. Deși, tehnic vorbind, localul nu era deschis la vremea prînzului, Enid fusese ani de zile o clientă fidelă, asemenea multor alora care locuiau în vecinătate, astfel încît se făcu o excepție de dragul ei și din respect pentru tristul eveniment. Philip era familiarizat cu cercul mătușii Enid, odinioară cei mai scilipitori și mai buni dintre newyorkezi. Acești oameni și ritualurile lor aparte – care îți dictau să vorbești cu femeia din dreapta la aperitiv și cu cea din stînga la felul principal, să faci schimb de informații din domeniile politicii, afacerilor, mass-mediei și artelor și, nu în ultimul rînd, să te ridici și să ții discursuri la cafea – erau parte integrantă din viața lui, pînă într-acolo încît abia dacă observa cît de tare îmbătrîniseră cu toții.

Conversația era, ca întotdeauna, însuflețită. Cu toate că tragedia accidentului doamnei Houghton și moartea ei prematură – cei mai mulți păreau de acord că „mai avea încă cinci ani buni de trăit” –

erau principalul subiect, discuția alunecă în cele din urmă către apropiatele alegeri și către iminenta recesiune. Lângă mătușa Enid stătea un bărbat în vîrstă, care se ținea drept ca o scîndură. Fost senator și scriitor de discursuri pentru Jack Kennedy, vorbea în detaliu despre diferențele dintre stilurile obscure și profetice ale candidaților democrați. Sosi al doilea fel - vițel în sos de unt și lămiie - și, fără a pierde o frîntură din conversație, Enid ridică furculița și cuțitul și începu să taie friptura din farfuria senatorului. Gestul ei de amabilitate îl înfioră pe Philip. Aruncîndu-și privirile de jur împrejurul mesei, scena i se păru dintr-odată de prost gust, un tablou grotesc al bătrîneții încă verzi.

Lasă furculița din mînă. Către asta se îndrepta și viața lui, de fapt, nu mai avea decît un pas pînă acolo. Realitatea evidentă îl făcu să se panicheze și toate lucrurile care îi merseseră prost în ultima vreme reveniră în prim-plan. Avea probleme cu scenariul la care lucra, va avea probleme și cu următorul, dacă va mai exista un alt scenariu, iar dacă va mai scrie o altă carte, va întîmpina probleme și cu ea. Într-o bună zi va sfîrși și el aici, un babalic impotent și insignifiant, căruia trebuie să-i taie altcineva friptura. Și nici nu va avea vreo femeie lîngă el să-l consoleze.

Se ridică și se scuză, spunînd că aștepta un telefon care nu suferea amîinare din Los Angeles. Tocmai fusese înștiințat pe BlackBerry.

— Nu poți să rămii la desert? întrebă Enid, apoi exclamă: Of, la naiba. S-a dus pe apa sîmbetei simetria.

După plecarea lui, la masă rămînea un număr impar de femei și bărbați.

— N-am încotro, Nini, zise Philip, sărutînd obrazul ce i se întindea. Te descurci tu.

Nu ajunsese decît pînă la jumătatea drumului și o sună pe Lola. Alo"-ul ei degajat îi făcu inima să bată mai tare. Își ascunse emoția vorbindu-i pe un ton mai serios decît intenționase.

— Philip Oakland la telefon.

— Care-i treaba? Întrebă ea, deși era evident fericită că o suna.

— Vreau să-ți ofer postul de documentarist. Poți să începi chiar în după-amiaza asta?

— Nu, sînt ocupată.

— Atunci, mîine-dimineață ?

— Nici. Pleacă mama și trebuie să-mi iau ră-mas-bun.

— La ce oră pleacă ? se interesă Philip, între- bîndu-se cum ajunsese la schimbul ăsta disperat de replici.

— Nu știu. Pe la zece? Sau unsprezece?

— De ce nu treci pe-aici după-amiază ?

— Cred că aș putea, zise Lola cu o voce oarecum nesigură. Sînd pe marginea piscinei de la Soho House, își înmuie virful degetelor de la picioare în apa caldă și întunecată. Lola își dorea postul, însă nu voia să pară prea entuziasată. La urma urmei, chiar dacă Philip era, practic, șeful ei, tot bărbat rămînea. Iar cînd ai de-a face cu bărbații, e întotdeauna important să-ți păstrezi poziția de superioritate.

— Ce zici de ora două ?

— Perfect, răspunse Philip ușurat și închise.

La Soho House, chelnerul se apropie de Lola și o preveni că regulile clubului interziceau folosirea telefoanelor mobile, chiar și pe acoperiș. Lola îl țintui cu o privire de gheață, apoi începu să-i scrie un SMS mamică-sii, ca să-i dea vestea cea bună. Pe urmă se unse din belșug cu cremă de plajă și se întinse pe șezlong. Închise ochii, visînd la Philip Oakland și la 5th Avenue nr. 1. Poate că se va îndrăgosti de ea și o va lua de nevastă, iar atunci va

putea să locuiască și ea acolo.

— E foarte frumos, spuse Annalisa, pășind în holul de la intrarea în apartamentul doamnei Houghton.

— E multă dezordine, zise Billy cu o strângere de inimă. Trebuia să-l vezi pe vremea cînd trăia doamna Houghton.

— Dar l-am văzut, îl asigură Mindy. Era exact în stilul și pe gustul unei doamne bătrîne.

Apartamentul fusese despuiat de antichități, tablouri, covoare și draperii de mătase, nu mai rămăseseră decît ghemotoace de praf și tapetul decolorat. Fiind mijlocul după-amiezii, apartamentul era inundat de lumină, care scotea la iveală vopseaua scorjită și parchetul deteriorat. Micul hol de la intrare ducea către unul mai mare, în a cărui podea de marmură era incrustat un disc solar din care țîșneau raze; din hol pornea o scară impozantă. Trei uși înalte din lemn se deschideau către o cameră de zi, o sufragerie și o bibliotecă. Copleșit de amintiri, Billy păși în livingul uriaș. Se întindea pe toată lungimea apartamentului, avînd vedere spre stradă. Două perechi de ferestre franțuzești duceau spre o terasă lată de trei metri.

— O, ce petreceri organiza aici! zise Billy, arătînd cu gesturi largi încăperea. O aranjase ca pe un salon european, cu divane și canapele și scaune așezate astfel încît să îndemne la taifas. O sută de oameni se puteau strînge aici fără să bagi măcar de seamă.

Le conduse pe amîndouă în sufragerie.

— Invita pe toată lumea la masă. Îmi amintesc mai ales de o anumită cină. Prințesa Grace. Era atît de frumoasă. Nimeni nu bănuia măcar că peste numai o lună avea să moară.

— Așa sînt oamenii, observă Mindy pe un ton sec.

Billy n-o luă în seamă.

— Aici era o masă lungă, pentru patruzeci de persoane. După părerea mea, o masă de tipul ăsta e cu mult mai elegantă decît mesele

acelea rotunde, de zece persoane, pe care le găsești pretutindeni în zilele noastre. Însă presupun că nu există alternativă. Nimeni nu mai are o sufragerie atât de mare, deși doamna Houghton spunea adesea că oamenii nu-și doresc niciodată mai mult de patruzeci de musafiri la cină. Esențialul era să-i faci să se simtă parte dintr-un grup privilegiat.

—

Unde e bucătăria? se interesă

Mindy.

Deși mai fusese o dată în apartament, nu avusese parte decât de un tur scurt, iar acum era copleșită de invidie și se simțea intimidată. Nici nu bănuise că doamna Houghton trăise într-un stil atât de grandios, dar se părea că grandoarea caracterizase perioada de dinainte ca ea și James să se mute în clădire. Conducându-le prin ușile batante, Billy le arată oficiul și, ceva mai încolo, bucătăria propriu-zisă, care era surprinzător de lipsită de rafinament, podeaua fiind acoperită cu linoleum prins în plinte din plastic.

Ea nu venea niciodată aici, desigur, explică Billy. De fapt, în afară de personal, nu intra nimeni în bucătărie. Era considerată o formă de respect.

—

Dar dacă voia un pahar cu apă ?

Întrebă Annalisa.

—

Folosea telefonul. Există câte un aparat în fiecare cameră și fiecare cameră avea propria linie. La începutul anilor '80, asta era considerată o chestie foarte modernă.

Annalisa se uită la Mindy, îi prinse privirea și zîmbi. Pînă în clipa aceea, Mindy nu știuse ce să creadă despre Annalisa, care izbutea să pară încrezătoare și stăpînă pe sine, fără a dezvălui vreo informație despre ea însăși. Cine știe, poate că Annalisa Rice avea la urma urmei simțul umorului.

Urcară la nivelul al doilea, examinînd dormitorul principal, baia spațioasă și salonul, unde, preciză Billy, el și Louise petrecuseră numeroase ceasuri încântătoare. Aruncară o privire și la cele trei dor-

mitoare de pe hol, apoi trecură la al treilea nivel.

— Și aici, anunță Billy, deschizând larg două uși în panel, este piesa de rezistență. Sala de bal.

Annalisa traversă podeau de marmură ca o tablă de șah și se opri în mijlocul sălii, privind atent tavanul boltit, șemineul și ferestrele franțuzești, încăperea era de o frumusețe copleșitoare. Nu-și imaginase că un astfel de spațiu, într-un astfel de apartament, ar fi putut vreodată să existe într-o clădire din New York. Manhattanul era dădora de secrete și surprize minunate. Aruncându-și privirile prin sala de bal, Annalisa se gândi că nu-și dorise niciodată nimic în viață așa cum își dorea acum apartamentul ăsta.

Billy se apropie din spate și spuse:

— Am susținut întotdeauna că, dacă nu ești fericit în apartamentul ăsta, nu poți fi fericit nicăieri.

Nici măcar Mindy nu reuși să găsească o replică potrivită. Atmosfera era încărcată de alean, își spuse Billy. El numea asta „durerea”. Era parte din durerea de-a locui în Manhattan, durerea copleșitoare izvorâtă din dorința de-a locui în apartamente de lux. Ea îi împingea pe oameni către tot soiul de lucruri: să mintă, să nu renunțe la căsniciile eșuate, să se prostitueze și chiar să ucidă.

— Ce părere ai? o întrebă Billy pe Annalisa.

— Inima acesteia bătea mai-mai să-i spargă pieptul. Părerea ei era că trebuia să cumpere imediat apartamentul, chiar în după-masa aceea, înainte ca altcineva să-l vadă și să-l dorească. Dar mintea ei avocătească avu clișii de cauză, așa că-și păstră calmul.

— E minunat. E cu siguranță o opțiune.

Privi spre Mindy. Cheia cumpărării apartamentului se afla în minile acestei femei agresive și agitate, cu ochii puțin cam bulbucați.

— Paul, soțul meu, e foarte meticulos.

Va dori să vadă toate detaliile financiare ale clădirii.
— E o clădire de primă mână, preciză
Mindy. Avem cele mai bune recomandări în privința
ipotecilor.

Deschise uşile şi ieşi pe terasă. De acolo, coltul teraselor lui Enid Merle se zărea perfect.

— Aţi văzut priveliştea? îi strigă Annalisei.

Annalisa ieşi şi ea pe terasă, care îi dădea senzaţia că te afli pe coerta unui vas ce naviga pe marea de acoperişuri a Manhattanului.

— Superb.

— Ziceaţi că siniteţi din...? întrebă Mindy.

— Washington. Ne-am mutat aici din pricina serviciului lui Paul. Lucrează în finanţe.

La biserică, Billy îi şoptise să evite sintagma „manager de fonduri de risc” şi să folosească în schimb „finanţe”, un termen mai vag şi mai stilat.

— Când vorbeşti cu Mindy, caută să scoţi în evidenţă faptul că eşti foarte normală, o sfătuisese el.

— De cât timp locuiţi aici? o întrebă Annalisa politicos, schimbînd cursul discuţiei.

— De zece ani. Ne place foarte mult clădirea. Şi zona. Fiul meu merge la şcoală în Village, deci e cu atât mai uşor.

— Aha, încuviinţă cu înţelepciune Annalisa.

— Aveţi copii?

— Încă nu.

— Aici oamenii sînt foarte prietenoşi cu copiii. Toată lumea îl iubeşte pe Sam.

— Li se alătură şi Billy Litchfield, iar Annalisa se hotărî că venise momentul să atace.

— Soţul dumneavoastră e James Gooch ? o întrebă pe Mindy ca din întîmplare.

— Da. De unde îl cunoaşteţi ? întrebă ea, privind-o surprinsă.

— I-am citit ultima carte, *Soldatul singuratic*.

— N-au citit-o decît vreo două mii de persoane, replică Mindy.

— Mi-a plăcut foarte mult. Istoria

americană e una dintre obsesiile mele. Soțul
dumitale e un scriitor minunat.
Mindy se trase un pas înapoi. Nu era sigură dacă
trebuia sau nu s-o creadă pe Annalisa, dar îi plăcea

faptul că aceasta făcea eforturi. Și luînd în considerare lovitură dată de James cu Apple, poate că îi apreciasе greșit calitățile de romancier. Era adevărat că pe vremuri James fusese un scriitor minunat, acesta fiind, de altfel, unul dintre motivele pentru care se măritase cu el. Cine știe, poate era pe cale să redevină un scriitor minunat.

— Soțul meu va publica o nouă carte în curînd. Specialiștii din domeniu sînt de părere că o să-l eclipseze pe Dan Brown. Dacă vă vine să credeți.

Rostind cuvintele cu voce tare și plîcîndu-i cum sunau, Mindy începu să creadă că succesul lui James era o realitate. Asta o să-l învețe minte pe Philip Oakland, își spuse în gînd. Iar dacă familia Rice va cumpăra apartamentul, lovitură dată lui Enid și lui Philip va fi magistrală.

— Trebuie să mă întorc la birou, se scuză Mindy, întinzîndu-i mîna Annalisei. Dar sper să ne revedem cît de curînd.

— Sînt impresionat, îi mărturisî Billy Annalisei cînd ajunseră pe trotuarul din fața clădirii. I-ai plăcut lui Mindy Gooch, iar ei nu-i plac prea mulți oameni.

Annalisa zîmbi și făcu semn unui taxi.

— Chiar ai citit *Soldatul singuratic* ?
Are opt sute de pagini și e arid ca Sahara.

— Da, l-am citit.

— Deci știai că James Gooch e soțul ei.

— Nu. Am căutat-o pe Google în drum spre biserică. Era un articol în care se menționa că e măritată cu James Gooch.

— Deșteaptă mișcare.

Un taxi opri lîngă ei. Billy îi ținu portiera deschisă, iar Annalisa se strecură pe bancheta din spate.

— Am întotdeauna grijă să-mi fac temele, îi lămurî ea.

După cum prevăzuse, postul de documentarist pentru Philip era o muncă ușoară. Trei după-amiezi

pe săptămână - lunea, miercurea și vinerea - Lola se întâlnea cu Philip în apartamentul lui. Așezată la un birou mic în camera de zi spațioasă, inundată de razele soarelui, Lola se străduia să dea impresia că muncește, în primele zile, cel puțin. Philip lucra la biroul lui, cu ușa deschisă. Din când în când își șteea capul și îi cerea să-i caute ceva, cum ar fi adresa exactă a unui restaurant care existase pe 5th Avenue în anii '80. Lola nu înțelegea de ce-i trebuiau informațiile astea, la urma urmei, scria un scenariu de film, nu putea să le inventeze, așa cum inventase și personajele?

Când l-a întrebat, Philip s-a așezat lângă ea pe brațul unui fotoliu de piele și i-a ținut o prelegere despre importanța autenticității în operele de ficțiune. Mai întâi Lola n-a înțeles prea bine, apoi s-a plictisit și, în final, a fost prinsă în mrejele expunerii. A fascinat-o nu atât conținutul, cât faptul că Philip îi vorbea ca și cum ar fi avut aceleași preocupări și cunoștințe. Episodul s-a repetat de vreo câteva ori și, după ce el se întorcea brusc în birou, de parcă tocmai îi venise o idee, și îi auzea degetele țâcănind pe taste, Lola își dădea părul după urechi și, încruntându-se din pricina concentrării, se apuca să-i caute pe Google informația cerută. Dar fiindcă nu putea să-și concentreze atenția prea mult timp, în doar câteva minute ajungea pe o cu totul altă pistă, citind ceva despre Perez Hilton, verificându-și pagina de Facebook, uitându-se la episoade din *The Hills* sau căutând într-o doară printre videoclipurile de pe YouTube. Dacă ar fi avut o slujbă obișnuită într-un birou, Lola știa că astfel de activități n-ar fi fost privite cu ochi buni - de curind, o fostă colegă de facultate fusese chiar dată afară dintr-un post de consultant juridic pentru această infracțiune -, dar pe Philip nu părea să-l deranjeze. De fapt, lucrurile stăteau tocmai pe dos: părea să considere că toate astea erau incluse în fișa postului.

În a doua după-amiază, pe când se uita la videoclipuri pe YouTube, Lola dădu peste unul, în care o

mireasă în rochie de nuntă fără bretele se repezea la un bărbat, amenințându-l cu o umbrelă pe marginea unei autostrăzi. În fundal se zărea o limuzină albă. După cite se părea, mașina se defectase și mireasa își descărca nervii pe șofer.

— Philip ? zise Lola, băgînd capul pe ușa biroului.

Philip stătea aplecat asupra calculatorului, părul brunet căzîndu-i pe frunte.

— Mda ? zise el, ridicînd privirile și dîndu-și părul din ochi.

— Cred c-am dat peste ceva care ți-ar putea fi de folos.

— Adresa de la Peartree's ?

— Ceva mai mișto, spuse și-i arătă videoclipul.

— Mamă! se miră Philip. Scena e reală ?

— Bineînțeles.

O ascultară pe mireasă zbierînd și făcîndu-l în toate felurile pe șofer, apoi Lola se lăsă în scaun, zicînd:

— Ei bine, asta e autenticitate sută la sută.

— Mai există și altele la fel?

— Sînt probabil cu sutele.

— Bravo, bine lucrat, o laudă Philip impresionat.

Philip, decretă Lola, își adunase cunoștințele din cărți, dar în ciuda dorinței lui de autenticitate, nu părea a ști prea multe despre viața reală. Pe de altă parte, viața ei reală la New York nu prindea exact contururile pe care le visase.

Sîmbătă noaptea mersese prin cluburi cu cele două fete pe care le cunoscuse la departamentul de resurse umane. Cu toate că le considera „mediocre”, erau singurele fete pe care le știa în New York.

Colindarea cluburilor din Meatpacking District fusese o experiență palpitantă, dar și deprimantă.

La început au fost refuzate în două cluburi, dar au găsit un al treilea, unde puteau sta la coadă ca să intre. Au așteptat patruzeci și cinci de minute în spatele unui cordon de poliție, pe când cei care coborau din Lincolnuri și SUV-uri erau lăsați imediat să intre - ah, ce ciudă o cuprindea că nu făcea parte dintre membrii clubului -, dar cît au așteptat, au văzut șase celebrități adevărate intrând. Coada se pornea imediat să zornăie, precum cea a unui șarpe cu clopoței, și dintr-odată toți scoteau telefoanele mobile și se străduiau să prindă vedeta în poză. Înăuntru, separarea Celebrităților de Aspiranți era și mai evidentă. Celebritățile aveau sticle de vodcă și de șampanie pe mesele delimitate prin cordoane și păzite de indivizi uriași, în vreme ce Anonimii erau siliți să se înghesuie în fața barului ca dinaintea unei scene de concert. Apoi trebuia să mai aștepți o jumătate de oră ca să-ți iei ceva de băut și stringeai protector paharul, de parcă ar fi fost un bebeluș, fiindcă nu știai niciodată dacă vei mai apuca vreunul.

Asta nu era viață. Lola trebuia neapărat să găsească o cale de-a pătrunde în cercul select al lumii bune din New York.

Cea de-a doua zi de miercuri de cînd se angajase o găsi întinsă pe canapeaua din livingul lui Philip, citind reviste de mondenități. Philip plecase la bibliotecă să scrie și o lăsase de una singură în apartament, unde, chipurile, trebuia să citească ciorna scenariului și să caute greșeli.

— Nu ai un corector ortografic automat? îi întrebese cînd îi întinsese manuscrisul.

— N-am încredere în el, îi răspunsese Philip.

Lola se apucase de citit, însă își amintise că e ziua în care apar noile numere din revistele de mondenități. Punînd deoparte scenariul, se duse la chioșcul de ziare de pe University Place. Il plăcea teribil să intre și să iasă din clădirea de la nr. 1, iar acum, cînd trecea pe lângă portari, îi saluta ușor din

cap, de parcă ar fi locuit într-adevăr acolo.

Tabloidele din săptămîna aceea se dovediră extrem de neinteresante — nici o celebritate notabilă nu intrase la dezintoxicare, nici nu slăbise (sau se îngră-șase) vreuna, nimeni nu furase soțul alteia — așa că Lola azvîrlî plictisită revistele cît colo. Privind de jur împrejur, își dădu seama că, Philip fiind plecat, avea ceva mult mai interesant de făcut: să-și bage nasul peste tot.

Se îndreptă către peretele cu biblioteca. Trei rafturi întregi erau ocupate de primul roman scris de el, *Dimineață de vară*, în diverse ediții și în mai multe limbi. Pe un alt raft stăteau aliniate ediții cartonate din marii clasici; Philip îi spusese că le colecționa și că plătise exorbitanta sumă de cinci mii de dolari pentru ediția princeps din *Marele Gatsby*, un gest pe care Lola îl considera nesăbuit. Raftul de jos găzduia o colecție de ziare și reviste vechi. Lola luă un număr din *The New York Review of Books*, datînd din februarie 1992. Răsfoi paginile pînă ajunse la o recenzie a cărții lui Philip, *Steaua întunecată*. Plictisitor, își zise, punînd revista la loc. În teancul de jos, zări un număr vechi din *Vogue*. Îl scoase și se uită la copertă. Septembrie 1989. Unul dintre titluri era: NOILE CUPRURI INFLUENTE. De ce păstra Philip un număr vechi din *Vogue* ? Se miră și deschise revista, în căutarea unui răspuns.

Trecînd direct la mijloc, găsi și motivul: un articol de zece pagini despre un Philip mult mai tînăr și o Schiffer Diamond chiar mai proaspătă, cu poze în care stăteau în fața Turnului Eiffel, mîncînd croașanți unul din mîna celuilalt la o cafenea de pe trotuar, sau plimbîndu-se pe o stradă din Paris, ea în rochie de bal, iar el în frac. Titlul era: DRAGOSTE DE PRIMĂVARA: CÎȘTIGĂTOAREA OSCARULUI, ACTRIȚA SCHIFFER DIAMOND, ȘI CÎȘTIGĂTORUL PREMIULUI PULITZER, SCRITORUL PHILIP OAKLAND, ETALEAZĂ NOILE COLECȚII DE LA PARIS.

Lola luă revista cu ea, se așeză pe canapea și studie cu mai multă atenție fotografiile. Nici prin cap

nu-i trecuse că Philip Oakland și Schiffer Diamond fuseseră pe vremuri un cuplu, prin urmare era extrem de gelosă. În ultima săptămână avusese momente cînd se simțise atrasă de Philip, însă ezitase din pricina vîrstei lui. În fond, era cu douăzeci de ani mai mare. Și în ciuda înfățișării tinerești și a formei fizice bune – mergea la sală în fiecare dimineață – și a faptului că erau o grămadă de femei tinere care se măritaseră cu celebrități mai în vîrstă, de pildă nevasta lui Billy Joel, Lola își făcea totuși griji că, dacă ar fi ajuns în „acel punct” cu Philip, s-ar fi putut pomeni cu o surpriză neplăcută. Dacă avea pete pe piele? Sau nu i se scula?

Însă pe măsură ce frunzărea paginile din pictorialul *Vogue*, impresia despre Philip se îmbunătățea considerabil, așa că începu să-și facă socoteala cum să-l seducă.

La cinci după-amiază, Philip părăsi biblioteca și se întoarse în 5th Avenue nr. 1. Lola trebuie să fi plecat deja, își zise, iată că mai trecuse o zi în care izbutise să se abțină de la a se culca cu ea. Se simțea atras de Lola, dar bărbat fiind, era normal. Și ea părea să fie atrasă de el, judecînd după privirile pe care i le arunca printr-o șuviță de păr pe care o răsucea mereu în fața ochilor, de parcă s-ar fi rușinat. Era însă cam prea tină, chiar și pentru el, și în ciuda vastelor ei cunoștințe despre celebrități și internet, nu prea era umblată prin lume. Pînă acum nu se întîplase nimic notabil în viața Lolei și era puțin cam imatură.

Urcînd cu liftul spre etajul său, simți un impuls brusc să apese pe butonul cu numărul nouă. Erau șase apartamente pe palier, iar al lui Schiffer se afla în capăt. Străbătu holul, amintindu-și de cîte ori fusese acolo la orice oră din zi și din noapte. Sună și apăsă pe clanță. Nimic. Nu era acasă, desigur. Nu era niciodată acasă.

Urcînd în apartamentul lui și răsucind cheia în broască, auzi surprins vocea Lolei:

Philip?

Dincolo de ușă era o valijă din piele lăcuită roz. Lola stătea pe canapeaua din living și se uita la el peste spătar.

— Ești încă aici, spuse Philip, surprins, dar totodată fericit să o vadă.

— S-a întâmplat ceva absolut îngrozitor, începu ea. Sper că n-o să te superi.

— Ce? întrebă Philip alarmat, crezând că era ceva în legătură cu scenariul. Primise oare vreun alt telefon de la directoarea studioului?

— S-a întrerupt apa în clădirea unde stau.

— Aha, se lămurii el și, ghicind că acesta era motivul pentru prezența valyzei roz, adăugă: Vrei să faci un duș aici?

— Nu e doar asta. Cineva mi-a spus că vor lucra la țevi toată noaptea. Când am ajuns acasă era un vacarm de nedescris.

— Sigur se vor opri. După ora șase, din câte știu.

Lola clătină din cap.

— La mine nu e ca aici. Clădirea nu are decât apartamente de închiriat, așa că pot să facă tot ce potesc. *Oricînd* potesc, adăugă ea apăsător.

— Ce ai de gînd să faci?

Avea cumva intenția să-și petreacă noaptea în apartamentul lui? Ar fi fost o idee foarte neinspirată sau foarte bună.

— Mă gîndeam că aș putea să dorm pe canapeaua asta. Doar pentru o noapte. Pînă mîine e imposibil să nu repar țevile.

Philip ezită, întrebîndu-se dacă nu cumva țevile erau doar un pretext. În cazul ăsta ar fi fost fraier să refuze.

— Sigur.

— O, ce bine, exclamă Lola, sărînd de pe canapea și înșfacînd valijă. Nici n-o să observi că sînt aici, promit. O să stau pe canapea și o să mă uit la televizor. Poți să lucrezi dacă vrei. Sau... mă rog.

— Nu e nevoie să te porți ca o micuță orfană, îi spuse el. Te scot în oraș la cină.

Pe când ea făcea duș, Philip intră în birou și se uită peste e-mailurile primite. Erau mai multe la care știa că trebuia să răspundă, dar auzind zgomotul apei și văzând cu ochii minții trupul gol al tinerei, nu reuși să se concentreze, așa că încercă să citească din *Variety*. Apoi Lola apără în prag, fără să se fi uscat complet, dar îmbrăcată deja într-o rochie scurtă și mulată, frecându-și părul cu un prosop.

— Unde vrei să mergem la cină? îl întrebă.

Philip închise calculatorul.

— Mă gîndeam să te duc la Knickerbocker. E chiar după colț și e unul dintre restaurantele mele preferate. Nu e prea pretențios, dar mîncarea e bună.

Puțin mai tîrziu, instalați într-un separeu, Lola inspecta meniul, iar Philip comandă o sticlă cu vin.

— Eu iau întotdeauna friptură și stridii. Îți plac stridile? o întrebă el.

— Foarte mult, răspuse Lola, punind meniul pe masă și zimbîndu-i larg. Ai băut vreodată cocteil cu stridii? lei o stridie și o pui într-un pahar înalt, apoi torni vodcă și sos de cocteil. Asta obișnuim să bem cît am stat în Miami.

Philip nu știa cum să reacționeze, de vreme ce nu băuse în viața lui un cocteil cu stridii, care, judecînd după rețetă, era oribil, dar probabil că unei tinere de douăzeci și doi de ani i se părea normal.

— Și pe urmă ce s-a întîmplat?

Era o întrebare fără țintă precisă, dar o îndemna să răspundă.

— Păi, începu Lola, punîndu-și coatele pe masă și sprijinindu-și bărbia în palme, te matolești rău. O fată – nu una dintre prietenele mele, dar totuși din gașca noastră – s-a îmbătut atît de tare că și-a scos bluza la *Girls Gone Wild*. Și-a văzut-o taică-său. Care s-a suit pe pereți. Nu ți se

pare dezgustător să știi că taică-tău se uită la *Girls Gone Wild*?

— Poate a auzit că apare și ea. Poate voia și omul să se convingă.

— Nimeni nu le spune părinților că apare la *Girls Gone Wild*, replică Lola, încruntându-se. Dar e clar că unele fete fac asta ca să atragă atenția bărbaților. Cred că le face să pară mai sexy.

— Tu ce crezi?

— E o prostie. Da, o să găsești un tip care să se culce cu tine, dar după aia?

Da, într-adevăr, ce se întâmplă după aia, își zise Philip în gînd, întrebîndu-se cu cîți bărbase se culcase Lola.

— Tu ai făcut vreodată asta?

— Să apar în *Girls Gone Wild*? Categorie nu. Poate aș accepta să mă dezbrac pentru *Playboy* sau *Vanity Fair*, pentru că sînt stilate. Și ai aprobare să faci fotografii.

Philip luă o înghițitură zdravănă de vin și zîmbi. Era limpede că voia să se culce cu el. Altfel de ce-ar fi vorbit despre sex și despre condițiile în care s-ar dezbrăca? Avea să-l scoată din minți în curînd dacă nu se oprea.

Dar în timp ce îngerășul de pe un umăr îi amintea că n-ar trebui să se culce cu ea, drăcușorul de pe celălalt umăr îi șoptea: „De ce nu? E evident că pentru ea n-ar fi prima dată și probabil c-o face destul de des”. Ca un compromis, prelungi cina cît îi stătu în puteri, comandînd încă o sticlă de vin, desert și ceva de băut după aceea. Cînd sosi momentul inevitabil în care trebuiau s-o pornească spre casă, Lola, care se pilise în mod clar, se ridică și bijbii după geanta din piele de șarpe. Părăsind restaurantul, Philip își petrecu brațul pe după talia ei. Cînd ieșiră pe trotuar, ea îl imită, sprijinindu-se de el și chicotînd. Drept răspuns, penisul i se umflă, atingîndu-i coapsa.

— Ce bine ne-am distrat, zise Lola și, devenind brusc serioasă, adăugă: Habar n-aveam că

e așa de greu să faci un film.

— Dar merită, răspuse el.

După discuția despre sex, relaxat de nenumăratele pahare cu vin, Philip îi povestise în amănunt despre necazurile pe care le avea cu studioul, iar Lola îl ascultase pierdută. El își mișcă mina de pe umărul ei pe ceafă.

— E timpul să mergi la culcare. Nu vreau să te trezești cu o mahmureală mâine.

— Asta e deja garantat, chicoti Lola.

Cînd se întoarseră în apartament, ea se duse foarte ostentativ la baie să se schimbe, iar el puse o pernă și o pătură pe canapea. Știa amîndoi că nu va dormi acolo, își spuse Philip, însă era probabil o idee bună să se prefacă măcar. Lola ieși din baie desculță, îmbrăcată într-o cămășuță de noapte cu o panglică de mătase însăilată pe marginea gulerului, desfăcută doar cît să i se vadă decolteul. Philip oftă. Adunîndu-și tot curajul, se opri dinaintea ei, o sărută pe frunte și plecă la el în cameră.

— Noapte bună, îi ură și se sili, numai el știa cum, să închidă ușa.

Se dezbracă, rămînînd doar în boxeri, și se băgă în pat. Nu stînse lumina, apucîndu-se să citească din *Casa Buddenbrook*. Se trezi din nou că nu se putea concentra, știînd că Lola era de cealaltă parte a ușii, în cămășuța aia de noapte ca de păpușă. Încruntîndu-se la pagină, își reaminti că fata n-avea decît douăzeci și doi de ani. S-ar putea culca cu ea – și după aia? Dacă s-ar culca cu ea, Lola n-ar mai putea să lucreze pentru el. Sau... poate că da? Ar putea foarte bine s-o concedieze și să caute alt documentarist. La urma urmei, era mai ușor să găsească pe altcineva pentru post decît o altă tină care să vrea să facă sex cu el.

Dar cum să procedeze ? Să se ridice și să se ducă la ea ? O clipă îl chină un gînd neliniștitor: Și dacă greșea? Dacă Lola nu voia să se culce cu el, iar scuza cu țevile sparte din apartamentul ei era adevărată? Dacă l-ar fi respins? Ar fi devenit de

două ori mai stînjinator să lucreze în preajma ei. Atunci chiar că ar fi fost obligat s-o concedieze. Se mai scurse un minut sau două. Iată și răspunsul la întrebările sale, sub forma unui ciocănit în ușă.

— Philip?

— Intră, îi strigă el.

Lola deschise ușa, în vreme ce Philip își scotea ochelarii de citit. Purtîndu-se de parcă n-ar fi vrut să-l deranjeze, se sprijini de tocul ușii cu minile împreunate dinaintea ei, ca un copil.

— Îmi dai un pahar cu apă ? Îi întrebă.

— Sigur.

— Mi-l aduci tu? Eu nu știu unde sînt paharele.

— Hai cu mine.

Se ridică din pat, dîndu-și seama că era doar în boxeri, dar și că nu-i păsa de asta. Lola se uita lung la pieptul lui, la peticul de păr cîrlionțat care desena un model simetric deasupra pectoralilor.

— N-am vrut să te deranjez.

— Nu mă deranjezi, o liniști el, îndreptîndu-se spre bucătărie cu Lola pe urme.

Philip luă un pahar din dulap și-l umplu cu apă de la robinet. Cînd se întoarse, Lola se afla chiar în spatele lui. Era gata să-i întindă paharul, dar îl lăsă brusc jos și-și puse bratul în jurul umerilor ei.

— O, Lola, hai să nu ne mai prefacem.

— Ce vrei să spui ? Îi întrebă ea timid, trecîndu-și degetele prin părul de pe pieptul lui.

— Vrei să te culci cu mine ? Îi șopti Philip. Pentru că eu vreau să mă culc cu tine.

— Sigur că vreau.

Se sărutară, iar Lola își lipi trupul de al lui. Prin țesătura subțire a cămășii de noapte, Philip îi simțea sîinii plini și fermi, ba chiar i se păru că simte împunsătura ușoară a sfîrcurilor întărite. Își strecură minile pe sub cămașa de noapte, lăsîndu-le să alunece peste marginile lenjeriei, apoi pe pîntec și în sus, către sîni, unde degetele lui se jucară cu sfîrcurile Lolei. Aceasta gemu și se lăsă pe spate,

iar el îi scoase cămașa de noapte. Doamne, ce frumoasă e, își spuse Philip în gând. O săltă pe masă și, desfăcându-i picioarele, se strecură între ele și continuă s-o sărute. Își coborî mîinile către zona intimă și-i dădu la o parte chiloții, care erau și ei din mătase și dantelă, dar se opri surprins de ceea ce simți și se trase un pas îndărăt.

— Cum, nici un fir ?

— Sigur că nu, zise Lola cu mîndrie.

Asemenea tuturor prietenelor ei, se epila inghinal o dată pe lună.

— De ce ? întrebă Philip, atingîndu-i pielea dezgolită.

— Pentru că bărbaților le place. Se presupune că e super-sexy, îl lămurî respirînd adînc. Nu-mi spune că n-ai mai văzut așa ceva pînă acum! rise Lola.

— Îmi place, zise el, studiindu-i vaginul epilat.

Seamănă cu una dintre pisicile acelea fără blană, își spuse. Apoi o ridică din nou în brațe și o purtă spre canapea.

— Ești fantastică.

Așezînd-o pe marginea canapelei, îi depărtă genunchii și începu să lingă pielea ușor purpurie.

— Oprește-te, îl rugă ea brusc.

— De ce ?

— Nu-mi place.

— Pentru că nu ți-a făcut nimeni asta cum trebuie.

Sărutările „acolo jos” păzură să dureze ore în șir și în cele din urmă Lola cedă, cu picioarele tremurînd, cu vaginul pulsînd. Copleșită, izbucni în lacrimi.

Philip îi sărută gura și Lola își simți gustul pe buzele și limba lui. Rațiunea îi spunea că ar trebui să fie dezgustată, dar nu era chiar atît de rău, semăna, își zise, cu mirosul hainelor ușor umede, abia scoase din uscător. Își trecu mîinile prin părul lui, care era mai moale și mai fin decît al ei, și se

dejun. Ce-ai zice de niște covrigi? Ce fel de covrigi
îți plac?

—

Care sînt cei mai buni ?

Philip izbucni în râs, clătinînd din cap la auzul întrebării.

— Nu există așa ceva. Depinde doar ce-ți place.

— Ție care îți plac?

— Cu susan.

— Atunci vreau și eu tot cu susan.

Philip își trase blugii și, văzînd-o pe Lola întinsă goală pe pat, zîmbi. Asta e farmecul New Yorkului, își zise. Niciodată nu știi ce-o să se întîmple. Viața ți se poate schimba în bine peste noapte.

Cît lipsi el, Enid Merle, care auzise zgomote suspecte venind din apartamentul lui Philip cu o noapte înainte, hotărî să-i facă o vizită. Intră pe porțița care le despărțea terasele și bătă la ușile franțuzești. Temerile sale cele mai sumbre se confirmară de îndată ce o tinăra, îmbrăcată numai într-un tricou de-al lui Philip – fără altceva pe dedesubt probabil –, se ivi în prag, privind-o plină de curiozitate.

— Da?

— Enid o împinse și trecu pe lîngă ea.

— Philip este ?

— Nu știu, răspunse fata. Cine ești dumneata?

— Dar dumneata cine ești ? Întrebă

Enid politicos.

— Sint iubita lui Philip, se identifică ea cu mîn- drie.

— Serios ? se miră Enid, zicîndu-și că nu durase prea mult. Eu sint mătușa lui.

— O, nu știam că Philip are o mătușă.

— Iar eu nu știam că are o iubită. E acasă ?

— Tinăra își încrucișă brațele, realizînd brusc că e practic dezbrăcată.

— A coborît să cumpere covrigi.

— Spune-i te rog că l-a căutat mătușa lui.

— Sigur.

Lola o conduse pe Enid pînă la ușă și o urmări din

priviri pînă cînd ieși pe porțița dintre terase. Apoi intră în casă și se așază pe canapea. Așa, carevasăzică, Philip avea o rudă care locuia chiar alături. La asta nu se așteptase - presupusese că oamenii ca el nu au familie. Deschizînd într-o doară o revistă, își aminti de expresia glacială de pe chipul lui Enid, dar își zise că oricum nu conta. Mătușa era foarte bătrînă. Cîtă bătaie de cap i-ar fi putut da cineva de vîrsta ei?

— /[^] e te-a apucat, James? îl întrebă Mindy a

V_/doua zi dimineață.

— Nu cred că-mi priește celebritatea. Nici nu știu cu ce-ar trebui să mă îmbrac.

Mindy se întoarse pe partea cealaltă și se uită la ceas. Era puțin trecut de șase. Sînt deprimată, își zise în gînd, apoi cu voce tare:

— Ai putea să faci mai puțin zgomot?

Sînt obosită.

— Nu e vina mea.

— Chiar trebuie să zomâi umerășele în halul ăsta? Nu poți să-ți cauți de îmbrăcat în liniște?

— De ce nu te ridici să mă ajuti?

— Ești om în toată firea, James. Ar trebui să fii în stare să-ți găsești singur o ținută.

— Bine. O să mă îmbrac ca de obicei. În blugi și tricou.

— Ce-ai zice de un costum? Îi sugeră nevastă-sa.

— N-am mai văzut costumul ăla de vreo trei luni. Probabil că s-a pierdut la curățătorie, spuse James pe un ton ușor acuzator, de parcă ar fi fost vina ei.

— Tfe rog, James, încetează. Nu-i decît o poză idioată.

— E fotografia mea publicitară.

— De ce o fac atît de devreme ?

— Ți-am spus. Un fotograf de modă celebru se ocupă de asta și tipul e disponibil doar între orele nouă și unsprezece.

— Doamne... Ți-aș fi putut face eu poza. Cu mobilul. Of, te rog, repetă Mindy. Nu poți să te îmbraci în liniște? Dacă nu dorm, o iau razna.

Asta dacă n-ai luat-o deja, își spuse James, adunînd o grămadă de haine și ieșind din cameră supărat. Asta era ziua *lui* cea mare. De ce insistă Mindy întruna pe nevoile ei?

Duse grămada de haine în birou și îi dădu drumul pe un scaun. Din unghiul în care se afla, grămada semăna cu ce te-ai fi așteptat să găsești în căruțul unui om al străzii. Agentă de publicitate de la biroul lui Redmon, care purta numele absolut incredibil de Cherry, îl instruisese să vină cu trei schimburi: trei cămăși, trei perechi de pantaloni, unul-două sacouri și vreo cîteva perechi de pantofi.

— Dar eu port mai mult teniși Converse, îi spusese James.

— Faceți un efort, îi replicase Cherry. Fotografia trebuie să vă reprezinte.

Minunat, își zise James. O să fie poza unui bărbat între două vîrste, cu un început de chelle. Se duse în baie și se studie în oglindă. Poate că ar fi fost mai bine să se radă pe cap. Dar în felul ăsta ar fi arătat într-adevăr ca orice bărbat de vîrstă mijlocie care începe să chelească și încearcă să mascheze asta. Pe deasupra, nu era convins că are o față potrivită pentru un look pleșuv. Trăsăturile îi erau asimetrice, iar nasul părea să fi fost rupt și să se fi vindecat prost, însă ăsta era nasul bărbaților din familia Gooch, lăsat moștenire din generație în generație. Își dorea în sinea lui să fi avut o înfățișare aparte; ar fi fost fericit cu un look excentric și meditativ de artist. Miji ochii și își lăsă în jos colțurile gurii, dar unicul rezultat era că părea să se strimbe. Resemnat cu propria figură, James îndesă cîte haine putu într-una din sacoșile atent împăturite ale lui Mindy și ieși în hol.

Ploua. Cu găleata. De la fereștruciile din spate ale apartamentului, era greu să-ți dai seama de

vreme și te puteai trezi, ieșind în stradă, că e cu mult mai frumos decât ți-ai imaginat, deși de regulă era mai urât. Nu se făcuse nici șapte și James se simțea deja înfrânt de ziua care abia se năștea. Se întoarse să-și ia o umbrelă, dar în garderoba aglomerată din hol nu găsi decât o chestie firavă și boțită, care, odată deschisă, dădu la iveală patru spițe ascuțite. Revenind în hol, James se uită îngrijorat la potopul de afară. Un SUV negru zăbovea la marginea trotuarului. În spatele lui, Fritz, portarul, întindea un jgheab de plastic, dar se opri o clipă și se apropie de James.

— Tbamă cu găleata, îi spuse cu o privire neliniștită. Aveți nevoie de un taxi?

Nu, e în regulă, îl asigură James.

De fapt, avea nevoie de un taxi, dar nu le permita niciodată portarilor să-i cheme unul. Era la curent cu părerea acestora despre zgîrcenia lui Mindy și se jena să le ceară să facă ce făceau de regulă pentru locatarii mai generoși. Dacă reușea să câștige niște bani de pe urma cărții, avea să le dea mai mult anul ăsta.

Ușa liftului se deschise și din el ieși Schiffer Diamond. Brusc, James se simți cuprins de entuziasm, dar și de o senzație de micime. Schiffer își strinsese părul într-o coadă de cal; purta un trenchi verde lucios, blugi și ghetă negre cu tocul jos. Nu arăta chiar a stea de cinema, se gândi James, dar înfățișarea ei nu era banală, astfel că, oriunde se ducea, oamenii își ziceau: „Tipa asta e cineva important”, și o priveau plini de curiozitate. James nu înțelegea cum de suporta să fie mereu în centrul atenției, dar bănuia că se obișnuiește omul cu orice, în fond, nu de asta aleg unii să devină actori? Ca să se holbeze lumea la ei cu gura căscată?

— Urită vreme, nu, Fritz? întrebă Schiffer.

— Și o să fie și mai rău.

James ieși pe trotuar și se opri la adăpostul copertinei, cercetînd bulevardul. Nimic. Nici urmă de vreun taxi.

Schiffer ieși în urma lui.

— Unde mergeți ? se interesă ea, iar James sări ca ars.

— În Chelsea.

— Și eu. Haideți, vă duc cu mașina.

— Nu, eu...

— Nu fiți caraghios. Mașina e goală. Iar afară toarnă cu găleata.

Fritz se repezi să le țină portiera. Schiffer se strecură pe bancheta din spate. James se uită la portar, apoi zicându-și: La naiba, în definitiv, de ce nu?, se urcă și el în mașină.

— Două opriri, îi indică Schiffer șoferului. Unde mergeți? întrebă, întorcându-se către James.

— Ăăă... nu știu exact.

Se scotoci în buzunarul pantalonilor după bucata de hirtie pe care își notase adresa și citi:

— Industria Super Studios?

—Avem aceeași destinație. Atunci o singură oprire, își informă ea șoferul.

Schiffer băgă mina în geantă și scoase un iPhone. James stătea țeapăn lângă ea; din fericire, între ei se găsea o consolă, așa că senzația de disconfort era întru cîtva atenuată. Afară ploaia cădea în rafale și se auzea bubuitul tunetelor. Ce frumos, se gîndi James. Oare cum ar fi să nu mai duci niciodată grija unui taxi? Sau să nu mai fii silit să iei metroul?

— Oribilă vreme, nu? întrebă Schiffer. E foarte umed pentru luna august. Nu-mi amintesc să fi avut vreodată o vară atît de ploioasă. Îmi amintesc de veri cu treizeci și două de grade și de zăpada de Crăciun.

— Serios ? Acum ninge abia prin ianuarie.

— Mda, îmi închipui că amintirile mele despre New York sînt ușor romantizate.

— N-am mai avut zăpadă de ani buni, zise James. Din cauza încălzirii globale.

Vorbesc ca un dobitoc, își reproșă James în gînd.

Schiffer îi zîmbi, făcîndu-l să se întrebe dacă era genul de actriță care seducea orice bărbat. Ii veni în minte o poveste întîmplată unui amic jurnalist, un tip foarte obișnuit, care fusese sedus de o actriță în cursul unui interviu.

— Sînteți soțul lui Mindy Gooch, nu ?
— James, confirmă el.
Era limpede că femeia n-avea de gînd să se prezinte, știind, evident, că nu era nevoie.
— Soția dumitale e...
— Președinta consiliului de administrație, al clădirii.

— Scrie pe blogul acela.
— Îl citești ?
— E foarte emoționant, spuse Schiffer.
— Serios ?

James își frecă nervos bărbia. Chiar și aici, într-un SUV, în compania unei actrițe de la Hollywood, în drum spre o sedință foto, tot nevastă-sa era subiectul de discuție.

— Eu încerc să nu-l citesc, preciză el pudic.

— Aha, dădu ea din cap.
James nu știa ce să înțeleagă din acest gest și cîțva timp rămaseră amîndoi tăcuți. Apoi Schiffer deschise iarăși discuția despre Mindy.

— Cînd m-am mutat eu aici, nu era președinta consiliului. Pe-atunci era Enid Merle. Întreaga clădire era altfel. Era... foarte liniștită.

— Enid, repetă James, tresărind la auzul numelui.

— E o persoană minunată, nu ? O ador.

— N-o cunosc prea bine, spuse el precaut, oscilînd între a-și trăda nevasta și a ofensa o vedetă de cinema.

— Dar cu siguranță îl cunoașteți pe nepotul ei, Philip Oakland, insistă Schiffer.

Iar începea! își reproșă ea. Iar aducea numele lui Philip în discuție, căutînd să afle informații.

— Nu sînteți și dumneavoastră
romancier?
— Sîntem diferiți. El e mai... comercial.
Scrie scenarii de film. Eu sînt mai... literar, o lămură
James.

— Adică dumneata nu vinzi decât cinci mii de exemplare, spuse Schiffer, iar lui James i se înecară toate corăbiile, însă se strădui să n-o arate. Vă rog să mă iertați, glumeam doar, adăugă ea atingându-i brațul. Asta e umorul meu de prost gust. Sint convinsă că sinteți un scriitor minunat. James nu știa dacă să fie de acord sau s-o contrazică.

— Nu luați în serios ce spun. Eu nu mă iau niciodată în serios, zise ea.

Mașina se opri la semafor. Era rindul lui să vină cu un subiect de conversație, dar nu-i trecea nimic prin minte.

— Ce se întâmplă cu apartamentul doamnei Houghton? întrebă ea.

— A, respiră James ușurat. A fost vîndut.

— Serios ? S-au mișcat repede, nu ?

— Ședința consiliului e săgîtămîna asta. Nevas-tă-mea zice că e ca și aprobat. îi plăc foarte mult cei doi cumpărători. Se pare că sint un cuplu obisnuit, dar cu milioane de dolari în cont, firește, adăugă el.

— Ce plictisitor, spuse Schiffer.

Mașina ajunse la destinație. Urmă un alt moment stinjenitor pe cînd așteptau liftul.

— Lucrați la un film ? o întrebă James.

— Un serial de televiziune. Nu m-am gîndit niciodată c-o să ajung să fac televiziune. Dar mă uit la colegii mei și-mi zic: Așa vrei să sîrșești și tu ? Cu operații estetice, adopții și cărți de dezvăluiri demente care nu interesează pe nimeni ? Sau cu un soț inspid care te înșală.

— Sint convins că nu e o viață ușoară, o aprobă James.

— Îmi place munca mea. Am făcut o pauză mai lungă și mi-a lipsit.

Urcară în lift.

— Filmați serialul aici ? se interesă el politicos.

— Am venit la o ședință foto. E vorba

de coperta uneia dintre revistele pentru femei de peste patruzeci de ani.

— Nu aveți deloc emoții? o întrebă James.

— Mă prefac că sînt altcineva. Țsta e secretul în meseria asta.

Ușile se deschisă, iar ea coborî.

O oră mai tîrziu, James, a cărui față fusese cremuită și pudrată la machiaj, stătea pe un taburet așezat dinaintea unui fundal din hirtie albastră, cu un zîmbet încrămășat pe chip.

— Sînteți un scriitor celebru, *non?* întrebă fotografu, un francez care, deși părea cu vreo zece ani buni mai în vîrstă decît James, se lăuda cu o podoabă capilară intactă, dar și cu o nevastă cu treizeci de ani mai tînră, dacă era să-i dea crezare machiezei.

— *Non*, îl contrazise James, scrișind din dinți.

— Veți fi curind, huh? Altfel de ce ar plăti editura pentru serviciile mele?

Puse jos aparatul de fotografiat și o strigă pe machiezuă, care aștepta prin preajmă:

— E așa de teapăn. Ca un cadavru. Nu pot să fotografiez un cadavru, îi spuse lui James, care zîm-bea stîmjenit. Trebuie să facem ceva. Anita o să te ajute să te relaxezi.

Machiezuă se apropie și-și puse mîinile pe umerii lui.

— Nu-i nevoie, zise James, în timp ce degetele tinerei i se înfîneau în spate. Sînt înșurat. Pe bune. Neveste-mii nu i-ar plăcea.

— Eu n-o vād pe nicăieri. Dumneata o vezi? întrebă Anita.

— Nu, dar...

— Șșș.

— Observ că nu ești obișnuit cu atenția femeilor frumoase, îi zise fotografu. O să te deprinzi curind. Cînd vei ajunge celebru, o să roiască femeile în jurul tău.

— Nu prea cred, îi contrazise James.
Cei doi se puseră pe ris. Apoi li se alătură toată lumea din studio, iar James se înroși ca o sfeclă. Brusc, se simțea din nou ca un puști de opt ani. Juca baseball în echipa Ligii Copiilor pe terenul din cartier și lăsase mingea să-i scape printre picioare pentru a treia oară consecutiv.

— Hai, amice, îi strigase antrenorul, părăsind terenul în hohote de ris. Imaginația e totul. Îma- ginează-ți că ești învingător și vei învinge.

James privise restul meciului de pe bancă, cu nasul curgînd și ochi înroșiți (suferea de alergie), și se străduise „să se imagineze” ajungând în casă înaintea mingii. Dar nu văzuse decît mingea rostogolindu-i-se iar și iar printre picioare și pe tatăl lui întrebînd: „Cum a fost, băiete ?”, iar pe el răspunzînd: „Nu prea bine”. „Iarăși?” „Da, tată, nu prea bine.” Chiar și la acea vîrstă fragedă știa că nu va fi niciodată altceva decît Jimmy Gooch, puștiul care nu-și găsea locul nicăieri.

James ridică privirile. Ascuns în spatele aparatului, fotograful îi facu o poză.

— E foarte bine, James. Pari trist. Plin de alean.

Serios ? se miră el în gînd. Poate că nu era chiar un novice absolut în meseria asta de scriitor celebru.

În seara aceea Schiffer bătu din nou la ușa lui Philip, sperînd să-l prindă acasă. Văzînd că nu răspunde, încercă alături, la Enid.

— Philip, tu ești? strigă bătrîna.
— Sint eu, Schiffer.
— Chiar mă întrebam cînd o să vii pe la mine, zise ea deschizînd.

— N-am nici o scuză.
— Poate ai crezut că am murit.

— Sint convinsă că Philip m-ar fi anunțat, spuse Schiffer zîmbind.

— V-ați întîlnit?

— Doar în lift.

— Ce păcat. N-ai fost la cină?

— Nu.

— E vina blestematei ăleia, spuse Enid. Știam că așa o să se întîmple. A angajat o toantă ca documentaristă iar acum se culcă cu ea.

— Ah, zise Schiffer, dînd din cap.

O clipă se simți luată prin surprindere, dar sfîrși prin a-i da dreptate lui Billy. Ridică din umeri, străduindu-se să nu-și trădeze dezamăgirea.

— Philip nu se va schimba niciodată.

— Nu se știe. S-ar putea să-l lovească ceva și să se trezească.

— Mă cam îndoiesc. Sint convinsă că fata îl găsește un tip fascinant. Asta e diferența dintre fete și femei: femeile au mai multă experiență.

— Odinioară și tu îl găseai pe Philip fascinant, îi atrase atenția Enid.

— Încă îl mai găsesc, răspunse ea, nevrind să-i rănească sentimentele. Doar că nu în același fel, o lămurii și schimbă lute subiectul. Am auzit că se mută un cuplu nou în apartamentul doamnei Houghton.

— Așa e, oftă Enid. Și nu sînt cituși de puțin încîntată. E numai vina lui Billy Litchfield.

— Dar Billy e un tip atît de dulce.

— A creat multe necazuri pe-aici. El i-a descoperit pe cei doi și i-a prezentat lui Mindy Gooch. Eu voiam etajul de jos pentru Philip. Dar Mindy nici să n-audă. A convocat o ședință extraordinară a consiliului ca să ni-i bage pe git. Preferă să se mute niște străini aici. Ne-am întîlnit în hol și i-am spus: „Mindy, știu ce pui la cale schimbînd data ședinței”, iar ea mi-a răspuns: „Enid, ai întîrziat de trei ori cu întreținerea anului trecut”. Are un dinte împotriva lui Philip. Pentru că Philip are

succes, iar bărbatu-său nu.

— Deci nu s-a schimbat nimic.

— Nimic. Nu e minunat? În schimb tu te-ai schimbat. Te-ai întors.

Peste câteva zile, Mindy stătea în biroul ei de acasă, examinând documentele soților Rice. Unul dintre avantajele poziției de președinte al consiliului de administrație era faptul că avea acces la informațiile financiare ale fiecărui locatar care se mutase în clădire în ultimii zece ani. Regulile cereau ca solicitanții să achite 50% din prețul inițial în bani gheață; de asemenea, li se cerea să dețină o sumă echivalentă în conturi bancare, acțiuni, fonduri de pensii sau în bunuri; practic, persoana trebuia să aibă întreaga sumă necesară cumpărării apartamentului. Regulile se schimbaseră din vremea când se mutaseră soții Gooch. Pe atunci solicitanților li se cerea doar 25% din prețul de pornire și să dovedească faptul că dețineau suficiente lichidități ca să acopere întreținerea pe următorii cinci ani. Dar Mindy insistase și obținuse organizarea unui referendum pentru schimbare. Susținuse că erau prea mulți pierdere-vară printre locatari, rămășițe nedemne ale anilor '80, când apartamentele erau ocupate mai ales de cîntăreți rock, actori, fotomodele, creatori de modă și oameni care-l cunoscuseră pe Andy Warhol, clădirea fiind principala destinație a petrecăreților din New York. În cursul primului ei an de mandat, două dintre aceste personaje rămăseseră fără o lețeaie, un alt individ murise dintr-o supradoză de heroină, iar o femeie se sinucisese în timp ce copilul ei, de numai cinci anișori, dormea. Pe vremuri fusese foto-model și iubita unui baterist celebru, care se însurase cu altcineva și plecase în Connecticut, părăsindu-și prietena și copilul într-un apartament de două camere, a cărui întreținere aceasta nu și-o putea permite. Roberto le povestise că luase somnifere și-și trăsese pe cap o pungă de la curățătorie.

— Valoarea unei clădiri e dată de locatarii ei, declamase Mindy în celebra sa cuvîntare dinaintea

consiliului. Dacă locul în care trăim are o reputație pătată, avem de suferit cu toții. Valoarea apartamentelor are de suferit. Nimeni nu vrea să se mute într-o clădire bintuită permanent de poliție și de ambulanțe.

— Locatarii noștri sînt persoane creative, cu vieți interesante, replicase Enid.

— În clădirea asta locuiesc și copii. Iar supra- dozele și sinuciderile nu sînt deloc „interesante”, o contrazisese Mindy, aruncîndu-i priviri furioase.

— Poate că te-ai simți mai bine în Upper East Side. Acolo nu găsești decît doctori, avocați și bancheri. Am auzit că ăștia nu mor niciodată, spusese Enid.

În final Enid pierduse cu un vot de cinci la unu.

— E clar că avem valori foarte diferite, îi declarase Mindy lui Enid.

— Foarte clar, o aprobase aceasta.

Enid era cu aproape patruzeci de ani mai în vîrstă decît Mindy. Atunci cum de reușea întotdeauna s-o facă pe Mindy să se simtă ca o babă?

La scurt timp după acea ședință, Enid se retrăsese din consiliul de administrație. În locul rămas vacant, Mindy îl instalase pe Mark Vailly, un homosexual drăguț din Midwest, de meserie scenarist, care trăia cu același partener de cincisprezece ani, adoptînd împreună o fetiță hispanică foarte frumoasă din Texas. Toți locatarii erau de părere că Mark e un tip încîntător și, ceea ce era mai important, Mark n-o contrazicea niciodată pe Mindy.

La întîlnirea cu soții Rice urmau să participe Mindy, Mark și o doamnă pe nume Grace Waggins, membră a consiliului de douăzeci de ani, care lucra la Biblioteca Publică din New York și ducea o viață liniștită în garsoniera ei, împreună cu doi pui de jucărie. Grace era genul de om care nu se schimbă niciodată, doar îmbătrînește și nu pare a avea așteptări sau ambiții de nici un fel, în afară de

dorința ca viața să rămână exact așa cum e.
La ora șapte, Mark și Grace veniră la Mindy, pentru o întâlnire preliminară.

— Esențialul este, zise Mindy, că vor plăti în bani gheață. Au o situație financiară stabilă. Au cam patruzeci de milioane de dolari...

— Și câți ani spuneai că au ? întrebă Grace.

— Sint tineri. Puțin peste treizeci.

— Am sperat întotdeauna că Julia Roberts va cumpăra apartamentul. N-ar fi frumos s-o avem pe Julia Roberts aici?

— Nici măcar ea nu cred că dispune de douăzeci de milioane cash ca să cumpere un apartament, observă Mark.

— E mare păcat, nu?

— Actrițele nu sînt locatari model, interveni Mindy. Uitați-vă, de pildă, la Schiffer Diamond. Și-a lăsat apartamentul neocupat ani de zile. Așa se înmulțesc șoarecii necontrolat. Nu, zise clătînd din cap, ne trebuie un cuplu drăguț, de încredere, care să locuiască aici douăzeci de ani. N-avem nevoie de alți actori, personalități mondene sau cineva care să atragă atenția asupra noastră. A fost și așa destul de rău cînd a murit doamna Houghton. Ultimul lucru de care am avea nevoie ar fi un grup de paparazzi strînși afară.

Soții Rice sosiră pe la șapte și jumătate. Mindy îi conduse în camera de zi, unde Mark și Grace stăteau țepeni pe canapea. Mindy le pregătise două scaune de lemn și le făcu semn să ia loc. Paul era mai atrăgător decît își imaginase. Era un bărbat sexy, cu un păr brunet cîrlișor care-i amintea de Cat Stevens. Gazda le împărți tuturor sticlețe cu apă, apoi se instală între Mark și Grace.

— Putem să începem ? întrebă ea ceremonios.

Annalisa își luă soțul de mînă. Ea și Paul vizitaseră de mai multe ori apartamentul, însoțiți de agentul imobiliar, Brenda Lish, iar el fusese la fel de

îndrăgostit de locuință ca și ea. Viitorul lor se afla în minile acestor trei oameni bizari, care îi examinau cu chipuri ușor ostile, însă Annalisa nu era intimidată. Supraviețuise unor interviuri riguroase pentru diverse slujbe, apăruse în interviuri televizate și se întâlnise cu însuși președintele.

— Cum arată o zi obișnuită din viața dumneavoastră ? îi chestionă Mindy.
Annalisa îi aruncă o scurtă privire lui Paul și zîmbi.

— Paul se trezește devreme și se duce la serviciu. Ne străduim să ne înțelegem o familie, așadar sper că în curând voi fi ocupată cu creșterea unui bebeluș.

— Dacă bebelușul o să plîngă toată noaptea ? întrebă Grace.

Nu avea copii și, deși îi adora, prezența vreunui îi crea o stare de nervozitate.

— Sper că nu va plînge, zise Annalisa, străduindu-se să facă o glumă. Dar o să angajăm o guvernantă. Și o dădăcă, la început.

— Cu siguranță e loc în apartament pentru o dădăcă, încuviință Grace amabilă.

— Da, o aprobă și Annalisa. Iar Paul are și el nevoie de somn.

— Ce obișnuți să faceți serile ? întrebă Mindy.

— Sîntem foarte liniștiți. Paul ajunge acasă pe la nouă și fie ieșim undeva la cină, fie mîncăm ceva acasă și ne culcăm. Paul trebuie să fie în picioare la ora șase.

— Aveți mulți prieteni ? se interesă Mark.

— Nu, răspunse Paul. Tocmai voia să adauge: „Nu ne plac prea mulți oameni”, însă Annalisa îl strînse semnificativ de mînă. Nu socializăm prea mult. Doar la sfîrșit de săptămînă. Uneori mai plecăm din oraș.

— Da, e important să mai ieși din oraș, îl aprobă Mark.

— Aveți vreun hobby despre care ar fi

bine să știm și noi ? Întrebă Grace. Cîntați la vreun instrument ? Ar trebui să știți ca avem o regulă: nimeni nu are voie să cînte la instrumente muzicale după ora unsprezece noaptea.

Annalisa zîmbi.

— Probabil că regula asta e moștenită din epoca jazzului. Clădirea asta a fost construită cu puțin înainte de finalul distracției – cam prin 1927 ? Numele arhitectului e... Se opri o clipă, de parcă ar fi încercat să-și amintească, deși cunoștea răspunsul pe dinafară. Harvey Wiley Corbett, continuă ea. Firma lui a proiectat și Centrul Rockefeller. A fost considerat un vizionar, deși planurile pentru trotuare suspendate în centrul orașului nu s-au materializat.

— Sint impresionată, recunosc Grace. Credeam că numai eu cunosc istoria clădirii.

— Paul și cu mine o adorăm. Vrem să facem tot ce ne stă în puteri ca să păstrăm integritatea istorică a apartamentului.

— Ei bine, conchise Mindy, aruncîndu-le o privire lui Grace și lui Mark, cred că sîntem cu toții de acord.

Mark și Grace încuviințară din cap. Mindy se ridică și le întinse mîna.

— Bine ați venit în 5th Avenue nr. 1, le ură ea.

— Ce ușor a fost. Nu-i așa c-a fost ușor ? Îl întrebă Annalisa pe Paul în mașină, în drum spre hotel.

— Cum ne-ar fi putut refuza? Nu te-ai uitat la ei? Sint niște ciudați.

— Mie mi s-au părut foarte de treabă.

— Ce zici de Mindy Gooch ? E una dintre femeile acelea de carieră ambițioase.

— De unde știi?

— E plin de ele la birou.

Annalisa rise.

— Nu sînt deloc femei la tine la birou.
În domeniul vostru abia dacă găsești vreo femeie.

— Ba sînt, o contrazise Paul. Și toate seamănă cu Mindy Gooch. Niște uscături care-și petrec întreaga viață imitînd bărbații. Fără nici un succes, adăugă el.

— Nu judeca oamenii atât de dur, Paul.
Oricum, ce contează ? Probabil că nu ne vom vedea prea des.

Cînd se întoarseră la hotel, Annalisa se așază pe pat și se apucă să răsfoiască regulamentul clădirii, pe care Mindy îl printase, sub forma unei broșuri, pentru noii locatari.

— I-auzi ce zice aici, spuse, în timp ce Paul se spăla pe dinți și îi curăța cu ață dentară. Avem o boxă la subsol. Și loc de parcare. Pe Mews.

— Serios ? se miră Paul, dezbrăcîndu-se.

— Mmm... nu, se corectă ea, citind mai departe. E o loterie. În fiecare an se alege la întimplare un nume. Norocosul primește locul de parcare în anul respectiv.

— Va trebui să facem rost de un loc.

— Dar nu avem mașină.

— O să ne cumpărăm. Cu șofer.

Annalisa puse broșura deoparte și-și înfășură în joacă picioarele în jurul taliei lui.

— Nu e grozav? Sîntem în pragul unei noi vieți.

Ștînd că Annalisa voia să facă sex, Paul o sărută repede pe gură, apoi trecu direct la vagin. Partidele lor amoroase aveau un aer ușor clinic și constau în aceeași neschimbată rutină: cîteva minute de sex oral, timp în care Annalisa avea orgasm, urmate de aproximativ trei minute de contact, după care Paul își arcuia spinarea și avea și el orgasm. Ea îl îmbrățișa, mîngîindu-l pe spate. Peste încă un minut, Paul se ridica și se ducea la baie, își pune boxerii și se întorcea în pat. Nu era prea incitant, dar din punctul de vedere al finalității era foarte satisfăcător. Însă în seara asta Paul era cu mintea în altă parte și-și pierdu concentrarea.

— Ce e ? Il întrebă ea, ridicîndu-se într-un cot.

Nimic, răspunse Paul, trăgîndu-și boxerii și apucîndu-se să măsoare încăperea în sus

și-n jos.

— Vrei să-ți fac o felație ? întrebă ea.
Paul clătină din cap.
— Mă gîndeam la apartament.
— Și eu.

— Și la locul ăla de parcare. De ce trebuie să se organizeze o loterie ? Și de ce îl primești doar pentru un an?

— Nu știu. Astea sînt pur și simplu regulile, cred.

— Apartamentul nostru e cel mai mare și plătim cel mai mult la întreținere. Ar trebui să beneficiem de tratament preferențial.

Trei săptămîni mai tîrziu, după ce Annalisa și Paul Rice încheiaseră contractul pentru apartament, avocatul doamnei Houghton îl sună pe Billy Litchfield și îl rugă să vină pînă la biroul lui.

Doamna Houghton ar fi putut să aleagă un avocat dintr-o familie cu tradiție din New York ca să se ocupe de problemele ei legale, dar îl angajase pe Johnnie Toochin, un individ înalt, bătaios, care crescuse în Bronx. Louise îl „descoperise” pe Johnnie la o serată, unde tînăra speranță a lumii avocătești atrăgea toate privirile, fiind implicat într-un caz în care orașul dăduse statul în judecată din pricina fondurilor pentru educație. Johnnie cîștigase procesul, iar viitorul lui se dovedise de două ori asigurat¹ doamna Houghton angajîndu-l permanent.

— În aparatul oficial sînt la fel de mulți infractori ca în ghetouri, îi plăcea doamnei Houghton să spună. Nu uita că unui bărbat îi e ușor să-și ascundă intențiile murdare sub un costum de haine impecabil.

Din fericire pentru ea, Johnnie Toochin nu fusese niciodată bine îmbrăcat, dar după expunerea îndelungată la avere și companie selectă, ajunsese fără urmă de tăgadă o parte a aparatului oficial. Biroul lui se afla aproape de un muzeu de artă și mobilă modernă, unde puteau fi admirate două scaune Eames, o măsuță de cafea din piele de rechin, iar pe pereți - un tablou de Klee, unul de DeKooning și

unul de David Salle.

— Ar trebui să ne întâlnim mai des, îi spuse el lui Billy din dosul unui birou masiv. Dar nu în felul ăsta. Așa cum obișnuiam pe la petreceri. Nevastă-mea îmi tot repetă că ar trebui să ieșim mai des. Însă văd că ești la fel de activ.

— Nu ca pe vremuri, îl contrazise Billy, urind în taină discuția. Era genul de discuție în care se angaja tot mai des în ultimul timp, ori de câte ori dădea peste vreun cunoscut pe care nu-l mai văzuse de ani buni și pe care nu avea probabil să-l mai întâlnească pe viitor.

— Ah, îmbătrânim, oftă Johnnie. Anul ăsta împlinesc șaiszeci.

— Mai bine să nu vorbim despre asta.

— Tbt acolo stai ?

— Pe 5th Avenue, răspunse Billy, dorindu-și ca Johnnie să treacă odată la subiectul întâlnirii pe care o convocase.

— Locuiai aproape de doamna Houghton, încuviință Johnnie. Ei bine, să știi că te adora. Ți-a lăsat ceva, spuse și se ridică. A insistat să-ți înminez personal obiectul. De aici vizita la biroul meu.

— Nu-i nici o problemă, îl asigură Billy amabil. Mă bucur să te văd.

— Mă rog...

— Scoase capul pe ușă și-i strigă asistentei:

— Ești, te rog, bună să aduci cutia pe care doamna Houghton a lăsat-o pentru Billy Litchfield? Mi-e teamă că nu e mare lucru, zise întorcându-se către Billy, ținând cont de câți bani avea.

— Mai bine nu discutăm nici despre asta, se gândi Billy. Nu e politicos.

— Nu mă așteptam să primesc nimic, preciză el ferm. Prietenia ei îmi era de ajuns.

Asistenta intră purtând în brațe o cutie de lemn simplă, necizelată, pe care Billy o recunoscu imediat. Obiectul stătuse stingher printre bibelouri

inestimabile pe masa de lucru a doamnei Houghton.

— Crezi că valorează ceva? îl întreabă Johnnie.

— Nu. Are doar valoare sentimentală. În ea ținea bijuteriile vechi.

— Poate că astea valorează ceva.

— Mă îndoiesc. În plus, nu le-aș vinde. Luă cutia și plecă, ținând-o atent pe genunchi în taxiul care îl ducea către acasă. Louise Houghton se mindrise întotdeauna cu faptul că se trăgea dintr-o familie săracă.

— Niște fermieri săraci lipiți pământului din Oklahoma, obișnuia să spună.

Primise cutia de la primul ei iubit, care o făcuse special pentru ea, cînd erau la școală. La șapte-sprezece ani, cînd a plecat de acasă, Louise a luat cutia cu ea, cărînd-o pînă în China, unde a lucrat ca misionară timp de trei ani. În 1928 a venit la New York pentru a strînge bani și l-a cunoscut pe Richard Stuyvesant, cu care s-a și căsătorit, spre marea consternare a lumii bune din oraș.

— Mă considerau o țărăncuță care nu știa unde-i e locul, îi povestise ea lui Billy în lungile după-amiezi petrecute împreună. Și aveau dreptate. Chiar nu știam unde mi-era locul. Atîta timp cît omul refuză să știe unde-i e locul, nimeni nu poate prevedea cît de departe va ajunge în viață.

Întorcîndu-se acasă, Billy așeză cutia pe măsuta de cafea. Ridică binîșor capacul și scoase un șirag lung de perle din plastic. Chiar și în vremea cînd nu era decît o tină ră săracă, Louise se îmbrăca cu mult gust și stil, cosîndu-și singură hainele din bucăți de material și împodobindu-se cu mărgelile din sticlă, metale ieftine și pene. Era una dintre acele puține femei care, purtînd cu multă încredere orice obiect ieftin, pot lăsa impresia că e foarte scump. Firește că, după ce a luat New Yorkul cu asalt, n-a mai fost nevoie să poarte podoabe ieftine și a adunat o colecție legendară de bijuterii, pe care le ținea în seiful din apartamentul ei. Dar nu și-a uitat

niciodată rădăcinile, păstrînd în permanență cutia la vedere, în după-amiezile cînd ședea în dormitorul ei, unde

Louise simțea că poate să birfească în liniște, ea și Billy jucau uneori un joc caraghios, în care se deghizau, purtând podoabele ieftine și prefacindu-se că sînt alți oameni. Acum Billy se ridică de pe pat și, uitîndu-se lung în oglinda de deasupra șemineului, își puse șiragul de perle în jurul gîtului și se strîmbă.

— Nu, nu, i-ar fi zis Louise rîzînd. Arăți ca nesuferita aia de Flossie Davis. Perlele nu ți se potrivesc, dragule. Ce zici de o pană?

Billy se întoarse lîngă canapea și începu să așeze cu grijă fiecare piesă pe măsuta de cafea. Unele erau vechi de nouăzeci de ani și se desfaceau în bucăți; Billy hotărî să înfășoare fiecare bijuterie în hîrtie și în plastic cu bule, pentru a le împiedica să se deterioreze și mai mult. Apoi luă cutia, intenționînd s-o așeze pe biroul lui, unde avea să fie ultimul lucru pe care îl vedea înainte să adoarmă și primul atunci cînd se trezea; în felul acesta, va păstra întotdeauna aproape amintirea lui Louise. Dar chiar cînd ridica cutia, capacul se trînti și-i prinse degetul. Billy îl deschise și se uită în interior. Nu examinase niciodată cutia goală; acum văzu o mică încuietore ascunsă într-o parte. Nu-i de mirare că Louise nu se despărțea de ea, își zise. Probabil c-o găsea foarte romantică - o cutie cu un compartiment secret. Pentru o copilă isteată de paisprezece ani, ale cărei visuri fuseseră hrănite doar cu povești, cutia era un obiect vrăjit.

Era o încuietore mică, simplă, făcută din bronz - un cîrlig fixat cu un inel. Billy scoase cîrligul și, cu ajutorul unei pile de unghii, extrase sertarul de lemn. Compartimentul nu era gol, într-adevăr. Înăuntru se zărea ceva învelit într-o punguță moale, cenușie, legată la gură cu un șnur negru. Billy se preveni singur că nu era cazul să se entuziasmeze prea tare. Cunoscind-o pe Louise, probabil că punguța conținea o labă de lepure norocoasă.

Dezlegă șnurul și aruncă un ochi înăuntru.

Ceea ce văzu îl făcu imediat să-și dorească să lege șnurul la loc și să se poarte ca și cum n-ar fi

văzut nimic. Dar un simț pervers al curiozității învinse primul impuls și, încetșor, desfăcu iarăși punguța. Conținea aur vechi, smaralde și rubine neșlefuite, iar în mijloc, un diamant uriaș, tăiat grosolan. Piatra prețioasă era cît mîna lui. Billy începu să tremure de emoție, la care se adăugară curînd teama și deruta. Scoase diamantul și îl duse la fereastră, unde putea să-l examineze mai îndeaproape la lumină. Dar știa, fără umbră de îndoială, că ceea ce ținea în mînă era Crucea Măriei Tudor.

•**Etui. at doitea**

Lui Enid Merle îi plăcea să spună că n-ar fi niciodată în stare să-~~stea~~ supărată pe cineva prea mult timp. Existau, frește, și excepții. Mindy Gooch, de pildă. Acum, cînd o văzu pe Mindy în hol, o ignoră, întorcînd în mod voit capul, de parcă într-adevăr n-o observase. Cu toate astea, continuă să monitorizeze venirile și plecările lui Mindy prin Roberto, portarul, care știa totul despre toți locatarii. Află că Mindy își cumpărase un cline – un mic cocker spaniei – și că soții Rice sperau să li se permită să instaleze aparate de aer condiționat în peretii apartamentului lor, o cerere pe care Mindy plănua s-o respingă. Cum se face că primul lucru pe care și-l doresc oamenii în vremurile astea este aerul condiționat? se întrebase Enid.

Deși n-o iertase încă pe Mindy, furia ei împotriva soților Rice se topise în aerul fierbinte de august. Asta mai ales din pricină că Enid o găsea foarte interesantă pe Annalisa Rice, cu părul ei ca ambra și gura ei largă și uimitoare. De mai multe ori pe zi, Enid o zărea pe Annalisa Rice pe terasa acesteia, îmbrăcată într-un tricou murdar și în pantaloni scurți, luînd o pauză de la despachetarea cutiilor. Annalisa se apleca peste balustradă, încercînd să prindă o adiere de vînt și scuturîndu-și o secundă părul eliberat din coada de cal, înainte să-l răsucească din nou în vârful capului. Joi, în cea mai călduroasă după-amiază de pînă atunci, Enid îi lăsă lui Roberto un bilet pentru „Doamna Rice”.

Mereu îndatoritor, Roberto duse personal biletul la ușa doamnei Rice. Pe cînd îi înmîna misiva, încercă, nu tocmai subtil, să tragă cu ochiul pe lîngă ea, sperînd să zărească ceva din apartament. Lipsit de mobilă sau covoare, părea imens și cavernos, cu toate că Roberto nu vedea decît pînă în al doilea hol și în sufrageria de dincolo de el. Annalisa îi mulțumi lui Roberto, închise ușa cu un gest ferm și desfăcu plicul. Înăuntru era un cartonaș bleu ; în partea de sus, era imprimat în relief numele ENID MERLE, cu litere mari și aurii. Dedesubt scria : „VĂ ROG SĂ VENIȚI LA MINE LA CEAI. SÎNT ACASĂ AZI, DE LA TREI LA CINCI”.

Annalisa se puse imediat pe treabă, ca să se facă prezentabilă. Își tăie și își pili unghiile, apoi își frecă bine corpul cu un burete vegetal. Alese o pereche de pantaloni din pînă și o cămașă albă, legîndu-i poalele în jurul taliei. Rezultatul era o imagine degajată, dar îngrijită.

Apartamentul lui Enid nu arăta deloc cum se așteptase. Își închipuise că era plin de creton și draperii grele, ca al lui Louise Houghton, dar se trezi într-un muzeu al șicului anilor '70, cu un covor alb și mișos în sufragerie și un Warhol deasupra șemineului.

Apartamentul dumneavoastră e foarte frumos, spuse Annalisa, după ce dăduse mîna cu Enid și fusese poftită în casă.

— Mulțumesc, dragă. Am ceai Earl Grey, e în regulă ?

— Da, orice e perfect.

Enid intră în bucătărie, iar Annalisa se așeză pe canapeaua din piele albă. Peste cîteva minute Enid se întoarse, purtînd o tavă din *papier mâché* pe care o așeză pe măsuta de cafea.

— Mă bucur că pot să fac cunoștință cu dumneata cum se cuvine. De obicei, eu îi întîlnesc mai întîi pe noii locatari, dar din nefericire în cazul dumitale n-a fost posibil.

Annalisa amestecă în ceașcă o linguriță de zahăr.

— S-a întîmplat totul foarte repede, spuse.

— Nu e vina dumitale, zise Enid, concediind întreaga afacere cu un gest ferm al minii. Mindy Gooch a grăbit acceptarea cererii voastre. Sînt convinsă că totul e spre bine. Nimeni nu-și dorește o grămadă de potențiali cumpărători care să mărșă-luiască în sus și-n jos prin clădire. E o muncă în plus țientru portari și o iritare pentru ceilalți locatari. Însă preferăm să analizăm temeinic înainte de-a accepta vreo cerere. Un domn a fost nevoit să aștepte un an.

Annalisa zîmbi încordată, neștiind ce să creadă despre Enid Merle. Știa cine e, dar dat fiind comentariul despre modul în care intrase în rîndul locatarilor, rămînea de văzut dacă îi era prietenă sau dușmancă.

— Tipul era ceea ce se cheamă un specialist în fertilitate, continuă Enid, și am avut dreptate să nu ne grăbim. Mai tîrziu s-a dovedit că-și impregna pacientele cu propria spermă. I-am tot repetat lui Mindy Gooch că tipul avea un aer suspect, deși nu puteam să precizez motivul. Mindy n-a înțeles nimic, dar n-a fost vina ei, biata de ea. La vremea respectivă se străduia ea însăși să rămînă însărcinată și nu gîndea lîmpele. Apoi, cînd a izbucnit scandalul, a fost nevoită să recunoască în cele din urmă că dreptatea a fost de partea mea.

— Mindy Gooch pare tare de treabă, observă Annalisa precaută.

Căuta de mult un prilej de-a vorbi mai deschis despre Mindy. Paul o bătea la cap cu locul de parcare aproape zilnic, iar Annalisa încerca să găsească o modalitate prin care să se asigure că-l vor primi, intuind că Mindy Gooch era persoana-cheie.

— Da, *poate* fi și de treabă, admise Enid, luînd o înghițitură de ceai. Dar poate fi și dificilă. Încăpățînată. E o femeie foarte hotărîtă. Din păcate, e genul de hotărîre care nu duce întotdeauna la succes. Mindy nu știe cum să ia

oamenii, îi șopti ea, aple- cîndu-se înainte.

— Cred că înțeleg ce vreți să spuneți.

— Dar cu dumneata va fi drăguță. La început. E mereu amabilă cîtă vreme primește ce vrea.

— Și ce vrea ?

Enid rise. Rîsul ei era surprinzător, un hohot sonor și vesel.

— Bună întrebare, zise. Vrea putere, îmi închipui, dar în afară de putere, nu cred că știe nici ea. Ei bine, asta e problema cu Mindy: nu știe ce vrea. Nu știi niciodată cu ce-o să te alegi din partea ei.

Enid mai turnă niște ceai.

— Pe de altă parte, soțul ei, James Gooch, e bun ca plinea caldă. Iar fiul lor, Sam, e incredibil de inteligent. E un fel de geniu al computerelor, dar așa sînt toți copiii generației asteia. E înfricoșător, nu găsești ?

— Și soțul meu e un astfel de geniu.

— Firește, încuviință Enid. Lucrează în finanțe, nu? În zilele noastre operațiunile astea se fac prin calculator.

— De fapt, e matematician.

— A, numere. Mă uit la ele ca mița-n calendar. Dar sînt o biată bătrînă prostuță, care n-a învățat prea multe la școală. Pe vremuri fetelor nu li se preda la matematică decît adunarea și scăderea, ca să poată da rest dacă era nevoie. Inșă bărbatul dumitale pare să se fi descurcat bine. Aud că lucrează la un fond de investiții de risc.

— Da, a devenit partener de curînd.

Dar vă rog să nu mă întrebați cu ce se ocupă. Tot ce știu e că implică algoritmi. Și Bursa.

Enid se ridică și spuse:

— Hai să nu ne mai mințim singure.

— Pardon ?

— E patru după-amiaza. Am lucrat toată ziua, iar dumneata ai desfăcut întruna cutii. Și afară sînt treizeci și cinci de grade. În clipa asta

avem nevoie de un pahar de gin cu apă tonică.

Cîteva minute mai târziu, Enid îi povestea Annalisei despre foștii proprietari ai apartamentului de lux.

— Lui Louise Houghton nu-i plăcea deloc de soțul ei. Randolph Houghton era un ticălos. Însă era al treilea bărbat al ei și de aceea s-au mutat din capul locului în centru. Louise a presupus, pe bună dreptate, că o femeie divorțată de două ori n-ar fi fost complet acceptată în societatea din Upper East Side. L-a convins pe Randolph să se mute aici, o clădire considerată foarte boemă și originală, și i-a făcut pe toți să uite că era al treilea ei soț.

— De ce spuneți că era un ticălos ?

— Din motivele obișnuite, zise Enid zîmbind și-și termină coteiul. Bea. O înșela. Două calități pe care o femeie din zilele acelea era dispusă să le tolereze, dar cu Randolph pur și simplu nu se putea trăi. Era moic, arogant și probabil violent. Se certau foarte urît. Cred că e posibil s-o fi lovit. Pe-atunci erau servitori în casă, însă nici unul n-a suflat o vorbă.

— Și n-a divorțat de el ?

— N-a fost nevoie. Louise a avut noroc. Randolph a murit.

— Înțeleg.

— Pe vremea aceea lumea era un loc mult mai periculos, continuă Enid. A murit de septicemie. Era în Africa de Sud, unde încerca să intre în afaceri cu diamante, și s-a tăiat la deget. În drum spre Statele Unite, tăietura s-a infectat. A reușit să se întoarcă acasă, dar a murit după numai cîteva zile.

— Nu-mi vine să cred că a murit dintr-o tăietură.

— Stafilococul e o bacterie foarte periculoasă, spuse Enid zîmbind. Odată am avut o epidemie în clădire. Cu ani în urmă. Bacteria s-a

răspîndit printr-o țestoasă de apartament. Creaturile acvatice n-au ce să caute în clădirile de locuințe. Dar nu contează. Louise a moștenit apartamentul și toți banii lui Randolph, plus o viață întreagă de tihnă. Pe vremea aceea căsnicia era considerată un soi de piatră de încercare pentru femei. Dacă o femeie izbutea să

ducă un trai independent, neîmpovărat de jugul matrimonial, se considera că e o binecuvîntare.

În seara aceea, Annalisa cumpără o sticlă de vin și o pizza și așează ospățul pentru Paul pe farfurii de carton.

— Am petrecut o zi extrem de interesantă, îi zise ea plină de entuziasm, stînd turcește pe parchetul de curînd curățat din sufragerie. În lumina soarelui la asfințit, lemnul strălucea precum ultimii cărbuni dintr-un foc care moare. Am cunoscut-o pe Enid Merle. M-a invitat la ceai.

— Știe ceva de parcare ?

— Dă-mi voie, ajung și la asta. Vreau să-ți spun tot, zise ea, rupînd o felie de pizza. Mai întîi am băut ceai, apoi gin cu apă tonică. Se pare că lucrurile sînt cam tulburi între Mindy Gooch și Enid Merle. Enid pretinde că singurul motiv pentru care soții Gooch au reușit să se mute aici a fost prăbușirea pieței imobiliare de la începutul anilor '90. Consiliul a decis să vîndă șase cămăruțe de la parter, unde pe timpuri fuseseră garderoba, dormitoarele personalului și depozitul de bagaje, cînd clădirea funcționa ca hotel. „Dacă n-ar fi fost camera de bagaje, soții Gooch n-ar mai fi locuit aici”, o imită ea pe Enid. Ar fi trebuit s-o vezi, e o figură.

— Cine? Întrebă Paul.

— Enid Merle. Paul, vrei să fii atent, te rog?

Paul ridică ochii de la pizza și, într-o încercare de a-și mulțumi nevasta, zise:

— Cit timp nu ne face probleme.

— De ce ne-ar face *nouă* probleme?

— De ce ne-ar face oricine probleme ?

Apropo, tocmai m-am întîlnit cu Mindy Gooch. În hol. Mi-a zis că nu avem voie să instalăm aparate de aer condiționat exterioare.

— Ce porcărie. A fost măcar amabilă cînd te-a informat?

— Ce vrei să spui prin „amabilă”?

Annalisa strinse farfuriile.

— Nu te certa cu ea, atîta tot. Enid mi-a spus că Mindy nu e de încredere. Se pare că cel mai sigur mod de-a ajunge la ea e prin copilul lor, Sam. Puștiul e un geniu al computerelor și lucrează la calculatoarele tuturor locatarilor. I-aș putea trimite un e-mail.

— Nu, nu pot să las un puști oarecare să-și bage nasul în computerul meu. Ai idee ce-i pe hardul meu? Informații financiare în valoare de miliarde de dolari. Aș putea să distrug o țărișoară, dacă aș avea chef.

Annalisa se întoarse și se aplecă să-l sărute pe Paul pe frunte.

— Știu cît de mult vă place vouă, băieților, să vă jucați de-a spionii. Dar nu la computerul tău mă gîndeam, ci la al meu.

Pe cînd se îndrepta către bucătărie, Paul strigă după ea:

— Nu putem să apelăm la străvechea metodă ? Nu există nimeni care poate fi mituit în clădirea asta?

— Nu, Paul. N-o să procedăm așa. Doar pentru că avem bani nu înseamnă că merităm un tratament special. Dă-mi voie să încerc să aplic metoda lui Enid. Sintem nou-veniți aici, trebuie să respectăm cutumele.

La parter, în bucătăria apartamentului înăbușitor în care locuia familia Gooch, Mindy tăia legumele.

— Practic, Paul Rice m-a trimis la toți dracii, i se plînzea ei lui James.

— A folosit chiar cuvintele astea, „la toți dracii” ?

— Nu. Dar ar fi trebuit să vezi expresia de pe fața lui cînd i-am interzis aparatele de aer condiționat exterioare. Expresia lui voia să spună „du-te la toți dracii”.

— Acum ești paranoică.

— Nu sînt, îl contrazise Mindy.
 Cățelușul, Skippy, îi sări pe picior, iar Mindy îi dădu o bucată de morcov.
 — N-ar trebui să-i dai cînelui mîncare pentru oameni.
 — E sănătoasă. Nu s-a îmbolnăvit nimeni mîin- cînd morcovi.
 Luă cățelușul și-l strînse tandru în brațe.
 — Tu ai insistat să-i lăsăm să se mute.
 Sînt responsabilitatea ta, îi atrase atenția James.
 — Nu fi caraghios.
 Duse cățelușul pînă la ușă și-i dădu drumul în peticul pavat cu ciment care reprezenta curtea lor interioară. Skippy adulmecă marginile plăcii de ciment, apoi se lăsă pe vine și urină.
 — Ce cline cuminte! exclamă Mindy. Ai văzut, James? A făcut pipi afară. Nu-l avem decît de trei zile și a învățat deja regulile casei. Ești un cățel deștept! Îl laudă ea pe Skippy.
 — Și mai e ceva. Skippy e tot responsabilitatea ta. Nu-mi poți cere să-l plimb. Nu acum, cînd urmează să-mi apară cartea.
 James nu era prea sigur în privința sentimentelor sale față de Skippy. Cînd era copil, nu avusese cline sau vreun alt animal de casă, fiindcă părinții lui nu considerau că e bine să ții animale în casă.
 — Numai țăraniil trăiesc cu animalele în casă, spunea întotdeauna mama lui.
 — Nu pot să am și eu ceva, James ?
 Ceva numai al meu? Fără ca tu să mă critici?
 — Sigur că poți.
 Cățelușul traversă în fugă bucătăria și intră în camera de zi. James alergă după el.
 — Skippy! Îi ordonă el. Vino aici!
 Skippy nu-l băgă în seamă și se strecură în camera lui Sam, unde sări direct în patul băiatului.
 — Skippy vrea să-ți facă o vizită, spuse James.

— Skipster, amice ! strigă Sam, care era așezat la micul său birou, în fața calculatorului. Ia uite la asta, își îndemnă el tatăl.

— La ce ?

— Tocmai am primit un e-mail de la Annalisa Rice. Nevasta lui Paul Rice. Nu-i așa tipul cu care se certa mama?

— Nu se certa, îl corectă James, purtau o discuție. Apoi se duse în biroul lui și închise ușa. Camera

avea o fereastră înaltă, în care se afla un vechi aparat de aer condiționat ce pufnea precum un copil căruia îi curge nasul. James trase scaunul și se așeză în bătaia aerului cald, încercând să se răcorească.

Poc, poc, poc... Zgomotul nu mai conținea. Era opt dimineață. Enid se uită peste marginea terasei sale și se încruntă. În fața clădirii schelele se tot înălțau și asta din pricina soților Rice, care se pregăteau să înceapă renovarea apartamentului. Schelăria urma să fie instalată până seara, dar lucrurile nu se terminau aici. Odată ce se punea construcția, îi așteptau săptămâni întregi în larma bormașinilor, flexurilor și ciocanelor. Nu exista nici o alternativă, soții Rice avînd dreptul să-și îmbunătățească locuința. Pînă acum făcuseră totul ca la carte, le trimisese chiar anunțuri celorlalți locatari, prin care îi informau despre lucrări și despre cît estimau că vor dura acestea. Instalația electrică și țevăria urmau să fie schimbate, pentru a se putea instala o mașină de spălat vase, un uscător și electrocasnice ultraperformante. Potrivit spuselor lui Roberto, voiau să instaleze și „echipament computerizat de înaltă capacitate”. Mindy cîștigase prima bătălie din războiul aerului condiționat, însă soții Rice continuau ostilitățile. Sam îi spusese lui Enid că

Annalisa îl angajase să facă un site pentru fundația King David, care oferea lecții de artă și muzică adolescenților săraci. Enid era la curent cu existența fundației, înființată de Sandy și Connie Brewer. Se zvonea că la gala de

anul trecut strinseseră douăzeci de milioane de dolari, organizînd o tombolă în care managerii din finanțe se dădeau peste cap să liciteze pentru premii precum un concert live Eric Clapton. Deci Annalisa își croia drum în noua societate, se gîndi Enid. Se anunța o toamnă foarte încărcată și zgomotoasă.

În apartamentul de alături, Philip și Lola se treziră din pricina hărmălaiei.

— Ce-i asta? se plînge Lola, astupîndu-și urechile. Dacă nu încetează imediat, o să-mi ies din minți.

Philip se întoarse pe o parte și se uită lung la chipul ei. Nimic nu era mai frumos, își spuse, decît primele dimineți în care te trezeai alături de cineva nou și descopereai că priveliștea te surprindea, dar te și bucura.

— O să te fac să uiți de asta, zise punîndu-i mîna pe sîni.

Sinii Lolei erau foarte fermi, mai ales datorită implanturilor. Le promisese cadou de la părinți cu ocazia împlinirii vîrstei de optsprezece ani – un ritual care în prezent pare a fi considerat un prag standard de trecere a fetelor la vîrsta adultă. Operația fusese sărbătorită printr-o petrecere la piscină, unde Lola își prezentase sinii noi-nouți colegelor de liceu.

Lola îi dădu mîna la o parte, zicînd:

— Nu mă pot concentra. Parcă m-ar lovi cu ciocanul ăla direct în cap.

— Ha! pufni Philip.

Deși el și Lola nu erau împreună decît de o lună, observase că fata suferea de o sensibilitate acută la orice tip de maladii fizice, fie reale, fie închipuite. Avea deseori dureri de cap sau se simțea obosită sau o înțepa degetul. Poate de la scris atîtea mesaje, sugerasese Philip. Pasele proaste cereau odihnă în fața televizorului, adesea în apartamentul lui, un tratament la care Philip nu ridica nici o obiecție, deoarece perioadele de relax se terminau

de regulă cu partide de sex.

— Cred că ești mahmură, puștoaico, îi spuse el sărutînd-o pe frunte, apoi se ridică și intră în baie. Vrei o aspirină ?

— N-ai ceva mai tare ? Niște Vicodin ?

— Nu, n-am, răspunse Philip, șocat din nou de ciudățeniile tinerei generații.

Lola era copila farmacologiei, crescînd înconjurată de o multitudine de pastile, pentru orice ar fi putut s-o necăjească.

— Tu n-ai nimic în geantă ?

Descoperise că Lola nu mergea nicăieri fără o rezervă de pastile, printre care Xanax, Ambien și Ritalin.

— E ca în *Valea Păpușilor*, spusese el alarmat.

— Nu fi prost, replicase ea. Și copiii iau chestii din astea. În plus, femeile din filmul ăla erau dependente de droguri, adăugă cutremurîndu-se.

Acum zise:

— Poate, și se tirî către marginea patului, aple- cîndu-se într-o postură seducătoare și pipăind pe podea, în căutarea genții din piele de șarpe. O trase în pat și începu să scotocească prin ea. Priveliștea trupului gol – dat cu spray bronzant și perfect alcătuit (într-un moment de neatenție lăsase să-i scape faptul că făcuse și o mică liposucție pe coapse și abdomen) – îl umplu pe Philip de bucurie. Din după-amiaza aceea de iulie, cînd Lola apăruse în pragul apartamentului său, lucrurile se schimbaseră în bine. Celor de la studio le plăcea la nebunie noua versiune a scenariului, urmînd ca filmările să înceapă în ianuarie. Pe lingă aceste vești bune, agentul literar îl anunță că îi făcuse rost de un contract pentru scenariul unui film istoric, despre o regină a Angliei mai puțin cunoscută, Maria Singeroasa, plătit cu un milion de dolari.

— Ești pe val, amice, îi zisese acesta, după ce îi comunicase veștile. Miroase a Oscar.

Philip primise telefonul lui cu o zi înainte și o

scosese pe Lola să sărbătorească la Waverly Inn. Era una din acele seri cînd toată lumea ieșea la cină, separeurile gemînd de celebrități, printre care se numărau cîțiva prieteni vechi. Nu trecu mult și la masa lor se strînse un grup gălăgios și strălucitor, care atrăgea priviri pline de invidie din toate colțurile. Lola se prezenta de fiecare dată drept asistenta și documentarista lui, iar Philip, răsfățatul sorții, o corecta întruna, spunînd că e muza lui și stringîndu-i mîna pe deasupra mesei. Au băut sticlă după sticlă de vin roșu și au pornit împleticindu-se spre casă abia pe la ora două, noaptea fierbinte și aerul cețos făcînd Village-ul să arate ca o pictură renascentistă.

— Haide, somnoroaso, îi zise, aducîndu-i două aspirine.

Lola se strecură sub pătură și se ghemui cu genunchii la gură, întinzînd mîna după pastile.

— Pot să rămîn în pat toată ziua ?
Întrebă pri-vindu-l lung, ca un cățel frumos care primește întotdeauna ce dorește. Mă doare capul.

— Avem treabă. Eu trebuie să scriu, iar tu să mergi la bibliotecă.

— Nu poți să-ți iei zi liberă ? Doar nu se așteaptă să te apuci imediat de scris, nu ? Abia ai primit oferta. Asta nu înseamnă că primești două săptămâni libere ? Știu! zise ridicîndu-se în capul oaselor. Hai să mergem la cumpărături. La Bameys. Sau pe Madison Avenue.

— Nu.

Urma să mai facă schimbări la scenariul pentru *Bridesmaids Revisited* pînă la începerea filmărilor și pînă în decembrie trebuia să termine prima variantă a scenariului pentru filmul despre Maria Singeroasa. Filmele istorice despre capetele încoronate erau la mare modă, îi spusese agentul, iar studioul voia să înceapă producția cît mai repede.

— Am nevoie de documentare, spuse Philip tră-gînd-o în joacă de degetul de la picior.

— O să comand niște cărți de pe Amazon. Așa o să pot sta cu tine toată ziua.

— Dacă stai cu mine, n-o să pot lucra deloc. Deci nuse discută.

— Își trase blugii și un tricou pe el și-o anunță:

— Mă duc după covrigi. Tu vrei ceva ?

— Îmi aduci, te rog, niște VitaWater cu ceai verde și măr? Dar asigură-te că e cu ceai verde și măr. Urâsc combinația de ceai verde și mango. Mango e un fruct scirbos. A, și mi-ai putea aduce și un baton de înghețată Snickers? Mi-e foame.

— Philip ieși, clătîind din cap la ideea că cineva poate să mănînce dulciuri la micul dejun. Pe trotuar dădu peste Schiffer Diamond, care cobora, ajutată de șofer, dintr-o mașină albă.

— Hei! exclamă el.

— Ești în toane bune, spuse Schiffer sărutîndu-l pe obraz.

— Am vindut un scenariu ieri. Despre Bloody Mary'. Ar trebui să joc și tu.

— Vrei să apar într-un rol de cocteil?

— Nu, de regină. Maria Tudor, fiica cea mare a lui Henric al VIII-lea. Ei, haide, vei avea ocazia să tai capetele tuturor.

— Pentru ca la final să mi se taie și mie capul ? Nu, mulțumesc, spuse și se îndreptă spre intrarea clădirii. Tocmai mi-am petrecut toată noaptea fil- mind într-o nenorocită de biserică fără aer condiționat de pe Madison Avenue. Deocamdată m-am cam săturat de catolici.

— Vorbesc serios, zise Philip, dîndu-și seama că Schiffer era perfectă pentru rol. Vrei măcar să te gîndești la ofertă ? O să-ți aduc personal scenariul cînd e gata, împreună cu o sticlă de Cristal și niște caviar.

I Maria Singeroasa – poreclă dată reginei Maria Tudor (1516-1558) din cauza politici de persecuție dură împotriva protestanților; totodată numele unui cocteil preparat din vodcă și suc de roșii (n.r.).

— Cristal nu mai e la modă, școlarule.
Adu-mi o sticlă de Grande Dame și mă mai gîndesc,
îi strigă peste umăr.

Mereu se îndepărtează de mine, își zise Philip. Dornic să continue conversația, o întrebă unde se duce. Schiffer își încrucișă brațele și le ridică spre bărbie.

— La somn. Trebuie să mă trezesc la șase.

— Vorbim mai încolo, zise Philip.

Îndepărtându-se, își aminti motivul pentru care relația cu Schiffer nu rezistase: nu avea timp pentru el. Nu avusese niciodată și nici nu va avea vreodată. Asta era atât de minunat la Lola: ea era întotdeauna disponibilă.

În apartamentul lui Philip, Lola se extrase cu greutate din pat și se duse la bucatărie. Se gândi într-o doară să-l surprindă făcând cafea, dar după ce găsi puntea cu boabe nemăcinate lângă o rîșniță, hotărî că nu merită efortul. Intră în baie și se spălă cu grijă pe dinți, apoi își ridică buzele într-o grimasă, ca să le inspecteze gradul de albeață. Medită la lungul drum către bibliotecă aflată pe 42nd Street, într-o zi care se anunța caniculară și se enervă. De ce acceptase postul ăsta de documentarist ? De fapt, de ce avea nevoie de-o slujbă? Oricum își va da demisia de îndată ce se va mărita. Dar dacă nu era cel puțin logodită, măică-sa nu-i va permite să rămână la New York fără slujbă – „asta ti-ar crea o imagine de femeie ușoară”, zicea. Continuuându-și șirul de gin- duri întimplătoare, Lola își reaminti că, dacă n-ar fi acceptat postul, nu l-ar fi cunoscut pe Philip și n-ar fi devenit, după cum zicea el, muza lui. Era nespus de romantic să fi muza unui mare artist și, de cele mai multe ori, marii artiști ajungeau să se îndrăgostească de muzele lor, insistau să le ia în căsătorie și făceau împreună copii frumoși.

Fiind expertă în chestiuni legate de grupuri și de ordinea socială, Lola înțelegea deja că, în lumea lui Philip, a fi muză nu era destul. Una era să te învîrți în cercul oamenilor celebri¹⁶ și cu totul alta să fi acceptat ca membru al lui. Își amintea mai ales de un incident din seara trecută, cînd o vedetă de film

se așezase la masa lor. Era un bărbat între două vârste, nu tocmai arătos, care jucase cu siguranță înainte ca ea să se fi născut; nu-și amintea prea bine cine era sau în ce filme jucase. Dar fiindcă ceilalți comenseni făceau mare caz de prezența lui, agățându-se de fiecare cuvânt pe care îl scotea de parcă ar fi fost Isus Cristos, Lola își dădu seama că trebuie să depună și ea un oarecare efort. Se întimpla ca tipul să fie înghesuit într-un scaun chiar lângă ea și, după ce termină un lung monolog despre frumusețea filmelor din anii '70, Lola întrebă:

— Locuțiți de multă vreme în New York ?

— Omul întoarse încetîșor capul spre ea și o privi lung, iar faptul că îi luă aproape un minut să ducă gestul la bun sfîrșit o făcu pe Lola să se întrebe dacă nu cumva ar trebui să-i fie teamă de el. Ei bine, nu-i era, iar dacă individul credea c-o intimidază pe Lola Fabrikant doar dintr-o privire, îl păstrea o surpriză neplăcută.

— Cu ce vă ocupați ? o întrebă la rîndul lui, maimu- țărindu-i tonul. Nu-mi spuneți că sînteți actriță.

— Sînt documentarista lui Philip, replică Lola, cu tășul de oțel al vocii ei, care de regulă îi amuțea pe străini.

— Însă bărbatul rămase netulburat și-și plimbă ochii de la ea la Philip și înapoi. Apoi rînji larg.

— Documentarista, huh? întrebă rîzînd. Apropo, ți-am zis că eu sînt Moș Crăciun?

— Toți cei de la masă izbucniră în hohote, chiar și Philip. Simțînd că nu e momentul s-o apuce pândăliile, Lola rîse și ea, dar serios vorbind, își spuse, era prea de tot. Nu era obișnuită să fie tratată în felul ăsta. De data asta, numai de data asta, o să lase lucrurile cum erau. Plănuia, firește, să discute despre asta cu Philip, însă își impuse o oarecare prudență. În general, nu era o idee prea bună să te plîngi de prietenii unui bărbat de față cu el. Riscai să-i rănești sentimentele și după aceea avea să te asocieze cu o senzație negativă.

Între timp, își propuse să găsească o cale pentru a fi luată ceva mai în serios. Nici un bărbat nu-și dorea o femeie pe care alții o consideră prostituată - o axiomă în lumina căreia vizita la bibliotecă nu mai părea atât de inutilă.

Totuși, când se întoarse, Philip o găsi pe Lola în pat, aparent cufundată în somn. Intră în birou și scrisese la iuteală cinci pagini. Din cealaltă cameră, auzea sforăitul ei discret. E atât de naturală, își spuse. Parcurgînd paginile, excelente de altfel, hotărî că Lola era talismanul lui norocos.

Apartamentul soților Rice prindea încet-încet contur. Sufrageria, odată goală, cuprîndea acum o masă de epocă bogat împodobită, cu șase scaune stil Queen Anne, pe care Billy le procurase, în mod misterios, din depozitul unui prieten, aflat undeva în Upper East Side. Masa era luată cu împrumut pînă se găsea una adecvată (adică mai mare) ; între timp era înțesată cu cărți de design interior și cu mostre colorate de materiale textile și de vopsea, plus printuri de pe internet cu diverse obiecte de mobilier. Annalisa se uită la masă și zîmbi, amintindu-și ce-i spusese Billy în urmă cu cîteva săptămîni.

— Draga mea, o muștrase el când adusese în discuție faptul că intenționa ca, în viitor, să revină la meseria de avocat, cum crezi că vei putea duce două slujbe deodată?

Pardon ?

— Ai deja o slujbă, îi explică Billy. De-acum înainte viața cu soțul tău va fi slujba ta. Ba nu, e mai mult de atât, se corectă el. E o carieră. Soțul tău face bani, iar tu creezi viața. Și nu va fi ușor. Te vei trezi în fiecare dimineață și vei face exerciții, nu doar ca să arăți bine, ci și ca să dobîndești rezistență. Majoritatea doamnelor preferă yoga. Apoi te vei îmbrăca, îți vei aranja programul și vei trimite e-mailuri. În cursul dimineții vei participa la o

2
0
0

ședință a unei

2
0
1

organizații de caritate sau te vei întâlni cu un dealer de artă sau vei vizita un studio. Vei lua prinzul, apoi vor urma întâlnirile cu decoratorii, furnizorii și stilștii ; îți vei vopsi părul de două ori pe lună și-l vei coafa de trei ori pe săptămână. Vei merge în tururi particulare prin muzee și vei citi, sper, trei ziare pe zi: *The New York Times*, *The New York Post* și *The Wall Street Journal*. La Finalul zilei, te vei pregăti să petreci seara în oraș, ceea ce s-ar putea să includă două-trei cocteiluri și o serată. Unele din evenimentele astea vor fi petreceri de caritate elegante, unde va trebui să porți rochiile de gală, nicidecum aceleași. Va trebui să-ți aranjezi părul și să te machiezi. De asemenea, vei planifica vacanțe și ieșiri în weekend. S-ar putea să cumperi o casă la țară, pe care va trebui s-o decorezi și s-o organizezi tot tu. Vei cunoaște oameni importanți, pe care îi vei curta într-o manieră totodată subtilă și nerușinată. Iar apoi, draga mea, vor veni și copiii. Deci, conchise Billy, să ne apucăm de treabă.

Și au fost ocupați întruna de-atunci. Erau atâtea detalii de aranjat: gresia din baie, decorată de mină în Carolina de Sud, care să se asorteze cu podelele din marmură (apartamentul era dotat cu cinci băi, fiecare cu propria tematică), covoarele, ferestrele, chiar și minerele ușilor. Annalisa își petrecea zilele mai mult în zonele cu magazine de mobilă din East și West Twenties, dar mai erau și numeroasele magazine de antichități de pe Madison Avenue care se cereau explorate ; la fel și casele de licitații. În plus, mai avea pe cap și renovările propriu-zise. Una după alta, camerele erau demolate, recablate, retencuite și reasamblate. În prima lună, Annalisa și Paul mutaseră de colo-colo o saltea gonflabilă, pentru a se feri din calea constructorilor. Din fericire, acum măcar dormitorul principal era finisat, iar ea, după cum se exprimase Billy, „începea să adune o mică garderobă”.

Interfonul bîzîi exact la prînz.

— Un bărbat dorește să vă vadă, o anunță Fritz de jos.

— Ce bărbat? Întrebă Annalisa, dar Fritz închisese.

Interfonul era în bucătărie, la primul nivel al apartamentului. Annalisa străbătu în fugă livingul aproape gol și urcă scările spre dormitor, unde se grăbi să se îmbrace.

— Maria ? o strigă ea pe menajeră, scoțînd capul pe ușă, căci o auzise pe femeie făcîndu-și de lucru în dormitoarele din spate.

— Da, doamnă Rice? zise Maria ieșind în hol.

Maria venise prin intermediul unei agentii. Gătea, făcea curat, mergea la cumpărături, ba chiar, chipurile, îl plimba și cîinele, dacă aveai așa ceva, dar Annalisa nu se simțise în largul ei să-i ceară prea multe, fiindcă nu era obișnuită să aibă o menajeră permanentă.

— Vine cineva, o anunță ea. Cred că e Billy Litchfield. Vrei să răspunzi tu la ușă?

Se întoarse în dormitor și intră în garderoba spațioasă. Începuturile garderobei nu se refereau la spațiul în sine, ci la conținut. Din ce-i spunea Billy, urma să adune o gamă largă de pantofi, genți, curele, blugi, cămăși albe, costume pentru prinzuri, rochiile de cocktail, rochiile de gală, haine de vacanță pentru munte și mare, dar și echipament pentru orice sport ar fi putut fi solicitată să practice: golf, tenis, echi-tație, parasailing, cățărări, navigație pe riuri repezi și chiar hochei. Vrînd s-o ajute să-și pună la punct colecția, Billy angajase un designer celebru, pe nume Norme Norton, care urma să aleagă ținute și să i le aducă acasă. Norine era ocupată pînă peste cap și n-a reușit să programeze o primă întîlnire vreme de două săptămîni, dar Billy era încîntat.

— Norine e asemenea celor mai buni chirurghi plasticieni. Durează șase lui ca să obții o întîlnire cu ea — și asta numai pentru o consultație.

Între timp una dintre cele șase asistente ale lui Norine își asumase misiunea de-a o îmbrăca pe Annalisa, pe o etajeră mai joasă fiind înșirate mai

multe cutii de pantofi, de care erau sprijinite fotografiile pantofilor dinăuntru. Annalisa alege o pereche de pantofi negri, cu toc de zece centimetri. Ura să poarte tocuri înalte în timpul zilei, dar Billy susținuse că e neapărat necesar.

— Oamenii așteaptă s-o vadă pe Annalisa Rice, nu trebuie să-i dezamăgești!

— Dar cine e Annalisa Rice ? întrebuse ea în glumă.

— Asta, draga mea, vom descoperi împreună. Nu-i distractiv ?

Vizitatorul nu era însă Billy Litchfield, ci individul care se ocupa de acvariul lui Paul. Annalisa îl conduse la etaj, în sala de bal, și aruncă plină de regrete o privire spre tavan, pictat cu fantastica imagine italiană a raiului: norișori pufoși într-un halou trandafirii, pe care se așezau heruvimi bucălați. Uneori, când avea o clipă liberă, Annalisa venea aici ca să mai respire, întinsă pe podea într-o rază de soare, perfect fericită și mulțumită, dar Paul decretase că sala de bal e spațiul lui personal și plănuia s-o transforme într-un „centru de comandă”, de unde, îl necăjea ea, putea să cucerească lumea. Ferestrelor franțuzești urmau să li se schimbe geamurile, astfel încât să devină complet opace la apăsarea unui buton – o metodă de-a împiedica orice încercare de a fotografia încăperea sau acțiunile ocupanților acesteia prin intermediul unui aparat cu focalizare din elicopter –, în timp ce deasupra șemineului se instala un ecran tridimensional. Pe acoperiș, o antenă specială buia telefoanele mobile și transmisiile de satelit. De asemenea, urma să fie instalat un acvariu ultimul răcnet, de șase metri lungime și doi metri lățime, care îi permitea lui Paul să-și satisfacă cea mai nouă pasiune – colecționarea peștilor exotici și foarte scumpi. Era mare păcat să distrugă încăperea, însă Paul nici nu voia să audă de argumente contrare.

— Poți să faci tot ce dorești cu restul apartamentului. Dar camera asta e a mea.

Tipul cu acvარიile se apucă de măsurat, punind întrebări despre voltaj și despre posibila construcție a unei podele de susținere, care să preia o parte din greutatea acvariului. Annalisa se strădui să răspundă, dar renunță curînd și fugi la primul nivel.

Între timp sosise Billy Litchfield și peste cinci minute stăteau amîndoi pe bancheta din spate a unei mașini noi-nouțe, îndreptîndu-se spre centru.

— Ți-am pregătit o surpriză bine-venită, draga mea, o anunță Billy. După atîta mobilă, mi-am zis că poate vrei o pauză. Astăzi plecăm la vînațoare de artă. Mi-a venit o idee genială azi-noapte. Pentru tine, zise inspirînd adînc, recomand arta feministă.

— Înțeleg.

— Ești feministă ?

— Firește, spuse Annalisa.

— Oricum ar fi, nu contează. De pildă, mă îndoiesc că te pasionează cubismul. Dar gîndește-te numai cît valorează arta cubistă în zilele noastre! Nu-ți poți permite.

— Paul își permite.

— Nici chiar el nu-și permite. E numai pentru multimiliardari, iar tu și Paul mai aveți încă de lucru pînă să intrați în categoria asta. Oricum, arta cubistă nici măcar nu e șic. Nu pentru un cuplu tînăr. Artă feministă însă – ei da, asta e viitorul. E în ascensiune și majoritatea operelor cu adevărat importante sînt încă disponibile. Astăzi o să ne uităm puțin la o fotografie. Un autopoortret al artistei alăp- tîndu-și copilul. Foarte valoroasă prin elementul de șoc. Și prin culorile izbitoare. În plus, nu există nici o listă de așteptare.

— Credeam că e bine să existe o listă de așteptare, zise Annalisa precaută.

— Lista e o idee excelentă, mai ales dacă e extrem de dificil să fii inclus pe ea. Și trebuie să plătești cash pentru un tablou pe care nu l-ai văzut niciodată. Dar ajungem noi și la asta cu timpul. Deocamdată ne trebuie una sau două piese

extrem de spectaculoase care să crească în valoare.
— Billy, tu cu ce te alegi din toate
astea ? întrebă Annalisa.

— Cu plăcerea, răspunse el. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, draga mea, zise uitându-se la ea și bătînd-o ușurel pe mînă. Sint un estet. Dacă mi-aș putea petrece restul zilelor privind opere de artă, aș fi un om fericit. Fiecare obiect de artă e unic, creat de o persoană anume, de o minte anume, izvorăște dintr-un punct de vedere. Presupun că, în lumea asta tehnologizată, îmi găsesc consolarea în artă.

— Nu la asta mă refer. Cum ești plătit ?

Billy zîmbi și spuse:
— Știi doar că nu discut despre finanțele personale.

Annalisa încuviință. Încercase de mai multe ori să deschidă subiectul, însă de fiecare dată Billy se eschivase.

— Trebuie să știi, Billy. Altfel nu cred că e corect să-ți petreci atît de mult timp cu mine. Oamenii ar trebui să plătească pentru munca lor.

— În tranzacțiile cu obiecte de artă iau un comision de două procente. De la dealer, răspunse Billy stringînd din buze.

Annalisa răsufă ușurată. Uneori Billy pomenea de cîte o tranzacție de un milion de dolari în care era și el implicat și, făcînd șocoteliile, rezulta că încasa douăzeci de mii de dolari comision.

— Înseamnă că probabil ești bogat, Billy, zise ea pe jumătate în glumă.

— Draga mea, abia dacă îmi permit să locuiesc în Manhattan.

În galeria de artă, Billy se trase un pas înapoi și, încrucișîndu-și brațele, dădu din cap în fața fotografiei, parcă aprobind ce vedea.

— E foarte modernă, însă compoziția e una clasică: mama și copilul, zise el.

Fotografia valora o sută de mii de dolari. Împunsă de sentimentul acut de vinovăție care plana mereu undeva, aproape de suprafață, din pricina norocului de-a fi bogată, Annalisa o

cumpără. Plăti cu un MasterCard, despre care Billy spunea că e folosit de toți cei care cumpără obiecte valoroase, primind în schimb kilometri bonus la diverse linii aeriene. Nu că persoanele respective ar fi avut nevoie de kilometri grațiuți de zbor, fiindcă majoritatea se deplasau cu avioane private. Totuși, părăsind galeria cu fotografia protejată de un plastic cu bule pe bancheta din spate, Annalisa își aminti că două mii de dolari intrau în buzunarul lui Billy. Măcar atât putea face pentru el.

Lola stătea la tejgheaua lungă din vitrina de la Starbucks, citind un articol pe care îl printase de pe internet. Până la urmă nu-și putuse lua inima în dinți să meargă la bibliotecă. După cum bănuise, ar fi fost oricum o pierdere de vreme, deoarece existau o grămadă de informații online. Lola își aranjă mai bine ochelarii și se pregăti să citească. În drum spre Starbucks își cumpărase niște rame negre, ca să pară mai serioasă. Aparent, trucul funcționa. În timp ce citea despre obsesia reginei Maria Tudor pentru catolicism, un tinăr cu înfățișare studioasă se așeză alături și deschise un laptop, întorcând tot timpul capul ca să se holbeze la ea. Lola își dădu toată silința să-l ignore, neridicînd privirile din foi și prefăcîndu-se absorbită de text. Din cîte înțelegea ea, Maria Tudor, descrisă ca o ființă „bolnăvicioasă și frivă”, epitate interpretate de Lola ca fiind semne de anorexie, era un soi de amatoare de modă din secolul XVI, care nu apărea niciodată în public fără să fie împodobită cu bijuterii de multe milioane de dolari, în scopul de-a aminti maselor de puterea și bogăția Bisericii Catolice. Lola ridică privirile de pe pagină și observă că junele șoarece de bibliotecă se holba la ea. Plecă iarăși ochii și, cînd îi ridică din nou, individul tot se mai holba. Avea un păr blond roșcat și pistru, dar se dovedi mai chipeș decît îi păruse prima oară. În sfîrșit

deschise și gura.

— Știți că sînt bărbătești ? o întrebă.
— Ce ? replică Lîța aruncîndu-i o
căutătură furioasă, care ar fi trebuit să-l alunge.

Șoarecele de bibliotecă nu se intimidă.
— Ochelarii. Sînt bărbătești. Dar sînt
adevărați barem ?

— Sigur că da.
— Adică sînt luați pe o rețetă
adevărată ? întrebă el dînd ochii peste cap. Sau sînt
doar de paradă ?

— Nu e treaba dumitale, ripostă Lola,
adăugînd, pentru a-și sublinia cuvintele, un
amenințător: Dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Toate fetele poartă ochelari în ziua
de azi, continuă tînărul netulburat. Și știți că sînt
falși. Cîte fete de douăzeci și doi de ani au nevoie de
ochelari ? Ochelarii sînt pentru oamenii în vîrstă.
Ăsta e încă unul din falsurile pe care le folosesc
fetele.

— Și ? zise ea lăsîndu-se în scaun.
— Și mă întrebam dacă ești cumva
una dintre fetele care umblă cu falsuri. După cum
arăți, asta parî a fi. Dar poate că mă înșel.

— De ce ți-ar păsa ?
— Cred că ești drăguță, zise el
sarcastic. Ce-ai zice să-mi dai numele, ca să-ți las
un mesaj pe Facebook ?

Lola îi aruncă un zîmbet rece, superior.
— Am deja un iubit, mersi.
— Dar cine a zis că vreau să fiu iubitul
tău ? Doamne, fetele din New York sînt atît de
arogante !

— Ești jalnic.
— Mda ? Mai bine uită-te la tine: porți
haine de firmă la Starbucks, ai părul coafat și te-ai
dat cu spray bronzant. De la City Sun probabil. Doar
ei fac nuanța asta de bronz.

Lola se miră de unde cunoștea puștiul ăsta subti-
litățile spray-urilor bronzante.

— Atunci uită-te și la tine, îi atrase ea atenția pe tonul cel mai condescendent de care era capabilă. Porți pantaloni ecosez.

— Sint *vintage*. E altceva.

Lola își adună materialele și se ridică.

— Gata, pleci? se miră puștiul. Așa repede?

Se ridică la rindul lui, scotocindu-se în buzunarul de la spate al pantalonilor săi hidoși. Nu erau nici măcar ecosez Burberry, își zise Lola, o alegere pe care era dispusă s-o scuze. Tinărul îi întinse o carte de vizită, pe care scria THAYER CORE. În colțul din dreapta era un număr de telefon care începea cu 212.

— Acum, că-mi știi numele, mi-l spui și tu pe-al tău?

— De ce-aș face asta ? întrebă ea.

— În New York se merge la noroc. Iar eu sînt jokerul norocos.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, James Gooch se afla în biroul editorului său.

— În ziua de azi o carte e ca un film, îi zicea Redmon Richardly fluturînd din mină a lehamite. Atragi cît mai multă publicitate, ai o primă săptămîna mină fantastică și apoi te prăbușești vertiginos. Nu mai există atracția constantă de pe vremuri. Publicul vrea ceva nou în fiecare săptămîină. Și să nu uităm de marile corporații. Lor nu le pasă decît de profit, își îndeamnă editorii să lanseze produse noi pe piață. Asta le dă senzația că angajații lor sînt ocupați. E ceva odios: corporațiile controlează spiritul creator. E ceva mai rău decît propaganda guvernamentală.

— Mda, îl aprobă James.

Se uită de jur împrejur prin biroul lui Redmon și se în tristă. Vechiul birou era într-o casă din West Village, plină cu manuscrise, cărți și covoare orientale tocite, pe care Redmon le luase din casa bunicii lui din Sud. Exista și o canapea galbenă veche, unde te așezai cît îl așteptai pe Redmon, răsfoind niște

2

1

0

reviste sau uitându-te la fețele drăguțe care intrau și ieșeau. Pe atunci Redmon era considerat unul dintre titani. Publica tinere talente și opere de ficțiune inovatoare, scriitorii lui fiind pe cale să devină giganți ai literaturii. O vreme i-a convins pe oameni să creadă în misiunea editurilor – cam până prin 1998, socoti James, adică anul în care internetul a început să preia conducerea.

James privi pe lângă Redmon, prin fereastra transparentă. La orizont se zărea fluviul Hudson, dar priveliștea oferea doar o slabă consolă pentru interiorul rece și impersonal.

— Ce scoatem noi acum e un produs de divertisment, continuă Redmon, care nu-și pierduse darul de-a ține predici despre nimic, observă James, o constantă în care găsi oarecare consolă. Oakland e un exemplu tipic. Nu mai e la fel de bun, dar asta nu contează. Încă mai vinde cărți - nu prea multe, chiar și pentru nivelul lui. Dar cu toți e aceeași poveste. Nu mai există artă, strigă Redmon zâmbind și brațele în sus. Operele de ficțiune erau considerate altădată o formă de artă. Dar s-a zis cu asta. Nu mai contează că sînt bune sau nu. Publicul e interesat numai de subiect. „Despre ce e vorba?”, întreabă lumea. „Contează?” spun eu. Despre viață. Toate cărțile mari au un singur subiect - viața.” Dar oamenii nu mai înțeleg chestia asta. Țin morțiș să aflu subiectul. Dacă e vorba despre pantofi sau copii răpiți, atunci citesc. Noi, însă, James, noi nu facem asta. N-am putea nici dacă ne-am propune.

— Firește că n-am putea, aprobă James.

— Sigur că nu. Dar ce vreau eu să zic e că... Ei bipe, ai scris o carte minunată, James, un roman în toată puterea cuvîntului, dar n-aș vrea să fii dezamăgit. O să ajungem imediat pe listă, sper. Dar n-aș putea să spun cît timp vom rămîne acolo...

— Pentru mine nu contează, răspunse

2
1
1

James. N-am scris cartea ca să vînd cît mai multe exemplare. Am scris-o fiindcă e o poveste pe care trebuia neapărat s-o spun. (Și n-o să mă corupă cinismul lui Redmon, se gîndi el.) Eu încă mai am încredere în cititori. Ei știu ce e valoros și ce nu. Cu siguranță vor cumpăra ce e valoros, adăugă el cu încăpăținare.

— Nu vreau să suferi o dezamăgire cruntă.

— Am patruzeci și opt de ani. Sînt pradă dezamăgirilor crunte de patruzeci de ani.

— Iată și o veste bună. Foarte bună. Agentul tău și cu mine am convenit să ți-o dau eu. Îți pot oferi un avans de un milion de dolari pentru următoarea carte. Corporațiile sînt și rele, și bune. Au o grămadă de bani, iar eu intenționez să-i cheltuiesc.

James era atît de zguduit că nu mai putea să se miște. Nu-l înșela auzul?

Vei primi un al treilea milion la semnarea contractului, continuă Redmon de parcă avansurile de un milion erau la ordinea zilei. Cu asta și cu banii pe care-i vom scoate din plasamentul pe iStores, sînt de părere că ai tot dreptul să te aștepți la un an bun.

— Minunat, zise James, încă neștiind cum să reacționeze – să sară de pe scaun și să topăie?

Redmon, în schimb, era foarte calm.

— Ce vei face cu banii ?

— Îi pun deoparte. Pentru facultatea lui Sam.

— Mda, asta o să înghită aproape tot, se arătă de acord Redmon. Șase-șapte sute de mii de dolari - cît mai costă în zilele noastre? După ce plătești taxele... Doamne. Și tipii ăia de pe Wall Street cumpără tablouri de Picasso de cincizeci de milioane. Presupun că asta e noua ordine mondială, zise ridicînd mîinile ca pentru a respinge o asemenea realitate.

2

1

2

— Presupun că da, încuviință James.
Dar există alternativa visului de adolescent: să cumperi o mică ambarcațiune în Caraibe și să te faci nevăzut cîțiva ani.

— Nu și pentru mine. M-aș plictisi în două zile. Abia suport concediile. Mie îmi plac orașele mari.

— Da, zise James uitîndu-se la Redmon. Ce noroc e să știi ce vrei în viață. Redmon a fost întotdeauna mulțumit de sine, își spuse. Pe cînd el, James, habar n-avea ce voia.

— Tte conduc, se oferi Redmon. Ridicîndu-se, se strîmbă și duse mîna la falcă. Dinte nenorocit. Probabil că e nevoie de o nouă obturație de canal. Cum stai cu dinții? E lucru mare să îmbătrînești. E la fel de greu pe cît se zvoneste.

Ieșind din birou, se pomeniră într-un labirint de compartimente.

— Însă există și avantaje, continuă el, revenindu-i încrederea de nezdruncinat. De exemplu, acum știm tot. Am trecut prin tot ce se putea. Știm că nimic nu e nou sub soare. Ai observat? Singurul lucru care se mai schimbă e tehnologia.

— Doar că noi nu pricepem nimic din tehnologia asta.

— Rahat, nu-s decît niște butoane. Trebuie numai să știi pe care să apeși.

— Ca butonul de panică pe care-l apeși ca să arunci lumea în aer.

— Dar n-a fost scos din uz ? De ce nu putem să mai avem un război rece? E mult mai rezonabil decît unul adevărat, zise apăsînd pe butonul liftului.

— Omenirea merge înapoi, spuse James urcîndu-se în lift.

— Salută-ți familia din partea mea, îi strigă Redmon pe un ton sincer în timp ce ușile se închideau.

Rugămintea lui Redmon i se păru de-a dreptul

extraordinară. Chestiunile familiale n-ar fi intrat în sfera lui de preocupări cu zece ani în urmă, cînd se culca în fiecare noapte cu cîte o femeie din lumea editorială sau cînd bea și priza cocaină pînă-n zori. Vreme de ani buni, părerea unanimă fusese că lui Redmon i se va întîmpla ceva rău – părea să merite asta, deși nimeni nu putea preciza natura acestui rău – dezintoxicare poate? Sau vreun accident mortal? Dar nu i se întîmplase niciodată nici o nenorocire. De fapt, se integrase perfect în rolul de soț, tată și corporatist cu agilitatea unui schior. James nu-l înțelesese niciodată, dar se glîndi că Redmon, în loc să fie o sursă de consternare, trebuia privit ca o sursă de inspirație. Dacă Redmon reușise să se schimbe, el de ce n-ar fi putut?

Acum am bani, își spuse James, realitatea izbîndu-l în același timp cu aerul proaspăt de septembrie. Măcar în anul acela New Yorkul părea să se bucure de o toamnă adevărată. Întîmplările banale deveniseră o plăcere și o ușurare pentru el, amintindu-i că, din anumite puncte de vedere, viața ar fi putut continua ca înainte.

Dar faptul că avea bani era oare o garanție? Trecînd pe lîngă magazinele înșiruite pe 5th Avenue, cu produsele lor expuse în vitrine maiestruoase de sticlă, precum în visul cumpărătorului din clasa de mijloc, își reaminti că banii nu erau chiar atît de mulți. Nu destui ca să-și permită să cumpere o garsonieră minusculă în metropola asta scumpă. Dar erau. Măcar pe moment încetase să mai fie un ratat.

La intersecția cu 16th Street, trecu pe lîngă Paul Smith și, din obișnuință, se opri o clipă și se uită în vitrine. Magazinul de îmbrăcăminte Paul Smith reprezenta un simbol al statutului social, alegerea oricărui bărbat sofisticat din zona urbană centrală. Mindy îi cumpărase cu ani în urmă o cămașă Paul Smith de Crăciun, cînd se simțea mîndră de el și hotărîse, se pare, că merita cheltuiala. Uitîndu-se lung la o pereche de pantaloni din catifea, îi trecu prin minte că, pentru prima dată în viață, își per-

mitea orice obiect vestimentar din magazin. Noua senzație îi dădu curaj, așa că intră.

Aproape în același timp, îi sună telefonul. Era Mindy.

— Ce faci ? îl cheștionă ea.

— Sint la cumpărături.

— Tu? La cumpărături? zise Mindy cu o falsă uimire în glas, amestecată cu o vagă undă de dispreț. Și ce cumperi?

— Sint la Paul Smith.

— Sper că n-ai de gînd să cumperi într-adevăr ceva, nu?

— Ba s-ar putea.

— Mai bine te abții. E mult prea costisitor.

Pe James îl bătuse gîndul să-și sune nevasta imediat ce aflase de avans, dar își dădu seama surprins că voia să păstreze vestea numai pentru el.

— Cînd vîi acasă?

— Cîrînd.

— Cum a mers ? Întîlnirea cu Redmon.

— Minunat, răspunse James și închise.

Clătîină din cap. Atît el, cît și Mindy aveau o abordare demodată, puritană vizavi de bani. Se purtau de parcă s-ar fi aflat tot timpul în pragul falimentului, de parcă fiecare sfanț ar fi trebuit chivernisit. Sentimentele față de bani sint moștenite genetic. Dacă părinții tăi sint îngrijorați în privința banilor, așa vei fi și tu. Mindy provenea dintr-o familie din New England, unde risipa era considerată de prost gust. Iar el se trăgea dintr-o familie de imigranți, în care banii erau cheltuiți pe mîncare și educație. Supraviețuiseră în New York fiindcă puseseră bani deoparte și nu-și întemeiaseră respectul personal pe imaginea exterioară. Dar poate că nu asta era soluția. Fiindcă, își zise James, nici el, nici Mindy nu păreau a avea vreun strop de respect personal.

James se uită prin magazin și, îndreptîndu-se către un stativ cu sacouri, pipăi un pardesiou din cașmir fin. Nu știa cum e să ai bani. Lipsa lor îl

ținuse legat de fusta lui Mindy. Știa bine asta, o știa de ani de zile, dar negase realitatea, îi găsisse justificări, se rușinase de ea, însă cel mai rușinos era că nu fusese niciodată dispus s-o schimbe. Asta fiindcă, își zisese, credea în puritatea demersului său literar, își sacrificase voluntar bărbăția pentru acest ideal înălțător. Se consolase cu faptul că se străduia cît putea.

Însă acum avea bani! Se uită în jur, trăgînd în piept parfumul masculin de piele și colonie. Cu pereții săi lambrisati, magazinul semăna cu un decor de teatru – un adevărat corn al abundenței pentru cineva cu gust, rafinament și stil. Privind eticheta cu prețul de trei mii de dolari a hainei din cașmir, îl coplesîi ironia faptului că trebuia să cheltuiască o grămadă de bani ca să se încălzească.

Într-un gest de sfidare, scoase pardesiul de pe umeras și se duse cu el la cabina de probă. Își dădu jos haina sa – rezonabilă, din lină bleumarin, rum părătă în urmă cu cinci ani la o reducere la Bameys și-și privi trupul. Beneficia de avantajul înălțimii, dar tot arăta ca o înclăceală de mădule cu burta. Picioarele erau încă zdravene, dar fundul se aplatiase, iar pectoralii erau căzuți („sîni masculini” era termenul actual). Însă toate astea puteau fi ascunse cu niște haine potrivite. Își strecură brațele în mîneci și încheie nasturii. Se transformase într-o persoană în a cărei viață se petrecea ceva important.

Leși din cabină și dădu nas în nas cu Philip Oakland. Încrederea lui James se risipi ca un fum. Nu era locul lui în magazinul ăsta, se gîndi cuprins de panică. Chiar și un magazin aparținea unei anumite caste, iar el nu făcea parte din casta asta. Philip Oakland va simți cu siguranță asta. James îl vedea adesea pe Philip în holul clădirii sau pe străzile dimprejur. Philip nu-l saluta niciodată, dar poate că situația va fi alta în magazinul ăsta, acum că purta o haină dintr-acelea din care poate avea și Philip. Într-adevăr, Philip Oakland ridică ochii de la un teanc de pulovere și i se adresă de parcă ar fi fost vechi prieteni:

— Salut.

— Salut, răspunse James.

Poate că totul s-ar fi oprit aici, dacă n-ar fi fost tinăra incântătoare care îl însoțea pe Philip și pe care James o mai zărise prin clădire, intrînd și ieșind la ore ciudate din zi. Se întrebuse de fiecare dată cine era și ce căuta în 5th Avenue nr. 1, însă acum totul părea logic: era iubita lui Philip.

Tinăra i se adresă, uimindu-l pe James.

— Vă stă bine, îi zise.

— Serios? întrebă holbindu-se la ea.

Emana acel aer de încredere nezdruincinată pe care îl au doar fetele frumoase.

— Mă pricep foarte bine la haine, afirmă ea cu îndrăzneală. Prietenii îmi spun mereu că ar fi trebuit să ajung designer.

— Lola, te rog, interveni Philip.

— Dar e adevărat, replică Lola întorcîndu-se spre el. Arăți mult mai bine de cînd te ajut să-ți alegi garderoba.

Philip ridică din umeri și dădu ochii peste cap în direcția lui James, ca pentru a spune: „Femeile astea”. James profită de ocazie și se prezentă.

— V-am mai văzut și înainte, zise Lola.

— Da, locuiesc tot în 5th Avenue nr. 1.

Sînt scriitor.

— Toți locatarii din 5th Avenue sînt scriitori, remarcă ea cu aroganță, stîmînd rîsul lui James.

— Ar trebui să plecăm, spuse Philip.

— Dar n-am cumpărat nimic, protestă fata.

— Observi exprimarea la plural ? îl întrebă Philip pe James. De ce sînt cumpărăturile în compania femeilor un sport de echipă?

— Nu știu, răspunse James.

Îi aruncă o privire Lolei, întrebîndu-se cum puteai pune mîna pe o femeie ca asta. Avea tupeu, îi plăcuse felul în care îl înfruntase pe marele Philip

Oakland și se întreabă cum s-o fi simțit acesta.

— Bărbații nu știu niciodată ce să cumpere de capul lor, replică Lola. Mama l-a lăsat pe tata să meargă singur la cumpărături doar o dată, iar el s-a întors cu un pulover din acrilic în dunși. „Gata, pîn-aici!”, a zis ea. Ce scrieți ? Îl întreabă pe James, nelăsînd să-i scape nimic.

— Romane. O să-mi apară o carte în februarie.

Era teribil de mulțumit că se ivise ocazia să furnizeze această informație de față cu Philip. Na, că ți-am făcut-o, își zise.

— Avem același editor, spuse Philip, poate dîndu-și seama în sfîrșit cine era James. În cîte exemplare se tipărește ?

— Nu știu, însă două sute de mii vor merge către iStore chiar în prima săptămînă.

— Interesant, spuse Philip vizibil deranjat.

— Este. Din cîte înțelege, acesta e viitorul editurilor.

Lola părea brusc plictisită.

— Dacă nu cumpărăm nimic de-aici, am pulon, te rog, să mergem la Prada ?

— Sigur, îi răspunse. Ne mai vedem, îi salută el pe James.

— Da, răspunse acesta.

În drum spre ieșire, Lola se întoarse către James.

— Vă sfătuiesc să cumpărați pardesiul.

Vă vine grozav.

— Așa voi face, o asigură el.

Plăti haina și, în timp ce vînzătorul o puneă într-o pungă de cumpărături, James avu un moment de inspirație.

— Nu vă deranjați, o s-o îmbrac chiar acum.

În după-amiaza aceea Norine Norton sosi în apartamentul Annalisei pentru a treia programare. În prezența lui Norine, cu extensiile ei de păr și subtilele operații estetice, cu aparentele cunoștințe enciclopedice despre ultima modă în materie de genți, pantofi, designeri, ghicitori în cărți, antrenori personali și proceduri cosmetice, Annalisa nu se simțea deloc în largul ei. Aflase încă de la prima programare că porecla lui Norine era „lepusul energetic”, o energie care, bănuia ea, se putea datoră consumului de droguri. Norine nu se oprea niciodată din vorbit. Oricât de des s-ar fi străduit Annalisa să-și reamintească faptul că Norine era o femeie, o ființă umană, aceasta reușea s-o convingă mereu de contrariul.

— Am ceva care o să-ți placă la nebunie, zise Norine pocnind din degete și arătând spre asistenta ei, Julee. Lameul auriu, te rog.

— Costumul de golf? întrebă Julee.

— Era o tină fragilă, cu păr blond ondulat și ochi temători ca de iepure.

— Da, răspunse Norine cu o falsă răbdare.

În schimburile de replici cu asistenta, Norine părea veșnic în pragul unei crize de nervi. Dar odată întoarsă către Annalisa, se transforma într-o negustoreasă amabilă care își prezintă marfa unei înalte doamne.

Julee ridică un umerăș din plastic transparent, de care atârna un top auriu minuscul și o fustiță mini asortată. Annalisa se uită consternată la costum.

— Nu cred că lui Paul îi va plăcea.

— Ascultă, scumpo, începu Norine, așezându-se pe marginea patului cu baldachin din mătase plisată care tocmai sosise din Franța și bătând ușurel cu palma locul de alături. Trebuie să stăm puțin de vorbă.

— Da?

I În engleza, Energizer Bunny - mascota bateriilor Energizer în America de Nord (n.r.).

Annalisa nu voia să stea lângă Norine, nu avea nici chef să-i asculte predicile. Până atunci făcuse eforturi uriașe să le tolereze, dar astăzi nu era dispusă. Se uită de la Norine la Julee, care rămăsese nemișcată, ținând umerasul ca un personaj dintr-un joc televizat. Probabil că-i obosise brațul. Annalisei i se făcu milă.

— Bine, zise și intră în baie ca să-l probeze.

— Ești atât de timidă, strigă Norine după ea.

— Ce? întrebă Annalisa, ițindu-și capul pe ușă.

— Ești atât de timidă. Te schimbi în baie. Ar trebui să te schimbi aici, ca să te pot ajuta. N-ai nimic din ce n-am mai văzut.

— Așa e, răspunse Annalisa și închise ușa.

Se întoarse să se privească în oglindă și se strimbă. Cum dracu' se băgase în chestia asta ? La început i se păruse o idee extrem de amuzantă să-și angajeze o stilistă personală. Billy spunea că toată lumea procedează așa, asta însemnând lumea cu bani sau cu un statut social care trebuia să iasă din casă și să fie fotografiată. Numai așa, pretindea Billy, poți obține cele mai bune ținute. Dar lucrurile scăpaseră deja de sub control. Norme o suna întruna sau îi trimitea e-mailuri cu atașamente înfățișând diversele ținute, accesorii și bijuterii pe care le fotografiase în timp ce se afla la cumpărături sau vizita saloanele de prezentare ale designerilor. Annalisa nici nu bănuise că există atât de multe colecții. Nu doar de primăvară sau de toamnă, de vară sau de Crăciun, dar și pentru mers în stațiune sau în croazieră. Fiecare anotimp necesita un anumit look, iar obținerea acestui look cerea o planificare la fel de riguroasă ca o lovitură de stat militară. Hainele trebuiau alese și comandate cu luni înainte, altfel se epuizau.

Annalisa ridică topul și fustița din lame pînă în dreptul bărbiei. Nu, își zise, lucrurile au mers prea

departe.

Dar poate că totul mersese prea departe. Cu toate că renovarea apartamentului progresase, Paul nu era mulțumit. Loteria pentru locul de parcare se ținuse și el pierduse. Iar fiindcă o nenorocire nu vine niciodată singură, primiseră o scrisoare de la Mindy Gooch, în care îi informa oficial că li se respinsese cererea de-a instala aparate de aer condiționat exterioare.

— Ne descurcăm și fără ele, îi spusese Annalisa, încercând să-l liniștească.

— Nu pot.

— Trebuie.

— E o conspirație, insistă el, aruncându-i o privire furioasă. E din pricină că noi avem bani și ei nu.

— Doamna Houghton avea și ea bani, zise Annalisa, luînd-o pe panta logică, și a locuit aici ani de zile fără nici o problemă.

— Era una de-a lor, replică Paul. Noi nu sîntem.

— Paul, zise ea pe un ton răbdător. Despre ce vorbești ?

— Acum cîștig bani serioși și am pretenția să fiu tratat cu respectul cuvenit.

— Credeam că cîștigi bani serioși acum șase luni, observă ea, încercînd să mai destindă atmosfera.

— Patruzeci de milioane nu înseamnă bani serioși. O sută de milioane, da.

Annalisa simți că ametește. Știa că Paul cîștiga o mulțime de bani și că plănuia să cîștige și mai mulți. Dar nu-și dăduse seama niciodată că planurile vor deveni realitate.

— E o nebunie, Paul, protestă ea.

Gîndul o revolta, dar o și incita, așa cum te incită vizionarea filmelor porno, deși nu vrei asta și te simți vinovat că s-a întîmplat. Poate că a avea prea mulți bani e la fel cu a face prea mult sex: depășești limita și totul se transformă în pornografie.

— Haide, Annalisa, deschide ușa!

2
2
1

Vreau să te vad, strigă Norme.

Și în asta exista ceva pornografic: în faptul de-a fi văzut, în nevoia neconținută de-a te arăta mereu undeva. Annalisa se simțea mai mult decât goală, se simțea de parcă cele mai intime părți îi fuseseră etalate în public, ca să le vadă toată lumea.

— Nu știu ce să zic, spuse ea, ieșind din baie.

Costumul de golf din lame auriu consta dintr-o fustă strânsă pe la mijlocul coapsei și un tricou asemănător unuia polo (cînd era mică, se purtau tricourile Lacoste; ea le zicea „tricouri crocodil”, o măturie a inocenței în materie de modă pe care o avusese în copilărie), prinse laolaltă cu o curea lată ce atîna lejer pe coapse.

— Ce-ar trebui să port pe sub asta ?

— Nimic, o lămură Norine.

— Nici chiloți ?

— Lenjerie intimă, te rog. Dacă ții neapărat, poți purta lenjerie din lame auriu. Sau poate din lame argintiu. Pentru contrast.

Paul n-ar accepta în veci una ca asta, i-o retează Annalisa ferm, sperînd să pună capăt discuției.

Norine îi prinse fața în palme, ținînd-o între degetele ei cu manichiură îngrijită și stringînd-o ca pe a unui copil. Clătină din cap, țuguindu-și buzele.

— Să nu mai spui niciodată, niciodată asta, zi. Ho cu o voce de copil. Nouă nu ne pasă de ce-i place sînu nu-i place lui Tati Paulie. Repetă după mine: „îmi voi alege singură hainele”.

— Îmi voi alege singură hainele, spuse Annalisa șovăind.

Gata, nu mai avea scăpare. Norine nu părea să priceapă un lucru: cînd Annalisa susținea că lui Paul nu i-ar plăcea un lucru, asta însemna de fapt că ei nu-i plăcea, dar că nu dorea s-o jignească.

— Foarte bine. Mă ocup de chestiile astea de multă - o, prea multă - vreme și știu sigur că bărbaților nu le pasă ce poartă nevestele lor, atîta timp cît ele sînt fericite. Și arată bine. Mai bine

decît nevestele altora.

— Şi dacă nu arată mai bine? Întrebă Annalisa, sătula de exerciţiu ăsta.

— De asta exist eu, răspuse Norine cu o încredere neclintită, apoi pocni din degete către asistentă. Poză, te rog.

Julee îşi potrivi mobilul şi-i făcu Annalisei o poză.

— Cum e ? se interesă Norine.

— E bună, răspuse Julee, evident terorizată.

— Îi întinse mobilul lui Norine, care examină atent micuţa imagine.

— E foarte bună, aprecie ea, arătîndu-i şi Annalisei.

— E ridicolă, zise aceasta.

— Mie mi se pare fantastică, o contrazise Norine.

— Îi înapoie telefonul lui Julee şi-şi încrucişă braţele, pregătindu-se pentru o nouă predică.

— Uite ce e, Annalisa, eşti bogată. Poţi face tot ce doreşti. Nu te plîdeşte nici un baubau după colţ ca să te pedepsească.

— Eu credeam că Dumnezeu ne pedepseşte, mormăi Annalisa.

— Dumnezeu? N-am mai auzit de aşa ceva. Spirituitatea e doar de paradă. Astrologia, da. Cărţile de tarot, da. Tablele de spiritism, Kundala, scientologia şi chiar reîncarnării, da. Dar un Dumnezeu real? Nu. N-ar fi deloc convenabil.

Stînd în biroul ei, Mindy scria: „De ce ne torturăm soţii? E o necesitate sau rezultatul inevitabil al senzaţiei noastre inerente de frustrare cauzată de sexul opus?”. Se lăsă în scaun şi privi propoziţiile cu satisfacţie. Blogul era un succes - în ultimele două luni primise 872 de e-mailuri, în care era feliicitată pentru curajul de-a aborda subiecte tabu, cum ar fi, dacă o femeie chiar mai are nevoie de soţ, după ce acesta i-a făcut copii. „Totul se reduce la întrebarea existenţială, scria Mindy. Ca femei, nouă nu ne este permis să punem întrebări existenţiale. Trebuie să

fim recunoscătoare pentru ce avem, iar dacă nu simțim, atunci devenim niște ratate. N-am putea oare să ne rupem puțin de fericirea impusă și să recunoaștem că, în ciuda a ceea ce avem, e perfect în regulă să resimțim un gol? Că e în regulă să simțim că lipsește ceva din viațile noastre și că viața însăși nu are substanță ? În loc să ne simțim vinovate, de ce nu putem să recunoaștem că e firesc?”

Aceeași analiză rece era aplicată bărbaților și 'relațiilor. Concluzia era că mariajul semăna cu democrația - deși imperfect, pentru femei era cel mai bun sistem. Mai bun, în tot cazul, decât prostituția.

Mindy reciti fraza de început a textului din săptămîna aceea și reflectă la ce voia să spună în continuare. Să scrii pe un blog e oarecum ca mersul la psiholog, își zise - te obligă să-ți analizezi adevăratele sentimente. E chiar mai bun decît un psiholog, deoarece poți să-ți examinezi sentimentele în fața unui public de cîteva mii, nu a unei singure persoane. În plus, știa din proprie experiență că persoana - psihologul - era de regulă pe jumătate adormită și voia bani. „Săptămîna asta mi-am dat seama că mi-am petrecut cel puțin treizeci de minute pe /,/ cîcîlindu-mi bărbatul. Și care e cîștigul ? Nu se observă nici o consecință.” Ridică ochii și o văzu pe asistentă stînd în fața biroului.

— Aveți cumva întîlnire cu un anume Paul Rice ? o întrebă aceasta, de parcă Paul Rice ar fi fost un obiect, nu o ființă umană.

Observînd surpriza de pe chipul lui Mindy, tînăra spuse:

— Așa credeam și eu. O să rog paza să-l conducă afară.

— Nu, zise Mindy, cam prea avîntat. Locuim în aceeași clădire. Trimite-l sus.

Își băgă picioarele la loc în pantofi și se ridică,

netezindu-și fusta și rearanjindu-și bluza, peste care purta o vestă de lână. Vestă nu era prea sexy și se întrebă dacă s-o scoată sau nu, dar n-ar fi fost oare un semn că s-a străduit prea mult? Apoi își dădu seama că era caraghioasă: Paul Rice n-avea de unde să știe că purtase vesta toată ziua. Așa că o scoase. Se așeză la loc și-și înfioie părul. Scotoci prin sertarul de sus al biroului, găsi un luciu de buze vechi și se dădu cu el.

Paul Rice își făcu apariția în prag. Era îmbrăcat într-un costum frumos croit și o cămașă albă impecabilă. Arăta foarte gătit, observă Mindy. Ca un european sofisticat, nu ca un matematician cu pete de cerneală pe degete. Dar matematicienii nu prea mai aveau pete de cerneală pe degete, doar lucrau la computer, ca toată lumea.

Mindy se ridică și se aplecă peste birou ca să-i strângă mîna.

— Bună, Paul. Ce surpriză! Ia loc, îl invită, ară-tînd cu mîna către un mic fotoliu din fața biroului.

— Nu am mult timp, începu Paul. Își etală ostentativ încheietura și-și privi ceasul, un Rolex mare din aur, de colecție. Mai exact șapte minute. Adică atît cît îi ia șoferului meu să dea un ocol zonei.

— Nu și la patru jumătate după-amiaza, îl contrazise Mindy. Cu traficul ăsta are noroc dacă scapă într-un sfert de oră.

Paul Rice se uita fix la ea, fără să spună o vorbă. Mindy începu să simtă un ușor entuziasm.

— Cu ce-ți pot fi de folos? Întrebă ea.
De cînd îl cunoscuse pe Paul la ședința consiliului, era din ce în ce mai convinsă că tipul n-o lăsa rece. Îl găsea foarte sexy. Lui Mindy îi plăcuseră întotdeauna bărbații geniali, iar despre Paul Rice umbla zvonul că ar fi un geniu. În plus, omul mai avea și o grămadă de bani. Bani! nu contau, dar bărbații care câștigau foarte mulți erau întotdeauna

interesanți.

— Am nevoie de aparatele alea de aer condiționat.

— Ei bine, Paul, zise Mindy pe un ton care, în urechile ei, suna a muștrulăială școlărească. Se lăsă în scaun, își încrucișă picioarele și se imagină în rolul doamnei Robinson. Zimbi și continuă: Credeam că am explicat cum stau lucrurile în scrisoare. Clădirea e monument istoric. Nu avem voie să-i schimbăm, cîtuși de puțin, aspectul exterior.

— Și de ce m-ar privi asta pe mine ?
întrebă Paul mijind ochii.

— Te privește, pentru că nu ai voie să instalezi aparate de aer condiționat exterioare. Nimeni nu are voie, preciză Mindy.

— Va trebui să se facă o excepție.

— Nu se poate. E ilegal.

— Am foarte multă aparatură digitală scumpă. Trebuie să mențin o temperatură constantă în apartament.

— Ce temperatură ? întrebă Mindy.

— Șaptesprezece grade.

— Aș vrea să te ajut, Paul, dar nu pot.

— De cîți bani ar fi nevoie ? întrebă el.

— Îmi sugerezi să iau mită ?

— Spune-i cum dorești. Am nevoie de aerul condiționat. Și de locul de parcare de pe Mews. Hai să ne ușurăm reciproc situația. Spune o sumă.

— Paul, aici nu e vorba de bani, zise Mindy încetșor.

— Întotdeauna e vorba de bani. Totul se reduce la cifre.

— În lumea ta, poate. Dar lucrurile stau altfel în 5th Avenue nr. 1, preciză ea pe un ton superior. E vorba despre conservarea unui monument istoric. Bani nu pot cumpăra asta.

Paul rămase impasibil.

— Am plătit douăzeci de milioane pe apartament. Prin urmare o să-mi aprobi cererea.

2

2

6

Se uită iarăși la ceas și se ridică.
— Ba nu, n-o s-o aprob, zise Mindy, ridicându-se și ea. ^
— În acest caz, spuse Paul făcînd un pas înainte, declar război.
Mindy tresări fără să vrea. Știa că ar fi trebuit să le trimită de mult soților Rice scrisoarea prin care li se respingea cererea, încă din momentul în care își anunțaseră planurile de renovare, dar îi plăcuse ideea de-a avea un motiv să mai schimbe o vorbă cu Paul cînd se întîlneau în hol, însă nu așa trebuia să se desfășoare jocul.
— Poftim? Mă ameninți? întrebă ea.
— Eu nu ameninț pe nimeni, doamnă Gooch, răspunse Paul cu răceală. Doar vă prezint situația. Dacă nu-mi aprobați cererea, va fi război. Și-l voi câștiga eu.
— T Tite, zise Enid Merle a doua zi după-amiază. U Noul serial TV al lui Schiffer Diamond a debutat cu un rating de două puncte. Și patru milioane de telespectatori.
— Asta e bine? se interesă Philip.
— E cea mai bine primită premieră din istoria televiziunii prin cablu.
— Of, Nini, de ce te interesează toate lucrurile astea ?
— Dar pe tine de ce nu te interesează ? Oricum, e un mare succes.
— Am citit recenziile, spuse Philip.
— SCHIFFER DIAMOND STRĂLUCESTE, declara una din ele. DIAMANTUL ESTE ETERN, exploda alta.
— Schiffer e o vedetă, decretă Enid. A fost și va rămîne o vedetă. Tare mi-aș dori..., încep ea, lăsînd din mină numărul din *Variety*.
— Nu, Nini, o întrerupse nepotul, știind încotro bătea. N-o să se întîmple.
— Dar Schiffer e atît de...
— Minunată ? o completă el cu o notă de sarcasm în glas, care păru s-o rănească pe Enid. Știu că o adori. Dar e imposibil să ai o relație cu o

actriță. Știi și tu asta.

— V-ați maturizat amîndoi, replică Enid. Și mi-ar plăcea profund să te văd...

— Sfîrșind alături de Lola ? o completă nepotul. Nu era exclus. Lola era nebună după el. Mi-aș dori să încerci s-o cunoști mai bine. Ar însemna foarte mult pentru mine.

— Mai vedem, zise Enid.

Philip se întoarse în apartamentul lui, unde Lola, ghemuită pe canapea, se uita la televizor.

— Unde-ai fost? îl întrebă ea.

— S-o văd pe mătușa mea.

— Dar ai mai fost la ea și ieri.

— Tu o suni pe maică-ta în fiecare zi, ripostă Philip enervat.

— E mama!

Philip intră în birou și închise ușa. După cîteva minute, se ridică de la birou, deschise ușa și scoase capul afară.

— Lola, ești bună să dai nenorocitul ăla de televizor mai încet?

— De ce ?

— Încerc să lucrez.

— Și ? Întrebă ea căscînd.

— Peste patru zile trebuie să predau un material rescris. Dacă nu-l termin, nu vom putea începe filmările la timp.

— Care-i problema? Or să te aștepte.

Ești Philip Oakland. Sînt obligați să te aștepte.

— Nu, nu sînt. Chestia asta se numește contract, Lola. Sîntem adulți și trebuie să ne onorăm angajamentele. Asta înseamnă că oamenii contează pe tine să le dai ce-ai promis.

— Atunci scrie. Cine te oprește ?

— Tu.

— Eu doar stau aici și mă uit la televizor.

— Exact asta e problema. Nu mă pot concentra dacă merge televizorul.

— De ce-ar trebui să încetez să mai

fac ce vreau eu, ca să poți tu să faci ce vrei?

— Ce *trebuie* să fac.

— Dacă nu vrei să faci asta, dacă nu ești fericit, atunci las-o baltă, zise Lola.

— Te rog să închizi televizorul. Sau măcar să-l dai mai încet.

— De ce mă critici ?

Philip renunță. Închise ușa, apoi o deschise iarăși.

— Ar trebui să muncești și tu puțin, îi spuse Lolei. De ce nu te duci la bibliotecă?

— Fiindcă tocmai mi-am făcut manichiura. Și pedichiura.

Ridică piciorul și-și mișcă degetele, pentru ca Philip să vadă mai bine.

— Nu-i draguț? Întrebă cu o voce de fetiță.

Philip se întoarse la birou. Zgomotul televizorului continua nestingerit. Își trecu mâinile prin păr. Cum dracu' ajunsese aici ? Lola îi acaparase apartamentul, viața, concentrarea. Baia era murdară de farduri. Nu punea niciodată capacul la tubul de pastă de dinți. Nici nu cumpăra vreodată hirtie igienică. Atunci când se termina, folosea prosoape de hirtie și se uita la el lung și acuzator, de parcă Philip și-ar fi neglijat îndatorirea de a-i ușura ei viața. Fiecare zi reprezenta o orgie nesfârșită de răsfățuri : programări la coafor, la masaj, la cursuri de cine știe ce artă marțială asiatică obscură. Toate acestea, îi explicase ea, o pregăteau pentru un eveniment mareț, nenumit și nedefinit, care i se va întâmpla în mod inevitabil în viitor, schimbându-i viața, așa că nu trebuia să fie prinsă pe picior greșit. Iar Philip nu reușea s-o convingă să se ducă acasă.

— Ai putea să te întorci în apartamentul tău, îi sugera el.

— Dar al tău e mult mai draguț.

Apartamentul tău e mult mai draguț decât al multor tineri de douăzeci și ceva de ani. Unii locuiesc în zonele periferice din Brooklyn. Sau în New Jersey. Trebuie să traverseze fluviul cu

feribotul.

— Ce vrei să zici, Philip ? Că e vina mea ? Trebuie să mă simt vinovată pentru viețile altora ? N-am nimic de-a face cu ele. N-are logică.

Philip se căznise să-i explice că fiecare ar trebui să se simtă vinovat pentru greutățile și eforturile altora, fiindcă acestea sînt sentimentele oricărui om onest, că asta se cheamă să ai o conștiință, dar cînd îl strîngea cu ușa, era nevoit să recunoască în cele din urmă că acest sentiment de vinovăție era exclusiv moștenirea generației lui. Ea era, după cum îi explicase, un rod al alegerii – părinții ei aleseseră conștient s-o albă. Spre deosebire de generațiile anterioare, în care părinții, ca mama lui, de pildă, nu aveau de ales în privința asta, consecința fiind că-și făceau copii să se simtă vinovați că veniseră pe lume. De parcă era vina copilului!

Uneori Philip avea sentimentul că încearcă să comunice cu cineva de pe altă planetă.

Se ridică și deschise iarăși ușa.

— Lola!

— Ce te-a apucat ? N-am făcut nimic. Ești prost dispus fiindcă nu-ți merge bine scrisul. Nu da vina pe mine pentru asta. Nu tolerez așa ceva, zise și se sculă de pe canapea.

— Unde te duci ?

— Afară.

— Bine, spuse Philip și închise ușa.

Dar acum se simțea vinovat. Avea dreptate, nu făcuse nimic rău. Iar el chiar era într-o pasă proastă. Din ce cauză ? Nu știa nici el.

Deschise ușa. Lola își strecura cu grijă picioarele într-o pereche de balerini.

— Nu e nevoie să pleci.

— Dar plec.

— Cînd te întorci ?

— N-am idee, zise ea și ieși.

În lift, Lola își verifică pagina de Facebook. După cum se așteptase, găsi un mesaj de la Thayer Core. Îi lăsa mesaje regulat, deși rareori îi răspundea. Din profilul de pe Facebook, Thayer aflase că e din

2

3

0

Atlanta și, judecînd după fotografiile postate, o credea genul de petrecăreță. „Bună, sudisto, îi scrisese el. Hai să ne cuplăm.” „De ce?”, îl întrebase ea. „Pentru că ești moartă după mine. Toate fetele sînt”, sosise răspunsul. „NPC”, replicase ea, adică „Nu prea cred”.

Acum însă era un moment numai bun să accepte invitația lui Thayer. Cea mai eficientă metodă de-a recuceri un bărbat e să-l faci gelos, deși Lola nu era convinsă că Thayer i-ar fi provocat lui Philip vreo tresărare de orgoliu. Totuși tipul era tînăr, chipeș și... mai bun decît nimic.

„Ce faci?”, îi scrisese ea. Răspunsul sosi imediat: „Îi torturez pe bogătași”. „Hai să ieșim undeva”, îi propuse Lola, iar el îi trimise un mesaj cu adresa.

Apartamentul lui Thayer era la intersecția dintre Avenue C și 13th Street, într-o clădire joasă din cărămidă, la parterul căreia se afla un restaurant chinezesc mizer. Lola intră în liftul îngust și urcă la etajul al treilea. Holul era pavat cu bucăți mari și pătrate de linoleum maro. O ușă se deschise la capătul holului scurt și un bărbat cu păr țepos, îmbrăcat într-o cămașă fără minci, se holcă la ea o secundă, după care intră din nou în casă.

Apoi se deschise altă ușă și prin ea își iți capul un puști plin de coșuri.

— Ai venit la Thayer? o întrebă.

— Da. Ce-a fost arătarea aia ? zise Lola făcînd semn spre locatarul din celălalt apartament.

— Nu-i da atenție. Tipul e dependent de droguri. Probabil căuta un dealer să-i vîndă o doză, răspunse puștiul degajat, pîrînd încîntat peste măsură să se afle în posesia unei asemenea informații. Eu sînt Josh, se recomandă el. Colegul de cameră al lui Thayer.

Apartamentul era exact așa cum și-l imaginase Lola, ba chiar mai rău. O scîndură așezată pe două lăzi de plastic închipuia măsuța de cafea; într-un colț se afla o saltea joasă, acoperită cu cearceafuri de culoarea pătlăgelelor vinete, care abia se zărea

de sub un morman de haine. Cutii de pizza și de mâncare chinezească, pungi de Doritos, o pipă, pahare murdare și o sticlă de vodcă zăceau toate împrăstiate pe barul care separa micul living de bucătărie. Locul mirosea a șosete murdare, a emisii nocturne și a marijuana.

— Ești noua iubită a lui Thayer?
întrebă Josh.

— În nici un caz.
— Thayer jonglează cu vreo trei sau patru fete în clipa de față. Nu le mai pot ține șirul. Nici el, de altfel.

Josh bătu la o ușă anemică din lemn, aflată în mijlocul unui paravan improvizat.

—Thay?
— Ce dracu' se auzi o voce dinăuntru.
— Thayer e un scriitor serios, o lămuri
Josh. Probabil că lucrează.

— Atunci plec, zise Lola.
Brusc, ușa se deschise și apăru Thayer Core. Era mai înalt decât își amintea Lola - cel puțin 1,85 m - și purta pantaloni din plină de bumbac cadrilată, șlapi și un tricou Lacoste roz jerpelit. Ce caricatură de student, se gândi Lola.

— Salut, zise Thayer.
— Salut, răspunse Lola.
— Tocmai îi spuneam Lolei că ești scriitor. E chiar scriitor de-adevăratelea, întări Josh, întorcându-se către Lola.

— Adică ?
— Sint plătit să scriu niște rahaturi, o lămuri Thayer rânjind.

— E publicat, spuse Josh.
— Ai scris vreo carte? îl întrebă Lola.
— Josh e un idiot.

— Scrie pentru Snarker, se fuduli puștiul.

— Dă-mi porția ta, Josh, zise Thayer.
— N-a mai rămas cine știe ce, răspunse acesta deranjat.

— Și ? Dă-mi ce-a mai rămas. O să
aduc mai târziu.

— Așa ai zis și-aseară.

— Mai scutește-mă. Am avut cocteilul
ăla obscen la Cartier, unde nu ne-au dat voie să
intrăm. Pe urmă petrecerea artiștilor de la Whitney,
unde iar nu ne-au dat voie înăuntru. Apoi clubul
Box. Care

a fost mișto. Plin de hipioți. Dar fără marijuana. Numai cocaină. La dracu', Josh, haide! Am nevoie de porția ta.

Josh băgă mîna în buzunar fără nici o tragere de inimă și-i întinse o punguță cu marijuana.

— O porți la tine ? Ești mare șmecher, îi spuse Thayer.

— Nu știu niciodată cînd am nevoie de ea.

— Ca acum, de pildă.

— Eu plec, zise Lola.

— De ce ? Întrebă Thayer. Credeam că vrei să stăm împreună. Ai vreun alt loc mai bun în care să mergi? Asta e cel mai mișto loc din Manhattan. E centrul universului. O să distrug Manhattanul din gaura asta de șobolani plătită cu trei mii de dolari pe lună.

— Ce drăguț, zise Lola.

Thayer îi întinse pipa și ea trase un fum. Nu avusese de gînd să fumeze marijuana, dar dacă tot era acolo, de ce nu ? se gîndi. În plus, Thayer o irita într-un mod ciudat: individul nu părea să înțeleagă că-i era superioară.

— Unde ți-e iubitul?

— M-am supărat pe el.

— Vezi, Josh ? Toate drumurile duc la mine.

*Telefonul Lolei începu să sune. Se uită la număr. Era Philip. Îi respinse apelul.

— Cine era ? se interesă Thayer.

— Nu-i treaba ta.

Thayer mai trase din pipă.

— Fac pariu că era prietenul, îi zise el lui Josh. Fac pariu că-i un student la medicină plictisitor din vreun orașel din Sud.

— Nu e, îl contrazise ea cu mîndrie. E celebru.

— Ooo, Joshie băiete, ai auzit? E celebru. Doar ce-i mai bun pentru Prințesa Sudului. Îl cunosc? o întrebă el pe Lola.

— Desigur, răspunse ea. Philip
Oakland ? Romancierul ?
— Tipul ăla ? Iubito, e cam bătrîn.
— Tre' să aibă pe puțin patruzeci de
ani, întări Josh.
— E un bărbat matur, zise Lola.
— Ai auzit, Josh? E bărbat. Iar noi nu
sîntem.
— Tu sigur nu ești, îi spuse Lola.
— Dar ce sînt?
— Un măgar poate? sugeră ea.
Thayer rîse.
— Pe vremuri nu eram. Înainte să vin
aici. Înainte să intru în afacerea asta mizerabilă și
coruptă numită mass-media.
— Totuși, ai scris o carte, îi aminti,
Josh. Thayer o să fie un mare scriitor.
— Mă îndoiesc, zise Lola.
— Îmi place că te culci cu cine trebuie
ca să răzbești, îi spuse Thayer. Aș face și eu la fel,
dacă aș putea. Dar nu mă încîntă ideea unei „scule”
în fund.
— „Scula” metaforică e cea care
contează, zise Josh.
— Despre ce vorbești cu Oakland ? o
întrebă Thayer. E bătrîn.
— Despre ce vorbesc fetele în
general ? se întrebă Josh. Credeam că ideea nu e să
stai de vorbă.
— De parc-ai avea habar, i-o retează
Thayer, uitîndu-se dezgustat la Josh.
Schimbul de replici mai continuă astfel o vreme,
apoi își făcură apariția și alte persoane. Una era o
fată cu pielea foarte închisă la culoare și păr negru
vopsit, a cărei față te ducea cu gîndul la un cîine
pug.
— Urâsc „prințesele”! țipă ea cînd
dădu cu ochii de Lola.
— Taci, Emily, Lola e OK, o liniști
Thayer.

Mai trecu ceva timp. Thayer puse niște muzică din anii '70, băură vodcă și dansară cu mișcări ciudate. Josh îi filma cu telefonul mobil. Pe urmă intrară pe ușă doi tipi și o fată. Erau frumoși și înalți ca niște fotomodele, dar Thayer o lămură că nu erau nici pe departe așa ceva, ci erau copiii bogați ai unor newyorkezi faimoși, care i-ar fi dezmățenit dacă nu arătau ca niște fotomodele. Pe fată o chema Francesca și avea niște mii lungi și subțiri, pe care le flutura întruna în aer când vorbea.

— Tb-am mai văzut, îi zise Lolei. La premiera lui Nicole Kidman.

— Da, strigă Lola să acopere muzica. Eram cu prietenul meu, Philip Oakland.

— O iubesc pe Nicole, oftă tinăra.

— O cunoști ?

— O știu din copilărie. A venit la petrecerea pe care au dat-o ai mei când am împlinit trei ani.

Francesca o duse pe Lola în baie și se dădură cu ruj. Baia mirosea a prosoape umede și a vomă.

— Philip Oakland e mișto, zise Francesca. Cum l-ai cunoscut?

— Sînt documentarista lui, o lămură Lola.

— Când aveam șaisprezece ani, m-am cuplat cu proful meu. Ador bărbați maturi.

— Și eu, spuse Lola, aruncînd o privire către Thayer și Josh, care se prefăceau că boxează unul cu altul. Dădu ochii peste cap și hotărî că-l torturase destul pe Philip. Trebuie să plec, îi zise Francescăi.

Cînd se întoarse în 5th Avenue, îl găsi pe Philip în bucătărie, turnîndu-și un pahar cu vin.

— Piscuțo! exclamă el.

Lăsă paharul pe masă și o îmbrățișă imediat, apoi încercă să se înfrionească puțin cu ea, îi puse mîna pe sîni, dar Lola se încordă și se retrase.

— Ce e? o întrebă el. Am încercat să te sun.

— Am fost ocupată.
— Serios ? zise el, surprins parcă de faptul că Lola ar putea să mai aibă și altă ocupație.
Unde-ai fost?
— Cu niște prieteni, spuse ea ridicînd din umeri.
Își luă un pahar și își turnă niște vin, apoi se îndreptă spre dormitor. Philip așteptă o secundă, după care o urmă.

— Pisicuțo? Incepu, așezându-se lângă ea pe pat. Ce faci?

— Citesc revista *Star*.

— Nu trebuie să fii supărată, spuse Philip vrînd să-i ia revista.

— Încetează ! zise ea, smucindu-se și prefacîndu-se concentrată asupra unui anunț pentru costume de Halloween. Trebuie să mă gîndesc cu ce să mă îmbrac de Halloween, spuse ezitînd. M-aș putea costuma în Lindsay Lohan sau Paris Hilton, dar nu știu în ce te-ai putea costuma tu în cazul ăsta. Sau m-aș putea deghiza într-o femeie dominatoare, iar tu ai putea fi un om de afaceri, cum e tipul ăla care stă la ultimele etaje. Cel pe care-l urăști.

— Paul Rice ? Să mă costumez într-un finanțist ticălos? Lola, zise el, mîngîindu-i piciorul. Aș fi în stare de aproape orice pentru tine, dar refuz să mă costumez pentru o sărbătoare de copii.

Lola se ridică și-i aruncă o privire furioasă.

— E Halloween, zise ea cu hotărîre, de parcă subiectul nu suporta nici o discuție. Vreau să merg la petreceri. Asta face lumea de Halloween. E cea mai importantă sărbătoare din an.

— Știi ce ? Poți să te îmbraci cum vrei pentru mine. Stăm acasă și sărbătorim împreună.

— Nu. Care mai e farmecul costumului, dacă nu e nimeni să te vadă?

— O să fiu eu. Eu sînt nimeni ?

— Vreau să merg la petreceri, zise ea, ferindu-și privirea. E o petrecere de Halloween la hotelul Bowery. Mi-a zis un tip, Thayer Core.

— Cine-i Thayer Core ?

— Un puști care scrie pentru *Snarker*.

— Ce e *Snarker*? întrebă Philip

Lola oftă dramatic și sări din pat, aruncînd revista pe jos. Apoi intră în baie.

— Cum de nu facem niciodată ce vreau eu ? De ce trebuie să ieșim întotdeauna numai cu prietenii tăi?

— Prietenii mei se întâmplă să fie foarte interesați. Dar e OK. Dacă vrei să mergem la petrecerea asta, mergem.

— Ție costumezi? Întrebă Lola.

— Nu.

— Atunci o să merg singură.

— Bine, spuse el și ieși.

De ce juca jocul ăsta ? Era prea bătrîn pentru așa ceva, hotărî. Luă telefonul, îl sună pe regizorul de la *Bridesmaids Revisited*, care se întâmplă să fie acasă, și începu o discuție despre film.

După cîteva minute Lola intră în birou și se postă în fața lui cu brațele încrucișate. Philip se uită la ea, apoi își mută privirile în altă parte și-și continuă conversația. Spumegînd de furie, Lola se întoarse în living. Încercînd să găsească o cale să-l enerveze, își aminti de articolul despre el și Schiffer din *Vogue*. Luă revista de pe raft, o trînti cu zgomot pe măsuta de cafea și o deschise.

După cum se așteptase, peste cîteva minute Philip intră în living, văzu dintr-o privire ce citea și întepeni.

— Ce faci? o întrebă.

— Ce ți se pare că fac ?

— De unde ai luat-o ? o întrebă Philip aplecîndu-se spre ea.

— Era în bibliotecă, răspunse Lola pe un ton inocent.

— Pune-o la loc.

— De ce ?

— Fiindcă te rog eu.

— Și cine ești tu ? Tata ? îl provocă ea, mulțumită că obținuse o asemenea reacție.

Philip îi smulse revista din mîini.

— N-ai voie să te atingi de ea.

— Ție jenezi cumva ?

— Nu.

— A, am înțeles, zise Lola mijind ochii. Mai ești încă îndrăgostit de ea.

Sări în picioare și fugi în dormitor, unde începu să

bată cu pumnii într-o pernă.

— Lola, încetează, o rugă el.

— Cum poți să fii îndrăgostit de mine, când încă mai ești îndrăgostit *de ea* ? țipă Lola.

— A trecut mult timp de-atunci. În plus, n-am spus niciodată c-aș fi îndrăgostit de tine, răspunse el ferm, apoi își dădu seama de greșeală.

— Deci nu ești îndrăgostit de mine ?

— Întrebă Lola, ridicînd tonul înfuriată.

— N-am spus asta. Vreau să spun doar că ne știm numai de două luni.

— Mai mult de-atît. De zece săptămîni.

Cel puțin.

— OK, oftă el. Zece săptămîni. Care-i diferența ?

— Ai fost îndrăgostit de ea ?

— Haide, Piscuțo, nu te prosti.

Se apropie de ea, însă Lola încercă - nu foarte convingător, observă Philip - să-l respingă.

— Uite, țin foarte, foarte mult la tine. Dar e prea devreme să spun „Te iubesc”.

— O să plec, zise ea încrucișîndu-și brațele.

— Lola, ce vrei de la mine ?

— Să fii îndrăgostit de mine. Și să vii cu mine la petrecerea de Halloween.

Philip oftă. Fericit că discuția se abătuse de la sentimentele lui pentru Lola, zise:

— Dacă vrei să mergem, atunci mergem.

Asta păru s-o mai îmbuneze și își strecură mîinile în betelia blugilor lui, apoi îi desfăcu fermoarul, iar Philip, incapabil să se opună, își trecu mîinile prin părul ei, în vreme ce Lola îngenunchea. La un moment dat, scoțînd penisul lui din gură, ridică privirea și îl întrebă:

— Te costumezi ?

— Ce? zise el.

— Pentru Halloween ?

Philip închise ochii.

— Sigur, răspunse, gîndindu-se: dacă asta înseamnă mai multe felații, de ce nu? În săptămîna dinainte de Halloween, un val de frig lovi orașul. Temperatura scăzu brusc la -1°, făcîndu-i pe oameni să remarce că poate încălzirea globală nu era chiar o problemă. Pe Thayer Core vremea îl aruncă într-o pasă proastă. N-avea nici o haină mai groasă, iar aerul tăios îi amintea că urma să treacă prin a treia sa iarnă în New York, de-a lungul căreia lipsa unei garderobe potrivite îl va face să urască frigul, pe oamenii de afaceri în paltoane lungi din cașmir, cu fulare de cașmir și pantofi solizi, cu talpa de piele. Ura orice era legat de iarnă: uriașele bălți de zăpadă topită de la colțurile străzilor, băltoacele dezgustătoare de apă murdară de la metrou și haina groasă, umplută cu vatelină, pe care era silit s-o poarte cînd temperaturile scădeau sub -5°. Singura lui protecție împotriva vremii potrivnice era o canadiană de schi caraghioasă, pe care i-o dăruise maică-sa de ziua lui, în anul în care se mutase la New York. Fusese foarte entuziasmată de cadou, în ochii ei căprui și banali ivindu-se o scîlpire rară de nerăbdare care îl duruse, fiindcă maică-sa era jainică și-i scosese din sîrte, pentru că era unicul ei fiu. Cu toate astea, indiferent ce făcea, maică-sa îl iubea. În ciuda faptului că nu știa nici cine era, nici ce gîndea cu adevărat. Presupunerea că i-ar fi plăcut o canadiană, deoarece era un lucru practic, îl enerva și îl făcea să-și dorească să-și înecă furia în băutură și în droguri. Însă cînd a venit iarna în New York, a îmbrăcat canadiana. Altceva nu avea.

În mijlocul zilei din mijlocul săptămîinii, cînd își închipuia că majoritatea americanilor risipeau timpul companiei cu slujbele lor plictisitoare și frustrante, Thayer Core luă metroul spre 5 Ist Street și străbătu 52nd Street plină la Four Seasons, unde urma să mînințe caviar și să bea șampanie sub acoperirea că scria un reportaj despre cum își petrec bogații numeroasele ore libere.

Era a treia participare la un astfel de eveniment,

care părea să se țină regulat o dată pe săptămână, în scopul de-a promova un film (independent, deseori meritoriu și de obicei plictisitor). Oaspeții trebuiau să comenteze filmul, ca la unul din cluburile acelea de lectură pentru doamnele de vîrstă a doua, din care făcea parte și maică-sa, dar nimeni nu-și bătea capul cu asta. În schimb, își mărturiseau gingurind cît de minunați sînt, ceea ce îi infuria la culme pe Thayer, care îi vedea ca pe niște boșorogi înfricoșători și scrîntiți. Totuși reușise să se asigure că va fi invitat în fiecare săptămînă, nescriind nici un rînd despre eveniment pe Snarker. Însă curînd trebuia să scrie ceva. Dar între timp plănuia să se bucure de prînzul gratuit.

Thayer ajungea întotdeauna printre primii, ca să nu fie observat. Tocmai își scosese haina și se pregătea s-o întindă garderobierului, cînd observă că Billy Litchfield venea în spatele lui. Vederea lui Billy îi îngrețoșa. Thayer hotărîse că Billy era exemplul clar a ceea ce i se putea întîmpla unui om care stătea prea mult în New York. Care era scopul lui în viață ? În afară de petreceri, nu părea să se mai ocupe cu nimic. Era un accesoriu al celor bogați și privilegiați. Oare nu se plictisea? Thayer mergea la petreceri doar dă doi ani și era deja plictisit de moarte. Dacă nu era atent, avea să ajungă precum Billy Litchfield. Iar acum Billy îi mai văzuse și haina.

— Salutare, tinere! zise Billy amabil.

— Salutare, mormăi Thayer.

Era limpede că Billy nu-și mai amintea numele lui. Îi întinse mîna cu un gest agresiv, astfel încît Billy să nu se poată eschiva.

— Sînt Thayer Core, zise. De la Snarker?

— Știu foarte bine cine ești, răspunse Billy.

— Perfect.

Aruncîndu-i lui Billy o privire peste umăr, Thayer urcă în pas săltat scările, doar ca să-și amintească lui însuși - și să-i amintească și lui Billy - că era tînăr și plin de energie. Apoi își ocupă locul obișnuit de

lângă bar, de unde putea să audă și să vadă fără să fie văzut pînă la ora mesei.

Billy îi întinse haina garderobierului, dorindu-și să nu fi fost obligat să-i strîngă mina lui Thayer. Ce caută aici? se întrebă Billy. Thayer Core ținea un blog pe unul din acele site-uri noi și oribile care apăruseră precum ciupercile după ploaie în ultimii ani, etalînd o ură și un venin fără precedent în societatea cultivată din New York. Nu înțelegea sub nici o formă ce scriau blogger-ii. Nici comentariile cititorilor nu-i erau mai clare. Nici un text nu părea scris de ființe umane, în tot cazul, nu de cele pe care le cunoștea el. Asta era problema cu internetul: cu cît se deschidea mai mult lumea, cu atît mai nesuferiți deveneau oamenii.

Asta era unul dintre motivele pentru care începuse să ia pastile. Prozacul clasic.

— E pe piață de douăzeci și cinci de ani. Pînă și bebelușii îl iau, îi spusese psihiatrul. Suferiți de anhedonie. Neputința de-a simți plăcere în orice faceți.

— Nu e o lipsă a plăcerii, protestase Billy. E mai degrabă groaza de lumea asta.

Cabinetul doctorului se găsea pe 11th Street, într-un apartament cu trei camere.

— Ne-am mai întîlnit, spusese doctorul cînd Billy pusese înția oară piciorul în cabinet.

— Serios ?

Spera să nu fie adevărat, să nu aibă nici o cunoștință comună cu psihiatrul.

— O cunoașteți pe mama mea.

— Da ? se miră Billy, căutînd să nu-l încurajeze, deși găsea o oarecare alinare în informația primită.

— Cee Cee Lightfoot, zise doctorul.

— A, Cee Cee!

O cunoștea bine. Muza unui celebru designer de modă care murise de SIDA, în vremurile cînd creatorii

de modă aveau muze. Ce dor îi era de vremurile
alea, se gândi.

— Ce mai face mama
dumneavoastră ?

— A, e încă printre noi, răspunse
doctorul, cu un amestec de disperare și amuzament.
Mai are încă garsoniera de-aici. Și o casă în
Berkshires, unde își petrece majoritatea timpului.

— Cu ce se ocupă ?
— E încă foarte, foarte activă. Se
implică în activități caritabile. Salvează cai.

— Minunat, zise Billy.
— Dar *dumneavoastră* cum vă simțiți ?

— Îi întrebă doctorul.
— Nu prea grozav.

— Atunci ați nimerit în locul potrivit.
Vă vom reda buna dispoziție cât ai clipi din ochi.

Iar pastilele... chiar funcționau! Nu, nu-ți rezolvau
problemele, nu le făceau să dispară, dar nici nu-ți
mai păsa așa de mult.

Billy se așeză la bar și ceru un pahar cu apă. Se
uită lung la Thayer Core și o clipă simți că îi e milă
de el. Ce mod îngrat de a-ți câștiga existența!
Probabil că îi era scîrbă de sine. Stătea doar la câțiva
metri de el, însă îi despărțea un ocean uriaș de
treizeci de ani de experiență, ca pe două continente
ale căror locuitori nu-și înțeleg unii altora limba și
obiceiurile. Billy hotărî că nici de asta nu-i păsa și,
cu paharul de apă în mînă, plecă să socializeze cu
restul invitaților.

O jumătate de oră mai târziu, masa era în plină
desfășurare.

— Îmi place la nebunie serialul tău, îi
strigă o femeie îmbrăcată într-un costum îmbodobit
cu mărgelile lui Schiffer Diamond, aplecîndu-se peste
Billy ca să-i vorbească.

Schiffer se uită la Billy și-i făcu din ochi.
— Credeam că nu va aduce nimeni
vorba de film. Mi s-a promis.

De trei săptămîni, de cînd se lansase *Doamna*

stareță pe Showtime, Schiffer fusese invitată peste tot și hotărîse să se distreze puțin pe micul teren de joacă al înaltei societăți newyorkeze. Toată lumea voia să-i găsească pe cineva. Pînă acum se întîlnise cu un celebru miliardar, care se dovedise mai inteligent și mai plăcut decît se așteptase, dar care, după o cină de trei ore, îi spusese că nu crede c-ar fi potrivitî unul pentru celălalt și c-ar trebui să-și vadă fiecare de drum; și cu un celebru regizor de film, care își căuta disperat o a treia nevastă. Astăzi stătea lîngă Derek Brumminger, care avea șaizeci și trei de ani și o față aspră și marcată de acnee (dar și de viață, își zise Schiffer), care fusese concediat cu doi ani în urmă din funcția de director general al unei importante corporații media, primind o compensație de optzeci de milioane de dolari. Tocmai se întorsese dintr-o călătorie de un an în jurul lumii, în timpul căreia încercase să se regăsească, dar fără succes.

— Mi-am dat seama că nu sînt pregătit să mă pensioneiez. Nu vreau să cobor încă de pe scenă. De asta m-am întors. Tu?

— Nici eu nu sînt încă pregătită să cobor de pe scenă.

La masa de alături, Annalisa Rice stătea lîngă Thayer Core.

— Trebuie să fie o meserie foarte interesantă să scrii pe un blog, zise ea.

— Ați scris vreodată pe internet?

— Am trimis e-mailuri.

— E genul de meserie pe care o poate face oricine. Și chiar o face oricine, replică Thayer cu un amestec de silă și dispreț.

— Sînt convinsă că nu e așa.

— Ba da. E un mod de tot rahatul de a-ți cîștiga existența.

— E mai rău să fii avocat, glumi ea.

— Tot ce se poate, o aprobă Thayer. Credeam c-o să ajung romancier. Dumneavoastră ce meserie volați să aveți?

— Eu mi-am dorit întotdeauna să fiu avocată. Cred că dacă te faci avocat, avocat rămlăi toată viața. Astăzi am fost să văd o operă de artă – toată lumea vorbea despre ea – și s-a dovedit a fi o pereche de adidași și un dinozaur de plastic lipite de o păturică de bebeluș. Costă o jumătate de milion de dolari.

— Și asta nu vă enervează? Pe mine, da. Trăim într-o lume plină de ticăloși aroganți.

— Cred că păturicile unora sînt operele de artă ale altora, zise Annalisa zîmbind.

— Nu e un gînd prea original, replică Thayer, dînd gata al treilea pahar de șampanie.

— O, dar nici nu încerc să fiu originală, spuse Annalisa fără răutate. Camera asta e plină de oameni originali. Eu încă n-am reușit să înțeleg pe deplin New Yorkul.

Thayer își zise că Annalisa era una dintre cele mai cumsecade persoane pe care le întîlnise la evenimente din astea în ultima vreme.

— Dacă ați fi un *emoticon*, ce-ați alege? O fețișoară zîmbăreață? o întrebă.

— Aș fi o fețișoară perplexă, rîse ea. Un „K”, cu două puncte dedesubt.

— E din cauza păturicii de o jumătate de milion. Sper că n-ați cumpărat-o.

— Nu. Dar soțul meu construiește un acvariu gigantic în apartamentul nostru.

— Unde locuiți ? întrebă Thayer ca din întîmplare.

— În 5th Avenue nr. 1.

Thayer făcu imediat legătura: Annalisa era jumătatea cuplului care cumpărase apartamentul doamnei Houghton. Soțul ei era Paul Rice, un finanțist ticălos care n-avea decît treizeci și doi de ani și, deja, multe milioane în cont. Achiziția fusese semnalată în pagina de imobiliare din *The New York Observer*.

După ce se încheie prînzul, Thayer se întoarse în apartamentul lui. Era chiar mai deprimant, în con-

trast cu strălucirea imaculată de la Four Seasons. Ferestrele erau închise și din străvechiul radiator șuiera aburul. Colegul de cameră, Josh, dormea pe grâmba de haine pe care o numea patul lui, cu gura deschisă, pufnind în părul uscat ca iasca.

Pe cine păcălea Thayer? Josh era un ratat - n-avea să răzbească nicicând în orașul ăsta. Ticăloșii luau spuma, ticăloșii ca Paul Rice, instalat în uriașul său apartament din 5th Avenue nr. 1, uitându-se la peștii din acvariu, în vreme ce frumoasa și grațioasa lui soție, evident prea bună pentru ei, era silită să-și piardă timpul admirând false opere de artă, în compania sinistrului de Billy Litchfield. În această stare de indignare morală, Thayer se duse în camera lui și se așeză la computer, gata să scrie un atac virulent la adresa soților Rice, a lui Billy Litchfield și a prinzelui de la Four Season. De regulă, furia îl ajuta să aștearnă pe pagină cinci sute de cuvinte bombastice și înveninate, dar mânia îl părăsi brusc, fiind înlocuită de o rară circumspecție. își aminti chipul Annalisei, care zimbea aparent încântată de șarmul lui și complet neștiutoare în privința adevăratelor sale intenții. Da, îi „ura” pe oamenii ăștia, dar nu venise oare la New York tocmai pentru că voia să fie ca ei?

Era următorul F. Scott Fitzgerald, își reaminti singur, și într-o bună zi avea să scrie Marele Roman American, iar ei se vor înclina în fața geniului său. Pînă atunci, Annalisa Rice va fi Daisy Buchanan a lui.

„Din cînd în cînd, întîlnești o femeie atît de naturală, atît de fermecătoare, încît e de-ajuns să te convingă să nu dai bir cu fugiții din gaura asta de iad numită New York.”

Două ore mai tîrziu, textul apărui pe Snarker, aducîndu-i un cîștig de douăzeci de dolari. Între timp, Mindy Gooch, în biroul ei standard din centrul Manhattanului, scria pe blog: „Cînd s-a născut fiul meu, am descoperit că nu sînt o Superfemeie. Mai ales cînd vine vorba de emoții. Brusc, n-am mai avut

energie emoțională disponibilă pentru toată lumea, nici măcar pentru soțul meu. Resursele mele emoționale se concentrau în întregime asupra copilului. Am descoperit că resursele mele emoționale nu erau nesfârșite, ci limitate, iar fiul meu le-a epuizat complet. Nu mai rămânea nimic pentru soțul meu. Știam că ar fi trebuit să mă simt vinovată. Și chiar m-am simțit. Dar nu din motivele corecte. M-am simțit vinovată pentru că nu eram pe deplin fericită”.

Îi trimise documentul asistentei, apoi își aruncă ochii peste lista de bloguri pe care le urmărea regulat: Huffington Post, Slate, Green Thumb (un site obscur, dedicat grădinăritului, care o liniștea) și, în final, întărindu-se împotriva șocului, a groazei și a umilinței, Snarker.

Săptămînal, Snarker își bătea joc de blogul ei, într-o secțiune intitulată „Criza mămicii de vîrstă a doua”. Nu e sănătos să citești comentarii pline de ură la adresa propriei persoane (unele sunau foarte simplu: „O urăsc. Vreau să moară”), dar Mindy devenise dependentă de ele. Comentariile îi hrăneau demonii urii de sine și ai nesiguranței. Era un soi de versiune emoțională a automutilării: te ajută să simți. Și să te simți oribil era mai bine decît să nu simți nimic.

Astăzi, însă, nu se publicase nimic despre ea. Mindy era ușurată, dar și puțin dezamăgită. Seara alături de James va fi mai plătisitoare, neavînd motive să se plîngă și să ocărăscă. Tocmai cînd se pregătea să închidă site-ul, apărî un nou articol. Mindy citi prima propoziție și se încruntă. Era despre Annalisa Rice. Și despre Paul Rice. Și despre acvariul lui.

Ei bine, își zise în sinea ei, asta era exact ceea ce nu-și dorea să se întîmple. Cînd venea vorba de 5th Avenue nr. 1, lipsa oricărei publicități era benefică.

A doua zi în zori, Mindy Gooch se postă lîngă vizor, cu intenția de-a purta o discuție față-n față cu Paul Rice, surprinzîndu-l cînd traversa holul în drum

spre serviciu. Skippy, câțelul, era prin preajmă.

Poate din pricina atmosferei din casă, poate din cauza unei trăsături innăscute, Skippy dezvoltase un nărav foarte urit: în majoritatea timpului era foarte simpatic, apoi brusc, fără nici un avertisment, se repezea să muște.

La șapte fix, Paul Rice ieși din lift, iar Mindy deschise ușa.

— Mă scuzați, zise ea.

Paul se întoarse și întrebă ferm:

— Ce e?

În acel moment, Skippy se strecură afară. Rînjindu-și colții, se apropie de cracul pantalonilor lui Paul, care se albi.

— Ia-ți cîinele de pe mine, strigă el, sărind într-un picior și străduindu-se să scape de Skippy.

Mindy mai așteaptă puțin, apoi ieși și îl trase pe Skippy de lingă victima sa.

— Aș putea să te dau în judecată pentru asta, îi zise Paul.

E perfect legal să îți cîini în clădire, replică Mindy, rînjindu-și la rîndul ei colții. Dar nu sînt prea sigură în privința peștilor. O, da, zise, observînd surpriza de pe chipul lui. Știu tot despre acvariul dumitale. În clădirea asta nu există secrete.

Apoi intră în casă și-l sărută pe Skippy pe creștet.

— Ce căfel cuminte, gînguri ea.

Și de atunci se stabili o rutină zilnică.

Petrecerea de Halloween la care Lola insistase să meargă împreună cu Philip s-a dovedit a nu fi, de fapt, la hotelul Bowery, ci într-o clădire părăsită din cartierul alăturat. Lola se îmbrăcase ca o dansatoare de cabaret - șutien și chiloți cu paiete, dress-plasă și pantofi cu toc înalt. Arăta senzațional, ca un model de pe coperta revistelor pentru bărbați.

— Ești sigură că vrei să ieși îmbrăcată așa ? o întrebă Philip.

— Ce e în neregulă ?

— Ești practic dezbrăcată.

— Nu mai dezbrăcată decît sînt la plajă. Așa-i mai bine? Întrebă după ce-și înfășură un boa de pene la gît.

Străduindu-se să intre în atmosferă, Philip optase pentru o ținută de „pește”: costum în dungă, ochelari de soare cu ramă albă și pălărie. Pe 8th Street, Lola i-a cumpărat o imitație de colier cu diamante, de care atîna un craniu încrustat cu diamante.

— Nu e amuzant? exclamă ea în drum spre petrecere.

Străzile erau pline de petrecăreți îmbrăcați în tot soiul de costume. Da, își spusese Philip luîndu-i mîna, e amuzant. De ani de zile, nu-și mai permisesese asemenea distracții frivole. Oare ce se petrecuse cu el? Cînd devenise așa de serios?

— O să-ți placă la nebunie de Thayer Core, îi zise ea, trăgîndu-l de mîna sa să se grăbească.

— El cine mai e? Întrebă, dar văzînd expresia supărată de pe chipul Lolei, spusese repede: Știu, știu, tînrul impresar care vrea să devină scriitor.

— Nu vrea, chiar este! Scrie zilnic pentru Snarker.

Philip zîmbi. Lola nu părea în stare să deosebească artistul de impostor, realul de imitație. În mintea ei, un blogger era pe aceeași treaptă cu un romancier, o vedetă dintr-un *reality-show* era egala unei actrițe. Așa e generația asta, își reaminti singur. Toți crescuseră într-o cultură obsesiv-democratică, în care nu existau diferențe între oameni, în care toți erau învingători.

O mulțime apreciabilă se adunase dinaintea unei clădiri dărăpănate. Stringînd puternic mîna Lolei, Philip își făcu loc. La intrare stăteau doi indivizi cu *piercing-uri* pe față, un travestit cu o perucă roz și Thayer Core însuși, trăgînd dintr-o țigară. Acesta dădu mîna cu Philip.

— E o petrecere de distrugere, amice, zise Thayer. Miine clădirea o să fie demolată. O să ne străduim să distrugem cât putem mai mult înainte să apară poliția.

Philip și Lola intrară și urcară pe o scară de lemn. Aerul era încins și gros din pricina fumului de țigară, lumina venind de la un singur bec. Se auzea zgmotul distrugerilor, iar la etaj muzica duduia din două boxe așezate la ferestre. Încăperea era ticsită.

— Care-i ideea aici ? Întrebă Philip strigînd în urechea Lolei.

— Nu e nici o idee. Nu-i așa că e grozav? răspunse Lola.

Își croiră drum spre un bar improvizat, unde li se întinse cite un pahar de plastic plin cu vodcă și suc de merișor, dar fără gheață.

— Cînd putem pleca de-aici? urlă Philip ca să acopere muzica.

— Deja vrei să plecăm ? spuse Lola. Philip se uită în jur. Nu știu pe nimeni, își zise. Și toți erau așa de tineri, cu tenul lor neted și atitudinile acelea, dîndu-se mari și tipînd unii la alții. Și mai era și muzica: puternică, duduind îngrozitor, fără vreun ritm anume. Cu toate astea lumea dansa, mișcîndu-și soldurile, dar menținîndu-și partea de sus a corpului țeapănă. Nu, nu pot să fac asta, se gîndi Philip.

— Lola, îi strigă el în ureche, eu mă duc acasă.

— Nu, zbiră ea.

— Tu rămii și distrează-te. Ne vedem la apartament într-o oră.

Mergînd pe jos spre casă, Philip se simți ușurat, apoi peste măsură de uimit. Nu reușea să-și imagineze ceva mai rău decît să rămii blocat la petrecerea aia aglomerată, în atmosfera încinsă și mizerabilă. Cum putea chestia asta să treacă drept distracție ? Dar fusese și el la petreceri din astea cînd avea douăzeci și doi de ani și *se distrase* recuperînd obiecte de prin tot orașul în limuzine sau

petrecînd seri interminabile în cluburi mici și pline de fum sau în spații enorme, cu o temă de fiecare dată diferită.

Există un bar deschis într-o fostă biserică, unde se dansa pe altar, și un altul într-un vechi tunel de metrou, unde lumea se ducea să se drogheze. Manhattanul era un uriaș teren^ de joacă, veșnic animat de muzică și de petreceri. Într-o noapte fierbinte de august, el și Schiffer au intrat neinvitați la o petrecere de travestiți, organizată pe un debarcader părăginit de pe fluviul Hudson, în care au căzut mai mulți inși, fiind nevoie de intervenția pompierilor. Au rîs atunci amîndoi, au rîs și au tot rîs, pînă le-au dat lacrimile.

— Hei, școlarele, zisese ea, abia trăgîndu-și sufletul și ținîndu-se de burtă de atîta rîs, propun să nu mai muncim niciodată și să fim petrecăreți cu normă întreagă. Nu crezi c-ar fi minunat? Iar cînd ne sîtu- răm de asta, ne mutăm într-o casă veche de la țară, în Vermont.

Unde se duseseră zilele acelea ? se întrebă. Intrînd în clădirea din 5th Avenue nr. 1 și zărîndu-se în oglindă de lîngă lift, își dădu seama că arăta ca un caraghios - un bărbat între două vîrste care se credea june-prim. Cînd îmbătrînise oare?

— Philip? auzi o voce. Philip Oakland, tu ești? Întrebarea fiind urmată de obișnuitele hohote de rîs.

Se întoarse. Schiffer Diamond intrase pe ușă și rămăsese pe loc, strîngînd la piept un teanc de scenarii. Era evident că abia picase de la studio, coafată și machiată, îmbrăcată în blugi, cizme îmblănite și o canadiană portocalie. La gît își înfașurase un fular de cașmir alb. Arăta bine - expresia amuzată și batjocoritoare îi amintea de momentul în care o văzuse pentru prima oară. Cum de ea părea să nu fi îmbătrînit deloc, în vreme ce el căzuse, evident, pradă trecerii timpului?

Școlarele, chiar ești tu! Ce dracu' ai pe tine ?

— E Halloween.
— Asta știu. Dar în ce te-ai costumat?
Philip se simți jenat și enervat.
— În nimic, zise, apăsând pe butonul liftului.
Ușile se deschiseră și urcară amândoi înăuntru.
— Îmi place pălăria, spuse Schiffer, măsurându-l din priviri. Dar nu te-ai priceput niciodată prea bine la deghizări, Oakland.
Liftul opri la etajul ei. Schiffer se mai uită o dată la costumația lui Philip, clătină din cap și coborî. Iarăși dispărea, își spuse el.

Alături de Thayer, Lola pierdu noțiunea timpului. Părea să știe pe toată lumea de la petrecere și o prezenta întruna unora și altora.

— Îmi simți erecția ? o întrebă pe Lola stătea în poala lui.

Apăru și Francesca. Ea și Lola se duseră să fumeze marijuana pe casa scârilor. Apoi dădură peste cineva cu o sticlă de vodcă. Una dintre boxe căzu în stradă. Noaptea se scurgea netulburată.

Pe la trei, luminile roșii și albe ale mai multor mașini de poliție inundară încăperea. Polițaii intrară înarmați cu lanterne, iar Lola coborî în goană scările, ieșind în 3rd Avenue. Pe 5th Street se opri, dindu-și seama că era singură pe stradă în puterea nopții. Era frig și o dureau picioarele, avea gura uscată și nu știa ce să facă.

O luă la picior, stringându-și brațele în jurul pieptului, ca să se încălzească. Străzile gemeau de oameni și de taxiuri și se gândi cât de caraghios era că umbla singură pe-afară, doar în sutien și chiloți.

— Îmi place fundul tău, îi spusese întruna Thayer Core.

Dacă n-ar fi fost deja cu Philip Oakland, poate s-ar fi încurcat cu Thayer. Dar asta ar fi însemnat că e disperată. Ar fi înnebunit în apartamentul lui oribil,

cu îngrozitorul de Josh permanent pe cap. Așa stăteau lucrurile cu majoritatea fetelor. Erau norocoase dacă găseau un tip interesat, pentru cu apoi să descopere că individul locuia într-o văgăună. Ea n-ar fi putut în veci să trăiască la New York în condițiile alea. Așa cum zicea maică-sa: „Asta nu e viață, e supraviețuire”.

În cele din urmă ajunsese în 5th Avenue nr. 1. Strada era pustie, gălbuie și stranie în lumina felinarelor. Nu mai intrase niciodată la ore atât de târzii și găsi ușa încuiată. Panicată, începu să bată din răpuleri, trezindu-i pe portar, care adormise pe un scaun. Omul n-o cunoștea și-i dădu de furcă, insistând să sune la interfonul lui Philip. Când ajunsese într-un final în apartament, îl găsi pe Philip în hol, în boxeri și un tricou cu Rolling Stones.

— Doamne Dumnezeule, Lola, e trei dimineața! zise el.

— M-am distrat, chicoti ea.

— Se vede.

— Am încercat să te sun, protestă ea cu inocență, dar n-ai răspuns.

— Mda, mormăi Philip.

— Nu e vina mea, insistă Lola. Asta se întâmplă dacă nu răspunzi la telefon.

— Noapte bună, îi ură el pe un ton rece, apoi se răsuca pe călcie și intra în dormitor.

— Bine, zise Lola și se îndreptă spre bucătărie.

Era furioasă. Nu la genul ăsta de primire se așteptase. Porni cu pași apăsați spre dormitor, ca să discute cu Philip despre atitudinea lui.

— M-am distrat, OK? E chiar așa o chestie nemaipomenită ?

— Du-te la culcare. Sau du-te la tine acasă.

Lola se hotărî să schimbe tactica. Își strecură mina pe sub pătură și-i atinse penisul cu degetele.

— Tu nu vrei să te distrezi ?

Philip îi îndepărtă mina cu un gest ferm.

— Du-te la culcare. Te rog. Dacă nu poți să dormi, du-te pe canapea.

— Care-i problema ta ?

— Uite ce e, trebuie să prind câteva ore de somn. Mîine e o zi importantă.

— Linștește-te, îi zise ea. O să iau un somnifer.

— Asta e soluția standard, nu? mormăi Philip. O pastilă.

— Tu ești pastila, replică Lola.

Nu adormi imediat. Rămase întinsă în întuneric, furioasă pe Philip. Nu era deloc amuzant și probabil că ar fi trebuit s-o rupă cu el și să se cupleze cu Thayer. Dar își aminti iarăși de apartamentul lui, de sărăcia și de caracterul său infect. Dacă se despărțea de Philip, s-ar fi întors la punctul în care se afla cînd ajunsese la New York: un micuț apartament pe 11th Street și petreceri în fiecare seară. Adio premiere de film, cîne la Waverly Inn și cunoștințe printre celebrități. Trebuia să mai rămînă cu Philip o vreme. Fie pînă se însura cu ea, fie pînă se întîmpla ceva și devenea ea însăși celebră.

A doua zi, Philip o întîmpină cu un „Bună dimineață” glacial. Își simțea capul greu ca o minge de bowling, dar de data asta, nu se vîcări, știind că trebuia să-l îmbuneze. Se tîrî jos din pat și intră în baie, unde Philip tocmai se rădea. Se așeză pe toaletă, își puse mîinile între picioare și se uită la el prin clăia ciufulită de păr brunet.

— Nu fi supărat pe mine. Nu știam că o să te superi așa.

Philip lăsă aparatul de ras și se uită la ea. Seara trecută, după întîlnirea neprevăzută și jenantă cu Schiffer și după ce stătuse în pat singur, pe întuneric, așteptînd-o pe Lola să se întoarcă, începuse să se întrebe în ce se băgase. Poate că Nini avea dreptate : era prea bătrîn ca să mai aibă o iubită de douăzeci și doi de ani. Dar ce-ar fi trebuit să facă?

Schiffer era obsedată de carieră și nu avea nevoie de el. Presupunea că putea să găsească o femeie drăguță, împlinită, mai aproape de vîrsta lui, ca Sondra, de pildă, dar asta ar fi însemnat să accepte ideea că faza incitantă a vieții lui sexuale se terminase. Nu, asta nu. Era echivalentul unei renunțări definitive.

Și iat-o pe superba Lola Fabrikant stînd pe toaleta din baia lui, plină de remușcări și de dorința de a-i fi pe plac. Oftă.

— Bine, Lola. Dar să nu se mai repete.

— Nu, promit, zise ea, sărînd în picioare. O, Philip, te iubesc așa de mult!

Philip zîmbi, în vreme ce Lola se întorcea în pat. De unde scosese oare ideile astea trăsnite despre iubire ?

— Hei, Lola, o strigă el. Ce-ar fi să pregătești micul dejun?

— Dar nu știu să gătesc, răspunse ea rîzînd.

— Poate ar fi cazul să înveți.

— De ce?

Philip se termină de bărbierit și-și examină pielea în oglindă. Mai fusese cu fete tinere și înainte, dar Lola nu semăna cu nici una din ele, își zise. De regulă, tinerele erau mai maleabile. Se trase un pas înapoi și-și lovi ușurel obrazii, scuturînd din cap. Pe cine voia să păcălească? Schiffer Diamond fusese mult mai nărușă decât Lola. Dar pe Schiffer o iubise, așa că toanele ei îl enervaseră la culme - odată chiar îi sugerase să facă amîndoi sex cu un alt bărbat. Poate că glumise, dar Philip nu se lămurise niciodată. Pe de altă parte, nu se simțea îndrăgostit de Lola, așa că era în siguranță - acțiunile ei nu-l afectau cu adevărat.

Întră în dormitor. Lola era întinsă cu fața în jos, acoperită cu pătura, dar goală-goluță, de parcă îl aștepta.

— O, bună, zise ea, întorcînd capul ca să-l salute.

Trăgînd pătura la o parte, Philip uită cu desăvîrșire de Schiffer Diamond, admirînd pierdut trupul Lolei. Aceasta își desfăcu picioarele în chip de invitație. Philip lăsă prosopul să cadă și, îngenunchind, îi ridică coapsele și o pătrunse pe la spate.

Orgasmul veni repede și se simți cuprins de calmul toropitor adus de satisfacerea plăcerii. Închise ochii. Lola se întoarse cu fața în sus și, jucîndu-se cu părul lui, îl întrebă dulce:

— Philip, ce planuri ai pentru Ziua Recunoștinței? Vrei să vii cu mine la Atlanta?

— Poate, răspunse el, înainte să adoarmă.

În apartamentul soților Rice se reluaseră lucrările. Enid Merle se ridică iritată de la birou și ieși afară.

Pe terasa de deasupra era o grămadă de țevi din cupru. Deci nu terminaseră încă de renovat băile. Sau poate că țevile erau pentru acvariul pe care Paul Rice se zvonea că vrea să-l instaleze în sala de bal a doamnei Houghton. Enid spera că lucrările n-o vor împinge să se transforme în genul acela de bătrîină, care neavînd prea multe preocupări, ajunge obsedată de ce fac vecinii. Deschise televizorul pe History Channel ca să mai uite. Emisiunile erau o evocare a adevăratei naturi umane: în timp ce o mină de oameni tîneau către culmile marelui, majoritatea era angajată în lupta fără menajamente pentru supraviețuire, pentru reproducere și pentru satisfacerea instinctelor primordiale, printre care crima, paranoia și violența.

Se auzi soneria. Fiindcă își aștepta nepotul, Enid deschise larg ușa, dar se trezi față-n față cu Mindy Gooch, proțăpită în hol. Mindy ședea cu brațele încrucișate și etala obișnuita ei mină sumbră.

— Trebuie să discut neapărat cu dumneata, zise.

— Întră.
Enid ținu ușa deschisă, astfel încît Mindy să

poată trece. Curioasă vizită, își zise, avînd în vedere că nu mai schimbaseră o vorbă de la înmormîntarea doamnei Houghton încoace.

— Cred că avem o problemă, începuse Mindy.

— Locuiesc în clădirea asta de cînd mă știu, draga mea, zise Enid și zîmbi, crezînd că Mindy se referă la lipsa lor de comunicare. Dinainte să te muți tu. Și sper să locuiesc aici și după ce vei pleca. Dacă nu mai schimbăm o vorbă în următorii cinci ani, n-o să mă supăr.

— Nu despre dumneata e vorba. Mă refeream la soții Rice. Trebuie să facem ceva cu ei.

— Serios? Întrebă Enid cu răceală.

— Paul Rice a trecut săptămîna trecută pe la biroul meu.

— Cu intenții prietenești, presupun.

— Cu intenția de a-mi oferi mită ca să-i aprob instalarea aparatelor de aer condiționat.

— Și ce i-ai răspuns ?

— L-am refuzat.

— Atunci care e problema? se miră Enid.

— Aici, zise Mindy și desfăcu palma, dînd la iveală un soldățel din plastic verde cu baioneta ridicată.

— Nu pricep.

— În dimineața asta, cînd am deschis ușa să iau ziarul, am dat peste o întreagă companie înșirată pe covorașul de la intrare.

— Și bănuiești că Paul Rice e autorul, zise Enid pe un ton sceptic.

— Nu bănuiesc, știu sigur. Mi-a spus că, dacă nu-i aprob cererea, îmi declară război. Dacă asta nu-i un semn, continuă ea, fluturîndu-i soldățelul verde pe sub nas lui Enid, atunci nu știu ce să mai cred.

— Trebuie să-l înfrunți, o sfătui Enid.

— Nu pot s-o fac singură. Am venit să-ți cer ajutorul.

— Nu văd cum te-aș putea ajuta, zise

Enid calm. Rezolvarea problemelor cauzate de locatarii recalcitrantă e responsabilitatea dumitale, la urma urmei, dumneata ești președinta consiliului.

— Ai ocupat funcția asta vreme de cincisprezece ani, ripostă Mindy. Trebuie să găsim o cale. O cale de a-i da afară.

— Abia s-au mutat, zîmbi Enid.

— Uite, Enid, zise Mindy, dînd semne că-și pierduse răbdarea. Era o perioadă în care ne înțelegeam bine.

— Da, așa e, încuviință Enid. O perioadă foarte lungă. Ne înțelegeam bine chiar și atunci cînd uneltei ca să mă îndepărtezi de la conducerea consiliului.

— Credeam că vrei să renunți oricum, protestă Mindy.

— Nu voiam, de aceea te-am și iertat. Mi-am zis: „Dacă îți dorește așa de mult postul ăsta, de ce să nu i-l las?”.

Mindy își feri privirile, apoi întrebă pe un ton ezitant:

— Și dacă aprobarea a fost o greșeală ?

Nu mai e cale de întoarcere, oftă Enid. Singurul mod în care îi putem obliga să se mute de-aici este să arătăm că nu-și plătesc întreținerea. Iar în circumstanțele actuale, aș zice că e puțin probabil.

— Nu cred că pot locui sub același acoperiș cu tipul ăsta.

— Atunci poate că tu ești cea care trebuie să plece, spuse Enid deschizînd larg ușa. Îmi pare tare rău că nu te pot ajuta, draga mea. La revedere.

Lola puse deoparte romanul *Ispășire* și, deschizînd ușa terasei, păși pe suprafața rece ca gheața în

ghetele Chloe cu toc înalt. Aruncă o privire peste balustradă și, fiindcă nu se zărea încă nici urmă de Philip, se întoarse în casă. Închise cartea și se uită cu dușmănie la copertă. O primise cadou de la Philip, deși „cadou” nu era chiar cuvântul corect. „Sugestie” ar fi fost mai potrivit. Îi dăruise romanul după o cină dezastruoasă, în compania unui vechi amic de-al lui.

— E un roman fantastic. Mi-am zis că poate o să-ți placă.

— Mulțumesc, spusese ea recunoscătoare, deși știa exact ce urmărea Philip. Voia s-o educe și, cu toate că găsea demersul fermecător, Lola nu pricepea de ce îl considera necesar. Din punctul ei de vedere, Philip era cel care avea nevoie de educație. De fiecare dată când pomenea de vreun actor tânăr și sexy sau de vreun videoclip de pe YouTube despre care vorbea toată lumea sau chiar când îl puneă muzică de pe iPod-ul ei, Philip pretindea că nu auzise în viața lui de așa ceva. Era frustrant, însă se abținea întotdeauna să-i critice. Ea, cel puțin, avea bunul-simț să nu-i rănească sentimentele și să nu-l facă să se simtă bătrîn.

Adoptînd atitudinea asta, descoperise că reușea să obțină de la Philip aproape tot ce dorea. Azi, de pildă, mergeau să viziteze platoul unde Schiffer Diamond filma serialul. Toată lumea vorbea despre serial și, știind că Philip era, după cum se descria el însuși, „vechi prieten” cu Schiffer, Lola se mirase de ce n-o vizitase pînă acum. Philip își pusese și el întrebarea asta, așa că, îndemnat de Lola, coborî la apartamentul ei și-i lăsă un bilet. Într-o seară, Schiffer îl sună și Philip răspunse din birou, unde vorbea la telefon preț de o oră cu ușa închisă, în vreme ce Lola aștepta nerăbdătoare afară. Cînd ieși, Philip îi spuse Lolei că intenționa s-o viziteze pe Schiffer pe platou, dar că ea n-ar trebui să se ostenească să-l însoțească, fiindcă va fi plictisitor. Asta după ce ea venise cu ideea! Lola îi făcuse apoi un masaj la picioare și în timp ce-i frămînta tălpile, sugeră că o vizită pe un platou de filmare ar fi benefică pentru educația ei. În calitate de documentaristă și iubită, dorea, firește, să-i înțeleagă cît mai bine munca.

— Știi cu ce mă ocup, prostase el, dar fără convingere. Stau la computer toată ziua.

— Nu-i adevărat. În ianuarie pleci două

săptămîni la Los Angeles. Probabil că voi veni și eu o săptămîină.

Atunci va trebui să te însoțesc pe platou, doar nu te aștepți să stai toată ziua închisă într-o cameră de hotel.

— Credeam că am discutat deja despre Los Angeles, zise el, încordîndu-și piciorul. O să fie un coșmar. Așa sînt întotdeauna primele săptămîni de filmare. O să lucrez șaisprezece ore pe zi. N-o să fie deloc distractiv.

— Adică n-o să te văd două săptămîni ? exclamă ea.

Probabil că se simțise vinovat, pentru că se arătase imediat de acord s-o ia cu el pe platourile de filmare ale serialului *Doamna stareță*. Lola era așa de încîntată, că nici nu se mai supăraseră pe Philip fiindcă refuzase să meargă la părinții ei de Ziua Recunoștinței; își spusese că erau abia la începutul relației și că nu sosise încă vremea să-și petreacă vacanțele împreună cu familia. Ei oricum nu i-ar fi suris ideea de a-și petrece Ziua Recunoștinței împreună cu Enid, pe care Philip o scosese la un prînz plictisitor la Century Club. O tirise și pe ea la Century Club o dată, iar Lola jurase să nu mai pună piciorul acolo a doua oară. Tbîi cei de la mese erau trecuți de optzeci de ani. Așa că Lola se întoarse fericită la Windsor Pines, unde se întîlni cu prietenele, petrecînd pînă la două dimineața și arătîndu-le tuturor fotografii cu ea și Philip și cu apartamentul lui. Una dintre prietene era logodită și își făcea planuri de nuntă, celelalte se străduiau să-și convingă prietenii să le ceară în căsătorie. După ce admirară fotografiile cu Philip și cu apartamentul lui, oftară pline de invidie.

Trecuseră trei săptămîni, era aproape Crăciunul, iar Philip propusese în sfîrșit o zi pentru vizita pe platourile serialului. Lola își petrecu următoarele două zile pregătindu-se. Merse la masaj și își aplică spray bronzant, își făcu șuvițe aurii în părul brunet

și-și cumpără o rochie de la Marc Jacobs. După cumpărături, primi un telefon de la maică-sa, care o întreabă dacă cheltuiuse într-adevăr două mii trei sute de dolari. Lola o acuză că se folosește de cărdul de credit ca s-o spioneze. Se certară urît, lucru neobișnuit pentru ele, iar Lola îi închise telefonul. Simțindu-se groaznic, o sună iarăși pe maică-sa. Beetelle aproape plîngea.

— Mami, ce s-a întîmplat? întrebă Lola, dar fiindcă nu primi nici un răspuns, continuă panicată: Tu și tată divorțați?

— Tatăl tău și cu mine sîntem bine.

— Atunci care-i problema ?

— Of, Lola, oftă maică-sa. O să discutăm despre asta cînd vii acasă de Crăciun. Între timp, fii mai chibzuită cu banii, te rog.

Era foarte ciudat. Lola închise perplexă telefonul, însă hotări aproape imediat că nu era nimic important. Mama ei se necăjea din cînd în cînd din pricina banilor, dar îi trecea întotdeauna și, ca pentru a-și cere scuze, îi cumpăra Lolei cîte un flecușeț. Niște ochelari de soare Chanel, de exemplu.

Între timp, Philip se dusesse la salonul de după colț să se tundă. Frecventa salonul de la intersecția dintre 9th Street și 5th Avenue de treizeci de ani. Mama lui începuse să vină aici prin anii '70, cînd clienții, cot la cot cu stilisții, puneau muzică la boxe și prizau cocaină. Proprietarul era, firește, un prieten bun de-al maică-sii. Toți îi erau prieteni buni. Poseda acea fragilitate încîntătoare care îi îndemna pe oameni să-și dorească s-o protejeze. Se născuse într-o familie bogată și fusese considerată o mare frumusețe, iar aura tragică ce o înconjura nu făcea decît să-i sporească fascinația. Nimeni nu s-a mirat cînd s-a sinucis în 1983.

Proprietarul, Peter, îl tundea pe Philip la fel de ani de zile și aproape terminase, dar clientul său

Încerca să-și omoare timpul. Peter tocmai își
revenise

după o luptă crâncenă cu cancerul și mergea zilnic la o sală, așa că mai sporovăiră despre programul lui. Apoi vorbiră despre casa pe care Peter o avea în Munții Catskill. După aceea comentară felul în care se schimbaseră cartierul. Pe Philip îl îngrozeau vizita pe platoul de filmare și iminenta întâlnire dintre fosta lui dragoste și actuala cucerire. Diferența dintre „dragoste” și „cucerire” era evidentă, prima fiind legitimă și onorabilă, iar a doua, temporară și chiar, își spuse gândindu-se la Lola, puțin jenantă.

Această neplăcută realitate ieșise la lumină în timpul unei regizorului iugoslav. Regizorul (câștigător a două Premii ale Academiei) era un domn în vîrstă, care saliva și a cărui nevastă rusoaică, gătită într-o rochie aurie Dolce&Gabbana (și cu vreo douăzeci de ani mai tină decât el, diferența de vîrstă dintre ei fiind, socoti Philip, aproape aceeași precum cea dintre el și Lola), era nevoită să-i dea supă cu lingurița. Bătrînul era un scriitor, iar nevastă-sa – ridicolă, însă omul era o legendă și, în ciuda vîrstei (care n-avea leac) și a nevastei nătîngi, Philip îi purta un adînc respect și așteptase cu nerăbdare această întîlnire luni de zile.

Lola, intenționat sau nu, se comportase execrabil, în timpul unui discurs interminabil în care regizorul își explica următorul proiect (un film despre un război civil obscur din Iugoslavia anilor '30). Lola se juca cu iPhone-ul, trimițînd mesaje și chiar accep-tînd un apel de la o amică din Atlanta.

— Închide-l, îi șuierase Philip la ureche.

Lola îi aruncase o privire jignită, îi făcuse un semn cheiherului și comandase un pahărel de Jell-O, lămurindu-i pe comeseși că nu bea vin, fiindcă era o băutură pentru bătrîni.

— Încetează, Lola, îi zise Philip. Doar îți place și ție vinul. O să bei ce beau toți.

— Nu-mi place vinul roșu, insistă ea. În plus, am nevoie de ceva tărie ca să rezist pînă la sfîrșit.

Apoi îl întrebase pe regizor dacă lucrase la vreun film popular.

— Popular? tresărise acesta. Ce-i aia?

— Știți dumneavoastră, filme pentru oameni obișnuiți.

— Ce-i aia oameni obișnuiți ? întrebase regizorul. Cred că gusturile mei sînt prea sofisticate pentru o domnișoară tinăre ca dumneata.

Bătrînul nu intenționase s-o jignească, dar așa a fost rezultatul. Lola mușcă momeala.

— Asta ce mai înseamnă ? Eu credeam că arta e pentru toți oamenii. Dacă n-o înțelege nimeni, care mai e scopul ei?

— Aiasta-i problema cu America, zise regizorul. Ridicase paharul de vin la gură, dar mina îi tremura atît de violent, încît vărsă jumătate. Pre mulți democrații, explică el. Aiasta ucide arta.

Tot restul serii, cei de la masă o ignorară pe Lola. În taxiul care îi ducea acasă, aceasta spumega, uitîndu-se pe geam și jucîndu-se cu părul.

— Acum ce mai e? o întrebase Philip.

— Nu m-a băgat nimeni în seamă.

— Despre ce vorbești ?

— Am fost complet ignorată, Philip. Ce rost mai avea să mai fiu acolo, dacă nu-mi dădea nimeni atenție ?

— Nu te-ar fi ignorat nimeni dacă n-ai fi făcut remarca aia prostească despre peliculele lui.

— E un bătrînel insignifiant. Cui îi pasă de el și de filmele lui ? O, pardon, adăugă ea vehement, de *peliculele* lui.

— E un geniu, Lola. I se permite să aibă ciudățeniile lui. Și-a cîștigat respectul tuturor. Trebuie să înveți să cinstești asta.

— Mă critici cumva ? întrebase ea amenințător.

— Subliniez doar faptul că nu ți-ar strica să înveți cîte ceva despre viață.

— Ascultă, Philip, în caz că nu ți-ai dat seama pînă acum, eu nu pun pe nimeni mai presus de mine. Nu-mi pasă ce au realizat unii și alții, sînt

la fel de bună ca ei. Chiar dacă au câștigat două Oscaruri. Chiar crezi că premiile astea pot face pe cineva mai bun decât alți oameni?

— Da, Lola, chiar cred.

Intrară în clădire într-o tăcere apăsătoare. A fost încă o ceartă terminată cu o partidă de sex. Lola părea să posede un al șaselea simț prin care detecta când Philip era furios pe ea și izbutea de fiecare dată să-i abată atenția cu o nouă invenție erotică, în seara aceea ieși din baie într-o pereche de chiloți despicăți între picioare, etalindu-și rezultatul epi- lării din după-amiza respectivă, ca un „cadou special” pentru el. Philip era neputincios în fața unei astfel de tentații sexuale și în dimineața următoare luă tot de la capăt.

Acum, pe când clătina din cap gîndindu-se la Lola și frizerul îi peria firele de păr de pe umeri, pe cine văzu trecînd pe lângă geamul din sticlă transparentă ? Nimeni altul decât James Gooch. Oare îi era de-acum sortit să dea mereu cu ochii de James Gooch? se întrebă el. Cum de se ajunsese aici? Locuiau de ani de zile în aceeași clădire și reușiseră să coexiste pașnic, ignorîndu-și reciproc prezența, iar apoi brusc, din după-amiaza aceea de la Paul Smith, începuse să dea peste James aproape zilnic. Nu voia să strîngă relațiile cu el, dar era probabil inevitabil, căci i se părea că James făcea parte din categoria celor care, știind că nu sînt agreați, devin și mai insistenți. După cum era de așteptat, James îl zări printre perucile expuse în vitrină și intră în salon cu o privire surprinsă.

— Ce mai faci ? întrebă el, cam prea entuziast.

Philip îl salută din cap, încercînd să nu vorbească. Dacă deschidea gura, totul se termina!

— Nu știam că e și frizerie aici, continuă James, măsurînd din ochi scaunele acoperite cu catifea purpurie și tapiseriile cu franjuri de pe pereți.

— A fost dintotdeauna, murmură

Philip.

— E așa de aproape de casă. Poate că ar trebui să încep și eu să vin aici. Încă mă mai tund la un tip din Upper West Side.

Philip încuviință politicos din cap.

— Am locuit acolo o vreme. Mereu le povestesc tuturor cum nevastă-mea m-a salvat din garsoniera aia cu pat suspendat. Dacă n-ar fi fost ea, probabil că tot acolo aş fi stat.

— Sper că nu, zise Philip şi se ridică.
— Dar tu ? Ai locuit dintotdeauna în centru ?

— Locuiesc pe 5th Avenue nr. 1 de când mă ştiu. Am crescut acolo.

— Frumos, zise James dînd din cap. Apropo, ce părere ai de soţii Rice ? Tipul mi se pare un nemernic. Se ceartă cu nevastă-mea şi apoi îşi instalează un acvariu de opt sute de litri.

— Am învăţat că nu e înţelept să mă implic în altercaţiile dintre ceilalţi locatari, i-o retează Philip scurt. Îi las mătuşa-mii plăcerea.

— Dar credeam c-o cunoşti pe Schiffer Diamond. N-ai fost împreună într-o vreme?

— A trecut mult de-atunci.
— Îi întinse casierului patruzeci de dolari şi încercă să se descotorosească de James, strecurîndu-se rapid pe uşă. Însă acesta nu se lăsa păcălit, aşa că Philip se pricopsi cu el pe drumul spre casă, care ameninţa să dureze o eternitate.

— Ar fi frumos să luăm cina împreună într-o seară, sugeră James. Eu şi nevastă-mea, tu şi prietena ta. Cum spuneai că o cheamă?

— Lola.
— E tinăără, nu ? întrebă James nonşalant.

— Douăzeci şi doi.
— Chiar că e tinăără. Ți-ar putea fi copil.

— Din fericire, nu mi-e.
— Cînd ajunseră în faţa clădirii, James îşi repetă invitaţia la masă.

— Am putea ieşi la un restaurant din zonă. La Knickerbocker poate?

Philip nu întrezărea nici o cale de scăpare. Ce-ar fi putut să spună? „Nu vreau să iau cina cu tine şi cu

nevastă-ta?"

— Poate după Crăciun, zise cu voce tare.

— Perfect. Rămîne pentru prima sau a doua săptămînă de după Anul Nou. Cartea mea apare în februarie, așa că după aceea voi fi mai mult plecat.

— Ce faci de Crăciun? o întrebă Brumminger pe Schiffer Diamond la telefon.

— N-am nici un fel de planuri, răspunse aceasta, aplecîndu-se înainte în scaunul de la machiaj.

Se întîlnise de patru ori cu Brumminger, iar după a patra cină hotărîseră să se culce împreună, ca „să scape de-o grijă” și să verifice dacă sînt sau nu compatibili. Partida de sex a fost OK – matură și corectă din punct de vedere tehnic, puțin lipsită de pasiune, dar satisfăcătoare –, iar Brumminger era un tip degajat și inteligent, deși oarecum lipsit de umor. Lipsa de umor i se trăgea de la amărăciunea concedierii din funcția de director general cu doi ani în urmă și de la lupta împotriva pierderii statutului social. Dacă nu mai era director, dacă nu mai avea un titlu asociat numelui său, atunci cine era? Pelerinajul de un an îl învățase un lucru: „Căutarea sinelui e bună, dar succesele sînt și mai bune”. Și el se întorsese la New York pentru a o lua de la capăt, încercînd să pună pe picioare cîteva afaceri împreună cu alți foști directori generali care fuseseră trași pe linie moartă la șaizeci de ani.

— Primul Club al Directorilor, glumise el.

Acum îi sugeră lui Schiffer:

— Vrei să mergem în Saint Barths? Am închiriat o vilă de pe 23 pînă pe 10 ianuarie. Dacă poți să pleci pe 23, te duc eu. Zbor cu un avion privat.

Alan, asistentul, băgă capul pe ușă.

— Aveți o vizită, șopti el, iar Schiffer făcu semn din cap că a înțeles.

Philip și tânăra lui prietenă, Lola, intrară în camera de machiaj. Philip îi spusese că o s-o aducă și pe ea, iar Schiffer nu protestase, curioasă s-o cunoască pe această fată care izbutise să-l păstreze pe Philip mai mult decât se așteptase.

— Am adus-o și pe Lola, zise Philip, anunțând un lucru evident.

— Am auzit despre tine de la Enid, o întâmpină Schiffer întinzându-i mâna.

— Serios? se miră Lola, plăcut surprinsă.

Schiffer ridică un deget și reveni la discuția telefonică.

— Ce zici ? întreabă Brumminger.

— E o idee grozavă. Abia aștept,

răspunse ea și închise.

— Abia aștepti ce ? se interesă Philip cu strania familiaritate pe care le-o dădea relația intimă din trecut.

— Vacanța de Crăciun în Saint Barths.

— Întotdeauna mi-am dorit să merg acolo, spuse Lola impresionată.

— Ar trebui să-l convingi pe Philip să te ducă, sugeră Schiffer uitându-se la el. E una dintre insulele lui preferate.

— E una dintre insulele preferate de toți, mormăi el. Cu cine mergi?

— Cu Brumminger, răspunse Schiffer plecând ochii, pentru ca machiezuza să-i poată aplica rimelul.

— Derek Brumminger?

— Exact.

— Te vezi cu el?

— Oarecum.

— Aha, spuse Philip așezându-se pe scaunul liber de alături. Și... când s-a întâmplat?

— Recent.

— Cine-i Brumminger? se băgă Lola în vorbă.

— E un om care a fost odată bogat și puternic, o lămură Schiffer zimbând, dar care acum nu mai e la fel de puternic, dar e cu mult mai bogat.

— E bătrîn ?

— De-a dreptul matusalemic. Ar putea fi chiar mai bătrîn decît Oakland.

— Sînt gata, anunță Alan băgînd capul pe ușă.

— Mersi, dragă.

Schiffer îi conduse pe Philip și pe Lola pe platou. Străbătînd labirintul de coridoare, Lola se lănsă într-o turuială plăcută despre cît de încîntată era să se afle acolo, scoțînd „oh”-uri și „ah”-uri la vederea unui decor înfațișînd contururile insulei Manhattan sau arătîndu-se impresionată de mulțimea celor care roiau de colo-colo și a nenumăratelor cabluri, lumini și echipamente. Schiffer înțelegea perfect de ce Enid o ura pe tinerica asta - Lola îl avea pe Philip la degetul ei mic cu unghia lăcuită în negru -, dar nu era chiar nesuferită. Părea foarte sociabilă și nu lipsită de aplomb, însă era extrem de tînără. Relația cu ea îl făcea pe Philip să pară oarecum disperat. Dar, își reminti, asta nu era problema ei. Drumurile lor se despărțiseră cu mult timp în urmă. Nu exista cale de întoarcere.

După ce aruncă o privire spre Lola, care se instalase fără rușine în scaunul regizorului, ignorînd complet gafa comisă, Schiffer păși pe platoul de filmare și încercă să și-i scoată din minte pe cei doi.

Scena se petrecea în biroul ei de la redacția revistei și presupunea o confruntare cu o tînără angajată care avea o relație cu șeful. Schiffer se așeză la masa de scris și-și puse o pereche de ochelari cu ramă neagră din recuzită.

— Linște, strigă regizorul. Și... acțiune!

Schiffer se ridică în picioare și-și scoase ochelarii,

în vreme ce tînără angajată se apropia de ea.

— O, Doamne, e Ramblin Payne, țipă Lola din spatele monitoarelor.

— Tăiați! ordonă regizorul, apoi își rotește ochii de jur împrejur și, identificând-o pe vinovată așezată comod în scaunul lui, porni cu pași mari spre Lola. Schiffer ieși grăbită din spatele biroului și încercă să intervină.

— E OK, e o prietenă de-a mea.
Regizorul se opri, se uită la ea și clătină din cap, apoi îl zări pe Philip stînd în picioare lângă Lola.

Oakland ?
Se apropie și-i stîrni se mîna lui Philip, bătîndu-l prietenește pe spate.

— De ce nu mi-ai zis că e și Oakland aici? o întrebă el pe Schiffer.

— Am vrut să-ți fac o surpriză.
— Ce mai faci, bătrîne ? Am auzit că începi filmările la *Bridesmaids Revisited*.

— Ai auzit bine, confirmă Philip. Ne apucăm de treabă în ianuarie.
Regizorul se uită nedumerit la Lola.

— E fika ta ?
Schiffer încercă să prindă privirea lui Philip, dar el se uită în altă parte. Bietul Philip, își zise în sinea ei.

Mai tîrziu, în mașina care îi ducea înapoi în oraș, un nor negru de melancolie îi umbri lui Philip gîndurile. Însă Lola nu părea să observe schimbarea. Își continua veselă sporovăială, nebăgînd de seamă că el tăcea, turuind la nesfîrșit despre revelația pe care o avusese pe platou. Acolo era locul ei! Se vedea deja în fața camerelor, făcînd același lucru ca și Ramblin Payne, ceea ce nu era foarte complicat. Nu părea deloc complicat. Dar poate că s-ar putea face bine în valoare într-un *reality-show*. S-ar putea face un *reality-show* despre viața ei – o tîină înfruntînd marele oraș. La urma urmei, sublinie ea, ducea o viață strălucitoare și era frumoasă – la fel de frumoasă ca toate celelalte fete din *reality-show*-uri. Era și mai interesantă decît ele. Era interesantă, nu ?

— Sigur, răspunse Philip automat.
Traversau Podul Williamsburg, intrînd în sudul

Manhattanului, care oferea o priveliște cu totul diferită față de faimoasa imagine a centrului. Aici clădirile erau cafenii și cenușii, joase și dărăpănate, ducându-te cu gândul la disperare și resemnare, nu la înnoire și la împlinirea visurilor. La vederea acestor clădiri, Philip avu și el o revelație. Schiffer Diamond se întorsese la New York și-și începuse relaxată

noua viață; era celebră și-și găsisese chiar pe cineva. Dar cu viața lui cum rămânea? se întreba el. Nu progresase deloc; de ani de zile nu făcuse nici un pas înainte. Schimbase obiectul muncii, schimbase iubitele, dar... asta era tot. Gîndindu-se la Crăciun, deveni și mai conștient de nemulțumirea sa. Își va petrece Crăciunul cu mătușă-sa – de obicei mergeau la cină la Piaza, însă Piaza nu mai era ce fusese odată, transformîndu-se, după renovare, într-un complex de apartamente cu prețuri exorbitante, dar acum nu mai știa unde vor merge. Schiffer mergea în Saint Barths. Chiar și Lola se ducea acasă la părinți. Se simțea bătrîn și depășit de vremuri, fiind nevoit să-și reamintească singur că atitudinea asta nu-l caracteriza. Apoi întrezări o cale de-a scăpa de depresie.

— Lola, spuse luîndu-i mîna. Ți-ar plăcea să mergi în Caraibe de Anul Nou?

— La Saint Barths ? întrebă ea entuziasmată.

— Nu, spuse Philip, care n-avea chef să-și petreacă vacanța ciocnindu-se mereu de Schiffer și de noul ei iubit. Nu la Saint Barths. Însă într-un loc la fel de frumos.

— O, Philip! exclamă Lola, aruncîndu-și brațele de gîtul lui. Sînt așa de fericită. Mi-era atît de teamă că n-o să mergem nicăieri de Anul Nou – mi-am zis că poate ai uitat. Dar bănuiesc că ai vrut să-mi faci o surpriză.

Neputîndu-și ascunde entuziasmul, își sună imediat mama ca să-i dea vestea cea bună. Se purtase ciudat în ultima vreme și Lola se gîndi că asta o va mai înveseli puțin.

Trei zile mai tîrziu, ametețită de fericire, Lola luă avionul spre Atlanta. Gîndurile îi gravitau în jurul excursiei împreună cu Philip; pleca pe 27, cu un

zbor direct către Barbados, unde urma să-l întâlnească și să plece împreună spre Mustique. Toată lumea știa că, dacă un bărbat te ducea undeva în vacanță, te testa de fapt ca să vadă cum vă împăcați când stăteți împreună toată ziua o perioadă mai lungă de timp; dacă treceai testul, asta putea duce la o logodnă. Așadar, în săptămâna de dinaintea plecării, Lola a fost aproape la fel de ocupată ca o mireasă: trebuia să cumpere costume de baie și haine de purtat în stațiune, să se epileze din cap până-n picioare, să-și curețe bătăturile și coatele, să-și penseze sprințele: Stînd în avion, își imagina deja ziua nunții. Ea și Philip se vor căsători în Manhattan; așa îi puteau invita pe Schiffer Diamond și pe romancierul acela caraghios, James Gooch. Nunta va fi relatată în *The New York Times*, în *Post* și poate chiar în tabloide, iar lumea va afla de numele Lolei Fabrikant. Cu aceste gânduri fericite în minte, Lola își luă bagajele și se întîlni cu mamică-sa afară. Mama și tatăl ei aveau fiecare cîte un Mercedes nou, luate în leasing reînnoit o dată la doi ani, și Lola simți cum i se umflă pieptul de mîndrie datorită superiorității nete a vieții pe care o duceau.

— Mi-a fost dor de tine, mamă, zise urcîndu-se în mașină. Putem merge la Buckhead Mall?

Era un adevărat obicei de Crăciun pentru mamă și fiică. Încă de cînd Lola plecase să studieze la Universitatea Old Vie, Beetelle și fiica ei mergeau direct la mall imediat ce Lola se întorcea în vacanță. Acolo, cele două își reînnoiau relația profundă, învîr-tindu-se printre pantofi, accesorii și diverse ținute pe care Lola le proba, în vreme ce Beetelle aștepta în fața cabinei de probă, pentru a exclama invariabil „Ce drăguț!” la vederea unei perechi de blugi sau a unei rochii Nicole Miller. Însă anul acesta, Beetelle nu era îmbrăcată pentru mers la cumpărături. Regula sa personală era să nu apară niciodată în public fără să aibă părul îndreptat și coafat, fără machiaj sau purtînd haine făcute de

creatori mediocri (de regulă, opta pentru niște pantaloni largi și o bluză,

Împreună cu o eșarfa Hermes și mai multe coliere din aur masiv), însă astăzi Beetelle venise în blugi și o bluză de trening, părul ei cîrliontat de la natură fiind prins într-un coc neglijent. Asta era ținuta ei „de lucru”, purtată doar în casă, cînd o ajuta pe menajeră la unele sarcini mai speciale, cum ar fi lustruirea argintăriei, spălarea cristalurilor Tiffany sau mutarea mobilei din stejar masiv, atunci cînd covoarele aveau nevoie de o aspirare zdravănă.

—
Ti-ai făcut coc, mamă ? Întrebă Lola cu afecțiune și enervare în glas, căci traiul la New York îi deschisese și mai mult ochii asupra defectelor mamei-sii. Nu poți să mergi la mall în halul ăsta.

Beetelle se concentra să strecoare mașina prin coloana de rulote. Se pregătise zile în șir pentru scena asta, repetînd-o în minte, așa cum sugerau psihologii să faci înaintea unei discuții delicate.

—
Lucrurile s-au schimbat puțin anul ăsta.

—
Serios ? se miră Lola.

Era profund dezamăgită, fiindcă își imaginase că se va îmbarca neîntîrziat în caruselul cumpărăturilor, însă imediat îi distrase atenția postul de radio prin satelit, care difuza hituri din anii '70.

—
Of, mamă, de ce ascuți porcăriile astea sentimentale ?

Beetelle se obișnuise de mult cu remarcile disprețuitoare ale Lolei, ignorîndu-le și reamintindu-și că veneau din partea fiicei sale, care o iubea și care n-ar fi rănit-o niciodată în mod intenționat; la urma urmei, Lola nu ținea cont uneori, ca mai toți tinerii, de sentimentele celorlalți. De data asta însă, observația Lolei o lovi pe Beetelle ca un pumn în plexul solar.

—
Mamă, te rog, n-am putea schimba postul ?

—
Nu.

— De ce?
— Pentru că-mi place.
— Dar e groaznic, se văicări Lola. E așa de... demodat.

Beetelle își desprinsese o clipă privirea de la șosea ca să se uite bine la fiică-sa, care stătea nerăbdătoare pe scaunul de alături, cu ochii mijiți de enervare. O copleși o furie irațională; dintr-odată își ura copilul.

— Lola, zise, vrei, te rog, să taci din gură?

Gura Lolei se deschise precum cea a unui peștișor. Se întoarse spre maică-sa, incapabilă să înțeleagă ce auzise. Chipul lui Beetelle era dur, împietrit într-o expresie pe care o văzuse foarte rar și numai în scurte răstimpuri, ca atunci când președinta consiliului de administrație al școlii îi refuzase sugestia de-a servi numai salată bio. Dar furia lui Beetelle nu se dezlănțuise niciodată asupra ei, așa că Lola era șocată.

— Vorbesc serios, o preveni maică-sa.
— N-am spus decât că..., protestă Lola.
— Nu acum, Lola, zise Beetelle, clătînind din cap.

Erau pe autostradă. Beetelle se gândi la cele patruzeci de minute în trafic și hotărî că nu mai putea continua așa. Lola trebuia să afle. Ieși de pe autostradă.

— Mamă! țipă Lola. Ce te-a apucat? Nu pe-aici trebuie s-o luăm.

Beetelle opri la o benzinărie și parcă mașina. Își reaminti că e o femeie curajoasă, cinstită, capabilă să înfrunte cele mai dramatice situații și să iasă învingătoare.

— Ce se întâmplă? vru Lola să afle. E vorba de tata, nu? Are o relație.

— Nu, zise Beetelle.
Se uită la fiică-sa, întrebându-se care îi va fi reacția la auzul vestii. Probabil că va țipa și va plînge. Și ea țipase și plînsese prima oară. Dar se

obișnuise cu ideea - așa cum, aflate de la pacienții pe care îi vizita uneori, te obișnuiești cu durerea fizică neîntreruptă.

— Lola, începu ea blînd, sîntem săraci. Am pierdut toți banii. Gata, am spus-o, acum ai aflat.

Lola rămase o clipă tăcută, apoi izbucni în hohote nestăpînite de rîs.

— O, mamă, nu mai dramatiza. Cum să fim săraci? Nici nu știu ce înseamnă asta.

— Înseamnă că nu mai avem nici o lețcaie.

— Cum se poate una ca asta ? Sigur că avem bani. Tata a fost concediat? Întrebă Lola, cuprinsă încet-încet de panică.

— Și-a dat demisia.

— Cînd? se alarmă Lola.

— Acum trei luni.

— Și de ce nu mi-ai spus ? Întrebă ea acuzator.

— N-am vrut să te necăjim. N-am vrut să te distragem de la muncă.

Lola nu zise nimic, lăsîndu-și mintea să absoarbă întreaga ironie a situației.

— Tata își va găsi altă slujbă, mormăi ea.

— Posibil, dar asta nu ne va rezolva problemele. Nu în viitorul apropiat.

Lola era prea înspăimîntată ca s-o întrebe pe maică-sa ce voia să spună. Beetelle porni motorul și străbătură restul drumului în liniște.

Windsor Pines era mai degrabă o idee decît un oraș adevărat - o continuare a mallurilor și a fast-foodurilor care se îțeau din Atlanta precum picioarele unui păianjen. Însă în Windsor Pines toate magazinele erau de lux, iar strada din centru se făcea cu reprezentanțe Mercedes, Porsche și Rolls-Royce. Există și un hotel Four Seasons, și o primărie nouă, construită din cărămidă albă, ceva mai departe de drumul principal, cu o pajiște largă în

față, pe care se afla o scenă acoperită. „Orașul” Windsor Pines, născut în 1983, avea cincizeci de mii de locuitori și douăsprezece terenuri de golf, cea mai ridicată proporție pe cap de locuitor din statul Georgia.

Conacul familiei Fabrikant era situat la marginea unuia dintre aceste terenuri de golf, într-o comunitate împrejmuită de garduri. Clădirea era un amalgam de stiluri - predominant fiind stilul Tudor, deoarece

Beetelle adora tot ce amintea de zona rurală britanică, cu o binemeritată recunoaștere acordată arhitecturii marilor plantații, sub forma unor coloane albe înalte care flancau intrarea. Avea un garaj pentru trei mașini și, deasupra sa, un centru de recreere, dotat cu masă de biliard, un uriaș televizor cu ecran plat, un bar și canapele de piele. Bucătăria spațioasă avea blaturi de marmură și dădea spre camera mare; pe lângă toate acestea, casa mai avea o cameră de zi și o sufragerie (rareori folosite), patru dormitoare și șase băi. O alee pavată cu prundiș, reîmprospătat și renivelat în fiecare primăvară, făcea o curbă largă, oprindu-se în fața intrării. Pe când urcau de pe drumul principal către casă, Lola tresări. Parcate cu DE VINZARE erau înfipte direct în gazon, de o parte și de alta a aleii.

— Vindeți casa ? Întrebă ea îngrozită.

— Nu noi, banca.

— Ce înseamnă asta ?

Începea să-și dea seama că mama ei nu glumise. Abia mai putea să vorbească, un nod de spaimă urcându-i în gât.

— Că ei iau toți banii, o lămurii

Beetelle.

— Dar de ce ? țipă Lola.

— Discutăm mai târziu despre asta.

Beetelle deschise portbagajul și, cu gesturi obosite, scoase valizele. Lolei. Se apucă să le transporte în casă, oprindu-se pe palierul de la intrare, unde părea strivită de impunătoarele

coloane, de casa însăși și de enormitatea situației.

— Lola, vii ? Întrebă ea.

Sam Gooch nu aștepta niciodată cu nerăbdare Crăciunul. Toți cunoscuții lui plecau din oraș, în timp ce el era consemnat în casă, împreună cu părinții. Mindy spunea că e cea mai frumoasă perioadă în New York, toată lumea fiind plecată, cu excepția turiștilor, care nu se aventurau decât rareori în cartierul lor. După Anul Nou, Sam se întorcea la școală, unde găsea o clasă plină de copii care pâlăvrăgeau despre vacanțele lor exotice.

— Tu unde-ai fost, Sam? Întreba în glumă unul din ei.

Altcineva răspundea:

— Sam a făcut turul Empire State Building.

Într-un an, familia Gooch își petrecuse vacanța în Jamaica. Dar Sam n-avea decât trei ani și nu-și mai amintea mare lucru, deși Mindy mai aducea uneori vorba despre asta, făcând o referire negativă la faptul că James își petrecuse o după-amiază întreagă cu un rastafarian.

Întorcându-se acasă din Parcul Washington Square, unde îl dusesse pe Skippy în spațiul special amenajat pentru câini (Skippy atacase un rottweiler, ceea ce îl umpluse de o mindrie răutăcioasă), Sam se întrebă de ce n-ar putea pleca și ei undeva anul ăsta. La urma urmei, tatăl lui primea destui bani pe carte, însă asta nu părea să le fi schimbat planurile de sărbători. Ca de obicei, în dimineața de Crăciun vor merge cu mașina în Pennsylvania, ca să-i viziteze pe bunicii din partea mamei; după o masă tradițională, cu vită la cuptor și budincă Yorkshire, se vor urca iarăși în mașină și vor merge până în Long Island, ca să-i viziteze pe bunicii din partea tatălui. Părinții lui James erau evrei și nu

sărbătoreau Crăciunul, așa că mâncau cu toții la restaurantul chinezesc.

Skippy era legat cu o lesă retractabilă, iar cînd ieșea la plimbare, îi plăcea să se îndepărteze cît mai mult de stăpînul lui. Se năpusti în clădire cu cîtiva metri buni înaintea lui Sam, iar pînă intră acesta, Skippy își încolcise deja lesa pe după picioarele lui Roberto.

— Trebe' neapărat să-ți dresezi cîinele, amice, spuse portarul.

— E cîinele maică-mii, îi reaminti Sam.

— Maică-ta crede că animalul ăsta e un copil. Apropo, te căuta doamna Rice. I s-a stricat ceva la computer.

Cînd Sam bătu la ușă, Annalisa Rice tocmai vorbea la telefon.

— Îmi pare tare rău, mamă, zicea ea, dar Paul vrea să mergem cu oamenii ăștia...
Îi făcu semn băiatului să intre.

De fiecare dată cînd intra în apartamentul soților Rice, încerca să-și impună o oarecare degajare, însă locul în sine și atmosfera îl impresiona profund. Podeaua din holul mare era din marmură albă strălucitoare, pereții din ipsos erau de un bej gălbui și păreau făcuți din glazură. Holul fusese înadins lăsat liber, deși pe perete atîna o fotografie uluitoare, înfățișînd o femeie masivă, cu părul negru, alăptînd un bebeluș blond ca un înger. Expresia femeii era maternă și agresivă în același timp, ca și cînd ar fi provocat privitorul să nege că făptura angelică era copilul ei. Sam era hipnotizat de sinii enormi ai femeii, cu areole cît niște mingi de tenis. Femeile era creaturi foarte ciudate și, din respect pentru mama lui și pentru Annalisa, plecă ochii. Dincolo de hol se afla o altă intrare, cu o scară monumentală, așa-cum nu mai văzuse decît în filmele alb-negru. Mai existau cîteva duplexuri în clădire, dar scările lor erau abrupte și înguste, așa că locatarii de peste șaptezeci și cinci de ani se mutau invariabil. Scara asta, socoti Sam, era lată de

cel puțin doi metri.

— Sam? zise Annalisa.

Chipul ei era ascuțit și inteligent, ca de vulpe. Ea însăși era o vulpe. Când se mutase în clădire, purta blugi și tricouri, ca orice om normal, dar acum era mereu gătită. Astăzi se îmbrăcase cu o bluză albă și o fustă gri și se încălțase cu pantofi din catifea cu toc jos, iar pe umeri avea un cardigan gros din cașmir pufos, pe care Sam, din experiența lui cu fetele de la școlile private, îl estimase la câteva mii de dolari. De regulă, când venea s-o ajute cu website-ul, Annalisa stătea de vorbă cu el, povestindu-i despre vremurile când era avocată și susținea cauza fetelor fugite de acasă, cel mai adesea acestea fugeau de abuzuri și sfârșeau în închisoare. Călătorise prin toate statele pentru a le ajuta pe fete, zicea ea, și uneori asta o făcuse să se îndoiască de natura umană. Existau oameni capabili de lucruri oribile, de exemplu, să-și abandoneze copiii sau să-i omoare în bătaie. Sam era încredințat că personajele din povestirile Annalisei trăiseră în altă epocă, dar ea îi asigurase că lucrul de genul asta se petreceau în fiecare minut — în America, o fată era abuzată la fiecare nouăsprezece secunde. Alteori îi povestea cum îl cunoscuse pe președinte. Se întâlniseră în două ocazii — o dată când fusese invitată la o recepție organizată de Casa Albă și a doua oară când se adresase unei comisii a Senatului. Era ceva mult mai interesant, credea Sam, decât viața ei de acum. Săptămîna trecută, îi spusese ea, fusese la un prînz pentru o poșetă nouă. Găsise ideea amuzantă. O uimise doar faptul că genții nu i se oferiseră un scaun și un pahar cu șampanie.

Annalisa facea întotdeauna glume despre noua ei viață, dar Sam bănuia că nu era prea încîntată.

— O, sigur că sînt, zisese ea, cînd o întrebase despre asta. Mă bucur că pot să organizez un prînz ca să string fonduri și să trimit computere copiilor săraci din Africa. Însă toate invitatele mele vin îmbrăcate în haine de blană, iar la sfîrșit pleacă

în SUV-urile conduse de șoferi personali.

— Așa a fost tot timpul în New York, îi explică Sam amabil. N-are sens să te lupti cu asta. Va exista întotdeauna vreo doamnă încântată să-ți ia locul.

Astăzi, însă, Annalisa se grăbea:

— Slavă Domnului că ai venit, Sam, zise ea urcînd scările. Nu știam ce să mă fac. Plecăm în seara asta, adăugă peste urmă.

— Unde plecați? întrebă Sam politicos.

— În așa de multe locuri că o să înnebunesc. Londra, China, apoi Aspen. La Aspen bănuiesc că ar trebui să ne petrecem vacanța. Paul are multe de rezolvat în China, iar chinezii nu sărbătoresc Crăciunul, evident. Vom lipsi trei săptămîni.

Annalisa îl conduse pe culoar către cămăruța veselă, decorată în tonuri de bleu și verde pal, unde își instalase biroul. Deschise laptopul zicînd:

Nu mă pot conecta la internet. Ar trebui să am instalat un sistem *wireless* ultraperformant, care îți permite să te conectezi de oriunde din lume. Dar nu mă ajută prea mult, dacă nu mă pot conecta nici din propria casă.

Sam se așeză la calculator și minile îi zburară pe taste.

— Ciudat, spuse el. Semnalul e bruiat.

— Asta ce înseamnă?

— În limbaj comun, înseamnă că un computer gigantic, poate chiar un satelit, vă bruiază semnalul, întrebarea e unde se află acest satelit?

— Dar sateliții nu sînt peste tot? Pentru GPS? Și pentru fotografiile din satelit ale cartierelor de locuințe?

— Asta-i mai puternic, se încruntă

Sam.

— Ar putea veni de sus? Din biroul soțului meu?

— De ce-ar avea un sistem de satelit?

Annalisa ridică din umeri.

— Știi cum sînt bărbații. Pentru ei e doar o altă jucărie.

— Un satelit nu-i chiar o jucărie, zise Sam cu o autoritate de adult. Guvernele dispun de așa ceva.

— Din țările mari sau din țările mici ?

— Întrebă Annalisa, încercînd să glumească.

— Soțul dumneavoastră e acasă ? L-am putea întreba direct.

— Nu e aproape niciodată aici. E la birou. Plănuiește să vină de-acolo direct la aeroport.

— Ar trebui să pot rezolva problema și în lipsa lui. Vă schimb setările și restartez, apoi n-ar trebui să vă mai facă necazuri.

— Slavă Domnului! exclamă Annalisa.

— Știa că pe Paul l-ar fi enervat să afle că Sam intrase în biroul lui, însă pe de altă parte, dacă așa stăteau lucrurile, atunci pur și simplu nu-i va spune. Ce avea de fapt în biroul ăla în afară de pești? Dacă se întimpla o nenorocire cît lipseau ei? Se aflau și așa într-o poziție foarte delicată - aparatele de aer condiționat exterioare încă nu primiseră aprobare, iar Paul hotărîse să taie de la jumătate ferestrele frantuzești și să instaleze aparatele în partea de jos, o hotărîre pe care ar fi trebuit s-o ia din capul locului. Însă Mindy Gooch refuza în continuare să vorbească cu ea. Cînd Annalisa o aborda în holul clădirii, Mindy răspundea cu răceală: „Sper că vă place apartamentul”, și trecea mai departe. Pînă și portarii, care fuseseră foarte drăguți la început, deveniseră oarecum distanți. Paul îi bănuia că nu le mai livra pachetele la timp și, deși Annalisa îl acuzase de paranoia, nu se înșela în totalitate. De curînd se produsese o întîrziere a unui sacou Chanel în valoare de mai multe mii de dolari, pe care firma de livrări jura că îl adusese ; acesta fusese în sfîrșit descoperit după două zile, fiind livrat din greșeală la apartamentul lui Schiffer Diamond. Adevărat,

datele de pe pachet erau greșite, dar chiar și așa, episodul o făcu pe Annalisa să se întrebe dacă nu cumva ceilalți locatari îi urau. Acum era îngrijorată din pricina computerelor lui Paul. Dacă se întâmpla ceva cît ei erau plecați la capătul lumii?

— Sam, pot să am încredere în tine ? Dacă ți-aș da cheile - spre păstrare, doar cît sîntem noi plecați, știi, în caz că se întâmplă ceva - ai ține secretul ? Nu i-ai spune mamei tale sau altcuiva ? Asta dacă nu se ivește vreo urgență absolută. Soțul meu e puțin paranoic...

— Am înțeles. Le voi păzi ca pe ochii din cap.

Citeva clipe mai târziu cobora scările, purtînd în buzunarul blugilor cheile grele de la magnificul apartament.

În casa din Windsor Pines, Beetelle stătea la măsuta de toaletă și se dădea cu ultimele rămășițe de cremă La Mer. Știa că Cern se ascundea probabil în centrul de recreere, unde mai nou își petrecea tot timpul. De cînd banca le trimisese anunțul de prescriere a ipotecii, în urmă cu două săptămîni, Cern începuse să-și petreacă noaptea pe canapea, adormind dinaintea televizorului cu ecran gigantic. Lola, își imagina, era în camera ei, încercînd să digere noua realitate.

Dar cum ar fi putut să înțeleagă, cînd ea însăși abia reușea?

Beetelle scormoni după ultima rămășiță din prețioasa cremă cu unghia ei îngrijită. Cînd începuseră necazurile ? Acum șase luni ? Știusese că Cern nu era mulțumit la compania la care lucra. Nu se exprimase niciodată lămurit - era genul de om care-și păstra gîndurile pentru sine - și, deși simțise că ceva era în neregulă, Beetelle nu dăduse importanță presentimentelor, încercînd să se convingă singură că, mulțumită sistemului de alertă prin telefonul mobil inventat de el, erau pe cale să se îmbogățească. Dar în urmă cu trei luni, Cern venise neașteptat de devreme acasă de la serviciu.

— Te simți rău ? îl întrebase.
 — Am demisionat.
 Avea și el mindria lui, zisese apoi. Răbdă omul cît răbdă, dar există o limită.
 — Ce răbdă? strigase ea.
 — Lipsa de respect.
 În cele din urmă scosese de la el adevărul: Cern demisionase pentru că șeful voia să declare invenția ca fiind a lui. Tipul pretindea că patentul aparținea companiei și că Cern n-avea să primească nici un sfânt. Beetelle și Cern angajaseră un avocat specialist din Atlanta, care avea recomandări elogioase, dar asta nu îi ajutase cu nimic. Individul, după cum a descoperit Beetelle, era „unsuros” – și nu doar din pricină că pielea îi strălucea pe fundalul costumului bleumarin cu dungi subțiri și al cravatei roșii. Consultația de o oră îi costase cîteva sute de dolari. Apoi avocatul examinase, chipurile, cazul.
 — Nu există nici o dovadă că Cern a inventat singur sistemul, le spusese el la telefon.
 — Dar așa a fost. L-am văzut cu ochii mei lucrînd la el, protestase Beetelle.
 — Cum?
 — La calculator.
 — Mi-e teamă că asta nu ne oferă un caz prea solid, doamnă Fabrikant. Puteți continua, dacă doriți, dar vă va costa sute de mii de dolari să prezentați cazul la tribunal. Și probabil că veți pierde.
 Punînd receptorul în furcă, Beetelle avu dintr-odată bănuiala că Cern o mințise tot timpul. Sistemul de alertă nu era doar rodul muncii sale; era un proiect la care lucrase împreună cu alții. Dar de ce-ar fi mințit? Ca să-i facă plăcere, își zise, ca să crească în ochii ei. Era o femeie extrem de energică, poate că Cern se simțise intimidat și mințise ca să o impresioneze. Fusese bine plătit – trei sute cincizeci de mii de dolari pe an –, dar după prima lui săptămînă de șomaj, Beetelle realiză că și asta era o amăgire : trăiau de la un salariu la

celălalt și aveau trei ipoteci pe casă, ultima luată în urmă cu jumătate de an, pentru ca Lola să se poată muta la New York. Datorau peste un milion de dolari. Ar fi putut supraviețui vânzând casa, dar piața imobiliară se prăbușise. Casa, care în urmă cu un an valora un milion două sute de mii de dolari, ajunsese acum la numai șapte sute de mii.

— Deci, vedeți dumneavoastră, le spusese bancherul, în timp ce ea și Cem tremurau ca două frunze, datoria se ridică exact la trei sute treizeci și trei de mii de dolari. Și patruzeci și doi de cenți.

Trei sute treizeci și trei de mii de dolari. Și patru-zeci și doi de cenți, repetase ea suma în gând. Și-o

repetase de atâtea ori, încît nu mai avea nici un efect. Era doar un număr, fără legătură cu lumea reală.

New York, se gîndi cu o tresărire dureroasă. Dacă împrejurările ar fi fost diferite, ce viață ar fi dus acum, departe de oroarea sărăciei. Norocoasa de Lola se mutase la New York, cu toate avantajele aferente, nu ca Beetelle, care se angajase prima dată ca tehnician la Spitalul Columbia, cu un salariu de douăsprezece mii de dolari pe an. Locuise într-un prăpădit de apartament cu două dormitoare, împreună cu alte trei fete, și se bucurase de fiecare moment. Dar nu durase mult. După trei luni de fericire, îl cunoscuse pe Cem, la vechea sală de convenții de la Columbus Circle, unde acum se ridicau o elegantă clădire de birouri și un mall. Pe vremea aceea, sala nu era deloc elegantă. Pe nesfîrșitele culoare, gheretele construite din ghips-carton vindeau de toate, de la magneți care te vindecă de orice la mecanisme cu bile pentru valvele inimii. Pe atunci tehnologia era doar cu puțin mai avansată decît scamatoria și vrăjitoria. Și astfel, printre valvele din titan și magneții care inhibau cancerul, îl găsisese pe Cem.

O întrebuse unde era ieșirea și, pînă să se dezmeticească, mergeau împreună la o cafea. După-amiaza se preschimbaseră în seară, iar ei intraseră în barul hotelului Empire, unde stătea Cem. Erau plini de tinerțe, aspirații profesionale și spirit newyorkez pe cînd beau *tequila sunrise* și admirau priveliștea Centrului Lincoln. Era primăvară și fîntina arunca în văzduh jeturi de apă sclipitoare.

După aceea au făcut sex - genul de sex pe care îl făceau oamenii în 1984, cînd nu prea știau ce și cum. Sîniul lui Beetelle era grei și plini, tipul de sîni care se lasă aproape imediat, dar care se bucură de un anotimp de plenitudine cînd atrag toate privirile, iar ai «și atrăseseră privirile lui Cem.

Pe atunci Cem era sexy. Sau așa i se părea ei. Nu avea deloc experiență, iar interesul pe care îl arăta

Cem o încinta. Pentru prima dată își trăia viața - o viață secretă, neexplorată, interzisă. A doua zi dimineată, simțindu-se liberă și modernă, se trezise, așteptându-se să nu-l mai vadă niciodată pe Cem, care trebuia să se întoarcă la Atlanta în cursul după-amiezii. Însă el o curță zile întregi, trimițându-i flori, dându-i telefoane, scriindu-i chiar vederi. Beetelle le puna deoparte, căci între timp cunoscuse un alt bărbat și se îndrăgostise, încetînd să mai răspundă rugămintelor stăruitoare ale lui Cem.

Noua ei dragoste era un medic. În următoarele cîteva săptămîni, se străduise în fel și chip să-i mențină interesul treaz: se făcuse de rîs jucînd tenis, îi dereticase prin bucătărie, îi dusesese un sandwich la cabinet. Reușise, vreme de o lună și jumătate, să nu-i permită decît s-o sărute și s-o pipăie. Apoi cedase. A doua zi bărbatul îi mărturisise că era logodit.

Asta a aruncat-o într-o stare de confuzie și, după ce el nu i-a mai răspuns nici măcar la telefon, de disperare.

O săptămînă mai tîrziu, în cursul unei consultații de rutină la ginecolog, descoperise că era însărcinată. Ar fi trebuit să-și dea seama singură, însă confundase grețurile cu starea de amețeală pe care ți-o dă dragostea. Mai întîi a crezut că e copilul doctorului și-și imagina deja scenarii despre cînd și cum îi va spune. Atunci el își va da seama că Beetelle era marea lui dragoste și se va însura cu ea. Vor trebui să facă nunta rapid, înainte să bănuiască cineva ceva. Dar cînd sosi rezultatul testului, ginecologul o informă că era aproape în a treia lună de sarcină. Beetelle socoti zilele, simțînd cum întreaga ei viață intră în marșarier. Nu era copilul doctorului, ci al lui Cem. Ginecologul o sfătuia să-l nască, fiindcă sarcina era prea avansată pentru un avort.

Beetelle a plîns și i-a sunat pe Cem. I-a spus la telefon că era însărcinată. Cem a fost în al nouălea

cer și a venit la New York în weekendul acela. S-a cazat la Carlyle (punind astfel bazele obiceiului de-a cheltui bani pe care nu-i avea) și a dus-o la tot soiul de restaurante romantice. I-a cumpărat un inel cu un diamant de o jumătate de carat de la Tiffany's, pretinzând că voia ca ea să aibă numai ce e mai bun. Două luni mai târziu, un judecător de pace a oficiat căsătoria în casa părinților ei de la Grand Rapids. După ceremonie au mers să ia cina la clubul de țară. Apoi s-a născut Lola și Beettele a înțeles că totul se petrecuse cu un motiv.

Cît o iubea pe Lola! Cu toate că Beettele nu mai avea nici un fel de sentimente pentru doctor, existau momente în care, văzînd-o pe Lola atît de frumoasă și de inteligentă, o copleșea o senzație ciudată. O părticică din ea încă mai credea, încă mai spera, că undeva se produsese o greșeală, iar Lola era de fapt fiica lui Leonard Pierce, un celebru oncolog.

Beettele se ridică de la măsută și intră în dormitor, unde rămase în picioare în fața ferestrei panoramice care dădea spre terenul de golf. Ce se va întîmpla acum cu ea și cu Lola? Existaseră și în trecut momente cînd se gîndise ce-ar face dacă i s-ar întîmpla ceva lui Cem? De cîte ori înînzirza sau se întorcea cu mașina din Florida, după pelerinajul anual în care își vizita mama, îi trecea prin minte că ar fi putut muri într-o ciocnire cu un camion. Se imagina la Windsor Pines, îmbrăcată în haine de doliu, cu o pălărie neagră și cu vâl, deși nimeni nu mai purta pălării și vâluri, organizînd o slujbă în memoria lui Cem la biserica neapartinînd nici unui cult frecventată de toți cei din grupul ei. N-avea să se mai recăsătorească vreodată. Odată cu pierderea se strecura în mintea ei și un vis: după ce ar fi vindut casa, ar fi fost liberă să-și trăiască viața cum dorea. S-ar fi mutat poate în Italia, ca tînăra aceea care a scris *Sub soarele Toscanei*.

Dar visul nu era realizabil decît dacă proprietatea valora ceva. Falimentul nu facea parte din scenariu

și existau acum momente, momente îngrozitoare, în care se întreba dacă nu i-ar fi fost mai bine fără Cem. Se gândise că, dacă se hotăra într-adevăr să plece, putea să se mute la New York și să locuiască împreună cu Lola, în apartamentul acela drăguț de pe 11th Street.

Însă banii nu-i ajungeau nici măcar pentru asta. Nu-și mai permiteau chiria apartamentului și Lolei trebuia să i se spună cumva și asta.

Simțind brusc prezența fiicei sale în cameră, Beetelle tresări.

— M-am tot gândit la situația asta, mamă, zise, așezându-se cu grija pe marginea patului.

O scurtă inspecție a casei o lămurise că lucrurile stăteau chiar mai prost decât își imaginase: în frigider era brânză de la supermarket în loc de *gourmet*; serviciul de internet *wireless* fusese deconectat, iar abonamentul la cablu, redus la câteva programe.

— Nu trebuie să lucrez la Philip. Bănuiesc că mi-aș putea lua o slujbă adevărată. Poate să mă ocup de modă. Sau aș putea urma cursuri de actorie. Philip cunoaște pe toată lumea, o să-mi recomande cel mai bun profesor. Și sînt convinsă c-aș reuși. M-am uitat la Schiffer Diamond și nu mi s-a părut greu deloc. Sau aș putea să încerc un *reality-show*. Philip zice că se filmează tot mai multe la New York. Pentru un *reality-show* n-ai nevoie de talent.

— Lola, scumpa mea, spuse Beetelle, mișcată de dorința fiicei de a-i ajuta, ar fi cu adevărat minunat. Numai de ne-am putea permite să te ținem la New York...

Ochii Lolei se îngustară.

— Cum adică ?

— Nu ne mai permitem chiria apartamentului, o lămurii maică-sa clătînd din cap. Mi-a fost groază să-ți dau vestea, dar am vorbit deja cu compania de management. Ne lasă să

întrerupem contractul de închiriere la sfârșitul lui ianuarie.

— Te-ai descotorosit de apartament fără să-mi spui ?!

— N-am vrut să te supăr.

— Cum ai putut să faci una ca asta ?
întrebă Lola.

— Scumpo, te rog. N-am avut de ales. Oricum în ianuarie ambele Mercedesuri vor reintra în posesia companiei de leasing...

— Cum de-ai lăsat să se întâmple una ca asta, mamă?

— Nu știu, se tingui Beetelle. Am avut încredere în tăică-tău. Și uite ce ne face! Acum va trebui să ne mutăm în vreun apartament undeva – unde nu ne cunoaște nimeni – și bănuiesc că vom fi siliți s-o luăm de la zero...

— Mă vezi pe mine locuind într-un apartament? zise Lola cu un rîs tăios. Cu tine și cu tata? Nu, mamă, spuse pe un ton ferm, nu pot să fac asta. Nu vreau să plec din New York. Nu acum, cînd am ajuns atît de departe. Singura noastră speranță este să rămîn acolo.

— Dar unde-o să locuiești? îi strigă maică-sa. Nu poți să-ți duci zilele pe străzi.

— O să locuiesc la Philip. Practic, locuiesc deja acolo.

— O, Lola. Locuiești în casa unui bărbat? Înainte să vă căsătoriți? Ce-o să zică lumea?

— Nu avem de ales, mamă. Iar cînd Philip și cu mine ne vom căsători, nu-și va mai aminti nimeni că am locuit împreună înainte. Philip are foarte mulți bani acum. Tocmai a primit un milion de dolari ca să scrie un scenariu. Și odată ce ne căsătorim, adăugă Lola uitîndu-se la maică-sa, găsim noi o rezolvare. Probabil că m-ar fi cerut deja de nevastă pînă-acum, dacă n-ar fi fost mătușă-sa la mijloc. E mereu prin preajmă și-l verifică. Slavă Domnului că e bătrînă. Poate o să se îmbolnăvească de cancer sau de altceva și o să fie silită să renunțe

la apartament. Atunci tu și tati v-ați putea muta în
locul ei.
— O, scumpa mea, zise Beetelle și
încercă s-o îmbrățișeze.

Lola se feri.

Dacă o lăsa pe maică-sa s-o atingă, știa că ar fi cedat nervos și ar fi izbucnit în t->îns. Nu era momentul să se arate vulnerabilă. Însuflețită parcă de legendara tărie de caracter pe care o dovedise maică-sa, odinioară, în fața greutăților, Lola se ridică și spuse: — Haide, mamă, hai să mergem la mall. Nom avea noi bani, însă asta nu înseamnă că trebuie să-mi refuz o plăcere. Sigur mai ai ceva credit pe MasterCard.

Billy Litchfield era în tren, îndreptându-se spre Springfield, Massachusetts, când primi un telefon de la sora lui, care îl informă că mama lor căzuse și-și fracturase un sold, fiind dusă la spital. Căra niște sacoșe cu cumpărături și alunecase pe un petic cu gheață. Avea să trăiască, dar bazinul îi era zdrobit. Chirurgii îi vor reface oasele pelviene cu proteze de metal, dar se va vindeca extrem de greu, existind riscul să-și petreacă restul vieții într-un scaun cu roțile. N-avea decât optzeci și trei de ani; putea ușor să mai prindă zece-cincisprezece ani.

— N-am timp să mă ocup de ea, se vâicărise sora lui, Laura, la telefon.

Laura era avocată, specializată în drept corporatist și își îngrijea singură cei doi copii, de optsprezece și respectiv doisprezece ani, după ce divorțase de două ori.

— Și nici nu-mi permit s-o duc la un azil. Jacob merge la facultate anul viitor. E prea mult!

— O să fie bine, o liniști Billy, primind veștile mai calm decât își imaginase.

— Cum să fie bine? Când se întâmplă una ca asta, lucrurile merg doar din rău în mai rău.

— Probabil că are niște bani puși deoparte.

— De ce-ar avea? Îl întrebă soră-sa. Nu toată lumea e ca prietenii tăi bogați din New York.

— Știu foarte bine cum trăiesc alți oameni, zise Billy.

— Va trebui să te muți înapoi în Streatham ca s-o îngrijești, îl preveni soră-sa. Cumpărăturile din sacose erau pentru tine. În mod normal, ea merge la cumpărături doar joi dimineața, adăugă ea acuzator, de parcă accidentul se petrecuse din vina lui. A făcut un drum special pentru tine.

— Mersi, dragă.
Închise și se uită pe fereastră. Trenul intra în New Haven, unde peisajul era deprimant și posomorât ca întotdeauna. Drumul spre casă îl întrista și-i dădea o stare de disconfort; nu avusese o copilărie fericită, crescând într-o atmosferă sufocantă. Tatăl lui, un ortodontist, care credea că homosexualitatea e o boală și că femeile sînt ființe inferioare, fusese disprețuit de ambii săi copii. Cînd acesta murise, în urmă cu cincisprezece ani, Billy și sora lui spuseseră amîndoi că era o binecuvîntare. Cu toate astea, Laura își urise dintotdeauna fratele, favoritul mamei. Billy știa că sora lui îl considera frivol și că nu-i ierta mamei faptul că îl lăsase să studieze tot felul de lucruri inutile la colegiu, cum ar fi arta, muzica și filozofia. Pe de altă parte, Billy își considera sora o ființă temă. Era absolut banală, nu înțelegea pur și simplu cum de îl dăruise natura cu o soră atît de plictisitoare. Muncea fără oprire, întrucîmpînd teama lui dintotdeauna că viața omului s-ar putea reduce doar la asta. Nu o pasiona nimic, nici măcar propria viață, astfel că tindea să exagereze orice detaliu neînsemnat. Billy bănuia că soră-sa făcea mai mult caz de accidentul mamei decît era nevoie.

Dar cînd ajunsese la spitalul din suburbiile orașului Springfield, descoperi că bătrîna era într-o stare mai gravă decît sperase. Fusese toată viața o femeie robustă, însă accidentul o transformase într-o bătrînică palidă, ascunsă sub aștemuturile albe de spital, deși își vopsise părul și îi făcuse permanent în așteptarea vizitei lui.

— A, Billy, oftă ea. Ai venit.

— Sigur c-am venit, mamă. Credeai că n-o să vin?

— I-am făcut morfină, îi spuse asistenta. O să fie confuză vreo cîteva zile. Nu-i așa, dragă?

Mama lui Billy începu să plîngă.

— Nu vreau să fiu o povară pentru tine și pentru sora ta. Poate ar fi mai bine să mă lase să mor.

— Nu vorbi prostii, mamă. O să fie bine.

La sfîrșitul orelor de vizită, doctorul îl trase deoparte. Operația mersese bine, dar n-aveau cum să știe cînd și dacă mama lui va mai fi în stare să meargă. Pînă atunci va trebui să folosească un scaun cu roțile. Billy încuviință și-și luă geanta Gaultier, gîndindu-se cît de nelalocul ei arăta valiza franceză scumpă în spitalul ăsta trist, apoi așteptă în frigul de afară preț de o jumătate de oră taxiul care îl duse cale de douăzeci de mile, pînă la casa mamei-sii. Cursa îl costă o sută treizeci de dolari și suma îi făcu să tresară. Acum, că mamei-sii era invalidă, trebuia să înceapă să economisească. În zăpada de lîngă alee, observă urma lăsată de trupul mamei sale în locul unde căzuse.

Ușa din spate era deschisă și, intrînd în bucătărie, descoperi cumpărăturile pe masă, așezate cu siguranță de vreun paramedic amabil. Deși se considerase toată viața un cinic, Billy observase recent că gesturile de bunătate întîmplătoare îi provocau accese de sentimentalism. Cu inima grea, se apucă să despacheteze alimentele. Într-una din pungi era un recipient cu smîntînă degresată. Asta fusese probabil cauza nefericitului drum făcut de mamei-sii la magazin. Billy încă mai insistă să folosească smîntînă degresată la cafea.

A doua zi ajunse la spital la nouă. La scurt timp sosi și Laura, însoțită de fiica mai mică, Dominique, o fetișcană slabă, cu păr blond și subțire și un nas ca un plisc; semăna leit cu tatăl-său, un tîmplar din

localitate, care obișnuia să cultive marijuana vara,
pînă fusese arestat.

Billy se strădui să lege o conversație cu fata, însă ea fie nu era interesată, fie îi lipsea educația necesară. Recunoștea singură că ura cărțile și că nu citise *Harry Potter*. Atunci cu ce se ocupa ? Își întrebă Billy nepoata. Vorbea cu prietenii pe internet. Billy își încruntă sprâncenele către soră-sa, dar aceasta ridică din umeri.

— N-o pot desprinde de calculator. Nimeni nu-și mai poate desprinde copiii de calculator și, sincer, nimeni n-are timp să-și monitorizeze copiii minut cu minut. Mai ales eu.

Billy ținea oarecum la fată - în fond, erau rude de sînge -, dar îl și întrista. Micuța era pe cale să se transforme într-un rebuț, hotărî el, șocat de ironia faptului că părinții lor munciseră ca să intre în clasa de mijloc superioară, pentru a se asigura că el și Laura primeau o educație, pentru a-i expune la cultură (taică-său pune Beethoven în cabinet), în vreme ce nepoata lor nici măcar nu voia să citească. Evul Mediu, își zise Billy, se va întoarce curînd.

Petrecu o zi lungă în compania măică-sii. Bătrîna era în ghips de la genunchi la mijloc.

— Billy, întrebă ea, în timp ce fiul o ținea de mîină, ce crezi c-o să se întîmple cu mine?

— O să te faci bine, mamă, o să vezi.
— Dar dacă n-o să mai pot să conduc ?

— Găsim noi o soluție.
— Dar dacă va trebui să merg la azil?
Nu vreau să merg la zii. O să mor acolo.

— N-o să las să se întîmple așa ceva, mamă.

Stomacul i se strîngea de frică. Dacă se ajungea la așa ceva, cum anume se va opune? Nu putea să facă altă alegere.

Soră-sa îl invită la cină la ea acasă - nimic special, doar niște macaroane cu brînză. Laura locuia aproape de mama lor, într-o casă mare cu etaj, pe care tatăl lor i-o cumpărase după primul divorț.

Pentru întreaga familie era un mister cum de Laura, care era avocată, nu reușea niciodată se se ajungă cu banii, dar avînd în vedere că se ocupa cu scrierea dosarelor, Billy bănuia că nu cîștiga salariul cuvenit cuiva cu diplomă în Drept. În plus, era cheltuitoare, în casa ei găseai mochetă din perete-n perete, un set de mobilier pentru sufragerie, vitrine pentru bibelourile de porțelan, o colecție de ursuleți de pluș, patru televizoare. În camera de zi avea o canapea modulară, fiecare segment fiind dotat cu suporturi de pahare și extensii rabatabile pentru picioare. Perspectiva de-a petrece o seară întreagă în atmosfera asta îl umplea de groază – știa că-l va provoca o depresie de nesuportat –, așa că le invită pe Laura și pe nepoată-sa în casa mamei.

Pregăti un pui la cuptor cu ierburi aromate, cartofi la cuptor cu rozmarin, fasole verde și salată de rucola. Învățase să gătească de la maestrul bucătari ai prietenilor lui bogați, căci ținea întotdeauna morțiș să se amestece printre personalul din bucătărie. Nepoată-sa, Dominique, era fascinată – se pare că nu mai văzuse niciodată pe cineva gătind. Studînd-o cu atenție, Billy hotărî că avea totuși un oarecare potențial. Avea un zîmbet frumos și ochii depărtați, deși caninii îi erau ascuțiți ca ai cîinilor.

— Ce vrea să se facă Dominique cînd va fi mare ? Își întrebă sora în momentul în care rămăseră singuri în bucătărie să strîngă masa.

— De unde vrei să știu ? N-are decît doisprezece ani.

— Are vreun hobby anume ? Vreun talent deosebit ?

— În afară de cel de-a mă enerva ? Zice că vrea să se facă veterinar. Așa ziceam și eu la vîrsta ei. Toate fetele spun asta.

— Acum ți-ai dori să fii veterinar ?
— Mi-aș dori să fiu măritată cu Donald Trump și să locuiesc în Palm Beach, răspunse Laura. Ah, se plesni ea peste frunte, știam c-am uitat ceva.

Ar fi trebuit să mă mărit cu un tip bogat.

— Poate-ar fi bine să o trimiți pe Dominique la Miss Porter's, în Connecticut.

— Corect. Ca să se mărite ea cu un tip bogat. Sigur. Există o singură problemă: e nevoie de bani ca să faci bani. Asta dacă nu cumva una dintre amicele tale bogate ar fi dispusă să-i ofere o bursă.

— Am relații, spuse Billy. Aș putea să încerc s-o ajut.

— Relații? ! exclamă soră-sa înfuriată. Pe ce planetă trăiești, Billy? Mama e în spital, iar ție îți arde s-o trimiți pe fiică-mea la un pension unde să învețe cum să soarbă ceaiul ? !

— Dacă ai învăța să vorbești civilizată cu oamenii, s-ar putea să găsești viața mult mai plăcută, replică Billy.

— Insinuezi că sînt necivilizată ? izbucni Laura, trîntind șervetul de masă. M-am săturat. Vii aici cu atitudinea asta fandosită de New York și te porți de parcă toți îți sînt inferiori. De parcă ai fi mai cu moț. Tu ce-ai făcut cu viața ta, mă rog? Nici măcar nu ai un loc de muncă. Asta dacă nu cumva însoțirea doamnelor bătrîne e o slujbă, mai nou.

Stătea în mijlocul bucătăriei, cu picioarele depărtate, ca un boxer.

— Nici prin minte să nu-ți treacă să te întorci la New York, suieră ea. N-ai să mă lași aici să strîng eu oalele sparte. De cincisprezece ani am grijă de mama. Gata. E rîndul tău.

Se ținutau unul pe celălalt cu priviri încărcate de ură.

— Scuze, Laura, zise Billy, trecînd pe lângă ea. Dar e vremea să mă retrag.

Urcă în vechea lui cameră, rămasă neatinsă, cu toate că maică-sa transformase dormitorul Laurei în cameră de oaspeți. Se întinse pe pat, un pat cu baldachin și așternuturi Ralph Lauren din anii '80, cînd Ralph abia se lansase în domeniul ăsta. Așternu- turile erau de epocă, așa cum era și el, își dădu seama Billy. Luă un Xanax ca să-și calmeze

neliniștea și scoase la împlinire o carte din rafturile ce încadrau una dintre ferestre. O întoarse și se uită la titlu: *Moartea la Veneția* de Thomas Mann.

Ceva cum nu se putea mai nimerit și, punind romanul deoparte, își dori să fi cumpărat tablourile de la supermarket. Luă un Ambien, stinse lumina și se pregăti să se cufunde în întunericul somnului, însă acesta refuza să vină. În schimb, realitatea problemelor sale devenea tot mai limpede și și le imagina ca pe niște bolovani așezați, unul după altul, pe pieptul lui, strivindu-l încet, până ce sternul i s-ar fi îngropat în șira spinării, iar el ar fi murit în chinuri, sufocat.

Dar apoi îl străfulgeră brusc o idee. Aprinse lumina, se dădu jos din pat și începu să se plimbe încolo și-ncoace prin fața șemineului. Putea să-și rezolve problemele, pe cele ale mamei lui, chiar și pe ale Laurei, cu o simplă tranzacție. Putea să vândă Crucea Măriei Tudor, care i-ar fi adus cu ușurință trei milioane de dolari sau mai mult. În felul ăsta ar fi putut plăti asistente particulare care să aibă grijă de mama lui, ar fi trimis-o pe Dominique la o școală particulară și ar fi cumpărat apartamentul în care stătea. Dacă devenea proprietarul locuinței, putea să-și ducă zilele în clădirea de pe 5th Avenue. Închis într-un cocon de atmosferă plăcută și civilizată. Însă în clipa următoare îl lovi realitatea crudă. N-ar fi reușit niciodată să vândă piatra. Era un obiect de artă furat, la fel de periculos ca o armă încărcată. Erau persoane care vindeau astfel de obiecte, ducându-le pe ascuns dintr-un colț al lumii în celălalt, celor care plăteau mai bine și care salivau la gândul că ar putea intra în posesia lor. Dar vinderea antichităților era o infracțiune internațională, iar vinovații sfârșeau deseori la răcoare. Doar cu o lună în urmă, un contrabandist fusese arestat la Roma și condamnat la cincizeci de ani de închisoare.

A doua zi starea mamei sale se înrăutăți – făcuse o infecție. Era posibil să mai rămână încă o săptămână sau două în spital. Până atunci i se termina

asigurarea și ar fi fost obligată să recurgă la ajutorul medical de stat, ceea ce ar fi însemnat mutarea într-un spital mai puțin costisitor din centrul orașului. ^

— Îmi pare rău, Billy, zise strângându-i mina. Era complet epuizată, iar în ochi i se citea teama. Cine-ar fi crezut că o să ajungem aici? șopti ea.

După ce ea adormi, Billy ieși să ia o gură de aer. Își cumpără un pachet de țigări de la un chioșc de ziare, deși se lăsase de ani de zile, când gazdele interzisesea fumatul în apartamentele lor. Se așează pe o bancă. Era o zi obișnuită pentru New England în anotimpul ăsta – cenușie, rece, cu amenințarea zăpezii ce nu mai venea atîrnînd deasupra orașului. Trase adînc din țigară. Fumul acru îi izbi plămîinii, provocîndu-i imediat o senzație de amețeală și greață. Luă o gură de aer și continuă să fumeze.

În zilele următoare, cît maică-sa rămase în spital, Billy se apucă iarăși de fumat ca să scape de stres. Trăgînd din țigară, purta invariabil cu el însoși aceeași conversație: Indiferent ce hotăra să facă, era terminat. Dacă nu vindea crucea – dintr-un simț al moralității deplasat –, mama lui va suferi inutil și probabil va muri. Dacă o vindea, îl va mustra conștiința. Chiar dacă nu-l arestau, s-ar fi simțit ca un infractor în cercurile rarefiate în care se învîrtea. Dar apoi își reamintea că genul ăsta de considerente era demodat. Cui îi mai păsa de așa ceva?

În a treia zi, asistenta trecu pe lîngă el și-i ură Crăciun fericit.

— Crăciun fericit, răspunse Billy, amintindu-și că e dimineața de Crăciun, și strivi mucusul de țigară cu vârful pantofului Prada.

Hotărîse să vîndă Crucea. N-avea de ales. Și dacă găsea cumpărătorul potrivit, poate scăpa basma curată.

Mindy adora sărbătorile la New York. În fiecare an aducea acasă un brad luat de la magazinul de delicatețe din colț - ce convenabil era totul în Manhattan ! cumpăra patru ornamente noi de la magazinul de cadouri din apropiere, înfășură poalele trunchiului într-un cearceaf alb vechi și așeza între cutele acestuia o mică scenă a Nașterii Domnului: Maria și Iosif, cinci oi, Pruncul Isus în iesle, cei trei Crai de la Răsărit și, chiar deasupra scenei, pe creanga cea mai de jos a bradului, Steaua lui David, atîmată cu grijă. În fiecare an, James se uita la figurine și clătina din cap.

Mai erau și ieșirile tradiționale ale familiei. Trebuiau să meargă la patinoarul Wollman („O să te iau în brațe, Sammy”, îi striga Mindy, fugărindu-l pe patine și făcându-l să-și dorească să-l înghită gheața, în vreme ce James se ținea zdravăn de mantinelă) și la *Spărgătorul de nuci*, la New York City Ballet. De trei ani încoace Sam tot încercase să se sustragă, pretinzând că era prea mare, dar Mindy nici nu voia să audă. Chiar o podideau lacrimile cînd pe scenă creștea copacul, iar decorul se preschimba într-o poiană dintr-o pădure de basm acoperită cu zăpadă. Sam se afunda în scaun, dar n-avea de ales. După spectacol se duceau la Shun Lee West, unde Mindy insista să se poarte ca o turistă, admiriînd dragonul din carton presat auriu, înalt de nouă metri, care fusese transportat în Manhattan pe bucăți în anii '70. Comanda un fel de mîncare numit „Furnici în copac”, preparat din carne de vită și broccoli. Dar, le reamintea ea lui James și lui Sam, nu putea să reziste unui nume ca ăsta.

Anul acesta era la fel ca toți anii, cu o singură excepție: Sam avea un secret.

Dintr-o remarcă întîmplătoare făcută de Roberto, portarul, Mindy aflase că Sam fusese în apartamentul soților Rice chiar înainte de Crăciun, ca s-o ajute pe Annalisa cu computerul. În mod normal, Sam îi povestea genul ăsta de întîmplări,

Însă acum Crăciunul veni și trecu fără ca fiul său să-
i sufle măcar o vorbă. Era ciudat, așa că Mindy
discută despre asta cu James.

— De ce-ar minți ? Întrebă ea.

— N-a mințit. A omis doar să-ți spun. E
o diferență, observă James.

În timpul mesei luate la Shun Lee West, Mindy
hotărî că omisiunea durase prea mult.

— Sam, ai cumva ceva să-mi spui?

Sam păru o clipă alarmat, dar ghici imediat
încotro bătea maică-sa și se blestemă în gînd fiindcă
uitase să-i spună lui Roberto să păstreze secretul.
Toată lumea din clădirea aia era îngrozitor de
băgăreată. De ce nu-și vedeau de ale lor?

— Nu, zise el, îndesîndu-și în gură o
gălușcă cu umplutură de crevete.

— Roberto mi-a spus că ai fost în
apartamentul soților Rice înainte de Crăciun.

— A, asta, făcu Sam. Da. Păi, doamna
asta, cum o cheamă, nu putea să deschidă
computerul.

— Te rog să nu te referi la femei cu
„doamna asta”. Spune-le întotdeauna „femei”.

OK. *Femeia* asta avea *probleme* cu
conexiunea la internet.

— Atît? Întrebă Mindy, ignorînd
sarcasmul.

— Da, jur, confirmă Sam.

— Vreau să-mi povestești tot. Dacă e
ceva nou sau schimbat în apartamentul lor, trebuie
neapărat să știu.

— Nu-i nimic schimbat, spuse Sam,
ridicînd din umeri. E doar un apartament.

Sam nu-i spusese maică-sii despre vizită dintr-un
motiv foarte simplu: încă nu învățase s-o mintă cu
succes. Plînă la urmă, tot ar fi scos de la el faptul că
Annalisa Rice îl dăduse cheile în păstrare, după care
ar fi insistat să i le dea ei și s-ar fi strecurat în
locuință.

Ei bine, exact așa s-au petrecut lucrurile.

— Sam, zise Mindy mios, în timp ce se îndreptau spre casă. Ce-mi ascunzi?

— Nimic.

— De ce te porți așa ciudat? Ai văzut ceva. Ai văzut ceva și Annalisa Rice ți-a zis să nu-mi spui. Ce-ai văzut?

— Nimic. Mi-a dat doar cheile de la casă, atîta tot, izbucni el.

— Dă-mi-le, îi ceru maică-sa.

— Nu. Mie mi-a dat cheile, nu ție. Dacă ar fi vrut să le ții tu, ți le-ar fi dat ție.

Mindy nu mai insistă pînă a doua zi dimineată, cînd reluă presiunile.

— Ca președintă a consiliului, este de datoria mea să mă asigur că nu se petrece ceva nelalocul lui în apartamentul ăla.

— Nelalocul lui ? zise James, ridicînd ochii din castronul cu cereale. Singurul lucru nelalocul lui din clădirea asta ești tu.

— În plus, au o menajeră, care probabil că e în casă, observă Sam.

— E plecată. S-a întors în Irlanda de sărbători, îl contrazise Mindy. Mi-a zis Roberto.

— Ce bine că Roberto nu lucrează pentru serviciile secrete, zise James.

— Mă ajuti, James ?

— Nu. Refuz să mă implic în activități ilegale. Sam, i se adresă el băiatului, dă-i cheile mamei tale. Pînă nu le primește, n-o să mai avem liniște în casă.

Sam îi întinse cheile fără tragere de inimă, iar Mindy dădu fuga la lift și urcă la etajele de sus.

Urcînd cu liftul, își aminti cu o invidie dureroasă că nu fusese niciodată una dintre puținii aleși pe care doamna Houghton îi invita la cea sau chiar la petrecerea anuală de Crăciun. În ciuda funcției ocupate în consiliu, doamna Houghton o ignorase aproape total – deși, ca să fim dreapți, cînd familia Gooch se mutase în clădire, bătrîna doamnă avea aproape nouăzeci de ani și nu prea mai ieșea din

casă. Dar din cînd în cînd se întimpla să coboare din înălțimile sale, ca un înger (sau poate ca una din zeițele panteonului grec), ca să se plimbe printre muritorii de rînd. Lua liftul pînă la parter, îmbrăcată în caftanul galben-marونیu, cu șiraguri de perle și diamante la gît - se zvonea că purta întotdeauna bijuterii veritabile, fiind pe deplin încrezătoare că o femeie atît de celebră și cu o atare reputație ca ea nu avea de ce să se teamă de un jaf -, stînd într-o postură rigidă, proptită pe picioarele șubrede ca un general hotărît. Asistentă medicală sau menajera suna la poartă, ca să anunțe că Majestatea Sa „cobora”, iar cînd se deschideau ușile liftului, doamna Houghton era întîmpinată de cel puțin doi portari, unul din oamenii buni la toate, plus administratorul.

— Vă pot ajuta cu ceva ? se oferea acesta, întin- zîndu-i brațul și conducînd-o spre străvechea ei limuzină Cadillac.

În rarele ocazii cînd doamna Houghton cobora, Mindy se străduia să fie și ea prin preajmă și, deși în principiu refuza să se ploconească sau să „perie” pe cineva, se trezea făcînd exact aceste lucruri în prezența bătrînei doamne.

— Doamnă Houghton, i se adresa pe un ton umil, strîngîndu-și umerii într-un soi de reverență. Mă numesc Mindy Gooch. Locuiesc aici, știți? Fac parte din consiliu?

Deși îi era clar că doamna Houghton habar n-avea cine e, nu se dădea niciodată bătută.

— Da, dragă! exclama bătrîna, de parcă ar fi întîlnit o rudă de mult uitată. Ce mai faci? Întreba, atîngîndu-i ușor încheietura minii.

Însă acest schimb de replici nu evolua niciodată într-o conversație și, înainte ca Mindy să se gîndească ce să mai spună, atenția doamnei Houghton se și îndrepta către unul dintre portari.

Acum, în locul amabilei doamne Houghton, se treziseră cu mizerabilul de Paul Rice. Mindy era cea care îi dăduse aprobarea să se mute, prin urmare, se gîndi ea, avea tot dreptul să se furișeze în apartament. Probabil că Paul Rice era implicat în activități ilegale și scandaloase. Era de datoria ei să-i protejeze pe ceilalți locatari.

Avu ceva de furcă cu cheile, care erau electronice, ceea ce putea să reprezinte în sine o încălcare a regulilor consiliului. Cînd ușa se deschise în sfîrșit, mai că nu leșină în holul mare. Mindy nu era amatoare sau cunoscătoare de artă („Nu poți să fii pasionat de tot ce oferă orașul ăsta, fiindcă nu-ți mai rămîne timp pentru propriile realizări” era o observație pe care o scrisese de curînd pe blog), așa că abia dacă remarcă fotografia lesbiană. În camera de zi – sumar mobilată, fie înadins, fie pentru că decorarea apartamentului nu se terminase – o instalație mobilă, cu miniaturi de automobile din carton presat, o împiedica să vadă șemineul. Jucării de copii mici, își zise Mindy cu dispreț și intră în bucătărie. Aici se simți din nou dezamăgită. Era o bucătărie de lux ca oricare alta, cu blaturi de marmură și electro-casnice de înaltă calitate. Trase cu ochiul în camera sîruitoarei: o încăpere standard, cu un singur pat și un televizor cu ecran plat. Pe pat erau o mulțime de perne și o plapumă. Ridicînd un colț, Mindy văzu că cearceafurile erau de la Pratesi. Asta o cam enervă. Oamenii ăștia chiar știu cum să arunce banii pe fereastră, își zise. Ea și James dormeau de zece ani pe aceleași cearceafuri, cumpărate la reducere de la Bloomingdale's. Mindy urcă la nivelul superior. Trecu pe lîngă două dormitoare – goale – și o baie. Străbătu holul și intră în biroul Annalisei. Pe bibliotecă erau cîteva fotografii înrămate, probabil singurele obiecte personale din întreg apartamentul. Una dintre ele, mare și siropoasă, îi înfățișa pe cei doi în ziua nunții. Paul era în frac și părea mult mai suplu decît în prezent. Annalisa

purta o mică diademă, din care pornea un văl de dantelă. Păreau foarte fericiți, dar cine nu e fericit în ziua nunții? Mai erau niște instantanee cu Paul și Annalisa la o aniversare, purtând pe cap coifuri de hirtie; o fotografie cu cei doi și, probabil, părinții ei, în fața unei case din Georgetown; Paul într-un caiac; Annalisa pe Treptele Spaniole din Roma. Totul era dezamăgitor de normal, își spuse Mindy.

Întră în dormitor. Încăperea avea șemineu și o bibliotecă încastrată în perete. Admiră patul impunător cu baldachin, dar cearceafurile o făcură să se cutremure – auri! Ce neciopliți, își zise, îndreptându-se către birou, unde se găseau mai multe sticlute cu parfum așezate pe o tavă de argint. Mindy luă o sticlută de Joy. Era chiar parfumul, nu apa de toaletă pe care Sam și James i-o dăruiseră de Ziua Mamei, cu mai mulți ani în urmă, și din care nu folosise nici un strop, fiindcă uita constant de chestiile feminine, precum parfumurile. Însă aici, în dormitorul altei femei, Mindy scoase dopul cu mare grijă și-și dădu câte o picătură după ambele urechi. Se așeză pe marginea patului, privind de jur împrejur. Cum ar fi să fie în pielea Annalisei Rice, să nu mai ducă niciodată grija banilor? Fanteziile de genul ăsta aveau întotdeauna un pret, care în cazul de față era Paul Rice. Cum putea să trăiască alături de un asemenea om? Măcar Mindy putea să-l ia la rost pe James. James nu era perfect, însă în preajma lui se simțea liberă să fie ea însăși, iar asta valora mai mult decât toate cearceafurile Pratesi.

Se ridică și, zărind ușa garderobei întredeschisă, o împinse. Garderoba era uriașă, cel puțin de trei ori cât dormitorul lui Sam. De-a lungul unui perete se aflau rafturi ticsite cu cutii de pantofi; pe un alt raft erau înșirate genți, eșarfe și curele; de-a lungul celui alt perete era un rastei cu haine, unele având încă eticheta cu prețul. Mindy pipăi o haină de piele care costa opt mii opt sute de dolari și o apucă furia. Acesta era doar un modest exemplu al felului cum

trăiau cu adevărat bogații. Nu exista nici o șansă de a ține pasul cu vecinii, mai ales cînd respectivii vecini cheltuiau opt mii de dolari pe o haină de piele pe care n-o vor îmbrăca niciodată.

Tocmai era pe cale să iasă, cînd zări un mănunchi de costume uzate și șifonate care atîneau pe umerase de sîrmă. Aha, își zise Mindy, astea erau hainele Annalisei din viața anterioară. Dar de ce le păstrase? Ca să nu uite de unde venea? Sau, dimpotrivă, ca să le aibă la îndemină cînd se va întoarce iar roata?

Mindy își aruncă exasperată mîinile în aer, fiind încredințată că bogații ăștia erau niște plicticoși. Ea și James erau de o sută de ori mai interesați, chiar și cu un venit de o sută de ori mai mic. Leși din dormitor și urcă în sala de bal. La capătul treptelor se deschidea un alt hol impozant, iar dincolo de el erau două uși înalte din lemn. Ușile erau încuiate, însă Mindy se gîndi că trebuie să aibă și cheia de la ele. Le împinse în lături și ezită. Lumina dinăuntru era foarte slabă, de parcă ferestrele ar fi fost acoperite cu draperii groase, însă nu le zărea nicăieri. Pășii cu grijă dincolo de prag și se uită de jur împrejur.

Deci asta se alesese din legendara sală de bal a doamnei Houghton. Dacă ar fi știut, s-ar fi răsucit în mormînt. Singurele elemente originale prezente încă erau șemineul și tavanul. Celebrele lambriuri pictate cu scene din miturile grecești dispăruseră, acoperite de tencuială albă. În mijlocul sălii trona imensul acvariu, momentan gol. Deasupra șemineului era o ramă neagră de metal. Mindy se apropie și se ridică pe vîrfuri ca s-o cerceteze mai atent. În cadrul de metal erau niște luminițe colorate de mărimea unei gămălii. Era un ecran de proiecție 3D, se lămurii ea, ceva desprins dintr-un film SF cu spioni. Se întrebă dacă mergea sau dacă era doar de frumusețe. De o parte și de cealaltă a șemineului se găseau două uși, dar ambele erau încuiate, iar Mindy nu avea cheile. Își lipi urechea

de lemn și auzi un zumzăit subțire și înăbușit. La naiba, își zise, chiar că nu era nimic în apartamentul ăsta. Sam avea dreptate.

Enervată, se așază la biroul lui Paul. Scaunul rotativ era tapițat cu piele întoarsă de culoarea ciocolatei, la fel de modern și de elegant ca biroul, o placă lungă din lemn lustruit. Biroul era practic gol, cu excepția unui mic blocnotes de la un hotel, un recipient din argint masiv în care se găseau șase creioane nr. 2 cu gumele de șters atent îndreptate în sus și o fotografie în ramă de argint înfățișând un cline de vinătoare. Probabil că fusese clinele lui Paul din copilărie. Marea lui iubire, își zise Mindy dezgustată.

Lăsă jos fotografia și luă blocnotesul. Era de la hotelul Four Season din Bangkok. Prima filă era goală, însă următoarele erau pline cu ecuații matematice scrise în creion, din care nu pricepea absolut nimic. Pe a patra filă dădu peste ceva scris cu litere foarte mici. Apropiind-o de ochi, reuși să citească: NOI SÎNTEM NOI! BOGĂȚAȘI.

Iar tu ești un măgar, își spuse Mindy. Strecură blocnotesul în buzunar, gîndindu-se că, atunci cînd se va întoarce acasă din vacanță și va descoperi că obiectul lipsește, Paul Rice își va da seama că a fost cineva în casă, acesta fiind micul său mesaj către el.

În comparație cu frugalitatea imaculată a locuinței soților Rice, propriul apartament i se păru lui Mindy aglomerat și murdar. Așezindu-se la birou ca să mai scrie pe blog, hotărî că locul acela arăta ca o cameră de hotel. „Astăzi am descoperit încă una dintre bucuriile de a nu avea tot ce-ți dorești: bucuria *de a nu-ți dori tot*”, scrisese ea cu încîntare.

Nu gîndi, acționează, își reminti Philip unica filozofie valabilă atunci cînd venea vorba de femei. Dacă te gîndeai prea mult la ele, dacă meditai cu adevărat la implicațiile unei relații de durată, dădeai, de

regulă, de necazuri. Cineva (de obicei, femeia) era dezamăgit, deși (de obicei) nu din vina bărbatului. Ce vină au bărbații că le plac femeile și sexul ? Așa că, în dimineața asta, capitulase în sfârșit și o rugase pe Lola să se mute la el.

— Își dădu seama imediat că era posibil să fi comis o greșeală, dar îi scăpase deja porumbelul și existau slabe speranțe să-l prindă și să-l aducă înapoi. Lola sări în picioare și-l îmbrățișă.

— Gata, gata, îi zise, bătînd-o ușor pe spate. Doar nu ne căsătorim. O să locuim împreună, ațita tot. E un experiment.

— Vom fi așa de fericiți, îi asigură ea.

Apoi se duse la valiză ca să-și scoată bikinii. Înfășurată într-un sarong legat foarte sexy în jurul coapselor, coborî practic topăind pînă la plajă, trăgîndu-l pe Philip după ea.

Acum se juca în valuri ca un câțel, aruncîndu-i priviri peste umăr și făcîndu-i semne să i se alăture.

— E prea devreme, îi strigă Philip din șezlong.

— E unsprezece, prostituțule, îl informă Lola, stro-pindu-l cu apă.

— Nu-mi place să mă ud înainte de prînz, replică el.

— Dar faci duș dimineață, nu? îl tachină ea.

— Nu asta e ideea, zîmbi el îngăduitor și se apucă din nou să citească din *The Economist*.

Lola era atît de... *literală*, își spuse. Dar mai conta oare ? Nu gîndi, își repetă în minte. Se muta la el și, dacă mergea, bine, dacă nu, își vedeau fiecare de drum. Ce mare lucru? Răsfoi paginile revistei - văzu că Time Warner se scinda -, apoi o lăsă alături pe nisip. Închise ochii. Avea nevoie de o vacanță. Acum, că se lămuriseră lucrurile în privința Lolei, poate că venise vremea să se odihnească puțin.

Perspectiva unui binemeritat repaus i se păruse

foarte îndepărtată cu două zile în urmă, când o întâmpinase pe Lola pe aeroportul din Barbados. În mulțimea de turiști echipați în haine tipătoare, o văzuse stînd, pierdută și tristă, pe valiză - un geamantan cu roțile Louis Vuitton cu părul căzut peste rama albă a ochelarilor de soare. Când se apropie, Lola se ridică și-și scoase ochelarii. Avea ochii umflați.

— Mai bine nu veneam, zise. Nu știam ce să fac. M-am gîndit să te sun, dar n-am vrut să-ți stric Crăciunul. Sau să te dezamăgesc. Oricum nu puteam face nimic. E foarte deprimant.

— A murit cineva ?

— Măcar de-ar fi asta. Părinții mei sînt falșiți, iar eu sînt obligată să părăsesc New Yorkul.

Philip nu înțelegea cum de reușiseră părinții Lolei să piardă toți banii. Lumea nu mai economisea în zilele noastre ? Impresia lui despre *maman et papa* Fabrikant era că, deși puțin nătîngi, erau oameni simpli și cu picioarele pe pămînt, care n-ar fi permis în veci să-și vadă numele implicate într-un scandal. Mai ales Beetelle. Femeia era prea volubilă, prea impresionată de limitele înguste în care își ducea viața, dar și mult prea plină de prejudecăți, ca să ajungă într-o postură în care să poată fi ușor de judecat ea însăși. Însă Lola insistă că totul era adevărat. Trebuia să părăsească New Yorkul; nu știa încotro s-o apuce, dar sigur nu voia să stea cu părinții. Mai rău decît orice era că nu va putea continua să lucreze pentru el.

Philip pricepu imediat ce voia să obțină. Cu un singur cuvînt, îi putea oferi soluția tuturor problemelor. Lola și nevoile ei n-ar fi reprezentat o povară financiară, fiindcă era suficient de bogat și n-avea copii. Dar era soluția corectă? Instinctul îi spunea că nu. Lola nu era responsabilitatea lui, însă avea să fie, dacă se muta la el.

Cînd au ajuns la hotelul Cotton House din Mustique, au făcut imediat dragoste, dar tocmai cînd Philip era aproape de orgasm, Lola s-a pus pe un plîns tăcut, ferindu-și chipul, de parcă n-ar fi vrut

ca el să o vadă. Picioarele îi erau așezate pe umerii
lui.

— Ce e ? o întrebă.
 — Nimic, scînci ea.
 — Ceva nu e în regulă. Te doare ?
 — Nu.
 — Mai am puțin, zise el.
 — Asta s-ar putea să fie printre
 ultimele dăți cînd mai facem dragoste. Mă
 întristează, răspunse ea.
 Ereecția lui Philip se risipi și se întinse în pat lîngă
 Lola.
 — Iartă-mă, spuse ea, mîngiindu-i
 obrazii.
 — Avem o săptămînă întreaă să
 facem dragoste.
 — Știu.
 Lola oftă și se ridică din pat, apoi se duse la
 oglindă, apucîndu-se să-și perie cu gesturi absente
 părul lung care îi cădea peste sinii goi și privindu-și
 tristă imaginea reflectată și pe el în fundal.
 — Dar după săptămînă asta s-ar putea
 să nu ne mai vedem niciodată.
 — O, Lola, chestia asta se întîmplă
 numai în filme! Sau în cărțile lui Nicholas Sparks.
 — De ce glumești cînd eu sînt
 serioasă? îl întrebă ea. E clar că nu-ti pasă dacă
 rămîn sau nu la New York.
 — Nu-i adevărat.
 - Gîndindu-se că o va mai înveseli puțin, o duse la
 Basil's Bar, celebru pentru faptul că pe-acolo îi
 plăcea lui Mick Jagger să-și facă veacul. Acesta chiar
 era prezent, însă Lola se purtă de parcă n-ar fi
 observat sau nu i-ar fi păsăat, sorbindu-și punciul de
 rom printr-un pai și uitîndu-se lung la portul unde
 erau ancorate mai multe iahturi. La întrebări îi
 răspundea monosilabic. În cele din urmă, Philip se
 ridică și se duse să vorbească cu Mick, pe care
 izbuti să-l convingă să vină și s-o cunoască pe Lola.
 Ea se mulțumi să ridice ochii mari și triști spre Mick,
 întinzîndu-i o mină lipsită de vlagă, de parcă Philip
 ar fi abuzat-o în secret.
 — Tocmai l-ai cunoscut pe Mick

Jagger, îi spuse Philip după ce acesta se îndepărtă. Nu ești fericită ?

— Ba da, răspuse Lola ridicînd din umeri. Dar ce schimbă asta? Mick nu mă poate ajuta.

Se întoarse la hotel. Lola plecă să se plimbe singură pe plajă, spunînd că trebuie să se gindească. Philip încercă să aștească. Patul era acoperit cu o plasă de țîțari, dar nu reuși s-o aranjeze bine, astfel că, după trei înțepături, se lăsă păgubaș, se duse la bar și mai bău cîteva pahare. La cină Lola comandă un homar de un kilogram și-i impuse absență cu furculița. Cînd ospătarul, văzînd că nici nu se atinsese de mîncare, veni s-o întrebe dacă o deranja ceva, Lola începu să pîngă încetșor.

A doua zi nu observă nici o îmbunătățire. Merseră la plajă, unde Lola ba ședea abătută pe prosop, ba încerca să-l facă gelos, flirtînd cu doi tineri englezi. Philip își dădu seama că nu existau decît două soluții: fie ceda, fie se despărțea de ea. De ce forțau femeile lucrurile întotdeauna?

După-amiază, pe cînd el era la masă, Lola îi spuse că se duce să tragă un pui de somn. Dar cînd se întoarse în bungalow, era de negăsit. Philip se panică. Dacă o subestimase, dacă făcuse totuși vreo nebunie? Încercă s-o sune pe mobil, dar descoperi că îl lăsase în cameră, împreună cu geanta. Asta îl îngrijoră și mai mult. Se duse la recepție, unde găsi un hamal care îl plimbă peste tot într-o mașinuță de golf, străduindu-se s-o găsească. Căutările țînură o oră. Lola părea să fi dispărut în mod misterios. Hamalul îl asigură că nu s-ar fi putut duce prea departe - în definitiv, erau pe o insulă. Asta nu făcu decît să-i sporească temerile, amintindu-i de tînăra americană care dispăruse pe o insuliță din Caraibe, cu doi ani în urmă. Poate s-a dus la cumpărături, îi sugeră omul. Philip luă un taxi pînă în port, scoțînd barul și micile magazine. Apoi se întoarse înfrînt la Cotton House. Ce să facă acum ? Să-i sune pe părinți și să le spună: „Am auzit că v-ați pierdut

toată averea și îmi pare rău, dar tocmai v-ați pierdut și fiica"? Mai încercă o dată pe mobil, doar de-al naibii, sperînd că se întorsese în cameră cît lipsise el, dar auzi din nou țîrîitul înăbușit din geantă, închise, incapabil să mai suporte sunetul electronic care nu mai contenea.

Într-un sfîrșit, la șase seara, Lola își facu apariția în bungalow. Ochii îi erau triști, dar pielea îi era lucioasă, de parcă ar fi înnotat.

— A, Philip, te-ai întors, zise fără vlagă.

— Firește că m-am întors. Unde-ai fost? De trei ore te caut pe toată insula.

Asta o făcu să se înșenineze o clipă, însă norii depresiei se adunară iarăși.

— M-am gîndit că poate vrei să fii puțin singur.

— Ce tot spui acolo? M-am dus la masaj.

— Știu, dar te-am deprimat destul. Nu vreau să-ți stric vacanța.

— Unde-ai fost?

— Într-o peșteră.

— O peșteră? exclamă el.

— Am descoperit o mică peșteră. În stîncile de lîngă apă.

— Ai stat trei ore într-o peșteră? repetă Philip, iar Lola încuviință din cap.

— Aveam nevoie de un loc în care să mă pot gîndi. Mi-am dat seama că, indiferent ce s-ar întîm- plă, te iubesc. Te voi iubi mereu. E ceva mai puternic decît mine.

Philip simți nevoia s-o protejeze. Era așa de tînără și de inocentă. Putea s-o mai șlefuiască. Ce naiba îl apucase? O trase spre el. Lola făcu dragoste cu el plină de energie, sugîndu-i penisul, în vreme ce îl excita anusul cu degetul. Philip explodă, oțînd adînc de plăcere. Cum putea să renunțe la asta?

Din nu se știe ce motiv, nu se putu convinge să-i ceară să se mute cu el în seara aceea. La cină Lola

aproape că revenise la starea de spirit normală, trimițând întruna SMS-uri, flirtînd cu chelnerul și frecîndu-și degetul mare de piciorul lui Philip. Nu deschise discuția despre relația lor, despre dispariția din ziua aceea și nici despre problemele financiare ale familiei și nici el nu insistă.

Însă a doua zi, cînd se trezi, o găsi făcîndu-și valiza.

— Ce faci acolo ?

— Of, Philip, oftă ea. Stînd și gîndindu-mă în peșteră, mi-am dat seama că te iubesc prea mult ca să mai continui așa. Dacă nu vom fi împreună, n-are nici un rost să mă îndrăgostesc și mai mult de tine și să sufăr mai rău. Așa că plec. Mama are nevoie de mine. Cît despre tine, nu sînt sigură.

Avea dreptate. Își spuse Philip. Nici el nu mai putea continua așa. Lola se aplecă să scotocească prin valiză și el își aminti de partida de sex din noaptea precedentă.

— Lola, nu trebuie să pleci.

— Ba da, Philip, trebuie, replică ea, fără să ridice privirea.

— Ce vreau să spun e că... zise ezitînd. Că te poți muta la mine. Dacă vrei, adăugă, de parcă decizia nu i-ar fi aparținut.

Acum, la plajă, Philip se lăsa pe în șezlong, încrucișîndu-și brațele sub cap. Firește că acceptase, doar îl iubea.

Țîrîitul mobilului îi întrerupse reveria. Era un număr cu 212, probabil Enid, care îl suna să-i ureze „La mulți ani” de Anul Nou. Se panică preț de o clipă. Va trebui să-i spună matusă-sii că Lola se muta la el, iar acestea nu-i va plăcea deloc.

— Alo?

Vocea pe care o auzi îl suprinse plăcut.

— Școlarul! exclamă Schiffer. Ce mai faci ? Cum o mai duci?

— Tu ce faci? Întrebă el, ridicîndu-se în capul oaselor. Credeam că ești în Saint Barths.

— N-am putut să merg. M-am tot
gîndit, pînă m-am răzgîndit. De ce să continui o
relație cu un bărbat pe care nu-l iubesc ? Doar n-am
nevoie de el, nu-i așa?

— Nu știu, răspunse Philip. Credeam
că...

Schiffer rise.

— Doar nu ți-ai imaginat că am planuri
serioase cu Brumminger?

— De ce nu? Toată lumea spune că e
un tip extraordinar.

— Fii serios, Oakland, zise, apoi
schimbând subiectul: Tu pe unde umbli, mă rog?
Dacă ești în zonă, mă gindeam să mergem undeva
împreună cu Enid. Am cam neglijat-o în ultima
vreme.

— Nu pot, șopti el.

— De ce ? Unde ești? Te aud foarte
greu. Vorbește mai tare, școlarele, dacă vrei să fii
auzit.

— Sint în Mustique.

— Ce?

— Mustique, urlă el.

— Ce dracu' cauți acolo ?

Philip își simți umerii grei.

— Sint cu Lola.

— Aaa, făcu Schiffer, picându-i fisa.

— Am crezut că... tu și Brumminger...

Mă rog, i-am cerut să se mute la mine.

— Minunat, Oakland, zise ea prompt.

Era și timpul să te așezi la casa ta.

— Nu mă așez la casa mea. Doar că...

— Am înțeles, școlarele. Nu-i bai. Am
sunat doar ca să te întreb dacă n-ai chef să bem
ceva. Ne vedem cînd te întorci.

Și închise. Philip se uită la mobil clătînd din
cap. Nu va reuși niciodată să înțeleagă femeile.
Puse telefonul deoparte și o căută pe Lola din
priviri. Se juca încă în apă, stropind de jur împrejur,
dar adop- tînd tradiția europeană, își scosese
sutienu. Toată lumea de pe plajă se holba la ea, în
vreme Lola topăia de colo-colo, prefăcîndu-se că nu
observă. Din celălalt capăt al plajei, doi domni cu
părul alb porniseră glonț spre ea.

— Hei, fetișo, îi strigă unul din ei cu
accent englezesc. Hai să ne distrăm puțin!

— Lola!

Philip tocmai era pe punctul de a-i cere să-și
pună sutienul, cînd își dădu seama cît de bătrîn ar fi
părut - de parcă ar fi fost taică-său. Se mulțumi să
zîmbească și se ridică, pregătindu-se să intre după
ea în apă. Strînse ochelarii de soare și-i așeză cu
grijă pe masă, sub umbrelă. Era, își zise, uitîndu-se
la Lola, fie cel mai norocos bărbat din lume, fie cel
mai mare fraier de pe planetă.

-/4cM ai ttfciiica

1

— A scultă aici, zise Mindy intrînd în dormitor.

xl. „Este sexul *într-adevăr* necesar?”

— Ce ? mormăi James, ridicînd privirea din sertarul cu șosete.

— „Este sexul într-adevăr necesar?”, repetă ea, citînd textul printat de pe blog. „Considerăm importanța sexului ca pe un dat. Cultura urbană ne învață că este esențial supraviețuirii, la fel ca mîncarea sau oxigenul. Dar dacă te gîndești mai bine, după o anumită vîrstă sexul nu mai e deloc necesar...”

James găsi într-un sfîrșit două șosete identice și le scoase din sertar. Singurul lucru care nu e necesar, își spuse, e blogul ei.

— „Odată ce ai depășit vîrsta reproducerii, de ce să te mai ostenești?, continuă Mindy lectura. Zîlnic, în drum spre birou, trec pe lîngă cel puțin cinci panouri pe care se face reclamă la sex, sub forma lenjeriei de dantelă...”

Trăgîndu-și șosetele, James își imagină cum ar fi arătat Lola Fabrikant în lenjerie de dantelă.

— „Ca și cînd, îi dădu înainte nevastă-sa, lenjeria de dantelă ar fi răspunsul la nemulțumirile din viața noastră.”

N-o fi, își spuse James, dar nici n-ar strica.

— „Așadar, continuă Mindy, cred că panourile trebuie distruse, iar magazinele Victoria's Secret - arse din temelii. Gîndiți-vă cîte am putea realiza, ca femei, dacă n-ar trebui să ne mai batem capul cu sexul.”

Se opri triumfătoare și se uită la James.

— Ce părere ai?

— Te rog să nu mai scrii despre mine,
o rugă el.

— Dar nu scriu despre tine. Ți-ai auzit
cumva numele pomenit?

— Încă nu, dar sînt convins c-o să-l
aud.

— Dacă vrei să știi, nici măcar nu ești
inclus în blogul ăsta.

— Există vreo șansă de-a perpetua
această stare de fapt?

— Nu. Sînt măritată cu tine, ești soțul
meu. Blogul ăsta e despre viața mea. Ce-ar trebui
să fac, să mă prefac că nu exiști?

— Exact, răspunse James.

Dar era un răspuns retoric. Din motive pe care
nu le înțelegea, blogul lui Mindy era din ce în ce mai
frecventat. Atît de frecventat, că nevastă-sa fusese
deja la o întîlnire cu un producător de la *The View*,
care se gîndea s-o includă permanent pe Mindy în
lista de invitați.

De atunci ajunsese de neoprit. Nu mai conta că
lui urma să-i apară o carte, că tocmai îi picase un
milion de dolari drept avans, că se afla în sfîrșit în
pragul celebrității. Tot Mindy era în centrul atenției.

— N-ai putea să-mi schimbi măcar
numele? îi sugeră el.

— Cum? E prea tîrziu. Toată lumea
știe că ești soțul meu. În plus, sîntem amîndoi
scriitori și înțelegem cum merg lucrurile. Orice
aspect al vieților noastre poate deveni un subiect
de scris.

Orice aspect, mai puțin viața sexuală, își spuse

1

James. Iar asta pentru că nu aveau așa ceva.

— N-ar trebui să te pregătești pentru cină ? o întrebă.

— Sînt gata, zise Mindy, arătînd spre pantalonii cenușii de lînă și spre puloverul pe gît. E doar o cină în cartier. La Knickerbocker. Iar afară e ger. În plus, n-am de gînd să mă gătesc pentru o tîrfuliță de douăzeci și doi de ani.

— De unde știi că Lola Fabrikant e o tîrfuliță ?

— Iată o remarcă tipic masculină. Și tu, și Philip Oakland sînteți la fel de orbi. Asta fiindcă nici unul din voi nu gîndește cu capul.

— Nu e cazul meu, o contrazise James inocent.

— Serios ? Atunci de ce ți-ai pus cravată ?

— Port întotdeauna cravată.

— Nu, nu porți niciodată cravată.

— Poate că mi-am mai schimbat obiceiurile, zise ridicînd din umeri și încercînd să nu dea loc la discuții.

Din fericire, lui Mindy nu părea să-i pese prea mult.

— Dacă-ți pui cravată la puloverul ăsta cu anchior, o să arăți ca un tîmpit.

James își scoase puloverul, apoi îl îmbracă din nou și-și scoase cravata.

— De ce mergem la cina asta ? îl întrebă nevastă-sa, poate pentru a patra sau a cincea oară.

— Oakland ne-a invitat, mai ții minte ? De zece ani locuim în aceeași clădire și n-am ieșit niciodată împreună. Mi-am zis c-ar fi drăguț.

— Acum îți place de Oakland, remarcă Mindy bănuitoare.

— E un tip OK.

— Credeam că-l urăști. Fiindcă nu-și amintea niciodată cine ești.

Căsnicia, medită James. Chiar era ca o ghiulea cu lanț - te ținea veșnic înlănțuit de trecut.

— N-am spus în viața mea așa ceva.

— Ba da, îl contrazise Mindy. Spuneai asta tot timpul.

James intră în baie, încercînd să scape de Mindy și de întrebările ei. Avea dreptate - o mințise în legătură cu cina. Philip nu-i făcuse nici o invitație, ba dimpotrivă, în primele două săptămîni din ianuarie părăsise chiar să o evite din toate puterile, trecînd în

mare grabă pe lângă James când se întâlneau în hol.
Însă el insistase și, în cele din urmă, Philip

cedase. Nu-l înghițea deloc pe Philip, dar cu Lola era altă poveste. De când o întâlnise prima oară la Paul Smith, unde îl însoțea pe Philip, James își formase ideea irațională că tînăra ar putea fi interesată de el.

Reamintindu-și că peste doar cîteva minute o va vedea pe încîntătoarea Lola Fabrikant în căme și oase, James își scoase ochelarii și se aplecă spre oglindă. Ochiul îi erau lipsiți de expresivitate, de parcă ar fi aparținut locuitorilor din peștera lui Platon, care încă nu cunoscuseră lumina. Între ochi se adînceau două brazde unde semințele nemulțumirilor vieții lui fuseseră semănate atît de des încît deveniseră permanente. Își întinse pielea, ștergînd urmele nefericirii. Se apropiu de ușa băii.

— Cum se cheamă chestia aia ? o întrebă pe Mindy.

— Ce chestie ?
Mindy își scosese pantalonii de lînă și tocmai îmbrăca o pereche mai strîmtă, din stofă neagră groasă.

Chestia aia pe care-o folosesc femeile din lumea mondenă ca să scape de riduri.

— Botox ? se miră Mindy. Ce-i cu el ?
— Mă gîndeam să-l încerc și eu.

Observînd privirea uluită a neveste-sii, se grăbi să adauge:

— N-ar strica, dacă mă duc în turul de promovare. N-ar strica să arăt mai tînăr. Nu asta zice toată lumea?

Lola ura restaurantul Knickerbocker, care era plin de bătrâni și locuitori din Village – o adunătură pestriță, credea ea, și total lipsită de strălucire, etalînd pulovere lălii și ochelari de citit. Dacă asta îi va fi viața cu Philip, mai bine s-ar sinucide. Se consolă cu gîndul că vor lua cîna cu James Gooch, căruia urma să-i apară o carte, aflată, chipurile, în centrul atenției tuturor, deși Philip pretindea că nu înțelegea

de ce. James Gooch era un scriitor de mina a doua, susținea el. Chiar dacă lucrurile stăteau așa, Lola nu înțelegea de ce Philip nu-l putea suferi. James era dulce și ușor de manipulat. îi arunca întruna ocheadă, încercînd să-i prindă privirile, apoi se uita repede în altă parte.

Cu nevastă-sa, Mindy Gooch, era altă poveste. De fiecare dată cînd aceasta deschidea gura, Lola simțea cum i se zburlește părul pe ceafă. Mindy nici nu se sîchisea să ascundă faptul că se purta înadins de parcă Lola n-ar fi stat lîngă ea, în același separeu. Nici măcar nu întorcea capul spre ea, concentrîndu-și în schimb întreaga atenție asupra Philip. Nu că Lola ar fi ținut să vorbească cu ea. Mindy o cam speria, cu părul ei scurt și coafat ca în anii '80, cu nasul ei ascuțit și tenul lipsit de strălucire, cel mai mare mister în legătură cu ea fiind că se purta de parcă ar fi fost frumoasă. Lolei îi trecu prin minte că, acum un milion de ani probabil, în tinerețile ei, Mindy fusese atrăgătoare. Dacă presupunerea ei era corectă, atunci frumusețea îi pâlise rapid. Lola era de părere că orice fată poate fi frumoasă la optsprezece ani, dar adevăratul test era înaintarea în vîrstă. Dar mai ești încă frumoasă la douăzeci și doi de ani ? La treizeci ? Chiar la patruzeci ? Asta îi aminti de Schiffer Diamond, despre care Philip susținea că era încă o mare frumusețe la patruzeci și cinci de ani. Lola îl contrazisese din principiu. Iar Philip o acuzase că e geloasă. Lola negase acuzația, insistînd că era exact invers – alte femei erau geloase pe ea. Philip n-o crezuse și în cele din urmă Lola fusese nevoită să admită că Schiffer Diamond era frumoasă „pentru vîrsta ei”.

În cazul lui Mindy Gooch, gelozia era exclusă din start. Lola nu-și dorea decît s-o îrgumhie cu o furculiță.

— Vreau ca friptura să fie bine făcută, îi spunea Mindy chelnerului. Cu garnitură de legume fierte în abur. Fierțe, nu sote. Dacă văd vreo urmă de unt, le trimit înapoi la bucătărie.

— Sigur, doamnă.
Dacă o să ajung vreodată ca ea, își zise Lola, mă împușc.

După câte se părea, Mindy era așa tot timpul, căci Philip și James nu luară în seamă dialogul cu chelnerul, prinși în exercițiul de a se impresiona unul pe celălalt.

— Care e rolul scriitorului în societatea actuală ? spunea James. Uneori mă întreb dacă existența lui mai are vreun rost.

— A lui ? sări Mindy. De ce nu și a ei ?
— Pe vremuri acesta reflecta condiția umană, continuă James. Îi arăta societății adevărata ei față. Ne dezvăluia adevărul sau ne inspira.

— Dacă totul stă în reflectarea imaginii societății, atunci scriitorii chiar nu-și mai au rostul, replică Philip. Asta a devenit domeniul *reality-show-urilor*. Care fac o treabă mult mai bună.

— A văzut cineva vreun episod din *My Super Sweet 16*? întrebă Lola. E foarte, foarte reușit.

— Da, eu am văzut, răspunse James.
— Dar din *The Hills*? întrebă Lola. Nu ți se pare grozav ?

— „Ce dracu’ mai e și *The Hills*? miră Mindy.
James prinse privirea Lolei și-i zîmbi.

După cină, James se trezi singur cu Lola, pe trotuarul din fața restaurantului. Mindy era la toaletă, iar Philip se întâlnise cu niște cunoscuți. Lola își încheia nasturii paltonului, iar James inspecta strada, încercînd să nu se holbeze la ea.

— Probabil că ți-e frig, îi spuse el.
— Nu mi-e niciodată frig.
— Serios? Nevastă-mea se plînge mereu.

Păcat, zise Lola, deloc interesată să discute despre Mindy. Cînd apare cartea?

— Peste șase săptămîni. Fix.
— Cred că ești superîncîntat. Abia aștept s-o citească.

— Serios? întrebă James surprins, spunîndu-și că era o tînră foarte interesantă.

Mindy greșea enorm. Lola nu era cîtuși de puțin o tîrfuliță. Era inteligentă.

— Ti-aș putea oferi un exemplar provizoriu.

— Minunat! exclamă ea cu un entuziasm care lui James îi părea sincer.

— Ți-l aduc mîine. Ești acasă?

— Vino pe la zece, zise Lola. Atunci Philip e plecat la sală. Mă plictisesc de moarte dimineața.

— La zece, sigur.
Lola făcu un pas spre el, iar James observă că tremura de frig.

— Chiar nu ți-e rece ?
— Poate un pic, spuse ea, ridicînd din umeri.

— la fularul meu.
Țși scoase fularul de lînă în dungi pe care îl cum-părase de la un vînzător ambulant. Trăgînd cu ochiul în restaurant și constatînd că nu se vedea nici urmă de Mindy sau de Philip, înfășură cu tandrețe fularul la gîtul Lolei.

— Așa-i mai bine. Mi-l dai înapoi mîine.
— S-ar putea să nu ți-l mai dau deloc, răspunse ea, ridicînd privirile. Nu se întîmplă prea des să primesc fulare de la scriitori celebri.

— Aici erați ! se auzi vocea lui Mindy, care ieșea din restaurant urmată de Philip.

— E cineva amator de un pahar înainte de culcare ? întrebă James.

— Eu sînt frîntă, răspunse nevastă-sa. E abia marți și mă așteaptă o săptămînă grea.

— Ar putea fi distractiv, încercă James să-l tenteze pe Philip.

— Și eu sînt mort de oboseală, zise Philip, luînd-o pe Lola de brat. Poate altă dată.

— Sigur, răspunse James întristat.

Lola și Philip porniră agale spre casă, la cîțiva metri în fața lor. Lola pășea cu energie tinerească, trăgîndu-l pe bărbat după ea. Din cînd în cînd, ridica

privirile spre el și râdea. James își dorea să știe ce o amuza așa de mult. Ținjea să se plimbe și el pe trotuar la brațul unei tinere și să se distreze. Însă lângă el se afla doar Mindy. Știa că era înghețată bocnă, fiindcă refuzase să-și pună căciula de teamă să nu-și ciufulească părul. Mergea în tăcere, cu umerii strinși și brațele încrucișate. Când ajunseră în holul clădirii din 5th Avenue nr. 1, Philip și Lola se îndreptară direct spre lift, murmurând vagi promisiuni că vor mai lua cina și altă dată. Mindy intră glont în dormitor și se schimbă în niște pijamale de flanelă. James se gindea la Lola și la întâlnirea lor de a doua zi.

— La naiba, am uitat de Skippy!
exclamă Mindy.

— Lasă, îl plimb eu, se oferi James.
Scoase cîinele pe strada pietruită de lângă clădire, în timp ce Skippy își făcea nevoile. James se uită lung la etajele de sus ale clădirii, încercînd parcă s-o zărească pe Lola la zeci de metri deasupra capului, însă nu reuși să vadă decît impunătoarea fațadă din piatră cenușie, iar cînd se întoarse în casă, o găsi pe Mindy în pat, citind *The New Yorker*. Auzindu-l, lăsă jos revista.

— Ce-a fost chestia aia ? îl întrebă ea.
— Ce chestie ? zise James scoțîndu-și pantofii și șosetele.

Chestia aia cu episodul din *My Super Sweet 16*, îl lămuri nevastă-sa stingînd lumina. Uneori nu te înțeleg deloc.

James nu se simțea obosit, așa că ieși din dormitor și se duse în birou. Se așeză la masă, cu picioarele goale, privind pe mica fereastră care încadra curtea interioară. Cît ore petrecuse oare la masa asta, uitîndu-se pe geam și trudind la fiecare cuvînt din carte? Și pentru ce? O viață întreagă de secunde irosite dinaintea computerului, străduindu-se să re-creeze viața, cînd viața fremăta pretutindeni în jurul lui.

Amintindu-și de Lola, hotărî că sosise vremea unei schimbări.

Se băgă în pat și rămase întins lângă nevastă-sa.
— Mindy?
— Mmm ? zise ea somnoroasă.
— Eu am nevoie de sex. Că tot

vorbeam.

— Bine, James, răspunse ea cu fața în pernă. Dar nu cu mine. Nu în noaptea asta.

Mindy adormi. James rămase treaz. Se scurseră mai multe secunde otrăvitoare de nesomn, care se prefăcură în minute și chiar ore. James se ridică și intră în baia nevastei-sii. Rareori se aventura pe-acolo; dacă îl prindea, îl întreba ferm ce „căuta” acolo, avertizându-l să nu cumva să se ușureze în toaleta ei.

De data asta chiar se ușură, urînând cu grijă în vasul toaletei, fără să ridice capul. Căutând niște aspirină, deschise dulăpiorul cu medicamente al lui Mindy. Ca orice alt lucru din viața lor, nici acesta nu fusese curățat de ani de zile. Înăuntru descoperi trei tuburi de pastă de dinți aproape goale, o sticlă unsuroasă de ulei pentru bebeluși, farduri în cutii murdare și o duzină de flacoane cu medicamente luate pe rețetă, printre care trei de antibiotic Cipro datînd din octombrie 2001 – pe care nevastă-sa le stocase în eventualitatea că mai urma vreun atac după cel din 11 septembrie –, unele de pastile împotriva malariei și de antihistaminice (pentru înțepături și iritații, scria pe etichetă), dar și o cutie cu somnifere pe care era tipărită avertizarea PERICOL DE SUPRADOZĂ. Iată că Mindy, se gîndi el, era pregătită pentru cazuri de urgență, chiar și pentru necesitatea unui deces. Însă nu și pentru sex. Clătină din cap, apoi luă o pastilă.

Întorcîndu-se în pat, James se cufundă imediat într-un somn fantastic, populat cu nenumărate vise în culori. Zbură pe deasupra pămîntului. Vizită ținu-turi ciudate, unde toată lumea locuia în bărci. Tra-versă înot o mare caldă și sărată. Apoi făcu sex cu o vedetă de cinema. Tocmai cînd se apropia de orgasm, deschise ochii.

— James ? îl întrebă Mindy, care se

3
2
1

trezise deja și împăturea hainele curate, înainte să plece la serviciu. Te simți bine?

— Da, sigur.

— Vorbeai prin somn. Gemeai.

— Aha, mormăi James.

O clipă își dori să se poată întoarce în vis, să zboare, să înoate și să facă sex. Dar urma să o vadă pe Lola, își reaminti apoi și se dădu jos din pat.

— Ce faci azi? Il chestionă nevastă-sa.

— Nu știu. Chestii.

— Ne trebuie prosoape de hîrtie, soluție Windex și punji de gunoi. Și folie de aluminiu. Și mâncare pentru Skippy. Mincare uscată Eukanuba. Grăunțe mici. E foarte important. Nu mănîncă din cele mari.

— Poți să-mi faci o listă ?

— Nu, nu pot să-ți fac o listă. M-am săturat să le fac eu pe toate și să am tot timpul grijă de toți. Dacă ai nevoie de listă, scrie-ți singur.

— Dar eu merg la cumpărături, protestă James.

— Da, și apreciez asta, însă trebuie să faci munca pînă la capăt, nu doar pe jumătate.

— Ce?

James își spuse că asta nu era decît un alt minunat început de zi din viața lui.

M-am gîndit mult în ultima vreme, zise Mindy.

După cum știu, faptul că am început să scriu pe blog m-a obligat să examinez mai atent aspecte pe care nu doream să le abordez.

Poate că așa era, se gîndi James, însă Mindy nu părea să li devenit mai sensibilă. Continua să calce oamenii în picioare în același ritm.

— Am ajuns la concluzia, continuă ea, că e extrem de important să îi căsătorit cu o persoană matură.

Înainte să apuce măcar să-i dea replica, Mindy ieși furtunos din cameră.

— Aha ! o auzi James exclamînd, semn

că tocmai o lovise inspirația pentru un nou text.

„Una dintre bucuriile de-a nu avea tot este sdi *nu faci* tot, scria Mindy. În dimineața asta am avut o

3

2

2

revelație : «N-am de gând să mai suport !». Lucrurile pe care trebuie să le fac constant: spălat, cumpărături, împăturit, scris liste. Nesfârșitele liste. Știu cu toții cum e. Faci o listă pentru soț, după care trebuie să-ți petreci la fel de mult timp asigurându-te că se ține de ea, cît ți-ar fi luat să te ocupi chiar tu. Ei bine, s-au dus zilele alea ! Gata ! Nu mai vreau așa ceva în casa mea !»

Satisfăcută, se întoarse în dormitor, pentru o nouă rundă de cicăleală.

— încă ceva, începu ea. Știu că-ți apare cartea peste șase săptămîni, dar trebuie să te apuci imediat de următoarea. Imediat. Dacă prima are succes, îți vor mai cere una. Dacă se dovedește un fiasco, trebuie să te apuci deja de un nou proiect. James ridică ochii din sertarul cu lenjerie.

— Credeam că nu mai vrei să te joci de-a mama.

— *Touché*, recunoscu ea zîmbind. Atunci te las să-ți aranjezi singur viitorul. Dar între timp nu uita de mîncarea pentru cîine.

După ce Mindy plecă, James se îmbracă cu grijă, schimbîndu-și blugii și cămașa de mai multe ori și hotărîndu-se în cele din urmă pentru un pulover vechi din cașmir negru, pe gît, care sugera perfect amestecul de îndrăzneală și seriozitate scriitoricească. Uitîndu-se în oglindă, se declară mulțumit de rezultat. Poate că nevastă-sa nu era interesată de el, dar asta nu însemna că alte femei nu puteau fi.

În drum spre sală, Philip se întîlni cu Schiffer Diamond la magazinul de delicatese. Se gîndise tot timpul la ea după telefonul pe care i-l dăduse de Anul Nou. Își spusese că nu greșise cu nimic, dar încă mai simțea nevoia să se scuze - să-i explice.

— Am tot vrut să te sun, începu el.

— Întotdeauna vrei să mă suni, nu-i așa ? replică

Acum, că Lola se muta la el, sentimentele lui Schiffer pentru Philip ar fi trebuit să fie îngropate pentru totdeauna. Din păcate, ele erau încă vii, provocându-i o stare de iritare fără sens în ceea ce-l privea.

— Ce păcat că n-o faci niciodată.

— Ai putea să mă suni tu, zise Philip.

— Oakland, oftă ea, n-ai observat că am ajuns oameni în toată firea?

— Mda. Mă rog, zise el, scotocind printre batoanele energizante PowerBars expuse.

Asta îi aminti de numeroasele dăți în care fusese cu ea în magazin, să cumpere înghețată și pline după o partidă de sex sau cafea, șuncă și *The New York Times* duminică. Pacea și liniștea acelor clipe rămăseseră unice. Pe atunci își închipuia că vor fi împreună pentru totdeauna, oficiind ritualul de duminică dimineată până la optzeci de ani. Dar mai existaseră și alte momente – după o ceartă sau când pleca iarăși la L.A. sau pe vreun platou de filmare, fără să facă nici un plan pentru viitorul lor –, când venea aici amărît, cumpăra țigări și-și promitea că n-o va mai vedea niciodată.

— Ascultă, îi zise.

— Mmm ? făcu Schiffer, luînd o revistă cu poza ei pe copertă.

— Încă le mai colecționezi ? Întrebă el zîmbind.

— Nu ca pe vremuri.

— Plăti revista și se îndreptă spre ieșire. Philip o urmă.

— Chestia cu Lola..., începu el.

— Philip, ți-am zis, nu e treaba mea.

Dar ea îi spunea pe numele mic numai cînd era furioasă.

— Vreau să-ți explic.

— Nu, te rog.

— N-a fost alegerea mea. Părinții ei și-au pierdut toată averea. Nu mai avea unde să locuiască. Ce era să fac, s-o las în stradă?

— Părinții și-au pierdut toată averea?

3

2

4

Haide, Philip, nici măcar tu nu ești atât de naiv.

— Dar e adevărat, insistă el, dîndu-și seama cît de ridicol era.

Desfăcu ambalajul batonului PowerBar și zise pe un ton defensiv:

— Tu erai cu Brumminger. Nu te poți supăra pe mine din cauza Lolei.

— Cine a zis că m-am supărat?

— Tu nu ești niciodată aici, îi reproșă Philip, întrebîndu-se de ce femeile erau mereu atât de dificile.

— Acum sînt, Philip, replică Schiffer, oprindu-se la colțul dintre 8th Street și 5th Avenue. Sînt aici de luni de zile.

E încă interesată, își spuse Philip.

— Atunci hai să ieșim la cină.

— Cu Lola?

— Nu. Nu cu Lola. Ce zici de joia viitoare ? Enid o duce pe Lola la un spectacol de balet.

— Iată un plan onorabil, zise ea cu sarcasm.

Sîntem doi vechi prieteni care iau cina împreună. De ce nu putem fi prieteni ? De ce trebuie să exagerezi mereu?

— Bine, fie, școlarul. Luăm cina împreună. Ba o să și gătesc.

Între timp, în clădirea din 5th Avenue nr. 1, la etaj, James Gooch se pregătea să facă dragoste cu Lola Fabrikant. Nu de-adevăratelea - nu sex, fiindcă știa că era imposibil -, ci dragoste verbală. Își dorea interesul și aprecierea ei. Nevrînd să pară prea nerăbdător, nu luă liftul spre etajul al treisprezecelea decît la zece și zece. Nu se mai gîndea decît la Lola, dar cînd aceasta deschise ușa, apartamentul lui Philip și inevitabila comparație cu al lui îi distrase oarecum atenția. Apartamentul lui

Oakland chiar își merita numele, nu era doar un șir de cutii de pantofi. Avea un hol mare la intrare și o cameră de zi încăpătoare, șemineu, coridoare, iar când o urmă pe Lola în living, James prinse cu coada ochiului imaginea unei bucătării de dimensiuni potrivite, cu blaturi din granit și o masă de patru persoane. Apartamentul mirosea a avere moștenită, bun-gust personal și călătorii și se simțea mina unui decorator – un amestec reușit de vechi și nou. James admiră covorul oriental, sculptura africană și fotoliile din piele așezate în fața șemineului. Cît de des ședeau oare Philip și Lola în fotoliile acelea, blind whisky? Cît de des făceau oare dragoste pe covorul cu model de zebură?

— Ți-am adus cartea, zise el cu stîngăcie. Așa cum am promis.

Lola purta un tricou elegant, deși era iarnă – dar fetele din zilele noastre nu obișnuiesc oare să-și dezgolească glorioasele forme pe orice fel de vreme? – și pantalonii ecosezi, mulați pe fund. În picioare avea niște papucei drăguți din catifea albastră, pe care erau brodate un craniu și niște oase încrucișate. Întinzînd mina după carte, probabil că-l observase uitîndu-se la picioarele ei, căci atinse tocul unuia dintre papuci cu degetul mare de la celălalt picior, zicînd:

— Sînt de anul trecut. Am vrut să mi-i iau pe cei cu înșeri sau pe cei cu fluturi, dar n-am putut. Costau șase sute de dolari și nu mi-am permis. Sînt săracă, explică ea, oftînd și așezîndu-se pe canapea.

James nu știa cum să reacționeze la acest potop de informații haotice. Mobilul Lolei sună și ea răs-punse, dînd drumul un șir de „Dumnezei” și „draci”, de parcă James nici n-ar fi fost în cameră. Se simți puțin ofensat. Înainte de întîlnire, își imaginase că Lola era interesată și că livrarea cărții era în parte o stratagemă, dar acum începea să se îndoiască. Așteptă zece minute, apoi renunță și se îndreptă spre ușă.

— Stai, zise Lola.

Arătă spre mobil, dîndu-i de înțeles prin gesturi că cineva nu mai termina de vorbit, de parcă ea n-ar fi avut nici o putere. Îndepărtă telefonul de ureche.

— Pleci ? îl întrebă.

— Da, cred că da.

— De ce ?

— Nu știu.

— Nu trebuie. Termin într-o clipă.

James se cam îndoia, dar se așeză oricum, la fel de plin de speranță ca un puști de optsprezece ani care încă mai speră că o să aibă parte de sex. O privi plimbîndu-se încolo și-ncoace prin cameră, fascinat și înspăimîntat de energia ei, de tinerețea și de furia ei, dar mai ales de ce-ar fi putut să gîndească despre el.

Lola închise în sfîrșit telefonul și se aruncă pe canapea.

— Deci, zise, întorcîndu-se spre el, două tipe s-au luat la ceartă într-un club, iar niște oameni le-au filmat și-au pus filmulețul pe Snarker.

O, se miră James. Fetele se mai țin încă de lucruri din astea?

Lola îl privi de parcă ar fi fost nebun.

— Glumești ? Fetele sînt afurisite.

— Am înțeles, spuse el, apoi se lăsă o tăcere dureroasă. Ți-am adus cartea, repetă, ca să mai umple liniștea.

— Știu, răspunse Lola acoperindu-și ochii cu palmele. Sînt atît de derutată.

— Nu trebuie s-o citești dacă nu vrei.

Romanul stătea pe măsuta de cafea dintre ei. Pe copertă era o imagine în culori a portului New York cam de prin 1775. Titlul - *Jurnalul unui terorist american* - era scris sus, cu litere roșii în relief.

Lola luă minile de la ochi și se uită lung și intens la el, apoi își aminti de carte și o ridică.

— Vreau s-o citesc. Chiar vreau. Dar sînt supărată din pricina lui Philip.

— Oh, făcu James, căci pentru o clipă uitase de Philip.

— E foarte rău.
 — Serios ?
 Lola încuviință din cap.
 — De cînd m-a rugat să mă mut la el,
 mă critică întruna.
 Se așează mai bine pe canapea și continuă:
 — Ieri, de pildă. Eram în baie și îmi
 făceam o exfoliere cu sare, iar o parte din sare s-a
 vărsat pe jos. Apoi a trebuit să merg undeva urgent
 - la farmacie, cred - și Philip a venit acasă și a
 alunecat pe sare. Cînd m-am întors, a început să
 urle la mine că sînt neglijentă.
 James se mută mai aproape de ea pe canapea.
 — Sînt convins că nu-i nimic grav, îi
 spuse el. Așa sînt bărbații. E în perioada de
 adaptare.
 — Serios? întrebă Lola, privindu-l
 intrigată.
 — Fără îndoială, o asigură el dînd din
 cap. Bărbații au întotdeauna nevoie de timp ca să se
 obișnuiască.
 — Mai ales Philip, spuse ea. M-a
 prevenit mama că, atunci cînd îmbătrînesc, bărbații
 se atașează de tableturile lor, iar femeile sînt silite
 să le înlăture pe căi ocolite.
 — Ei, vezi?! o lăudă James, întrebîndu-
 se cît de bătrîn îl credea.
 — Dar mi-e greu, continuă Lola, fiindcă
 numai eu îmi asum riscuri. Am fost nevoită să
 renunț la apartament și, dacă relația nu merge, nu
 știu ce-o să mă fac.
 — Sînt convins că Philip te iubește,
 zise James, dorindu-și să nu fie adevărat și să-i
 poată lua locul lui Oakland. Dar asta era imposibil,
 dacă nu se decidea și Mindy să scape de el.
 — Chiar crezi asta ? întrebă ea
 entuziasă. Ți-a spus că mă iubește?
 — Nu..., zise James. Dar de ce mi-ar
 spune mie ? se grăbi să adauge. Ești așa de...,
 începu, însă apoi ezită. Așa de frumoasă.

— Chiar crezi asta? Întrebă ea, de parcă s-ar fi simțit nesigură de felul în care arăta.
 E atât de dulce, se gândi James. Chiar nu știe că e superbă.

— Tare mi-aș dori să-mi spună și Philip asta.

— Nu-ți spune ?
 Lola clătină din cap cu tristețe.

— Nu-mi spune niciodată că sînt frumoasă. Și nici că mă iubește. Decît dacă-l oblig.

— Toți bărbații sînt așa, decretă James cu înțelepciune. Nici eu nu-i spun nevaste-mii c-o iubesc.

— Dar voi sînteți căsătoriți, protestă Lola. Știe c-o iubești.

— E complicat, spuse el, lăsîndu-se pe spate și așezîndu-se picior peste picior. Relațiile dintre bărbați și femei sînt întotdeauna complicate.

— Dar seara trecută tu și soția ta păreați foarte fericiți împreună.

— Mai avem și noi momentele noastre, zise el, deși nu-și putea aminti nici unul.

— Se reaseză picior peste picior, sperînd să-și mascheze erecția.

— Ei bine, trebuie să merg să mă întîlnesc cu Philip, spuse ea, ridicîndu-se brusc.

James se ridică și el, dar fără tragere de inimă. Vizita se încheiase așa de repede ? Tocmai cînd începuse să facă progrese.

— Mulțumesc că mi-ai adus cartea. O să mă apuc de ea chiar în după-amiaza asta și o să-ți comunic părerea mea.

— Minunat! zise James, fericit că dorea să-l revadă.

La ușă încercă s-o sărute pe obraz. Momentul se dovedi destul de jenant, fiindcă Lola întoarse capul și sărutul ateriză undeva în părul ei. Amețit de senzația atingerii, James se trase un pas înapoi, împiedicîndu-se de colțul covorului.

— Ai pățit ceva ? Întrebă Lola
prinzându-l de braț.

— Nu, nimic, răspunse el aranjându-și
ochelarii și zimbînd.

— Ne vedem curînd.

Lola îi făcu cu mina și închise ușa, apoi se
întoarse în apartament. Era tare drăguț modul în
care James Gooch își manifesta interesul evident
pentru ea. Sigur că nu-i împărtășea sentimentele,
dar James era genul de om care i-ar fi îndeplinit
orice dorință, în plus, era un scriitor apreciat. Cine
știe, poate îi va fi de folos în viitor.

Între timp, așteptînd liftul, James simțea cum
penisul în erecție îi împungea pantalonii. Philip
Oakland era un timpit, decretă el cu îndîjire, gin-
dindu-se la sîniile Lolei. Biata copilă, probabil că nici
nu bănuia în ce se băga.

La etajul de deasupra, Annalisa Rice lipi un timbru
mare și roșu pe colțul unui plic și i-l trecu vecinei.
Șase femei, printre care și Connie Brewer, stăteau în
jurul mesei din sufragerie, umplînd plicuri pentru
balul de caritate al fundației King David. Fundația
era creația personală a soților Brewer și evoluase de
la stadiul de dîneu la un restaurant de pe Wall Street
la o gală multimedia ținută la Armory. Toți nou-
veniții pe Wall Street doreau să-l cunoască pe Sandy
Brewer, să se aple în preajma lui și să facă afaceri cu
el și erau dispuși să plătească prețul, susținîndu-i
cauza. Connie o rugase pe Annalisa să fie co-
organizator. Cerințele erau simple : trebuia să
cumpere două mese a cîte cincizeci de mii de dolari

— Paul completase cu bucurie un cec pentru
întreaga sumă - și să se implice în planificare.

Annalisa se apucase de treabă cu aceeași
pasiune pe care o dovedise și pe vremea cînd era
avocată. Studiase rapoartele financiare - anul trecut
evenimentul strînsese treizeci de milioane de dolari,

o sumă extraordinară, iar anul acesta sperau să strunii cu cinci milioane mai mult. Se duse la degustări și examină aranjamente florale, parcurse listele do invitați și participă la ore întregi de ședințe ale comitetului. Munca nu era prea interesantă, dar îi ofereea un scop în viață și o împiedica să se mai gîin- dească la Paul. De la călătoria în China - unde Paul și Sandy se ocupaseră de afaceri cît era ziua de lungă, în timp ce Annalisa și Connie fuseseră plimbate de colo-colo într-un Mercedes cu șofer și însoțite de un ghid care le arătase numeroase temple și muzee -, Paul devenise tot mai secretos și mai retras. Cînd era acasă, își petrecea aproape tot timpul în birou, vorbind la telefon cu orele sau făcînd grafice pe computer. Refuza să discute despre afaceri, spunînd doar că el și Sandy erau pe care să încheie un contract fabulos cu chinezii, contract care va schimba definitiv piața bursieră internațională și le va aduce miliarde de dolari.

— Ce știi despre afacerea asta cu China ? o întrebă Annalisa pe Connie într-o după-amiază, imediat după ce se întorseseră la New York.

— Eu nu mai pun întrebări din astea de multă vreme, îi răspunsese aceasta, deschizîndu-și lap- topul micuț. Sandy a încercat să-mi explice de cîteva ori și m-am lăsat pîgubașă.

— Nu te deranjează să nu știi cu ce se ocupă de fapt soțul tău ?

— Nu, spusese Connie, studiînd o listă de nume pentru petrecere.

— Dar dacă e ceva ilegal ?

Annalisa n-ar fi putut spune cum îi trecuse una ca asta prin minte.

— Sandy n-ar face niciodată ceva ilegal. Și nici Paul. E soțul tău, Annalisa, îl iubești, iar el e un tip minunat.

Timpul îndelungat petrecut în tovărășia lui Connie, îi oferise Annalisei o nouă perspectivă asupra caracterului acesteia. Connie era o romantică naivă, o optimistă fără multă minte, care își admira soțul și era încredințată că putea obține

orice folosind miere, nu oțet. Lua averea lui Sandy ca pe ceva de la sine înțeles, de parcă nici nu se gândise vreodată cum ar fi viața dacă ar avea ceva mai puțini bani. Această atitudine izvoara, așa cum descoperise Annalisa, nu din aroganță, ci din firea ei simplă. De la vârsta de șase ani, Connie își dedicase fiecare clipă dansului și, ajungând artistă profesionistă la doar optsprezece ani, nu reușise să mai termine liceul. Nu era proastă, dar învățase că un papagal tot ce știa. Când trebuia să analizeze, se pierdea ca un copil care a memorat numele țârilor, dar nu-și poate imagina unde se află unele în raport cu altele.

Având o personalitate puternică, Annalisa ajunsese rapid s-o domine pe Connie, care părea că îi acceptă înțietatea ca pe ceva de la sine înțeles. Se asigura că aceasta era invitată la prinzuri și la cocteilurile nocturne; îi dădu numele persoanelor care urmau să vină la ea ca s-o tundă și s-o coafeze, s-o epileze și să-i facă manichiura și pedichiura – „așa nu vei fi văzută niciodată în public cu hîrțile alea între degetele de la picioare”, îi spusese Connie –, ba chiar să-i facă șuvițe în păr. Connie era obsedată de propria imagine și presupunea că Annalisa îi semăna, priptind fotografiile acestora de pe site-urile mondene pe care le verifica în fiecare dimineață.

— Azi-dimineață a apărut o poză de-a ta foarte frumoasă în *Women's Wear Daily*! Țipa Connie cu un entuziasm copilăresc.

Sau:

— Am văzut o poză nemaipomenită cu noi două la lansarea de aseară a parfumului!

Apoi întreba plină de solitudine dacă Annalisa dorea să-i trimită prin curier fotografiile printate la apartament.

— E OK, Connie, le caut singură, o liniștea ea.

Însă peste două ore portarul suna la interfon, după care trimitea plicul la etaj. Annalisa se uita la poze, apoi le pune la într-un sertar.

— Chiar te interesează lucrurile

3

3

2

astea ? o întrebare ea pe Connie într-o zi.

— Firește! Pe tine, nu?
— Nu prea.

Connie pâruse jignită, iar Annalisa se simțise prost, căci bagatelizase fără să vrea una dintre cele mai mari plăceri pe care amica sa le avea în viață. Connie se mindrea foarte mult cu prietenia pe care i-o arăta Annalisa, lăudându-se față de celelalte femei cu faptul că Annalisa scrisese o carte academică în facultate și apăruse la *Charlie Rose*. Ba îl cunoscuse chiar și pe președinte și lucrase la *Washington*. La rindul ei, Annalisa devenise extrem de atentă cu sentimentele lui Connie. Era o făptură atît de firavă, amintindu-i Annalisei de o zînă, cu oasele ei micuțe și miinile grațioase. Lubea tot ce scliepa, tot ce era drăguț și roz, și se uita întotdeauna după noutăți la Harry Winston sau Lalaounis. Etalîndu-și cele mai noi achiziții în materie de bijuterii, insistă ca Annalisa să probeze un inel cu diamant galben sau un colier cu safire, îmboldind-o să le cumpere.

— Nu, refuza ea întotdeauna, pe același ton ferm, înapoiind bijuteriile. N-am de gînd să umblu de colo-colo purtînd un inel de o jumătate de milion de dolari. Dacă se întîmplă ceva?

— Dar e *asigurat*, o liniștea Connie, de parcă asigurarea o scutea de orice responsabilitate.

Acum, așezată în sufrageria luxosului și spațiosului său apartament, pregătind plicurile împreună cu Connie și cu celelalte doamne din comitet, Annalisa privi în jurul ei și își dădu seama că semănau cu niște fetițe care lucrează la un proiect pentru ora de lucru manual. Mai lipi un timbru pe un plic, în vreme ce femeile sporovăiau despre nimicurile obișnuite - copii, soți, case, haine, coafuri, cîte o bîrbă despre noaptea de dinainte -, singura diferență fiind scara la care își trăiau viețile. Una dintre femei se întreba dacă să-și trimită fiica la un pension din Elveția; alta își construia o casă pe o insulă privată

din Caraibe și-și îndemna tovarășele să procedeze la fel, „ca să fim toate laolaltă”. Apoi o doamnă aduse în discuție articolul din ultimul număr al revistei W, care dominase conversația grupului în ultimele trei săptămâni. Articolul cuprindea o listă a posibilelor candidate din lumea mondenă care puteau să-i ia locul legendariei doamne Houghton, Annalisa fiind a treia în ordinea preferințelor. Primise numai vorbe de laudă, fiind descrisă ca „frumoasa cu părul de foc din Washington care a luat cu asalt New Yorkul”, însă ei i se părea jenant. De câte ori ieșea din casă, se găsea cineva să-i pomenească de articol. O altă consecință era aceea că îi sporise gradul de vizibilitate, astfel că, ori de câte ori își făcea apariția la un eveniment, fotografii îi strigau numele, insistând să se oprească și să le pozeze. Nu era nimic periculos în asta, însă Paul se speria de moarte.

— De ce-ți fac fotografii ? se răstise el furios, luînd-o de mină la capătul unui scurt covor roșu în spatele căruia erau postere cu logouri ale revistelor de modă și al unei companii de electronice.

— Nu știu, Paul.

Era oare posibil ca Paul să fie atât de naiv în privința lumii din care insistase să facă parte? Billy Litchfield spunea adesea că petrecerile astea erau pentru femei – ca să-și etaleze toaletele și bijuteriile –, așa că probabil, Paul fiind bărbat, pur și simplu nu înțelegea. Nu excela niciodată la capitolul socializare și era aproape complet lipsit de capacitatea de a citi oamenii și de a face conversație. Pus într-o situație pe care n-o înțelegea, devenea rigid și se înfuria, înfingându-și limba în obraz, de parcă s-ar fi forțat singur să nu vorbească. În seara aceea, zărindu-i obrazul umflat, Annalisa se întrebese cum să-i explice regulile acestei adunări.

— E ca o petrecere de ziua cuiva, Paul. La care, de regulă, oamenii fac poze. Ca să aibă amintiri.

— Nu-mi place. Nu vreau ca pozele

mele să circule pe internet. Nu vreau ca lumea să știe cum arăt sau unde sînt.

— Ești de-a dreptul paranoic, Paul, îi spusese Annalisa rîzînd. Tuturor oamenilor li se fac poze. Chiar și poza lui Sandy e peste tot.

— Eu nu sînt Sandy.
— Atunci n-ar trebui să mai ieși nicăieri.

— Cred că nici tu n-ar trebui.
— Remarca asta o înfuriase.

— Atunci, poate ar fi bine să ne mutăm înapoi la Washington, îi zisese ea pe un ton tăios.

— Asta ce vrea să însemne?
Annalisa clătinase din cap, știind că era inutil să se certe cu el, lucru pe care îl descoperise încă din primii ani de căsnicie. Cînd nu erau de acord, Paul se apuca să despică în patru firul cuvintelor ei, reușind să abată atenția de la subiect, astfel încît nu mai ajungeau niciodată la vreo soluție. Paul nu făcea concesii din principiu.

— Nimic, răspunsese Annalisa.
Rămăsese acasă trei seri la rînd, dar Paul refuzase să-și schimbe în vreun fel programul, așa că stătuse de una singură în uriașul apartament, rătăcind din cameră în cameră pînă pe la zece, cînd Paul ajunsese în sfîrșit acasă. Mîncă un sendviș cu unt de arahide pregătît de Maria, menajera, apoi urcă în birou să mai lucreze. Billy Litchfield nu se întorsese încă de la mama lui și Annalisa simți golul dureros al singurătății într-un mare oraș, unde toți ceilalți păreau ocupați cu ceva foarte important. În a patra seară renunță și ieși cu Connie. Li se făcuseră din nou fotografii, iar Annalisa puse imaginile printate în sertar, fără să-i sufle o vorbă lui Paul.

Acum, una dintre femeile din comitet, obsedată de articolul din revistă, se întoarse către ea și-i zise ca din întîmplare:

— Cum de-ai ajuns pe lista aia ? Vreau să spun, ești în New York doar de șase luni.
— Nu știu, răspunsese Annalisa.

— Fiindcă ea va fi următoarea doamnă Houghton, afirmă Connie cu mândrie. Așa spune și Billy Litchfield.
Annalisa s-ar descurca mai bine decât mine în rolul ăsta.

— Nu-i adevărat, o contrazise aceasta.
— Billy te-a înscris pe listă ? întrebă una dintre femei.

— Mi-e tare drag, dar uneori e prea insistent, zise alta.

— Nu știu de ce vă preocupă așa de mult, interveni Annalisa, lipind încă un timbru. Dinaintea ei se înălța un teanc de cel puțin o sută de plicuri. Doamna Houghton a murit. Lăsați-o să se odihnească în pace.

La auzul acestei remarci revoltătoare, femeile se porniră pe comentarii însuflețite.

— Nu, serios, spuse Annalisa, ridicându-se s-o roage pe Maria să le aducă prinzul. Nu înțeleg de ce e un țel atât de important.

— Doar pentru că nu-ți dorești asta, replică una dintre femei. Oamenii care nu-și doresc diverse lucruri le primesc întotdeauna.

— Așa e, o aprobă Connie. Cînd l-am cunoscut pe Sandy, nici nu-mi păsa de el și uite că ne-am căsătorit.

— Maria, strigă Annalisa, împingînd uşile batante dinspre bucătărie. Vrei, te rog, să servești salata de pui Waldorf și biscuiții cu brînză?

Se întoarse la masă și atacă iarăși, cu forțe noi, teancul de plicuri.

— Ați primit locul de parcare? întrebă Connie într-o doară.

— Nu.
— Trebuie să fii de neclintit cu cei din consiliu, o sfătui una dintre doamne. Nu le permite să te calce în picioare. Le-ai spus clar că o să plătești în plus?

— Nu locuim în genul ăla de clădire.
Annalisa simțea că începe s-o doară capul. Locul de parcare, ca și aerul condiționat, se dovedise un

dezastru. Paul se dusesse la bărbatul care cîştigase la loterie, un ins liniştit, chirurg la Spitalul Columbia, şi-l întrebase dacă e dispus să-l vîndă. Doctorul i se plînsese lui Mindy, iar aceasta îi trimisese lui Paul o notă în care îl ruga să nu mai ofere mită locatarilor. La vederea hîrtiei, Paul se făcuse alb la faţă.

— De unde a luat asta ? Întrebă el răstit, arătîndu-i hîrtia pe care era scris mesajul.

Era o coală din blocnotesul de la hotelul Four Seasons din Bangkok.

— A intrat la noi în casă, zise el ridicînd vocea. De acolo a luat hîrtia, de pe birou.

— Paul, nu fi nebun.

— Atunci, de unde a luat asta ?

— Nu ştiu, spuse Annalisa, amintindu-şi că-i dăduse cheile lui Sam înainte de Crăciun.

Aşadar, Sam, care îi înapoiase cheile, i le dăduse maică-sii. Fiindcă nu-i putea spune asta lui Paul, insistă că era doar o coincidenţă. Iată încă un lucru în privinţa căruia era nevoită să-şi mintă soţul şi se simţea cumplit de vinovată, de parcă ar fi comis o crimă. Paul chemă pe cineva să schimbe incuierile. Episodul nu facu decît să-i sporească ura faţă de Mindy Gooch şi să jure că o va scoate pe „femeia aia” din clădire într-un fel sau altul.

Maria le aduse prînzul şi aşeză masa cu tacîmuri de argint marca Asprey şi porţelanuri de la Tiffany, despre care Billy afirma că sînt încă cele mai bune.

— Biscuiţi cu brînză! exclamă cineva uitîndu-se cu îndoială la grămada de biscuiţi aurii de pe platoul de cristal. Annalisa, nu trebuia, o certă femeia. Pe cuvîntul meu că vrei să ne pui la îngrăşat.

De parcă n-ar fi fost și așa destul de nevrotic de la natură, în săptămânile dinainte de apariția cărții James ajunse în ultimul hal. Se ura pentru asta, căci îi disprețuia pe scriitorii care își verificau ratingurile de pe Amazon sau de pe Barnes&Noble din jumătate în jumătate de ceas și scotoceau tot internetul după recenzii și referințe. Obsesia îl lăsa cu nervii zdruncinați, de parcă ar fi fost un nebulă încredințat că e urmărit de dușmani imaginari. Apoi mai era și Lola. În rarele sale momente de luciditate, James trase concluzia că tinăra era un fel de super-momeală, un obiect sculptor, lustruit și irezistibil, pe marginile căruia atîrnau cîrlige. La suprafață, relația dintre ei se situa încă în limitele perfecte inocențe, căci nu se petrecuse nimic semnificativ, în afară de un schimb de SMS-uri și cîteva vizite neașteptate în apartamentul lui. Cam de două ori pe săptămînă, Lola își făcea pe neașteptate apariția la ușa lui, tolănindu-se pe scaunul pliant din birou ca o panteră neagră. L-ar fi prins în cîrlig în orice circumstanțe, dar în cazul de față prada era de două ori asigurată, deoarece îi citise imediat cartea și dorea să discute despre ea, cerîndu-i totodată sfaturi în legătură cu Philip.

Să se mărite oare cu el ? Firește că îl iubea, însă n-ar fi vrut ca Philip s-o ia de nevastă în împrejurări nepotrivite – adică din obligație. James se afla în aceeași dilemă ca legendarul rege Solomon: o voia

pe Lola pentru sine, dar și mai mult își dorea ca ea să rămână în clădire, indiferent de împrejurări. Cum nu-și putea da afară din casă nevasta ca s-o aducă pe Lola, faptul că aceasta locuia la câteva etaje deasupra i se părea mai bun decât să n-o mai aibă deloc în preajmă. Așa că alese să mintă, trezindu-se în surprinzătoarea situație de-a da sfaturi despre relații unei tinere de douăzeci și doi de ani.

— Cred că se înțelege de la sine că omul e dator să încerce și asta, zise James, zbatându-se ca un pește pe uscat. Se spune că poți divorța oricând.

— N-aș putea face așa ceva. Nu-mi permite religia.

Ce religie o fi aia? se întrebă James.

— Dar din moment ce spui că-l iubești pe Philip...

— Nu, *cred* că-l iubesc, asta am spus, îl corectă Lola. Dar n-am decât douăzeci și doi de ani. Cum pot ști cu siguranță?

Nu poți ști niciodată cu siguranță, răspunse James, glîndindu-se la Mindy. Căsnicia durează la nesfârșit, dacă nu se găsește cineva să-i pună capăt definitiv.

— Ești așa de norocos, zise ea oftînd. Tu ai ales deja. Și ești un geniu. Cînd îți va apărea cartea, o să câștigi milioane de dolari.

Vizitele secrete continuară vreme de mai multe săptămîni, dar apoi veni miercurea în care editorul lui James trebuia să primească recenzia preliminară de la *The New York Times Book Review*. Lola trecu pe la el, aducîndu-i un cadou – un ursuleț de pluș ca „să-ți poarte noroc” –, însă James era prea surescitat ca să primească darul cum se cuvenea și îl îndesă absent într-o debara deja ticsită cu haine.

Totul depindea de recenzia din *Times*. Ca scriitor a cărui primă carte se vînduse în numai șapte sute cincizeci de exemplare, avea nevoie de laude hiperbolice pentru a spulbera plafonul de cristal al vînzărilor trecute. Își imagină că spulberarea asta va semăna cu trecerea vijelioasă prin tavanul fabricii

de ciocolată a lui Willie Wonka în marele lift de wlicin tji începu să se întrebe ce se întâmpla cu creierul lui

Probabil că ești foarte încântat, îi spuse Lola, urmindu-i în birou. O să ai parte de o recenzie super. Sint convinsă.

James nu era deloc convins, dar biata Lola era mult prea tinără ca să înțeleagă că, de regulă, lucrurile nu merg așa cum speri. Gura îi era uscată din pricina nervilor. Toată dimineața oscilase între beatitudine și disperare. Acum se afla pe panta descendentă a *montagne russe*-ului emoțiilor.

— Toți oamenii vor să creadă că sînt învingători, zise el cu o voce răgușită. Toți cred că e de-ajuns să te porți ca personajele din filme sau ca invitații de la *Oprah* sau ca autorii acelor așa-zise volume de memorii inspiraționale și să nu renunți niciodată, pentru că în final să triumfi. Dar nu e adevărat.

— De ce n-ar fi adevărat ? întrebă Lola cu o încredere enervantă.

— Singura garanție a succesului e munca asiduă, răspunse James. Statistic vorbind. Dar nici măcar așa nu poți fi sigur. Adevărul e că nu există siguranță absolută.

— Dar există dragoste absolută, decretă Lola.

Starea de spirit i se schimbă iarăși și sentimentele începură să-și croiască drum spre suprafață. Ce dulce e, își spuse privind-o pe Lola. Nu știa nimic despre viață, dar încrederea ei în sine era atît de pură, încît devenea aproape înălțătoare.

— Totul se reduce la cifre, zise el, clătînind din cap la propria revelație. Cifre peste cifre peste cifre. Poate că așa a fost dintotdeauna, continuă el înghin- durat.

— Ce să fie? întrebă Lola, care se plictisise.

Conversația nu numai că se îndepărtase de preo-

cupărilor ei, dar intrase pe un teritoriu care pentru ea era egal cu cel al taxelor și impozitelor. Adică ceva la care spera să nu se mai gindească niciodată.

— Ratingurile, profiturile, zise James, gândindu-se că nu i-ar fi plăcut să profite de Lola. Dar nu prea putea să se exprime în felul ăsta, nu?

Sau putea?

— Trebuie să plec, spuse Lola. Ține ursulețul în brațe și pupă-l ca să ai noroc. Și dă-mi un SMS mai târziu. Abia aștept să citesc recenzia.

Duță plecarea Lolei, James se întoarse la computer. Își verifică și răsverifică masajele, ratingurile de pe Amazon și cele de pe Google, și-și căută numele pe toate site-urile media posibile, inclusiv Huffington Post, Snarker și Defamer. Următoarele cinci ore se scurseră în această manieră neplăcută.

Într-un sfârșit, la trei și un sfert, sună telefonul.

— Am reușit! se auzi vocea triumfătoare a lui Redmon. Ești pe coperta numărului ăsta din *The New York Times Book Review*. Te numesc un Melville al zilelor noastre.

La început, James se simți mult prea șocat ca să vorbească. După o clipă însă, își regăsi vocea și, ca și când i-ar fi apărut în fiecare lună numele pe coperta revistei, zise:

Sint de acord cu titulatura.

— La naiba, sigur c-o acceptăm, sări Redmon. Nici dacă am fi scris noi recenzia nu ieșea mai bine. O s-o rog pe asistentă să ți-o trimită prin e-mail.

James închise. Era prima dată în viață când avea succes.

— Am ieșit triumfător! strigă el cu voce tare.

Apoi simți că ametește – de fericire, își spuse – și chiar că îi e puțin greață. Nu mai vomase de ani de zile, din copilărie, dar senzația deveni tot mai puternică și în cele din urmă trebui să fugă la baie, unde îndeplini cel mai puțin masculin dintre ritualuri – vomă în vasul de toaletă.

Încă nesigur pe picioare, se întoarse în birou, deschise documentul atașat și-l printă, citind febril fiecare pagină pe măsură ce acestea ieșeau din imprimantă. Talentul lui era în sfârșit recunoscut și, în milioane de copii, cărțile lui erau să vândă, această recunoaștere a locului său în panteonul literar era ceea ce el meritase cu adevărat. Câștigase! Dar... acum ce trebuia să facă? A, da, să dea vestea cea bună. Asta era următorul pas.

Se apucă să formeze numărul lui Mindy, dar ezită. Avea timp berechet să-i spună, se gândi el, și exista cineva care ar fi apreciat mai mult vestea: Lola. Ea ar trebui să afle prima, ea, care tremurase alături de el în această zi dramatică. Însfăcând cele trei pagini ale recenziei, ieși în hol și așteptă cu nerăbdare liftul, plănindu-și cu grijă cuvintele („Am reușit?” „O să fii mândră de mine?” „Ai avut dreptate?”) și ceea ce ar fi putut urma. (Îl va îmbrățișa, firește, iar îmbrățișarea s-ar putea transforma într-un sărut, iar sărutul ar putea duce la... ? Numai Dumnezeu știe.) Liftul veni în sfârșit de la ultimele etaje ale clădirii. Se urcă și apăsă pe butonul cu numărul 13. Își plimbă ochii de la butoanele care se aprindeau încet-încet, marcând ascensiunea, la paginile printate ale recenziei, întipărite acum adânc în mintea lui: „Un Melville al zilelor noastre”.

Plin de entuziasm, bătu cu putere în ușa apartamentului 13B. Se auzi zgomot ca de încăierare și, așteptându-se să o vadă pe Lola, rămase șocat dînd cu ochii de Philip Oakland. La vederea lui James, fața lui Philip căpătă o expresie rece și plictisită.

— Gooch, zise el. Ce cauți aici?

— Iată, își spuse James, o scenă demnă de curtea școlii. Se strădui să tragă cu ochiul peste umărul lui Philip și sperînd să o zărească pe Lola.

— Îți pot fi de folos cu ceva ? întrebă Philip.

James făcu tot ce-i stătea în puteri ca să dreagă lucrurile.

— Mi s-a făcut o recenzie foarte bună în *The New York Times Book Review*, zise, fluturînd

3

2

inutil paginile.

— Felicitări, spuse Philip, dînd să închidă ușa.

— Lola e acasă ? întrebă James disperat.

Philip se uită la el și rîse pe jumătate sardonice, pe jumătate condescendent, de parcă ar fi înțeles în sfîrșit care era adevăratul scop al vizitei.

— Lola ? strigă el peste umăr.

Lola veni la ușă înfășurată într-un halat de mătase și cu părul ud. Părea că abia ieșise de la duș.

— Ce e ? întrebă ea, strecurîndu-și nonșalantă mîna în buzunarul blugilor lui Philip.

James îi întinse stîngaci paginile.

— Iată recenzia din *Times*. Mi-am zis c-ai vrea s-o citești.

— A, da, vreau, zise Lola cu nepăsare, ca și cînd nici n-ar fi trecut pe la el cu cîteva ore mai devreme, ca și cînd n-ar fi fost niciodată pe la el, ca și cînd nu erau decît niște simple cunoștințe.

— E favorabilă, anunță James, știind că era învins, dar nevrînd să-și recunoască înfrîngerea. De fapt, e extraordinară.

— Foarte drăguț din partea ta, James, zise ea. Nu e drăguț ? i se adresă ea lui Philip.

— Foarte frumos, o aprobă acesta și închise ușa.

James se întrebă dacă se mai făcuse vreodată de rîs în halul ăla.

Întorcîndu-se acasă, îi trebuiră cîteva minute să-și revină în urma acelei scene stînjitoare, iar asta se întîmplă doar pentru că telefonul se porni să sune. Era Mindy.

— Tocmai am aflat, zise ea acuzator.

— Ce-ai aflat ? întrebă el, intrînd imediat pe fîgașul vechilor lor obiceiuri maritale, ca un adult care își vizitează părinții.

— Despre coperta de la *The New York Times Book Review*. De ce nu mi-ai spus ? De ce trebuie să citesc despre asta pe un blog ?

— Abia am aflat și eu, oftă James.

— Nu ești fericit ? întrebă Mindy.

3
4
3

— Ba da, sigur.
Închise și se așază pe scaun. Nu se așteptase ca plăcerea triumfului să dureze o veșnicie, dar nici prin minte nu-i trecuse că se va stinge atât de repede.

Billy Litchfield se întoarse în Manhattan câteva zile mai târziu. Mama lui se simțea mai bine, dar amîndoi înțeleseseră că-și începuse lentă coborîre spre moarte. Totuși luna petrecută în suburbiile izolate de la poalele Munților Berkshire îi dăduse o lecție prețioasă – anume, cît de norocos fusese în viață. Realitatea era că nu se născuse la vreun conac, ci într-o casă din suburbii, iar faptul că izbutise, vreme de treizeci de ani, să-și evite destinul era un miracol. Dar ușurarea pe care o simți cînd se întoarse în Manhattan se dovedi de scurtă durată. Intrînd în clădire, găsi în ușa apartamentului un ordin de evacuare.

Restituirea presupunea o excursie pînă în State Street, la tribunalul locuitorilor, unde se amestecă printre *hoi polloi*-i din Manhattan. Acesta era adevăratul Manhattan, unde toți aveau un simț foarte acut al propriei importanțe și al drepturilor personale. Billy se așază pe un scaun de plastic, în compania a sute de astfel de persoane, așteptînd, într-o cameră fără ferestre, să i se judece cazul.

— Care e pretextul dumneavoastră ?
Întrebă judecătorul.

— Mama mea a fost bolnavă. A trebuit să părăsesc orașul ca să am grijă de ea.

— Asta e neglijență.

— Nu și din punctul ei de vedere.

Judecătorul se încruntă, dar părea să fie destul de înțelegător.

— Plățiți chiria și amenda. Și să nu vă mai văd pe-aici.

— Am înțeles, domnule judecător,

¹ Expresie de origine greacă preluată în engleză cu sensul, de regulă peiorativ, de „mase”, „oameni” (n.r.).

räspunse Billy.

3
4
5

Se așează la o altă coadă lungă ca să achite suma datorată, apoi luă metroul spre centru. Aerul cald și fetid din vagon se încolăci în jurul despresiei lui ca o plantă parazitară. Cercetînd chipurile din jurul lui, îl izbi inutilitatea altor vieți. Dar poate că așteptările lui erau prea mari. Poate că Dumnezeu nu hărăzise vieții alt scop în afară de reproducere.

În această stare de spirit, se întîlni cu Annalisa în fața clădirii din 5th Avenue nr. 1 și se sui în proaspăt achiziționatul ei Bentley verde, dotat cu șofer personal, pe care Billy îl angajase prin intermediul unei agentii. Fiindcă n-o văzuse de ceva timp, înfățișarea ei îl șocă – se schimbase enorm, nu mai era deloc femeia băiețoasă pe care o cunoscuse cu nouă luni înaintea. Însă nu-și pierduse încă înclinația pentru o înfățișare naturală și firească, de parcă nici n-ar fi fost fardată sau coafată, de parcă n-ar fi purtat pantaloni de cinci mii de dolari, deși Billy știa că depusese mari eforturi ca să arate așa. Nu era de mirare că lumea se înghesuia s-o invite la evenimente, iar revistele îi publicau zilnic fotografiile. Dar se trezi suprinzător de ezitant în fața succesului ei. Prudența asta era ceva nou pentru el și se întrebă dacă izvoara din întîmplările recente sau din conștientizarea faptului că strădaniile lui de-o viață nu-i aduseseră mai nimic. „O fotografie nu e decît o imagine. Azi e, mâine a dispărut. Nu-ți va aduce împlinire sufletească peste ani”, ar fi vrut să-i spună. Dar de ce nu s-ar fi distrat Annalisa acum, cît mai putea? Va avea destul timp să regrete mai tîrziu.

Mașina îi duse la Galerieile Hammer de pe 5th Avenue, unde Billy se așează pe o banchetă și cercetă noile tablouri. În aerul imaculat și rarefiat al galeriei, începu să se simtă mai bine. De asta făcea el ce făcea, își spuse. Chiar dacă nu-și permitea să cumpere opere de artă, se putea înconjura de ele prin intermediul celor care își permiteau. Annalisa se așează lîngă el, uitîndu-se lung la celebrul tablou

— Al lui Andrew Wyeth înfățișând o femeie într-o cameră năvălită de pe plajă.

— N-o să înțeleg în veci cum un tablou poate să coste patruzeci de milioane, zise ea.

— O, draga mea, un tablou ca ăsta e neprețuit. E unic. Reprezintă munca și viziunea unui om. Totuși pe pinza asta se poate admira geniul creator universal al lui Dumnezeu.

— Dar banii ar putea fi utilizați în folosul oamenilor, replică Annalisa.

— Argumentul îi dădu o senzație de oboseală, căci îl mai auzise de nenumărate ori.

— Asta e adevărat, zise el, în principiu. Dar fără artă omul e doar un animal și încă unul nu tocmai agreabil. Lacom, ambițios, egoist și ucigaș. Iată, aici ai bucurie, teamă și respect, viziune. E hrană pentru suflet, adăugă, arătând spre tablou.

— Cum îți mai merge, Billy? îl întreabă Annalisa. Serios vorbind.

— Cum nu se poate mai bine.

— Dacă o pot ajuta pe mama ta în vreun fel... Ezită, știind că Billy ura să vorbească despre situația lui financiară, dar spiritul caritabil învinsese. Dacă ai nevoie de bani... Paul câștigă foarte mult... Zice că e pe punctul să câștige miliarde, zise ea, zîmbind de parcă tocmai făcuse o glumă jenantă, iar eu n-aș da niciodată zece milioane pe un tablou. Dar dacă cineva are nevoie de ajutor...

— Billy nu-și desprinsese privirile de pe pinza lui Wyeth.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, draga mea. Am supraviețuit în New York până acum, așadar bănuiesc că o să mă mai descurc o vreme.

— Când ajunse acasă, auzi telefonul sunând. Era mama lui.

— Am rugat-o pe fată să-mi aducă niște cod de la supermarket, dar era stricat. Credeam că oricine știe să deosebească peștele proaspăt de cel stricat.

— Of, mamă, zise el frustrat și înfrânt.

3

4

6

— Acum ce să fac?
— N-o poți suna pe Laura?
— Sintem iarăși certate. Ne-am împăcat numai cît ai fost tu aici.
— Tare aş vrea să vinzi casa aia şi să te muţi într-un duplex în Palm Beach. Viaţa ţi-ar fi mult mai uşoară acolo.
— Nu-mi permit, Billy. Şi nu vreau să trăiesc printre străini.
— Dar ai avea un apartament numai al tău.

— Nu pot să locuiesc într-un apartament. Aş înnebuni.

Billy închise şi oftă. Mama lui devenise imposibilă, așa cum, bănuia el, sînt toţi bătrînii atunci cînd refuză să accepte că vieţile lor trebuie să se schimbe. Angajase o asistentă care s-o viziteze de două ori pe săptămînă şi o fată care să-i facă cumpărăturile şi curăţenie în casă. Dar soluţia era numai temporară. Iar mama lui avea dreptate – chiar nu şi-ar fi permis să-şi vîndă casa şi să se mute într-un apartament în Florida. În luna petrecută acolo consultase un agent imobiliar, care îl informase că piaţa imobiliară se prăbuşise, casa mamei sale valorînd acum în jur de trei sute de mii de dolari. Dacă ar fi vrut să vîndă în urmă cu doi ani, ar fi fost cu totul altă poveste. Ar fi obţinut şi patru-cinci sute.

Însă acum doi ani situaţia mamei sale nu-l îngrijora. Deocamdată era bine, dar mai devreme sau mai tîrziu tot ar fi trebuit să meargă într-o instituţie de asistenţă specializată, unde costurile, potrivit informaţiilor furnizate de soră-sa, depăşeau cinci mii de dolari pe lună. Dacă vindea casa, banii i-ar fi ajuns cam patru ani. Şi apoi?

Se uită prin micul lui apartament. Era oare pe cale să-şi piardă propria casă? Avea să ajungă şi el un caz social ? Faptul că Annalisa Rice îl întrebase de bani era un semn rău. Să fi fost disperarea lui atît de vizibilă? Dacă oamenii îi miroseau slăbiciunea, era terminat. „Ai auzit ce s-a întîmplat cu

Billy Litchfield? vor întreba ei. Și-a pierdut apartamentul și a fost silit să părăsească New Yorkul." Ar mai dezbate o vreme subiectul, apoi ar uita repede de el. Nimeni nu vrea să se gândească prea mult la cei care eșuează.

Se duse în dormitor și deschise cutia de lemn lăsată de doamna Houghton. Crucea Măriei Tudor era tot în săculețul din piele întoarsă, în compartimentul secret. Ii bătuse gândul să închirieze un seif în care să păstreze obiectul, dar îi fusese teamă că această acțiune în sine ar fi trezit bănuiele. Prin urmare, lăsase cutia pe birou, așa cum făcuse și doamna Houghton. Despăturind crucea, își aminti ce-i spusese odinioară bătrîna: „Problema cu arta, Billy, este că nu rezolvă dificultăților oamenilor. Banii, pe de altă parte, exact asta fac”.

Billy își puse ochelarii de citit și examină crucea. Diamantele erau tăiate grosolan după standardele moderne și se aflau departe de perfecțiune în materie de culoare sau de claritate, prezentînd pete întunecate. Dar nestematele erau vechi și unice. Piatra din mijloc avea cel puțin douăzeci de carate. Pe piața liberă, crucea ar fi putut valora zece pînă la douăzeci de milioane de dolari.

Tocmai acest detaliu îi dicta să nu fie lacom - cu cît cerea mai mulți bani, cu atît creștea posibilitatea ca vînzarea să trezească atenția. Va cere numai trei milioane - suficient, socoti el, ca să-și îngrijească mama și să-și asigure traiul relativ modest la New York.

Apoi realitatea a ceea ce era pe cale să facă îi stîmî reacții fizice de teamă. Simți cum începe să transpire la subsuori și, lăsînd crucea pe pat, se duse la baie, unde luă două pastile de Xanax și intra în duș.

După aceea, frecîndu-se cu un prosop alb și greu, își spuse cu severitate că trebuie să fie de neclintit în hotărîrea lui. Ar fi preferat să-i vîndă crucea Annalisei Rice, în care avea încredere ca în el însuși, dar Annalisa era avocată și își va da cu siguranță

seama că tranzacția era ilegală. Asta nu-i lăsa decît o singură opțiune – Connie Brewer. Lipsa evidentă de inteligență a doamnei Brewer s-ar fi putut dovedi fatală pentru el într-o zi, dar pe de altă parte Connie se pricepea de minune să urmeze instrucțiunile primite. Cît timp îi amintea constant că trebuie să-și țină gura, avea să fie probabil în siguranță. Înfașu- rîndu-se în halatul de mătase, își spuse că, dacă lucrul trebuia făcut, atunci era mai înțelept să fie făcut repede. Ridicînd receptorul telefonului de lîngă pat, o sună pe Connie.

Tocmai își lua copiii de la școală, dar puteau să se vadă la patru. La patru și jumătate se auzi sone- ria și Connie intră agitată în apartamentul lui înghe- suit.

— Ai un ton foarte misterios, Billy.

El îi arătă crucea.

— Ce-i asta ? Țipă ea, lungindu-și brusc gîtul ca să vadă mai bine. E veritabilă? Pot s-o țin puțin?

Întinse mîna și Billy îi puse prețiosul obiect în palmă. Connie oftă adînc.

— Astea sînt diamante?

— Așa sper. A aparținut unei regine.

— O, Billy, o vreau, o vreau! repetă ea. Trebuie s-o am. E a mea.

Ținu crucea în dreptul pieptului și se admiră în oglinda de deasupra șemineului. Îmi vorbește. Bijuteriile îmi vorbesc, știi? Iar asta îmi spune că-mi aparține.

— Sînt foarte fericit că-ți place, zise Billy degajat, mai liniștit acum, că începuse tranzacția. E foarte deosebită. Trebuie să aparțină persoanei potrivite.

Connie deveni serioasă, temîndu-se parcă să nu piardă crucea dacă n-o cumpăra imediat.

— Cît vrei pe ea? Întrebă, așezîndu-se pe canapea și scoțînd iPhone-ul din geantă. Pot să-l sun pe Sandy chiar acum și să-l rog să-ți scrie un cec.

— Ar fi minunat, draga mea, dar mă

tem că e ceva mai complicat.

— O vreau acum, insistă ea.

Billy îi permise să ia bijuteria, râsuflând ușurat că scăpase de ea. Acum nu mai trebuia decât să încaseze banii.

În seara aceea trebuia să meargă la un dineu, dar rămase acasă să-l aștepte pe Sandy.

La ora opt, Sandy ciocăni nerăbdător la ușă. Nu fusese niciodată în apartamentul lui Billy, așa că se uită în jur, surprins și posibil șocat, își zise acesta, de cît de mic era.

— Când o să primești banii, bănuiesc c-o să-ți cumperi ceva mai mare, zise el, deschizînd servieta.

— Nu, răspuse Billy, îmi place aici.

— Cum vrei, spuse Sandy, scoțînd un blocnotes.

Stabilirea detaliilor și, în douăzeci de minute, el și Billy semnară o înțelegere.

După ce termină cu asta, Billy se băgă în pat, epuizat. Fără îndoială că Sandy găsisse ciudată nevoia lui de discreție, dar trăsese concluzia că crucea nu era decît o podoabă oarecare, iar Billy – un excentric. Termenii înțelegerii erau însă destul de simpli, banii neputînd fi legați în nici un fel de vânzarea bijuteriei. Sandy îi va deschide un cont de investiții la o bancă din Geneva, unde îi va transfera trei milioane de dolari în tranșe mici, de sub zece mii pe zi, "pe parcursul următoarelor zece luni. Astfel se evita alarmarea autorităților, care înregistrau numai tranzacțiile de peste zece mii de dolari. Bătînd palma, Sandy îi sugeră în glumă lui Billy să-și facă testamentul.

— De ce ? întrebă acesta speriat.

— Dacă pățești ceva, guvernul va încerca să-și însușească banii, îl lămurî Sandy, trîntind capacul servietei.

Billy închise ochii. Gata, se terminase și nu mai exista cale de întoarcere. Adormi într-o clipă și nu se mai trezi pînă dimineață. Era prima noapte, de săptămîni întregi, în care izbutise să doarmă

3

5

0

buştean fără să ia pastile.

Dar peste două zile trase o spaimă soră cu moartea. Era premiera baletului *Bijuterii*, în coregrafia lui Balanchine, la New York City Ballet. Billy hotărî să meargă singur, fiindcă îşi dorea din suflet o seară în care să fie el însuşi, să nu fie obligat să poarte o mască. Ar fi trebuit să-şi amintească însă că, de îndată ce ieşeau din casă, intimitatea newyorkezilor dispărea. Plimbându-se agale pe promenada de la State Theatre în timpul primei pauze, Billy dădu nas în nas cu Enid Merle, însoţită în mod cu totul deplasat de o tină ră frumoşete „de serie” cu dinţi enormi. Enid nu i-o prezentă pe fată şi se purtă de-a dreptul ostil. Nu zise decît „Ah, Billy”, apoi se îndepărtă.

Billy nu se îngrijoră prea mult, amintindu-şi că Enid se mai purta aşa uneori. În plus, îşi zise el, analizîndu-i comportamentul, asemenea tuturor cunoştinţelor sale vechi din New York, şi Enid dădea în sfîrşit semne că îmbătrînea.

Dar în clipa imediat următoare, o bătaie uşoară pe umăr îi distrase atenţia. Billy se întoarse şi se trezi faţă-n faţă cu David Porshie, directorul Muzeului Metropolitan. David Porshie era un tip chel, cu pielea măslinie şi pungi mari sub ochi; la cincizeci şi cinci de ani, era relativ tînăr pentru funcţia pe care o deţinea, speranţa consiliului de administraţie fiind că va mai rămîne director la Met încă vreo trei decenii.

— Billy Litchfield, zise David, încrucişîndu-şi braţele şi privindu-l muştrător, de parcă ar fi greşit cu ceva.

Billy era îngrozit. Ca director al prestigiosului muzeu, David ştia totul despre misterul Crucii Măriei Tudor. În trecut prin minte – complet iraţional – că David aflase cine ştie cum că bijuteria fusese la doamna Houghton, care i-o lăsase moştenire. Dar nu era decît un acces de paranoia, fiindcă David continuă:

— Nu te-am mai văzut de un car de ani. Pe unde mi-ai umblat?

— Ie-aici, prin zonă, răspunse Billy prudent.

Nu te-am mai văzut pe la evenimentele noastre. De la moartea doamnei Houghton - Dumnezeu să-i odihnească sufletul generos presupun că nu ne-ai mai considerat la fel de importanți.

— Căuta cumva să obțină informații? se întreabă Billy. Străduindu-se să-și păstreze calmul, răspunse:

— Nici vorbă. Mi-am însemnat deja în calendar gala de luna viitoare. Fac pregătiri ca s-o aduc și pe Annalisa Rice. Ea și soțul ei au cumpărat apartamentul doamnei Houghton.

Nu îndrăzni să spună mai mult. David Porshie sesiză imediat ramificațiile aducerii unui nou donator pentru muzeu.

— Bravo, bine lucrat, îl felicită el mulțumit. Putem întotdeauna să contăm pe tine și pe relațiile tale.

Billy zîmbi, dar de îndată ce David se îndepărtă, o pomi în goană spre toaleta bărbaților. Oare așa va fi mereu de-acum înainte? Va trebui să se uite tot timpul peste umăr, întrebându-se dacă cei ca David Porshie îl bănuiau? Era arhicunoscut în lumea artei. Nu va putea în veci să evite pe toată lumea, nu atîta timp cît locuia în Mahattan.

— Își pipăi buzunarul în căutarea unei pastile portocalii. O strecură în gură și o înghiți fără apă. Tableta își făcea efectul în doar câteva minute, dar hotărî că era prea tîrziu. Seara îi fusese deja strîcată. Nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut decît să plece acasă. Străbătînd promenada în drum spre ieșire, o zări din nou pe Enid Merle. Aceasta îl privi în treacăt. Billy îi făcu semn cu mîna, dar ea nu-i răspunse.

— Cine era? întrebă Lola.

— Cine, dragă? zise Enid, comandînd două pahare cu șampanie.

— Tipul care ți-a făcut cu mîna.

— Nu știu la cine te referi, dragă.

De fapt, știa precis la cine se referea, dar încă mai avea resentimente față de Billy Litchfield din pricina apartamentului doamnei Houghton. Întotdeauna îl considerase pe Billy un prieten bun - deci ar fi trebuit să vină mai întâi la ea și, cel puțin, să aibă amabilitatea de-a o informa ce plănuia cu soții Rice.

Dar nu voia să se gândească nici la Billy Litchfield, nici la soții Rice și nici la apartamentul lor. Se afla la un spectacol de balet, una dintre marile plăceri ale vieții ei. Avea chiar și ritualuri: se așeza întotdeauna în primul rând din prima secțiune, pe locul 113, pe care îl considera cel mai bun, și se trata negreșit cu un pahar din cea mai scumpă șampanie în timpul pauzelor. Elegantul act întâi, „Smaralde”, se încheiase și, după ce plăti șampania, Enid se întoarse către Lola.

— Cum ți s-a părut, dragă ?

Lola se holbă la bucata de căpsună din pahar. Știa că baletul era considerat culmea rafinamentului cultural, dar primul act o plictisise de moarte. O făcuse să vrea să-și smulgă, la propriu, părul din cap și să plângă. Muzica clasică lentă o călca pe nervi; era o asemenea tortură, încît o clipă își puse la îndoială relația cu Philip. Dar se gîndi că nu era vina lui - Philip nici măcar nu se afla acolo. Avusese înțelepciunea - realiză ea - de-a rămîne acasă.

— Mi-a plăcut, răspunse precaută.

Se îndepărtară de staluri și se așezară la o măsută de pe margine, sorbind din șampanie.

— Serios? se miră Enid. Există o dezbatere aprinsă în legătură cu cele trei acte - care e mai bun, „Smaralde”, „Rubine” sau „Diamante”? Personal, îl prefer pe ultimul, dar multora le place pasiunea dezlănțuită din „Rubine”. Va trebui să te decizi singură care-ți place.

— Mai durează mult?

— Ore întregi! exclamă Enid fericită.

Am meditat destul de mult pe tema asta și am ajuns la concluzia că baletul este total opusul internetului. Sau chestiilor ălora la care te uiți pe telefonul mobil. Cum se cheamă – *podcast-uri*? Baletul te vindecă de navigarea pe internet. Te obligă la introspecție. Te face să gîndești.

—
Sau să adormi, zise Lola, în chip de glumă.

Enid n-o luă în seamă.

— Ideal, baletul ar trebui să-ți dea senzația de transfigurare. Am susținut întotdeauna că e o versiune a meditației. După aceea, te vei simți minunat.

Lola mai sorbi puțin din șampanie. Era puțin acră și bulele mici îi rămîneau în gît, dar era hotărîtă să-și țină proasta dispoziție pentru ea. Seara aceasta era o ocazie de a-i intra în grații lui Enid sau măcar de-a o face să înțeleagă că intenționa să se mărite cu Philip și că era inutil să se opună. Cînd ea și Philip se întorseseră din Mustique, se așteptase ca Enid să fie extrem de furioasă fiindcă se mutase la el. În schimb, aceasta se prefăcuse a fi teribil de fericită și o invitase pe loc la spectacolul de balet. „O seară a fetelor”, o numise ea, deși era imposibil să se mai creadă încă fată, își zise Lola. Apoi îi trecu prin minte o idee și mai îngrijorătoare: poate că Enid chiar nu avea nimic împotriva mutării, plînuind să petreacă o grămadă de timp cu ei. Lola plecă ușor capul și se uită la Enid printre gene. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci va avea parte de un șoc. Acum Philip era numai al ei și Enid va trebui să învețe că, atunci cînd venea vorba de relații, al treilea era în plus.

— Ti-a spus Philip că a făcut balet în copilărie ? o întrebă Enid.

Imaginea lui Philip în colanți albi o sperie. Era oare adevărat sau nu era decît un semn că bătrîna se seniliza ? Lola o măsură din priviri cu mare atenție. Își coafase părul blond și purta un costum pepit, cu un colier de smaralde și cercei asortați, la care Lola rivnea în secret, întrebîndu-se cum ar fi putut

3

5

4

s-o convingă să i-i lase ei când murea. Nu părea nebulă și Lola trebui să admită că, pentru o femeie de optzeci și doi de ani, Enid arăta foarte bine.

— Nu, nu mi-a spus, răspunse ea înțepată.

— Voi doi abia ați început să vă cunoașteți, așa că e normal ca Philip să nu fi avut timp să-ți povestească tot. Dar a dansat în *Spărgătorul de nuci* când era mic. A jucat rolul tânărului prinț. Era, și mai este încă, un lucru foarte șic. Baletul a fost întotdeauna prezent în viațile noastre. Dar vei afla asta cît de curînd.

— Abia aștept, spuse Lola, silindu-se să zîm-bească.

Se auzi soneria care vestea sfîrșitul pauzei și Enid se ridică.

— Haide, dragă, să nu pierdem actul al doilea.

Întinzînd brațul, o îndemnă pe Lola să-l ia, apoi se sprijini cu toată greutatea pe ea, tîrșindu-și picioarele spre ușa teatrului și vorbind fără încetare.

Sînt așa de bucurasă că-ți place arta clasică, spunea ea. Stagiunea de iarnă a baletului ține numai pînă în februarie, dar mai există și Opera Metropolitană și o mulțime de concerte de pian, ba chiar și seri de poezie. Așa că nu ești niciodată silit să duci dorul culturii. Acum, că locuiești cu Philip, e foarte simplu: ești chiar alături și mă poți însoți la toate evenimentele.

În 5th Avenue nr. 1, Philip se bărbierea pentru a doua oară în ziua aceea. Tocmai cînd își rădea obrazul, rămase cu aparatul în aer. Ceva lipsea. Zgomotul, își zise. Nu se auzea nici un zgomot. Pentru prima dată de săptămîni întregi.

Se întoarse la bărbierit. Clătindu-și fața, se simți vinovat că se strecura așa, fără știrea Lolei. Apoi se înfurie. Avea tot dreptul să facă ce poftea – doar nu era înșurat cu ea. Încearca doar s-o ajute, oferindu-i

un acoperiș deasupra capului pînă ce își lămură situația.

Trecînd prin camera de zi în drum spre ieșire, observă că Lola aruncase neglijent revistele pe canapea. Ridică un număr din *Mirese*, apoi unul din *Mireasa Modernă* și unul din *Mireasa Elegantă*. Asta era deja prea mult. Trebuia să vorbească serios cu ea – într-una din zilele astea – și să-i spună cum stăteau lucrurile cu relația lor. Nu era dispus să se lase încolțit și obligat să facă promisiuni pe care nu le putea ține. Duse revistele în bucătărie și le aruncă pe toboganul incineratorului, deși regulile clădirii interziceau asta. Apoi coborî cu liftul pînă la etajul nouă.

— Măi, măi, uită-te la tine! zise Schiffer
Diamond deschizînd ușa.

— Mai degrabă uită-te /a tine! replică Philip.

Era îmbrăcată lejer, în blugi și un tricou în dungi în stilul marinarilor francezi, și era desculță. Nu-și pierduse încă darul de-a face pînă și cele mai simple haine să pară elegante, observă Philip și, compărînd-o cu Lola, găsi că aceasta îi era inferioară.

Schiffer îi cuprinse capul în palme și îl sărută.

— A trecut prea mult timp, Oakland.

— Știu, o aprobă el, pășind înăuntru și privind în jur. Uau, exclamă el, apartamentul e neschimbat!

— Nici nu m-am atins de el. N-am avut timp.

Philip intră în living și se așeză. Se simțea minunat de acasă și ciudat de tînăr, de parcă timpul ar fi stat în loc pînă atunci. Luă în mînă o fotografie de-a lor, făcută la Aspen, în iarna anului 1991.

— Nu-mi vine să cred că ai păstrat-o.

— Locul ăsta e o capsulă a timpului. Doamne, eram niște copii, zise, apropiindu-se de el ca să se uite mai bine la poză. Dar ne stătea bine împreună.

Philip o aprobă, impresionat de fericirea care îi se citea pe chipuri. Nu se mai simțise așa de multă vreme.

— Doamne, spuse el, punînd fotografia la loc, ce s-a întîmplat oare cu noi ?

— Am îmbătrînit, şcolarele, îi răspunse Schiffer, intrînd în bucătărie. Aşa cum promisese, îi pregătea cîna.

— Vorbeşte în numele tău, eu nu sînt bătrîn, îi strigă el.

Schiffer îşi iţi capul pe uşă şi zise:

— O, ba da, eşti. Şi-a cam venit timpul să recunoşti.

— Dar tu ?

Se duse şi el la bucătărie, unde Schiffer umplea un pui cu felii de lămîie şi ceapă tocată. Se cocoţă pe un taburet înalt, pe care stătuse de atîtea ori, bînd vin roşu şi urmărînd-o cum prepara celebrul ei pui la cuptor. Mai gătea şi alte lucruri – chilli, salată de cartofi şi, vara, homari şi scoici fierte în abur –, însă puilul la cuptor, din punctul lui de vedere, era legendar. În prima duminică petrecută împreună, cu ani de zile în urmă, Schiffer insistase să-i gătească pui în cuptorul din chicineta camerei ei de hotel. Cînd o tachinase, zicînd că a fi o bună bucătăreasă nu făcea parte din programul mişcării de emancipare a femeii, ea îi răspunsese:

— Pînă şi-un prostănac ar trebui să fie în stare să se hrănească singur.

Acum, bîgînd puilul în cuptor, spuse:

— N-am minţit niciodată în legătură cu vîrsta mea. Diferenţa dintre noi doi este că mie nu mi-e teamă să îmbătrînesc.

— Nici mie nu mi-e.

— Sigur că îţi e.

— De ce spui asta ? Din cauza Lolei ?

Nu-i vorba doar de asta.

Schiffer se duse în camera de zi şi puse un buştean în şemineu. Aprinse un chibrit lung şi-l lăsă o clipă să ardă.

— E vorba de tot, Philip. De întreaga ta atitudine.

— Poate n-aş mai fi aşa dacă aş juca şi eu într-un serial TV de succes, o tachină el.

I'lli, de ce nu faci ceva în privința asta? De ce mi l-ai reapuci de scris cărți? N-ai mai publicat nimic do șase ani.

— Blocaj, oftă el.

— Blocaj, pe dracu'! zise ea, aprinzînd focul. Ți-e frică, școlarul. Erai altfel pe vremuri. Acum ai ajuns să scrii scenarii pentru filme timpite. *Bridesmaids Revisited*? Ce-i aia?

— Acum scriu scenariul pentru filmul despre Maria Tudor și merge bine, se apără el.

— Și asta e tot o telenovelă, Philip, o altă porțiță de scăpare. N-are nimic de-a face cu viața reală.

— Și ce-i rău în asta?

Schiffer clătină din cap.

— Locuiești de cînd te știi în același apartament. N-ai progresat nici măcar un centimetru. Și totuși ai reușit, nu se știe cum, să continui să fugi de tine și de toate.

— Acum sînt aici, nu? zise, ca un ecou al replicii ei din zilele trecute.

— Ești aici pentru că vrei să scapi cîteva ore de Lola. Simți nevoia să te poți preface că ai unde să fugi în caz că relația nu merge. Un lucru foarte probabil. Și-atunci unde vei fi?

— Asta crezi cu adevărat? Că am venit aici ca să scap de Lola?

— Nu știu.

— Nu-i adevărat.

Schiffer trecu pe lîngă el și-l lovi în joacă peste cap.

— Atunci ce cauți aici?

Philip o apucă de încheietură, dar ea se smuci.

— Nu mă plictisi cu discursul ăla despre cum poți fi îndrăgostit de cineva, dar nu poți fi împreună cu el.

— Ei bine, e adevărat.

— E o mare tîmpenie, i-o întoarse Schiffer. Bună pentru cei slabi și lipsiți de inspirație. Unde ți-a dispărut toată pasiunea, Oakland?

Philip dădu ochii peste cap exasperat. Schiffer

3

5

8

avusese întotdeauna puterea de a-l tulbura, de a-l face să se simtă puternic și vulnerabil în același timp. Dar oare nu asta își dorește cineva de la o relație ?

— N-o să meargă, zise el.

— Ce, penisul tău ? întrebă ea în glumă, ducându-se apoi în bucătărie să vadă ce făcea puilul.

— Nu, noi doi, spuse Philip, stînd în cadrul ușii. Vom încerca încă o dată și vom eșua. Din nou.

— Și? întrebă ea, deschizînd cuptorul.

Ezita și ea la fel de mult, se gîndi Philip.

— Chiar vrei să ne întoarcem... la ce-a fost? întrebă.

— Doamne, școlarele, spuse ea, ridicînd o mînușă de bucătărie, m-am săturat să tot încerc să te conving. Ești în stare să iei o hotărîre onestă și decentă de unul singur?

— Vezi! exclamă el, apropiindu-se. Joci mereu cîte un rol. Te-ai întreat vreodată cum ar fi dacă nu te-ai mai preface că ești pe scenă?

— Nu fac așa ceva.

— O, ba da, tot timpul.

Schiffer azvîrlî mînușă pe masă și, închizînd ușa cuptorului, se întoarse spre el.

— Ai dreptate, spuse, apoi se opri, susținîndu-i privirea intensă. Joc mereu cîte un rol. E strategia mea de autoapărare. Toată lumea se apără cumva. Eu, însă, m-am schimbat.

— Spui că te-ai schimbat? întrebă el, prefacîndu-se în joacă a nu o crede.

— Susții contrariul ?

— Nu știu. Ce-ar fi să descoperim adevărul îmtîreună ?

Îi ridică părul și începu să-i sărute ceafa.

— Încetează! zise ea, lovindu-l ușor.

— De ce ?

— OK, atunci nu înceta. Hai să facem sex și să terminăm povestea. După aceea ne putem întoarce la viețile noastre de pînă acum.

S-ar putea să nu vreau asta, o preveni el.

— Ba da. Așa se întâmplă mereu.

Schiffer alergă înaintea lui în dormitor și-și scoase bluza. Sîinii ei mici și rotunzi îl înnebuniseră întotdeauna. Philip se dezbracă pînă rămase numai în boxele și veni după ea.

— Îți amintești cînd făceam chestia aia ? îl întreabă

— Care chestie ?

— Știi tu - chestia aia dementă, cînd tu te întinzi pe spate și ridici picioarele, iar eu mă întind pe burtă și mă prefac că zbor.

— Vrei să faci chestia asta ?

— Haide, îl îndemnă Schiffer, obligîndu-l să se întindă.

O clipă rămase în echilibru deasupra lui, întinzîndu-și brațele în lături, dar picioarele lui Philip cedară în cele din urmă și Schiffer se prăbuși peste el rîzînd. Rîdea și el de comicăria scenei, dîndu-și seama că nu mai rîsesse așa de multă vreme. Totul era atît de simplu. Își aminti cum petreceau ore în șir împreună, nefăcînd nimic altceva decît să se joace în pat, inventînd cuvinte aiurite și jocuri. Asta le era de-ajuns.

Schiffer se ridică în capul oaselor, îndepărtîndu-și părul de pe față. Ah, se gîndi el, se îndrăgostea iarăși de ea. O trase în jos și se rostogoli peste ea.

— Cred că încă te mai iubesc.

— N-ar trebui să spui asta abia după ce facem sex? șopti ea.

— O spun înainte.

Își scoaseră lenjeria în același timp și ea îl ridică penisul, cîntărindu-i parcă erecția.

— Vreau să te simt în mine, îi spuse.

El o pătrunse și în prima clipă rămaseră amîndoi nemișcați. Schiffer oftă și își lăsă capul pe spate.

— Haide, fa-o.

Philip începu să se miște, intrînd tot mai adînc, și se dovedi una din acele ocazii în care își găsiră

imediat ritmul. Schiffer ajunse la orgasm, scoțind strigăte nestingherite, iar Philip se apropie la rândul lui de momentul culminant. Un sfert de oră mai târziu, după ce terminară, se uitau copleșiți unul la celălalt.

— A fost uluitor, zise el.

Schiffer se strecură de sub el și se așază pe marginea patului, privindu-l peste umăr. Apoi se întinse din nou, odihnindu-și capul pe pieptul lui.

— Și-acum ?

— Nu știu, răspunse Philip.

— Poate n-ar fi trebuit să facem asta.

— De ce? Ai de gând să dispari iarăși?

Philip se ridică și intră în baie.

— Nu, spuse Schiffer, sculându-se de pe pernă.

Veni după el și-l privi cu brațele încrucișate în timp ce urina.

— Dar ce ai *tu* de gând să faci?

— Nu știu.

— Vrei să mănânci?

— Da, zise el recunoscător.

— Bine. Mor de nerăbdare să-ți povestesc despre noul nostru regizor. Nu vorbește deloc, doar gesticulează, așa că l-am poreclit Băla Lugosi.

Philip destupă o sticlă de Shiraz și se instală pe taburet, privind-o cum sorbea din vin. Era din nou copleșit de un adânc sentiment de împlinire, care părea să facă timpul să se oprească în loc. Nu erau decât ei doi în bucătărie în clipa asta. Nu plecase niciodată de-aici. Își spuse în gând, și nici nu va pleca vreodată. Brusc, luă o hotărâre.

— O să-i spun Lolei că relația noastră s-a încheiat, zise.

Spectacolul de balet nu se termină decât după ora unsprezece, așa că Lola și Enid se întoarseră în 5th Avenue nr. 1 abia spre miezul nopții. Lola era

opui/ntă, dar energia lui Enid nu scăzuse deloc, în ciud» insistențelor de-a se sprijini de tinăra ei însoțitoare. Pe la jumătatea spectacolului o rugase să aibă grijă de geanta ei, pretinzând că era prea grea – geanta antică din piele de crocodil cîntărea într-adevăr aproape 3 kilograme –, iar Lola fusese obligată să-și petreacă restul serii cotrobăind după ochelarii de citit, rujul și pudra lui Enid. Cînd aceasta îi ceruse pudriera pentru a treia oară, Lolei îi picase fisa că jocul ăsta era premeditat și menit s-o scoată din fire. Altfel de ce ar insista o bătrînă să-și refacă tot timpul machiajul?

Pe drum spre casă însă, cînd se apropiară cu taxiul de clădire și dădu cu ochii de mărșălașii aceștia, Lola decise că seara meritase efortul. Ajunghind la etajul lor, scoase cheile lui Enid, îi deschise ușa și-i înapoie geanta. Bătrîna o răsplăti cu o sărutare pe obraz, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată.

Noapte bună, dragă. M-am simțit foarte, foarte bine. Ne vedem mîine.

— Avem vreun plan? Întrebă Lola.

— Nu, dar acum, că stai cu Philip, nu ne trebuie planuri. O să bat la ușa și poate mergem la o plimbare.

Super, își zise Lola intrînd în apartament. Mîine temperatura o să scadă pînă pe la – 6°

— Philip ? îl strigă ea.

Neprimind nici un răspuns, cercetă fiecare cameră, căutîndu-l. Philip nu era acasă, ceea ce o uimi peste măsură. Îi telefonă pe mobil, dar îl auzi sunînd din birou. Probabil coborîse pînă la magazin și avea să se întorcă imediat. Se așeză pe canapea, își scoase pantofii și îi împinse sub mîșuța de cafea. Apoi observă că revistele ei cu rochii de mireasă dispăruseră.

Se ridică încruntîndu-se și începu să le caute, într-una din ele găsise o rochie foarte atrăgătoare – era brodată cu mărgelile și avea bretele, iar trena lungă se unduia în urma ta cînd mergeai și se aduna elegant la picioare cînd te opreai. Dacă nu găsea

revista, putea să piardă definitiv rochia, fiindcă revistele pentru mirese nu-și afixau toate toaletele pe site, viitoarele mirese fiind obligate să cumpere publicația. Se uită prin bucătărie, apoi prin biroul lui Philip, și ajunse la concluzia că acesta le aruncase din greșeală. Va fi nevoită să-l certe pentru neglijență – trebuia să învețe să-i respecte lucrurile. Întorcându-se în bucătărie, își turnă ce mai rămăsese dintr-o sticlă de vin, apoi deschise toboganul ca să arunce sticla. Philip îi repetase de nenumărate ori să nu mai arunce sticle, dar Lola refuza să-l asculte. Reciclarea era o mare bătaie de cap și, pe deasupra, era complet inutilă. Planeta fusese deja distrusă de generațiile anterioare.

Dar iată că, îndesată pe toboganul îngust, se zărea una dintre reviste. O trase afară și, trintind-o pe blatul de bucătărie, se înfurie cumplit. Deci Philip îi aruncase revistele dinadins. Asta ce voia să însemne?

Luindu-și paharul cu ea, se duse în baie și dădu drumul la apă în cadă. Credea că Philip voia să se însoare cu ea – de ce n-ar fi vrut? –, dar că trebuia să-l mai îmboldească puțin ca să se hotărăască. Nimic din ce-i spusese lui James Gooch despre Philip nu era adevărat. Nu avea nici o rețineră în a-l obliga să o ducă la altar, dacă se ajungea la asta. Toată lumea știe că bărbații trebuie duși cu forța la biserică, dar că, odată intrați acolo, îți sînt recunoscători. La nevoie, era chiar dispusă să rămână însărcinată. De regulă, celebritățile mai întîi rămîneau gravide și abia apoi se măritau, iar dacă ar fi născut o fetiță, putea fi îmbrăcată în domnișoară de onoare și purtată de mama ei, într-un coș, spre altar.

Era doar în susten și în chiloți, cînd auzi cheia răscucindu-se în broască. Fără să se acopere, se grăbi către hol. Philip intra în casă – fără vreo sacoșă de la magazinul de jos, observă ea – și nu-i aruncă nici măcar o privire. Ceva era în neregulă.

— Unde-ai fost? se interesă Lola, apoi își revizui tonul, ca să pară că n-o interesa prea mult. M-am

simțit foarte bine cu Enid la balet. A fost atât de

frumos. Nu știam că baletul poate fi așa. „Diamante” a fost foarte draguț. Enid mi-a povestit cum ai dansat în *Spărgătorul de nuci* când erai mic. De ce nu mi-ai zis?

Philip se întoarse și închise ușa. Abia atunci păru să observe că Lola era dezbrăcată. De obicei, asta îl excita și-l făcea să-i cuprindă sînii în palme. Însă de data asta clătină din cap și zise oftînd:

Lola...

— Ce e ? Ce s-a întîmplat ?

— Îmbracă-te și hai să stăm puțin de vorbă.

— Nu pot, zise ea veselă, de parcă totul era în regulă. Tocmai mă pregăteam să intru în baie. Va trebui să-ți răspund de sub clăbucii de săpun.

Înainte ca el să apuce să mai spună ceva, Lola își către baie.

Philip intră în bucătărie și-și trecu mîinile prin păr. Întorcîndu-se cu liftul din apartamentul lui Schiffer, își imaginase că va fi totul foarte simplu sau, cel puțin, direct. îi va spune Lolei adevărul - că ideea de-a locui împreună nu i se părea la urma urmei prea bună - și-i va oferi bani. Mai avea de stat două săptămîni în vechiul apartament și Philip intenționa să-i plătească chiria pe șase luni, pînă își găsea o slujbă stabilă. Era chiar dispus să-i plătească facturile de telefon și s-o scoată la cumpărături pe Madison Avenue. Se gîndise să-i spună adevărul - că era îndrăgostit de altă femeie -, dar hotărîse că ar fi o cruzime prea mare. Însă Lola nu se va lăsa cu una, cu două. Se îmbătase puțin după ce băuse două sticle de vin cu Schiffer, dar simțind nevoia unui impuls suplimentar, își turnă un pahar de vodcă cu gheață. Luă o gură din ea și porni spre baie.

Lola își săpunea sînii. Se strădui să nu se lase distras de sfîrcurile trandafirii, întărite de apa fierbinte în care fuseseră cufundate. Coborî capacul toaletei și se așeză.

Deci, pe unde-ai umblat? Întrebă

Lola pe un ton jucăuș, stropindu-i cu clăbuci de

săpun pe picior.

Philip mai luă o înghițitură de vodcă.

— Am fost la Schiffer Diamond. Am cînat în apartamentul ei.

Asta ar fi trebuit să declanșeze discuția iminentă despre relația lor, dar Lola abia dacă reacționă.

— Drăguț, zise, accentuînd „u”-ul. Te-ai simțit bine?

Philip încuviință din cap, întrebîndu-se de ce nu era supărată.

— Sînteți prieteni vechi, zise ea și zîmbi. De ce n-ați lua cîna împreună? Chiar dacă mie mi-ai spus c-o să lucrezi. Ți s-o fi făcut foame.

— N-a fost chiar așa, spuse Philip pe un ton rău prevestitor.

Lola pricepu brusc că Philip era pe cale să se despartă de ea, probabil pentru Schiffer Diamond. Gîndul ăsta îi făcu măruntăiele să se contracte de spaimă, dar nu avea de gînd să renunțe la ei așa ușor. Se cufundă o clipă în apă, ca să se reculeagă. Dacă îl putea opri cumva s-o părăsească acum, dorința de-a se descotorosi de ea ar putea să dispară de la sine. Cînd ieși din apă, avea deja un plan.

— Mă bucur că te-ai întors acasă, zise înșfăcînd o piatră ponce și frecîndu-și nervoasă călcîiele. Am vești proaste. Tocmai a sunat mama și m-a rugat să merg cîteva zile în Atlanta. Poate mai mult. O săptămînă. Nu se simte prea bine. Știai că banca ne-a luat casa?

— Da, știam.

Problemele financiare cu care se confrunta familia ei îl îngrozeau, trîgîndu-l mereu îndărăt, la relația lor și la dependența ei de el.

— Mă rog, continuă Lola, examinîndu-și picioarele, ca și cînd și-ar fi adunat curajul să înfrunte situația. Știu că peste trei zile pleci și tu la Los Angeles. Nu vreau să te supăr, dar pînă la urmă n-o să te pot însoți. E prea departe și s-ar putea ca mama să aibă nevoie de mine. Dar o să fiu aici cînd te întorci, îi promise, de parcă i-ar fi acordat un premiu de consolare.

A(ii)(iii do itHt.n...., începu Philip.
Și in, ziMo Lolu, clătîinînd din cap. E nasol. Dar
hm un im vorbim despre asta, mă întristează. Și l
rnluiu mi plec spre Atlanta dimineață la prima oră.
Atf vrea să-ți cer o mare, mare favoare. Te superi
ducă te rog să-mi împrumuți o mie de dolari pentru
biletul de avion?

— Nu.

Philip oftă, resemîindu-se la gîndul că nu putea
să discute cu ea acum, dar răsufîind totodată
ușurat. Pleca mîine oricum. Poate că nu se mai
întorcea și nu mai era nevoie să se despartă de ea
pînă la urmă.

— Nu-i nici o problemă. Nu vreau să-ți
faci griji. Ajută-ți mama, asta e tot ce contează.

Lola se ridică în picioare și, cu apa și săpunul
curgînd de pe ea, îl îmbrățișă.

— O, Philip, te iubesc așa de mult.

Își coborî încet palmele spre mijlocul lui și
încercă să-i descheie blugii. Philip își așeză mîinile
peste ale ei și le îndepărtă.

— Nu acum, pisicuțo. Ești supărată și
n-ar fi distractiv pentru nici unul din noi.

— OK, iubituie, zise ea, ștergîndu-se cu
prosopul.

În nota generală a momentului, se duse în dor-
mitor și se apucă să-și facă bagajul cu gesturi obo-
șite, de parcă murise cineva și pleca la
înmormîntare. Apoi intră în biroul lui Philip și scrisese
un bilet.

— Vrei, te rog, să-i dai asta lui Enid din
partea mea? Îl întrebă întinzîndu-i bucata de hîrtie.
I-am mulțumit pentru spectacol. Am promis că ne
vedem mîine și nu vreau să creadă că am uitat.

A doua zi dimineață, spre surprinderea ei, Beetelle
Fabrikant primi un telefon de la Lola, care era pe
aeroportul La Guardia, pregătindu-se să se urce
într-un avion ce mergea spre Atlanta.

— E totul în regulă? întrebă Beetelle, ridicînd vocea speriată.

— Da, mamă, e totul în regulă, îi răspunse flică-sa nerăbdătoare. I-am spus lui Philip că sînt îngrijorată pentru tine și mi-a dat bani să te vizitez în weekend.

Lola închise și se plimbă în sus și-n jos prin micuța sală de așteptare. Era cel mai prost moment posibil să-l lase singur pe Philip, care nu se gîndea decît la Schiffer Diamond, de care îl despărteau numai patru etaje. Dar dacă ar fi rămas, Philip ar fi încercat să se despartă de ea și ar fi fost silită să plîngă și să se milogească. Odată ce o apucaî pe panta asta cu un bărbat, relația era ca și terminată. Poate că te-ar mai fi ținut în preajmă, dar nu te-ar mai fi respectat. Nu e corect, își zise Lola, tîrșindu-și picioarele pe covorul murdar din aeroport. Era tînără și frumoasă, iar partidele lor de sex erau extraordinare. Ce-și dorea mai mult?

Peregrinările prin aeroport o conduseră în preajma unui mic chioșc de ziare, unde Schiffer Diamond se holba la ea de pe coperta numărului din *Harper's Bazaar*. Purta o rochie albastră cu spatele gol și stătea într-una din acele posturi de fotomodel, cu mîna în șold, părul negru, lung și strălucitor cîzîndu-i liber pe umeri. O urăsc, își spuse Lola, simțînd cum i se întorcea stomacul pe dos la vederea fotografiei, dar cumpără în cele din urmă revista și cercetă cu atenție coperta, încercînd să descopere eventualele imperfecțiuni ale feței lui Schiffer. O clipă Lola se lăsa cuprinsă de disperare. Cum putea să concureze cu o vedetă de film?

În difuzoare se anunță zborul ei și Lola se duse să se așeze la coada de la poartă. Se uită la monitoarele de deasupra, unde se transmitea una dintre emisiunile ei preferate, și dădu iarăși cu ochii de Schiffer Diamond. De data asta purta o cămașă albă simplă, cu gulerul ridicat, o mulțime de coliere turcoaz și pantaloni negri mulți. Holbîndu-se la monitor, Lola simți cum îi zvâcnește o venă de pe gît de furie.

„M iun întors lu New York ca s-o iau de la capăt, li mjhiii'i'i SrliliTer gazdei. Oamenii de aici sînt minunați și nul simt excelent.”

„Ou iubitul meu!”, ar fi vrut să strige Lola. Cineva o îmbrînci.

— Urcăți sau nu în avion? întrebă bărbatul din spatele ei.

Smucindu-și geamantanul cu roțile Louis Vuitton, Lola își tirșii picioarele pe la clasa întâi, către coada aeronavei. Dacă ar fi Schiffer Diamond, ar avea loc în față, își spuse ea cu amărăciune, săltînd valiza și punînd-o în compartimentul pentru bagaje. Se instală pe scaunul micuț, netezindu-și blugii și aruncîndu-și pantofii din picioare. Mai cercetă o dată coperta revistei și mai că-i veni să plîngă. De ce-i strica Schiffer Diamond visul?

Lola își sprijini capul de spătar și închise ochii. Nu era terminată încă, își zise. Philip nu se despărțise de ea și duminică pleca la Los Angeles pentru două săptămîni. Avea să fie ocupat cu filmările – prea ocupat, spera ea, ca să se mai gîndească la Schiffer. Iar cît lipsea el, își va muta și restul lucrurilor în apartament. La întoarcere avea s-o găsească acolo.

Ajunzînd la casa din Windsor Pines, Lola constata că situația se deteriorase într-adevăr. Mobila dispăruse aproape în totalitate și prețioasele amintiri ale copilăriei – căluții de plastic, casa Bărbie și chiar vasta colecție de păpuși Beanie Babies – fuseseră vindute pe mai nimic. Nu mai rămăsese decît patul, cu pătura roz și cuvertura din dantelă albă. De data asta maică-sa se încapățîină să se arate veselă. O tîri pe fică-sa la un grătar la vecini, spunîndu-le tuturor că ea și Cem erau foarte bucuroși să se mute într-un apartament, unde bățiile de cap cu menajul aveau să fie mai puține. Încercînd să abată atenția de la situația familiei Fabrikant, vecinii le arătară fotografii ale nepotelui lui abia născut. Ca să nu se lase mai prejos, Beetelle povesti în gura mare că Lola era logodită cu celebrul scriitor Philip Oakland.

— Nu e cam în vîrstă? observă una

dintre femei pe un ton dezaprobat.

Lola se uită urit la ea, decretînd că femeia era geloasă, fiindcă fiică-sa nu reușise să se mărite decît cu un băiat din împrejurimi, care era arhitect peisagist.

— Are patruzeci și cinci de ani, replică ea. Și cunoaște vedete de cinema.

Tatăl lumii știe că actrițele sînt de fapt niște curve, remarcă femeia. Mă rog, cel puțin așa zicea maică-mea.

— Lola e foarte sofisticată, sări Beetele în apărarea ei. A fost întotdeauna cu un pas înaintea altor fete.

Apoi se lansară cu toții într-o discuție despre micile lor investiții la Bursă și despre prețurile caselor, care se aflau în continuă scădere. Subiectul era pe cît de deprimant, pe atît de plictisitor. Sfredelind-o cu privirea pe femeia care făcuse observația în legătură cu vîrsta lui Philip, Lola își dădu seama cît de meschini și înguști la minte erau toți. Cum de putuse trăi acolo?

Mai tîrziu, stînd întinsă în camera pustie, se gîndi că nu va mai dormi niciodată în patul ăsta, în camera asta, în casa asta. Și privind de jur împrejur, la spațiul aproape gol, hotărî că nu-i va fi deloc dor de ele.

Connie Brewer îi promisese lui Billy că nu va purta niciodată Crucea Măriei Tudor. Își ținuase promisiunea, dar de vreme ce Billy nu suflase o vorbă despre înrămarea și expunerea ei pe perete, la două săptămîni după ce Sandy i-o cumpărase, duse obiectul la un celebru specialist de pe Madison Avenue. Acesta era un domn în vîrstă de cel puțin optzeci de ani, încă elegant, cu părul cărunț pieptănat pe spate și o cravată galbenă la gît. Examină bijuteria în săculețul ei de piele întoarsă și se uită curios la proprietară.

— De unde ați luat-o ?

— Am primit-o cadou, răspunse Connie. De la soțul meu.

— Și dumnealui de unde a cumpărat-o ?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse ea ferm.

Connie se întreabă dacă nu cumva făcuse o greșală scoțind bijuteria din casă, dar fiindcă bătrînul nu mai insistă, dădu totul uitării. Însă bătrînul, nu, îi spuse unui dealer, acesta îi spuse unui client și curînd se răspîndi în lumea artei zvonul că soții Brewer se aflau în posesia Crucii Măriei Tudor.

Generoasă din fire, Connie dorea, desigur, să-și împartă comoara cu prietenele. Într-o după-amiază de la sfârșitul lunii februarie, după un prînz la restaurantul La Goulue, o invită pe Annalisa s-o însoțească acasă. Soții Brewer locuiau pe Park Avenue, unde uniseră două apartamente simple, obținînd astfel un apartament uriaș, cu cinci dormitoare, două camere pentru guvernante și un living enorm, în care familia organiza petrecerea anuală de Crăciun, Sandy îmbrăcîndu-se în Moș Crăciun și Connie, în elf (un costum din catifea roșie, cu manșete din blană albă de nură).

Vreau să-ți arăt ceva, dar să nu spui nimănui, zise Connie, conducînd-o pe Annalisa prin apartament către salonul ei, în care se intra din dormitorul principal.

Din considerație pentru dorința lui Billy Litchfield ca bijuteria să rămînă un secret, Connie atîrnase aici crucea înrămată, deoarece în salon se putea ajunge numai trecînd prin dormitorul cuplului și astfel era ferită de ochii curioșilor. Nimeni nu avea voie să intre, cu excepția servitoarelor. Camera era produsul fanteziei lui Connie, decorată cu mătăsuri trandafirii și bleu, cu oglinzi aurite și un scaun venețian, tapetul cu fluturi fiind pictat de mînă. Avea și o nișă la fereastră, unde se afla o ȳanchetă ticsită cu perne. Annalisa fusese în salonaș de vreo două ori și încă nu se putea hotărî dacă era frumos sau hidos.

— Sandy mi-a cumpărat asta, șopti Connie, ară-tînd spre cruce.

Annalisa făcu un pas înainte și cercetă politicoasă obiectul expus în ramă, un fond de catifea bleumarin. Nu avea interesul și dragostea lui Connie

pentru bijuterii, dar remarcă amabilă:

— E superbă. Ce este?

— I-a aparținut reginei Maria Tudor. E un dar din partea Papei, pentru că a păstrat Anglia în credința catolică. E neprețuită.

— Dacă e originală, atunci locul ei e într-un muzeu.

— Mda, așa e, recunosc Connie. Dar în zilele noastre foarte multe antichități fac parte din colecții private. Și cred că nu e nimic greșit în a le încredința spre păstrare celor bogați comorile trecutului. E datoria noastră. E un artefact extrem de important. Din punct de vedere istoric, estetic...

Mii important decât geanta Birkin din piele ilx crocodil? o tuchină Annalisa.

Nu era cituși de puțin convinsă că bijuteria era veritabilă. Billy îi spusese că Sandy îi luase nevastă-sii attea bijuterii în ultima vreme, înțel i se dusesse buhul că e un cumpărător ușor de păcălit. După cum îl știa, probabil că achiziționase crucea de la vreun dealer obscur, îmbogățindu-l într-o clipă.

— Gentile nu mai sînt importante, o certă Connie. Scrie și-n *Vogue*. Acum e important să ai ceva ce nu mai are nimeni, ceva original, unic.

Annalisa se așează pe scaunul venețian și căscă. Băuse două pahare de șampanie la prînz și i se făcuse somn.

— Credeam că Maria Tudor a fost o regină rea. Parcă poruncise ca sora ei să fie ucisă, nu? Sau poate c-am încurcat eu poveștile. Ar fi mai bine să ai grijă, Connie. Crucea asta îți poate aduce ghinion.

Între timp, la cîteva cvartale distanță, în birourile de la demisolul Muzeului Metropolitan, David Porshie, vechiul prieten al lui Billy Litchfield, tocmai închidea telefonul. În cele din urmă ajunsese și la urechile lui zvonul privind Crucea Măriei Tudor, despre care se spunea că s-ar afla în mîinile unui cuplu - Sandy și Connie Brewer. Se lăsă în scaunul rotativ, sprijinindu-și bărbia de mîinile împreunate. Era oare adevărat? se întrebă el.

David cunoștea foarte bine împrejurările misterioase în care bijuteria dispăruse din muzeu în anii '50, figurînd acum pe lista anuală a obiectelor declarate pierdute. Bănuiala căzuse întotdeauna asupra doamnei Houghton, care se pare că o sustrăsese ea însăși, dar fiindcă venerabila doamnă era mai presus de orice reproș și, chiar mai important, donase în fiecare an două milioane de dolari muzeului, chestiunea nu fusese niciodată cercetată cu atenție.

Acum însă, că doamna Houghton murise, sosise poate vremea pentru o investigație mai amănunțită – mai ales că obiectul reapăruse la scurt timp după moartea sa. Căutîndu-i pe cei doi pe internet, David află exact cu cine avea de-a face. Sandy era, dintre toate meseriile posibile, managerul unui fond de investiții de risc – părea deja un lucru tipic ca un arivist să pună mina pe un obiect atît de rar și de vechi – și, deși el și soția sa, Connie, se considerau „colecționari importanți”, David bănuia că erau din tagma nou-îmbogățiților, plătiind sume exorbitante pentru obiecte care, în opinia lui, nu erau decît niște gunoaie. Oamenii de genul lui Sandy și lui Connie Brewer nu prezentau de regulă interes pentru cei ca el, un paznic fidel al marelui Muzeu Metropolitan, decît cel mult din perspectiva sumelor pe care le putea storce de la ei la gala anuală.

Totuși nu putea să-i sune pur și simplu și să-i întrebe dacă bijuteria se afla la ei. Cine le-o vînduse fusese probabil suficient de abil încît să-i avertizeze în privința originii dubioase a obiectului. Nu că asta s-ar fi dovedit vreodată un impediment serios. Cumpărătorii unor astfel de antichități aveau un profil psihologic specific și nu foarte diferit de cel al cumpărătorilor de droguri. Senzațiile tari furnizate de încălcarea legii și de extazul de-a scăpa basma curată erau irezistibile. Dar spre deosebire de cumpărătorii de droguri, cumpărătorii de antichități de pe piața neagră se puteau bucura perpetuu de obiectul tranzacției, ca și de senzația de nemurire, ca și cînd simpla prezență a obiectului i-ar fi putut conferi posesorului viață veșnică. Prin urmare, David

Porshie era conștient că, pe lângă cruce, vina totodată un anumit tip de personalitate. Însă întrebarea care se punea era cum să le descopere.

David se simțea pregătit pentru o căutare lungă și răbdătoare – în definitiv, crucea dispăruse în urmă cu șaiszeci de ani – și nu avea nevoie decât de o „cîrțită”. Billy Litchfield, îi trecu prima oară prin minte. Fuseseră colegi la Harvard. Billy se pricepea foarte bine atît la artă, cît și oameni.

Găsi numărul lui de mobil într-o listă cu invitați de la biroul de evenimente și îl sună chiar a doua zi dimineață. Billy se afla într-un taxi, întîmplător chiar în drum spre Connie Brewer, ca să discute despre tîrgul de artă de la Basel. Cînd auzi vocea lui David la telefon, se înroși tot de spaimă, dar izbuti să nu-și trădeze emoțiile.

— Ce mai faci, David?

— Sînt bine, mulțumesc, răspunse acesta. M-am tot gîndit la ce mi-ai spus la spectacolul de balet. Despre noi potențiali donatori. Sîntem în căutarea unor sponsori „proaspeți” pentru o nouă aripă a clădirii. Ne-am oprit asupra lui Sandy și Connie Brewer. Mi-am zis că poate-i cunoști.

— Da, îi cunosc, confirmă Billy.

— Minunat! Mi-ai putea aranja o întrevvedere la cină? Nimic pretențios, poate ceva la Twenty-One. Și, Billy, adăugă el, dacă nu te superi, ești bun să nu suflî o vorbă despre scopul acestei întîlniri ? Știi și tu cum reacționează oamenii dacă află că avem de gînd să le cerem bani.

— Desigur, rămîne între noi, îl asigură

Billy.

Închise telefonul panicat. Brusc, taxiul i se păru o celulă și începu să respire agitat.

— Puteți opri, vă rog? Îl rugă pe șofer, bătînd în geam.

Se împletici pe trotuar, uitîndu-se după o cafea. Găsind una pe colț, se așeză la bar, străduindu-se să-și regleze respirația și comandînd o bere de ghim-bir. Cît știa David Porshie și cum aflase ? Billy luă un Xanax și, așteptînd ca pastila să-și facă

efectul, încercă să' gîndească logic. Era posibil ca David să nu dorească să-i cunoască pe soții Brewer decît în scopul pe care îl declarase ? Nu. Muzeul Metropolitan era ultimul bastion al averilor moștenite din generație în generație, deși în ultimul timp custozii fuseseră obligați să redefinească granițele conceptului, pentru a îngloba și averile vechi doar de douăzeci de ani, nu doar pe cele de o sută.

— Connie, ce-ai făcut? întrebă Billy, intrînd în apartamentul soților Brewer. Unde-i crucea?

— Urmind-o în salon, se uită cu groază la bijuteria înrămată.

— Cite persoane au văzut-o pînă acum ?

— O, Billy, nu-ți mai face atîtea griji. Doar Sandy. Și Annalisa Rice.

— Și cel care a înrămat-o, îi aminti el. La cine-ai dus-o ?

— Auzind numele, Billy se așeză pe marginea scaunului.

— O, Doamne, o să spună la toată lumea.

— Dar știe măcar ce e ? Eu nu i-am zis nimic.

— I-ai spus de unde o ai? întrebă Billy.

— Sigur că nu, îl liniști ea. N-am spus

nimănui.

— Ascultă, Connie, trebuie neapărat să o iei de-aici. Dă-o jos de pe perete și pune-o într-un seif. Ți-am zis, dacă află cineva că e la tine, am putea să sfîrși la închisoare.

— Cei ca noi nu merg la închisoare, replică ea.

— Ba da. În ziua de azi cazurile sînt tot mai numeroase, oftă Billy.

— Connie dădu jos bijuteria înrămată.

— Uite, zise, ducînd-o în garderoba personală, o pun aici, unde e în siguranță.

— Promite-mi că o pui în seif. E prea valoroasă ca să fie ținută în garderobă.

— E prea valoroasă și ca să stea ascunsă, obiectă Connie. Dacă nu mă pot uita la ea, atunci unde mai e plăcerea?

— O să discutăm despre asta mai târziu. După ce o pui bine.

Era posibil, își zise Billy cu o rază de speranță, ca David Porshie să nu știe nimic despre cruce. Dacă ar ști, își continuă el raționamentul, ar trimite detectivi să-l urmărească, nu l-ar ruga să aranjeze întâlniri. Totuși trebuia să se asigure că această cină va avea loc. În caz contrar, David va deveni și mai bănuitor.

— Mergem la o cină cu David Porshie de la Met, îi spuse el lui Connie. Să nu suflați cumva vreun cuvânt despre cruce – nici tu, nici Sandy. Chiar dacă vă întreabă în față.

— Nu știm nimic despre nici o cruce.

Billy își trecu mina peste chelie. În ciuda stră-daniilor sale de-a rămâne în New York, viitorul era limpede. De îndată ce îi intrau în cont toate cele trei milioane, va trebui să plece din țară. Va fi silit să se stabilească într-un oraș ca Buenos Aires, de unde nu putea fi extrădat. Se cutremură. Fără să vrea, spuse cu voce tare :

— Urâsc palmierii.

— Poftim? Întrebă Connie, crezînd că-i scăpase partea asta de conversație.

— Nimic, draga mea, zise repede Billy. Am doar foarte multe pe cap.

Ieșind din clădirea soților Brewer pe 78th Street, se urcă într-un taxi și-i spuse șoferului să-l ducă în centru, pe 5th Avenue. Traficul era blocat pe 66th Street, dar pe Billy nu-l deranja. Taxiul era un SUV nou-nouț și mirosea a plastic; din gura șoferului se revărsa o vorbărie melodioasă, omul pălăvrăgind fără oprire la mobil. Of, ce bine ar fi, se gîndi Billy, dacă ar putea rămîne toată viața în taxiul ăsta, plimbîndu-se pe 5th Avenue, pe lîngă toate reperele atît de familiare : castelul din Central Park; SherryNetherland, unde luase prînzul la Cipriani aproape zilnic în ultimii cincisprezece ani; Plaza, Bergdorf Goodman, Saks, Biblioteca Publică a ora-

şului. Nostalgia îl învălui într-o aură de plăcere şi de dulce amărăciune. Cum ar putea vreodată să plece din preaiubitul său Manhattan?

Îi sună telefonul. Era Schiffer Diamond.

— O să vii diseară, nu, Billy băiete?

— Da, da, fireşte, o asigură el, deşi în împrejurările actuale îl bătuse gindul să-şi anuleze toate promisiunile din săptămîna care urma şi să se dea la fund.

— Bine, fiindcă nu suport chestiile astea, continuă Schiffer. Va trebui să mă întreţin cu o grămadă de necunoscuţi şi să fiu drăguţ cu ei. Urăsc să fiu scoasă la paradă ca un cal dresat.

— Atunci stai acasă, zise Billy scurt.

— Billy băiete, ce te-a apucat? Trebuie să mă duc. Dacă nu mă duc, vor scrie că sînt o ticăloasă. Poate că de azi înainte chiar aşa ar trebui să mă comport. Diva solitară. Ah, Billy, spuse ea pe un ton puţin amar, care n-o caracteriza deloc. Unde-au dispărut toţi bărbaţii din oraşul ăsta ?

Şi închise.

Două ore mai tîrziu, Schiffer Diamond stătea pe un taburet din baie, supunîndu-se la o reînoire a machiajului şi a coafurii, poate pentru a patra sau a cincea oară în ziua respectivă, în vreme ce Karen, agenta ei de publicitate, instalată în camera de zi, citea reviste şi vorbea la mobil, aşteptînd ca Schiffer să fie gata. Machieuzele şi coafezele roiau prin baie, dornice să facă puţină conversaţie, însă Schiffer nu era în dispoziţia necesară. Se simţea groaznic. Intrînd în 5th Avenue nr. 1 în după-amiaza aceea, dăduse nas în nas cu nimeni alta decît Lola Fabrikant, care se furişa în clădire ca o hoată.

Poate că „se furişa” nu era chiar cuvîntul cel mai potrivit, fiindcă Lola nu se furişase, ci intrase, tîrînd după ea geamantanul cu roţile Louis Vuitton, de parcă ar fi fost stăpîna absolută a locului. O clipă Schiffer rămase şocată. Oare Philip nu se despărţise

deja de ea ? După toate aparențele, nu avusese curajul ăsta. Lua-te-ar naiba, Oakland, își spuse Schiffer în gînd. De ce era așa de slab?

Lola intră în timp ce Schiffer aștepta liftul, așa că se văzu nevoită să urce împreună cu Lola, care se năpusti asupra ei de parcă ar fi fost prietene de-o viață, întrebînd cum mergea serialul, remarcînd cît de mult îi plăcea coafura ei – deși nu se schimbase deloc – și evitînd cu multă grijă să pomenească ceva despre Philip. Așa că Schiffer aduse ea însăși vorba despre el.

— Philip mi-a spus că părinții tăi au niște probleme.

— E groaznic, zise Lola, oftînd teatral. Dacă n-ar fi Philip, nu știu ce ne-am face.

— Philip e un dulce, remarcă Schiffer și Lola o aprobă.

Apoi, ca să mai pună niște sare pe rană, Lola adăugă:

Sînt foarte norocoasă că-l am lîngă mine.

Acum, gîndindu-se la întîlnirea asta, Schiffer își aruncă priviri furioase în oglindă.

— Gata, zise machieuză, pudrîndu-i nasul.

— Mulțumesc.

Intră în dormitor, își puse rochia împrumutată și bijuteriile luate de asemenea cu împrumut și o strigă pe Karen s-o ajute cu fermoarul. Își puse mîinile în solduri și expiră profund.

— Mă tot gîndesc să mă mut din clădirea asta. Am nevoie de un spațiu mai mare.

— De ce nu-ți cumperi un apartament mai spațios aici ? E o clădire splendidă, o sfîtuie Karen.

— M-am săturat de locul ăsta. De toate fețele noi. Nu mai e ca pe vremuri.

— Cineva are toane azi, observă Karen.

— Serios? Cine?

Apoi coborîră cu toții la parter și se urcară într-o

limuzină neagră care îi aștepta. Karen deschise geanta, scoase mai multe foi de hirtie și-și consultă notițele.

— *Letterman* a confirmat pentru marți, iar Michael Kors îți trimite trei rochii pentru probă. Colaboratorii lui Meryl Streep te roagă, dacă ai timp, să participi la o lectură de poezie pe 22 aprilie. Cred că nu-i o idee rea. Fiind vorba de Meryl, e sigur ceva cu ștaif. Miercuri începi filmările la ora unu după-masă, așa că am programat ședința foto pentru *Mărie Claire* dimineată la șase, ca să scăpăm de-o grijă – reporteră va veni pe platou joi ca să-ți ia interviul. Vineri seară, președintele de la Boucheron vine în oraș și te-a invitat la o cină privată pentru douăzeci de persoane. Cred că și la asta e o idee bună să mergi – nu strică și s-ar putea să te folosească în vreo campanie publicitară de-a lor. Iar sâmbătă după-amiază, rețeaua vrea să filmăm niște spoturi de promovare, încerc să obțin o oră mai spre după-amiază, ca să te poți odihni dimineată.

— Mulțumesc.

— Ce zici de Meryl ?

— E așa de mult plină atunci. Nici nu știu dacă o să mai fiu în viață pe 22 aprilie.

— O să răspund că accept.

Machieuza scoase un tub de gloss și Schiffer se aplecă înainte, pentru ca femeia să-i poată retușa buzele. Apoi se întoarse către coafeză, care îi înfioie părul și îl dădu cu fixativ.

— Cum spuneai că se cheamă organizația asta ? întrebă ea.

— Consiliul Internațional al Designerilor de Încălțăminte. CIDI. Banii merg în contul unui fond de pensii pentru muncitorii din domeniu. Ți vei înmîna premiul lui Christian Louboutin și vei sta la masa lui. Replicile se afișează pe teleprompter. Vrei să te uiți puțin peste ele acum?

— Nu.

— Mașina viră și intră pe 42nd Street.

— Sosește Schiffer Diamond, anunță

Karen prin telefon. Mai avem un minut.

Puse telefonul jos și privi la șirul de mașini, la fotografi și la mulțimea de gură-cască, despărțită de intrare prin cordoane de polițiști.

— Toți sint înnebuniți după pantofi, zise ea, clătinînd din cap.

— Billy Litchfield a venit ?

Aflu imediat, spuse Karen, vorbind la telefonul mobil de parcă ar fi fost un walkie-talkie. Billy Litchfield a ajuns? Păi, n-ai putea să te interesezi?

Încuviință din cap și închise clapeta mobilului.

— E înăuntru.

Doi agenți de pază făcură semn mașinii să înainteze și unul din ei deschise portiera. Karen coborî prima și, după ce se consultă cu două femei îmbrăcate în negru și cu căști în urechi, o îndemnă și pe Schiffer să iasă din mașină. Un val de entuziasm străbătu mulțimea și de peste tot izbucniră flashurile blițurilor.

Schiffer îl găsi pe Billy așteptînd-o chiar la intrare.

— Încă o seară în Manhattan, nu, Billy? întrebă ea, luîndu-l de braț.

Dar imediat o opri o tînără reporteră de la *Women's Wear Daily* care îi ceru un interviu, apoi un tînăr de la revista *New York*, așa că ea și Billy nu izbutiră să se sustragă decît după o jumătate de oră, refuzîndu-se la masă. Croindu-și drum prin mulțime, Schiffer zise:

— Philip încă n-a rupt-o cu tipa aia, Lola Fabrikant.

— Îți pasă ?

— N-ar trebui.

— Să nu-ți pese. Brumminger stă la masa ta.

— Se tot întoarce ca o boală sîcîitoare, nu?

— Mai degrabă ca roata norocului. Poți avea orice bărbat îți dorești. Știi asta.

— De fapt, nu pot. Un singur gen de

bărbat ar fi gata să suporte chestii de felul ăsta, zise, referindu-se la eveniment. Și nu e neapărat genul pe care și l-ar dori o femeie.

La masă, îl salută pe Brumminger, care stătea față-n față cu ea.

— Ne-ai lipsit în Saint Barths, zise el, luându-i miinile într-ale sale.

— Ar fi trebuit să vin, spuse Schiffer.

— Am avut un grup minunat pe iaht. Sint hotărît să te iau și pe tine la bord. Și nu sint omul care să renunțe ușor.

— Te rog, nu, zise, îndreptându-se spre locul ei.

O farfurie cu salată și câteva bucăți de homar îi fusese deja așezată dinainte. Desfăcu servetul și luă furculița, dîndu-și seama că nu mincase nimic toată ziua, dar președintele CIDI se apropie de ea, insistînd să-i prezinte pe cineva - nu reținu numele urmat de o femeie care pretindea că o cunoscuse acum douăzeci de ani și apoi de altele două, care spuneau că sint admiratoare de-ale ei și o rugau să le dea autografe pe programe. Apoi își făcu aparita Karen și o informă că venise momentul să meargă în culise ca să se pregătească pentru discurs. Se ridică și se duse să aștepte alături de restul celebrităților, pe care angajații le ordonau într-un șir și care se ignorau unele pe altele.

— Ai nevoie de ceva ? întrebă Karen agitată. Apă ? Pot să-ți aduc niște vin de la masă.

— Nu, mulțumesc.

Programul începu, iar ea rămase singură, așteptîndu-și rîndul. Vedea publicul printr-o crăpătură din panoul de ghips-carton, pe chipurile cufundate în semiintineric citîndu-se nerăbdarea și o plictiseală politicoasă. O cuprinsese un sentiment perfid de singurătate.

Cu mulți, mulți ani în urmă, ea și Philip mergeau la genul ăsta de evenimente ca să se distreze. Pe atunci însă erau amîndoi tineri și atît de fascinați unul de celălalt, încît fiecare clipă avea intensitatea unei scene dintr-un film. Parcă îl vedea pe Philip în

frac, cu eșarfa albă de mătase pe care o purta veșnic atârnată pe umeri, și își amintea senzația brațului său în jurul taliei - puternic și ferm — conducând-o afară din mulțime, până la mașina care îi aștepta. Nu se știe cum, reușeau să strângă un anturaj de vreo cinci-șase persoane, pe care le îngrămădeau în mașină rizind și țipind și plecau către următoarea destinație, apoi către următoarea și tot așa, întor- cindu-se acasă odată cu lumina cenușie a zorilor și cu primele triluri ale păsărilor. Schiffer se sprijinea de Philip și, cu brațul petrecut pe după umerii lui, închidea somnoroasă ochii.

— Ce-aș mai împușca păsările alea, zicea el.

— Taci din gură, Oakland. Mie mi se pare drăguțe.

Trăgînd încă o dată cu ochiul prin crăpătură, îl zări pe Billy Litchfield așezat la masa din față. Părea ostenit, de parcă înclinase politicos capul de prea multe ori, la prea multe evenimente ca acesta, de-a lungul anilor. Îi atrăsese de curînd atenția că distracția de pe vremuri fusese instituționalizată. Avea dreptate. Apoi îl auzi pe maestrul de ceremonii anunțîndu-i numele și pași în lumina reflectoarelor, amintindu-și că la sfîrșitul serii nu va exista nici măcar o mină caldă care s-o conducă acasă.

Cînd reuși să se întoarcă la masă, felul întîi se servise deja, dar Karen îl rugase pe chelneri să-i păstreze și ei o porție. Fileul mignon era rece. Schiffer luă două înghițituri și încercă să înfripe o discuție cu Billy, dar îi întrerupse iarăși cineva de la CIDI, o femeie care voia să-i prezinte alți și alți invitați. Asta dură încă vreo jumătate de oră, după care se trezi cu Brumminger lîngă ea.

— Pari epuizată, îi spuse. Ce-ar fi să te duc de-aici?

— Da, te rog, răspunse ea cu recunoștință. Putem merge undeva unde să ne distrăm?

— Mîine ai filmare la șapte dimineața, îi aminti Karen.

Brumminger venise într-un Cadillac Escalade cu șofer, două ecrane video și un mini-frigider.

— Șampanie? sugera el, scoțînd o sticlă.

Merseră la Box și se așezară într-un separeu privat de la etaj. Schiffer îl lăsă să-i cuprindă umerii cu brațul și să-și împletească degetele cu ale ei. A doua zi, în *Page Six* scria că fuseseră văzuți giulindu-se și circulau zvonuri că erau împreună.

Martî, după ce se întoarse în apartament, Lola scotoci după numărul din *Vogue* în care apărea articolul despre el și Schiffer (cel puțin, nu încercase

să-l ascundă, ceea ce era un semn bun) și, uitându-se la tinărul și chipeșul Philip, alături de la fel de tinăra și superba Schiffer, își dori să coboare pină la ea și să dea cărțile pe față. Dar îi cam lipsea curajul – dacă Schiffer nu era dispusă să cedeze? Apoi se gândi să arunce pur și simplu revista, așa cum i le aruncase Philip pe-ale ei. Dar dacă făcea asta, s-ar fi lipsit de plăcerea de-a se holba la pozele lui Schiffer și de-a o urî. Hotărî să se uite la *Dimineață de vară*.

Filmul era un soi de tortură. În *Dimineață de vară*, fata îl salvează pe băiat de el însuși și, cînd acesta își dă seama în sfîrșit că e îndrăgostit de ea, o accidentează mortal din greșeală. Povestea se voia pe undeva a fi autobiografică și, deși Philip nu juca el însuși, fiecare dintre replicile rostite de actorul care îl interpreta rolul îi amintea Lolei de un lucru pe care l-ar fi spus el. Urmărind evoluția poveștii de dragoste dintre Schiffer Diamond și personajul Philip, Lola se simți în plus într-o relație unde era împiedecă nu-și găsea locul. Însă filmul o facu totodată să se îndrăgostească și mai mult de el și să-și dorească să-l păstreze lîngă ea.

A doua zi se puse pe treabă, racolîndu-i pe Thayer Core și pe oribilul său coleg de apartament Josh, ca s-o ajute să se mute definitiv. Thayer și Josh aveau misiunea să-i împacheteze lucrurile în cutii și pungi de plastic și, ca doi șerpași, să le care în 5th Avenue nr. 1.

Josh își petrecu dimineața bombănînd și plîngîndu-se că îl dor degetele, spatele (pretindea că are probleme, la fel ca mama lui) și picioarele încălțate în niște pantofi sport albi și groși, care aduceau cu două șalupe. Thayer, pe de altă parte, se dovedea surprinzător de eficient. Firește că în spatele eforturilor lui se afla un motiv ascuns: voia să vadă cum arată clădirea pe dinăuntru și mai ales apartamentul lui Philip Oakland. De aceea nici măcar nu cîrîni cînd Lola îi ceru să facă trei drumuri dus-întors, tîrînd după el un sac de gunoi plin cu pantofi pe

..... III ultimele două zile Lola
vinduse
ini ilm uimii, nlf.imd detaliile pe Craigslist și pe
hm și Miipnvcghind vânzarea ca un dealer
de

nul u lui n(i rarissime. Nu acceptă decât prețul maxim
liniil.ru obiectele de mobilier cumpărate de părinți
în urma cu mai puțin de un an, reușind să strângă
opt sute de dolari cash. Dar refuză să plătească un
taxi care să-i transporte catrafusele. Dacă învățase
vreo lecție în luna de sărăcie care tocmai se
încheiase, aceasta suna cam așa: una e să arunci
pe geam banii altora și alta să cheltuești dintr-ai
tăi.

La al patrulea drum, trioul dădu nas în nas cu
James Gooch în holul clădirii. James se căznea cu
două cutii pline cu prima ediție a cărții lui, împin-
gindu-le pe podea cu piciorul. Când o zări pe Lola,
roși puternic. Vizitele și SMS-urile ei încetaseră
brusc imediat după episodul cu Philip, lăsându-l pe
James într-o stare de confuzie și durere. Văzînd-o în
tovărășia unui tânăr necioplit și a unui tânăr ratat, se
întrebă dacă să-i vorbească sau nu.

Însă în secunda următoare, Lola nu numai că îl
abordă, dar îl și convinge să o ajute să-și care lucruri.
Astfel, se trezi înghesuit în lift, între ea, tânărul
necioplit, care se uita urît la el, și tânărul ratat, care
se plîngea întruna de durerea lui de picioare. Poate
că totul era doar în imaginația lui, dar ținînd în
brațe o cutie cu niște sticle de șampon vechi, James
era gata să jure că simțea valuri de electricitate
venind dinspre Lola și amestecîndu-se cu cele ema-
nate de trupul lui. Parcă vedea electronii lor exe-
cutînd un mic dans erotic chiar acolo, în lift, de față
cu toată lumea.

După ce lăsă cutia în holul de la intrarea în
apartamentul lui Philip, Lola îl prezentă pe James
tînărului necioplit drept „un scriitor care locuiește în
clădire”, iar acesta se repezi imediat să-l întrebe
despre relevanța prozatorilor de succes din prezent.

Avînd-o pe Lola ca public, James se ridică la înălțimea momentului, punîndu-i pe tinerel la respect cu citate din DeLillo și McEwan, pe care junele necioplit nu catadicsise să-i citească. Cunoștințele lui îl înfurîară pe Thayer, dar își reaminti că acest James era total insignifiant, un membru tipic al tribului celor născuți în anii '50 care se întîmpla să locuiască în clădirea asta luxoașă. Dar Lola se apucă să debiteze despre noua lui carte și despre recenzia din *The New York Times* și Thayer își dădu seama exact cine era James și îl incluse în cercul celor pe care îi ura.

Ceva mai tîrziu, după ce golise două sticle din cel mai bun vin roșu din rezerva lui Philip Oakland și se întorsese în vîgăuna lui de apartament, Thayer îl căută pe James Gooch pe Google și află că era înșurat cu Mindy Gooch, apoi îl căută pe Amazon și descoperi că romanul său, încă nepublicat, ajunsese deja pe locul optzeci și doi. Se apucă imediat să scrie un text înveninat, în care îl numea pe James „un posibil pedofil și un siluitor de cuvinte”.

Între timp, trează și plictisită, Lola îi trimise lui James un mesaj în care îl prevenea să nu-i spună lui Philip că intrase în apartamentul lui, fiindcă era gelos. Mesajul făcu telefonul lui James să bîzîie la unu noaptea, sunetul neobișnuit trezînd-o pe Mindy. O clipă se întrebă dacă nu cumva soțul ei o înșela, dar respinse ipoteza ca fiind imposibilă.

În mai toate diminețile din săptămîină, Paul Rice era cel mai matinal locatar din 5th Avenue nr. 1, trezîndu-se la patru ca să verifice piețele europene și să cumpere pești cît mai avantajos. Acvariul era gata și fusese instalat pe aproape întreaga lungime a sălii de baî. Interiorul reprezenta visul oricărui amator de miniaturi: o replică a Atlantidei pe jumătate îngropată pe fundul mării, cu drumuri romane

care ieșeau din niște grote nisipoase. Achiziționarea
mult rivișilor pești se dovedi extrem de dificilă,

implicând trecerea în revistă a numeroase filmulețe cu puietul, apoi înrolarea în războaiele licitațiilor, unde cele mai reușite exemplare se vindeau cu cel puțin o sută de mii de dolari. Dar fiecare om de succes are nevoie de un hobby, în special dacă își petrece zilele făcând sau pierzând bani.

Cu toate astea, la sfârșitul lunii februarie, într-o dimineață de marți neobișnuit de caldă, James Gooch se trezi și el devreme. La patru și jumătate se ridică din pat, cu stomacul palpitând de emoții. După o noapte în care se tot sucise și se răsucise, adormise în cele din urmă, doar ca să deschidă ochii o oră mai târziu, epuizat și urîndu-se pentru că era atât de văgăuit în cea mai importantă zi a vieții.

Sosisse în sfârșit data publicării. În dimineața aceea urma să apară la emisiunea *Today* și să dea mai multe interviuri la radio. Seara era programată sesiunea de autografe la Barnes&Noble, în Union Square. Între timp, două sute de mii de exemplare aveau să fie livrate în librăriile de pe întreg cuprinsul țării, alte două sute de mii fiind disponibile pe iStores. Duminică romanul urma să apară pe coperta *The New York Times Book Review*. Publicarea decurgea conform planului și, fiindcă nimic altceva în viața lui nu mersease vreodată conform planului, James era paralizat de presentimentul, complet nefondat, că îl păștea dezastrul.

Făcu un duș și puse de cafea, după care, deși își promisesse că se va abține, se uită pe Amazon, să vadă care îi mai era ratingul. Numărul îi șocă – douăzeci și doi! – și mai erau încă cinci ore pînă la apariția propriu-zisă. Cum de aflase lumea despre cartea lui? se întrebă. Hotărî că era vorba despre un soi de miracol de nepătruns, dovada palpabilă că omul nu are nici o putere asupra evenimentelor care îi marchează viața.

Apoi – doar ca să se aple în treabă – își căută numele pe Google. În partea de jos a primei pagini dădu peste următorul titlu: UN CARAGHOS BĂTRÎN SPERA

SĂ POATĂ DOVEDI CĂ LITERATURA E BINE MERSI. Dînd clic pe el, se trezi pe o pagină Snarker. Curios, începu să citească articolul lui Thayer Core despre el. Pe măsură ce înainta, falca îi cădea tot mai mult și singele îi zvîcnea în tîmple. Thayer scrisese despre cartea lui și despre căsătoria cu Mindy, pe care o cataloga drept „o babă egocentrică”, adăugînd și o descriere fizică plină de cruzime, în care James era asemuit unei specii de pasăre dispărută.

Uitîndu-se cu gura căscată la articol, James clocotea de furie. Oare asta credea lumea despre el? James Gooch e un posibil pedofil și un siluitor de cuvinte”, citi el încă o dată. Genul ăsta de observație nu era cumva ilegal ? Nu-l putea da în judecată ?

— Mindy! strigă.

Nu-i răspunse nimeni, așa că se duse în dormitor, unde o găsi pe Mindy trează, dar prefăcîndu-se că doarme, cu o pernă pe cap.

— Cît e ceasul? întrebă ea cu o voce obosită.

— Cinci.

— Mai lasă-mă o oră.

— Am nevoie de tine. Acum.

Mindy se ridică din pat și, urmîndu-și soțul, se holbă cu ochii cîrpiți la textul de pe ecranul computerului.

— Tipic, zise ea. Tipic, ce mai?!

— Trebuie să facem ceva în legătură cu asta.

— Ce? Așa e viața în lumea de azi. Nu poți face nimic în legătură cu nimic. Trebuie să înghiți și să treci mai departe.

Mai citi o dată textul și întrebă:

— Dar de unde au aflat ei chestiile astea despre tine? De unde știu că locuim aici?

— N-am idee, răspunse el agitat, dîndu-și seama că putea fi descoperit ca sursă a informației.

Dacă n-ar fi întâlnit-o pe Lola în ziua când se muta, nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Thayer Core.

— Las-o baltă, zise Mindy. Site-ul ăsta oricum n-are decât vreo zece mii de cititori.

— Doar zece mii ? se miră James, apoi auzi semnalul mobilului.

— Ce-a fost asta? Îl cheșionă nevastă-sa enervată.

Se uită lung la el. Chipul lui Mindy era palid, aproape lipsit de riduri, fiind rezultatul evitării soarelui vreme îndelungată.

— De ce primești SMS-uri în toliul nopții ?

— Cum adică? se apără James. E probabil șoferul de la *Today*.

După ce Mindy părăsi încăperea, James înhăță telefonul și-și verifică mesajul. Așa cum sperase, era de la Lola. „Mult noroc azi. O să mă uit!”, scria ea, adăugind la final și un *emoticon* zîmbăreț.

James ieși din casă la șase și un sfert. Mindy, incapabilă să se abțină, recitii textul despre ea și bărbatu-său și se cufundă tot mai adînc într-o stare infectă. În zilele astea, oricine încerca să realizeze ceva în viață ajungea victima atacurilor virulente de pe internet și nu exista nici o pedeapsă pentru acești oameni, nici un fel de control, nici o soluție. În această stare de spirit, se așeză la calculator și scrise un nou text pentru blog, înșirînd toate lucrurile din viața ei pe care nu le putea controla și care îi dădeau o stare de cruntă dezamăgire: neputința de-a rămîne însărcinată, neputința de-a se muta într-un apartament decent, neputința de-a duce o viață în care să nu aibă permanent senzația că aleargă spre o linie de finis care se îndepărta mereu. Acum se mai adăugase și succesul iminent al cărții lui James, care în loc să-i alunge aceste gînduri, nu făcea decât să le pună într-o lumină și mai crudă.

La șapte auzi ușile liftului deschizîndu-se, semn că Paul Rice coborise în hol, și îi dădu drumul lui Skippy afară dinadins, cîinele mîrlînd la Paul. Încă

amărată, Mindy nu-l trase pe Skippy înapoi la fel de rapid ca de obicei, iar acesta atacă cracul pantalonilor lui Paul cu o ferocitate pe care și-ar fi dorit ea însăși s-o poată manifesta. În cursul altercației,

Skippy reuși să sffșie puțin materialul înainte ca Paul să se poată elibera. Acesta se aplecă și examinează gaura. Apoi se ridică, făcînd un gest ciudat, parcă împungîndu-și obrazul cu limba.

— O să te dau în judecată pentru asta, o informă cu răceală.

— Chiar te rog, zise Mindy. Așa o să fie tacîmul complet. Mai rău de-ăltă nici nu se poate.

— O, ba se poate, spuse el amenințător. Stai să vezi.

Paul ieși. În același timp, la etaj, Lola Fabrikant se dădu jos din pat și deschise televizorul. În sfîrșit apărură James pe ecran. Nu arăta rău deloc, poate datorită machiajului. Părea într-adevăr inutil de ceremonios, dar așa era el în general. Ar fi interesant să-l ajute să se mai relaxeze puțin, își zise Lola. Și era la televizor! Oricine putea să apară pe YouTube, dar la un canal de televiziune adevărat, la o rețea de televiziune prestigioasă, nu ajungea fitecine. „M-am uitat la tine! Ai fost super! xLola”, îi scrisese ea. Dedesubt trecu noul ei motto, cu care își semna toate e-mailurile și textele de pe blog: *„Trupul moare, dar spiritul trăiește veșnic”*.

La Thirty Rock, tipa de la publicitate, o lungană cu părul blond și de o frumusețe comună, îi zîmbi lui James și-l felicită.

— A fost bine, îi zise.

— Serios ? Nu sînt prea sigur. N-am mai apărut niciodată la televizor.

— A fost bine. Serios, îl asigură femeia fără convingere. Trebuie să ne grăbim dacă vrem să nu întîr-ziem la interviul de la Radio CBS.

James se urcă în mașină, întrebîndu-se în treacăt dacă acum, că apăruse la *Today*, va fi celebru și-l vor recunoaște oamenii pe stradă. Nu se simțea deloc altfel, iar șoferul îl ignoră, ca și mai înainte, își verifică e-mailurile și găsi mesajul Lolei. Măcar îl aprecia și pe el cineva. Deschise geamul și lasă să

între un suflu de aer umed.

Ziua în care tatăl lui Sam acorda autografe era ciudat de caldă, conducând la inevitabila discuție despre încălzirea globală între colegii de clasă. Erau cu toții de acord că e groaznic să te naști într-o lume pe care adulții o viciaseră, copiii lor fiind astfel obligați să trăiască veșnic sub amenințarea unui sfârșit iminent al oricăror forme de viață. Sam știa că măicăsa se simțea vinovată, îndemnându-l mereu să recicleze și să stingă lumina în cameră, dar nu toți adulții erau la fel. Când i-a pomenit despre asta lui Enid, ea a râs și i-a spus că așa fusese întotdeauna: în anii '30, copiii trăiseră sub imperiul raționalizării alimentelor și sub amenințarea înfometării (adevărat, în timpul Marii Recesiuni, unii chiar muriseră de foame); în anii '40, amenințarea luase forma raidurilor aeriene; iar în anii '60 și '70, pe cea a bombei nucleare. Cu toate astea, sublinie Enid, omenirea nu numai că supraviețuise, dar chiar prosperase, mărturia fiind miliardele de locuitori ai planetei. Pe Sam, statisticile astea nu-l linișteau. Problema, susținea el, erau exact aceste miliarde de oameni *în plus*.

Mergând prin West Village împreună cu prietenii săi, Sam spunea că planeta se răcise cu vreo două grade din cauza înmulțirii avioanelor, care creau o pătură de nori și întunecau cerul, reflectând 5% din razele soarelui. Se dovedise științific, susținea el, că în cele două zile de după atacurile de la 11 septembrie, când nu se mai efectuaseră zboruri și stratul de nori se subțiasă, temperatura înregistrată fusese mai mare cu două grade. Emisiile eliberate de avioane conduceau la o structură moleculară a aerului mai densă și la un grad crescut de reflexie, explică el.

Urcând pe 6th Avenue, grupul trecu pe lângă un teren de baschet, unde tocmai se încinsese o partidă.

Sam dădu uitării încălzirea globală și se desprinse de restul ca să joace și el puțin. Juca baschet pe terenul ăsta plin de gunoaie și cu asfaltul crăpat

Încă de la vîrsta de doi ani, în diminețile de primăvară și de vară tatăl lui îl aducea întotdeauna aici să-l învețe cum să dribbleze și să arunce la coș. „Să nu-i spui mamică-tii, Sammy, îl sfătuia el. O să creadă că ne prostim.”

Astăzi jocul era deosebit de dur, poate din cauza vremii calde care scosese din casă pe toată lumea, cu energia acumulată peste iarnă. Sam își ieșise din mină și, după ce se trezi lovit cu cotul în gît și izbit de gardul din plasă, se lăsă pîgubaș. În drum spre casă, își cumpără un corn cu cremă de brînză, iar de cum intră pe ușă, se apucă să lucreze la site-ul lui, care ajunsese la nivelul Virtual Flash, însă sună interfonul și portarul îl anunță că are un musafir.

Bărbatul din holul mare avea un aer suspect. Măsurîndu-l pe Sam din cap pînă-n picioare, îl întrebă dacă părinții lui erau acasă și, cînd băiatul clătină din cap, zise:

— Mă mulțumesc și cu tine. Știi să te semnezi ?

— Firește, spuse Sam, gîndindu-se că ar trebui să-i trîntească individului ușa în nas și să-l roage pe portar să-l conducă afară.

Însă lucrurile se petrecură mult prea repede. Omul îl întinse un plic și un *clipboard*.

— Semnează aici.

Incapabil să conteste autoritatea unui adult, Sam semnă. Bărbatul se făcu nevăzut într-o clipită, dispărînd prin ușile rotative ale holului clădirii, iar Sam rămase cu plicul în mînă.

La adresa expeditorului era trecut un birou de avocatură din Park Avenue. Conștient că nu avea voie, Sam deschise plicul, gîndindu-se că ar putea pretexta mai tîrziu că-l deschisese din greșeală. Înăuntru găsi o scrisoare de două pagini. Biroul scria în numele clientului său, domnul Paul Rice, care era hărțuit sistematic de mama lui Sam, *fără nici un*

motiv. Dacă astfel de acțiuni nu încetau imediat și nu se plăteau daune morale, domnul Paul Rice și avocații săi aveau să obțină un ordin de restricție împotriva lui Mindy, fiind totodată gata să-și continue demersul cît de departe le permitea legea.

Stînd în dormitorul lui, Sam mai citi o dată scri-soarea și se simți cuprins de o furie adolescență oarbă. Mindy era deseori enervantă, dar ca majori-tatea băieților, Sam o proteja pe maică-sa cu îndîjire. Era o femeie inteligentă, plină de succes și, în mintea lui, frumoasă. Sam o urcase pe un piedestal, ca termen absolut de comparație. Pînă în prezent nu descoperise nici o altă membră a speciei femeiești care să se ridice la standardele acestea înalte. Iar acum maică-sa era atacată din nou de Paul Rice. Gîndul îl înfuria. Căutînd din priviri ceva de spart și negăsind nimic, își schimbă pantofii și ieși din clădire. Începu să alerge pe 9th Street, pe lîngă sex-shopuri, pet shopuri și ceainării elegante. Voia să facă jogging pe malul fluviului Hudson, dar intrarea către chei era blocată de bariere albe și roșii și de un camion de la Con Edison.

— Scurgere de benzină! îi strigă un bărbat musculos cînd se apropie. Ocolește!

Camionul firmei de service îi dădu o idee, așa că Sam se întoarse acasă. Brusc, înțelegea ce trebuia să facă pentru a se răzbuna pe Paul Rice. Toți loca-tarii din clădire vor fi afectați, dar o să fie doar ceva temporar, iar Paul Rice și echipamentele lui sofisti-cate vor avea cel mai mult de suferit. S-ar putea să piardă o grămadă de informații. Gîndindu-se la furia care îl va cuprinde pe Paul Rice, Sam zîmbi. S-ar putea ca asta să-l facă să vrea chiar să se mute.

La șase și jumătate seara, Sam porni spre librăria Barnes&Noble din Union Square împreună cu părinții. Era la vreo zece cvartale de mers din 5th Avenue nr. 1 și tipa de la publicitate le propusese să trimită o mașină – fără indolia că să se asigure că James ajunge acolo, se gîndi Mindy –, dar Mindy o refuzase. Puteau să meargă și pe jos, declarase

doamna Gooch. Reamintindu-le tuturor de recenta ei hotărâre de-a duce un trai ecologic, susținuse că nu exista nici un motiv să irosească benzina și să polueze aerul, când Dumnezeu le dăduse deja două mădulare perfect adaptate pentru deplasare. Se numeau picioare. Ignorând sporovăială părinților, Sam mergea la clițiva metri în fața lor, gîndindu-se încă la evenimentele zilei. Nu-i arătase măică-sii scrisoarea de la avocații lui Paul Rice. N-avea nici o intenție să-i dea voie acestuia să strice bucuria părinților lui. Nu s-ar fi mirat deloc să afle că Paul Rice o făcuse dinadins.

Familia Gooch se opri în fața librăriei ca să admire micul afiș ce anunța lectura ținută de James. Fotografia de pe afiș era din seria celor făcute în ziua cînd Schiffer Diamond îl dusesse cu mașina. James era multumit – arăta suficient de intelectual și gînditor, de parcă numai lui i s-ar fi revelat cine știe ce mare mister cosmic. Chiar la intrarea în librărie îl întîmpinără tipa blazată de la publicitate și doi angajați, care îl însoțiră la etajul al cincilea. Aici îl sechestrară într-un mic birou din spatele magazinului, unde trebuia să aștepte sosirea numeroaselor cărți pe care să dea autografe. Cu un pix Sharpie în mînă, James se opri o clipă, uitîndu-se lung la pagina de titlu și la numele lui: James Gooch. Acesta era, își spuse, un moment istoric în viața sa și ținea să-și amintească fiecare sentiment.

Dar sentimentele care îl animau erau puțin dezamăgitoare: ceva exaltare, puțină spaimă și... mult nimic. Apoi auzi vocea lui Mindy lătrînd:

— Ce te-a apucat ?

Speriat, James se semnă la repezeală.

La șapte fără cinci, Redmon Richardly veni să-l felicite și-l conduse către scenă. James era uimit de mulțimea cititorilor. Fiecare scaun pliant era ocupat și în jurul teancurilor de cărți se aglomera tot mai multă lume. Pînă și Redmon era șocat.

— Probabil că sînt vreo cinci sute de oameni, zise, bătîndu-l pe James pe umăr. Bravo!

Cu mișcări stângace, James urcă pe podium. Simțea publicul – un animal gigantic, nerăbdător și curios. Se întrebă din nou cum de ajunsese aici. Cum de aflaseră oamenii aștia de el ? Și ce-ar putea să vrea... de la el?

Deschise cartea la pagina pe care o alesese și observă că-i tremura mîna. Privind cuvintele adunate laolaltă cu atîta trudă de-a lungul anilor, se strădui să se concentreze. Apoi începu lectura, rugîndu-se să supraviețuiască și acestei torturi.

Mai tîrziu în aceeași seară, Annalisa Rice își întîmpină soțul la ușă îmbrăcată provocator, într-o rochiță scurtă plisată, coafura și machiajul fiind atît de naturale încît părea că nu depusese nici un efort. Imaginea de ansamblu era puțin răvășită și extrem de sexy, însă Paul abia dacă observă.

Scuze, mormăi el, urcînd cele două rînduri de trepte pînă în birou, unde își făcu puțin de lucru la computer, apoi inspectă atent acvariu.

Annalisa oftă, intră în bucătărie și, trecînd pe lîngă Maria, menajera, care rearanja condimentele, își turnă ceva de băut. Cu paharul de vodcă în mînă, băgă capul pe ușa biroului lui Paul.

— Paul? Te pregătești, nu? Connie zicea că masa e la opt. Adică acum.

— E cîna mea, răspunse el. O să ajungem cînd o să ajungem.

Coborî să-și schimbe costumul și Annalisa intră în micul și cochetul ei birou. Se uită lung pe fereastră, la monumentul din parc. Perimetrul acestuia era îngrădit cu garduri de plasă și așa urma să rămînă cel puțin un an de zile. Locuitorii din Village insistau de multă vreme ca fîntina să fie mutată, astfel încît să se alinieze perfect cu monumentul, și în sfîrșit cîștigaseră bătălia. Sorbind din băutură, Annalisa înțelese dorința și plăcerea de-a acorda

atenție detaliilor. Amintindu-și cât era ceasul, se duse în dormitor să-l zorească pe Paul.

— De ce te tot învîrți pe-aici? întrebă el.

Annalisa clătină din cap și, găsind din nou comunicarea cu Paul dificilă, hotărî să aștepte în mașină.

La librăria din Union Square, James mai dădea încă autografe. La opt, la coadă stăteau trei sute de persoane, strîngîndu-și cu entuziasm cărțile la piept și, cum James se considera dator să schimbe o vorbă cu fiecare, părea că va mai rămîne acolo încă cel puțin trei ore. Mindy îl trimise pe Sam acasă să-și facă temele. Mergînd pe 5th Avenue, Sam o zări pe Annalisa urcîndu-se într-un Bentley verde care aștepta la marginea trotuarului. Trecînd pe lîngă mașină, Sam simți o ciudată dezamăgire în ceea ce o privea și chiar puțină durere. După ce o ajutase de atîtea ori cu site-ul, se cam îndrăgostise de ea. Și-o imagina ca pe o prințesă, ca pe o domniță aflată la ananghie. Dar văzînd-o în mașina asta luxoasă, cu un șofer care chiar purta șapcă, fantezia i se spulberă. Nu era cîtuși de puțin o domniță la ananghie. Își spuse el cu amărăciune, ci doar o altă doamnă bogată și privilegiată, măritată cu un mizerabil. Cu acest gînd în minte, intră în casă.

Sam deschise frigiderul. Îi era o foame de lup, că aproape întotdeauna în ultima vreme. Părinții lui nu înțelegeau că un adolescent în creștere trebuie să mănînce, așa că nu găsi decît două cutii cu fructe conservate, niște rămășițe de mincare indiană și o cutie cu lapte de soia. Bău laptele direct din cutie, lăsîndu-i maică-sii doar un strop pentru cafeaua de dimineață, și hotărî că avea nevoie de carne. Se va duce la restaurantul de pe 9th Street, se va așeza la bar și va mînca o friptură.

Leșînd în holul clădirii, se trezi chiar în spatele lui Paul Rice, care se îndrepta spre Bentley. Inima începu să-i bată cu putere și-și aminti de planul său, pe care încă nu se hotărîse cînd să-l pună în aplicare. Dar văzîndu-l pe Paul urcîndu-se în mașină, decisă că va trece la acțiune chiar în seara aceea,

cît cei doi erau plecați. Trecînd pe lîngă Bentley, își facu din mîină Annalisei, care zîmbi și-i făcu și ea cu mîina.

— Sam Gooch e un băiat așa de bun, îi spuse ea lui Paul.

— Maică-sa e o jigodie.

— Tare aș vrea să încetezi războiul ăsta împotriva lui Mindy Gooch.

— O, dar s-a terminat.

— Bun.

— Mindy Gooch și javra ei au întrecut orice limită.

— *Clinele* ? se miră Annalisa.

— Mi-am pus avocatul să-i trimită o scrisoare. Vreau ca femeia asta, împreună cu familia și clinele ei, să se mute din clădirea mea.

Asta era nemaipomenit, chiar și pentru el, așa că Annalisa rise.

— Clădirea ta, Paul?

— Exact, spuse el, cu ochii țintă la ceafa soferului. Astăzi am perfectat contractul cu chinezii. În cîteva săptămîni voi putea cumpăra toate apartamentele din 5th Avenue nr. 1.

Annalisa rămase fără aer.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă ea.

— Îți spun acum.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

— Cam cu patruzeci de minute în urmă, o informă el, privindu-și ceasul.

— E uluitor, Paul, spuse ea, lăsîndu-se în scaun. Dar asta ce înseamnă?

— A fost ideea mea, însă eu și Sandy am muncit împreună la proiect. Am vîndut unul dintre algoritmi mei guvernului Chinei, în schimbul unor procente din Bursa lor.

— Poți să faci asta ?

— Sigur că pot. Și tocmai am făcut-o. Schimbare de planuri, i se adresă el soferului în clipa următoare. Mergem la heliportul din West Side.

Se întoarse apoi spre nevastă-sa și o bătu ușurel pe genunchi.

— M-am gândit să mergem la Lodge, să luăm cina acolo și să sărbătorim. Știu cât îți dorești s-o vezi.

— O, Paul!
Lodge era o stațiune de lux din Munții Adirondack, despre care umbla vorba că ar fi incredibil de frumoasă. Annalisa citise despre ea cu ani în urmă și-i spusese lui Paul că și-ar dori să sărbătorească acolo aniversarea căsătoriei. Dar trei mii de dolari pe noapte era o sumă mult prea exorbitantă pentru ei pe atunci, ca să se mai gândească măcar la așa ceva. Însă Paul nu uitase. Annalisa zîmbi și clătină din cap, realizând că mica supărare pe soțul ei din ultimele luni nu fusese decît o iluzie. Paul nu se schimbase – era minunat, în felul lui unic și de neînțeles –, iar Connie Brewer avea dreptate: Annalisa își iubea într-ade-văr soțul.

Paul băgă mina în buzunarii pantalonilor și scoase o cutiuță de catifea neagră. Înăuntru se afla un inel cu un diamant galben înconjurat de pietre roz. Era frumos și extravagant, exact genul de bijuterie de care se îndrăgostea Connie Brewer. Annalisa și-l strecură pe degetul mijlociu.

— Ți place ? o întrebă el. Sandy mi-a spus că nevastă-sa are unul identic. M-am gândit că poate vrei și tu.

— O, Paul, zise ea, mîngîindu-i părul. Îmi place foarte mult. E uluitor.

Între timp, în apartamentul familiei Gooch, Sam scotocea prin sertarul cu lenjerie al mamei-sii și, găsind o pereche de mănuși din piele vechi, le îndesă în blugi. Scoase din trusa cu unelte îngesuită în debara supraaglomerată o șurubelniță, un clește, un briceag, o foarfecă de tăiat fire și o rolă mică de bandă adezivă. Îndesă tot acest arsenal în buzunarele de la spate, trăgîndu-și cămașa cît mai jos, ca să nu se observe. Apoi luă liftul pînă la etajul unde locuiau Enid și nepotul ei și, strecurîndu-se nevăzut pe coridor, urcă scările pînă la primul nivel al apartamentului soților Rice.

Casa scărilor ducea într-un mic hol aflat în fața intrării de serviciu, iar acolo, după cum știa prea bine, era un panou de metal. Își puse mănușile maică-sii, luă șurubelnița și desprinsе panoul din perete. În spatele lui se afla un compartiment plin cu cabluri. Fiecare etaj avea cîte o cutie, iar cablurile care porneau din ele mergeau de la un etaj la altul. Majoritatea cutiilor conțineau unul sau două cabluri, dar în cutia corespunzătoare ultimului nivel erau șase, din pricina numeroaselor echipamente instalate de Paul. Sam le trase printr-o gaură din spate și tăie cu briceagul învelișul din plastic alb. Apoi tăie sîrmele și, amestecîndu-le între ele, îmbină capetele la întîmplare, folosindu-se de clești. Pe urmă, înfășură noile combinații de cabluri în bandă adezivă și le împinse înapoi în perete. Nu era prea sigur de efect, dar cu siguranță avea să fie de proporții.

În condiții normale, Paul Rice, matinalul, ar fi fost primul care să descopere Catastrofa Internetului, cum a ajuns să fie cunoscută printre locatarii din 5th Avenue nr. 1. Dar s-a întâmplat ca, a doua zi, James Gooch să se trezească înaintea lui. În urma succesului lecturii din seara precedentă („Patru sute douăzeci de cărți vândute, e practic un record”, se lăudase Redmon), lui James i se făcuse o rezervare la zborul de ora șase spre Boston, cu plecare de pe aeroportul La Guardia; de la Boston pleca spre Philadelphia, Washington, St. Louis, Chicago, Cleveland și apoi spre Houston, Dallas, Seattle, San Francisco și Los Angeles. Avea să lipsească de acasă două săptămâni. Prin urmare, a fost silit să se trezească la trei ca să-și facă bagajele. James era gălăgios și agitat în asemenea ocazii, astfel că o trezi și pe nevastă-sa. În mod normal, pe Mindy ar fi deranjat-o foarte tare să-i fie scurtat somnul – considerându-l cel mai de preț bun al epocii moderne –, dar astăzi se dovedi mărinoasă. James îi dăduse un motiv de mândrie seara trecută. Tbți anii de încurajări își arătau roadele, deși s-ar fi putut foarte ușor dovedi inutili, iar Mindy își imagina deja sumele colosale intrându-le în conturi. Dacă scoteau din vânzarea cărții un milion de dolari, Sam putea merge la orice universitate – la Harvard sau chiar la Cambridge, în Anglia, care era mult mai prestigioasă –, fără ca bugetul familiei să aibă de suferit. Două milioane ar fi însemnat o universitate

bună pentru Sam și poate luxul de-a cumpăra o mașină, de-a o ține într-un garaj și de-a plăti ipoteca. Trei milioane le-ar fi adus toate astea, plus o casuță de vacanță în Montauk sau în Amagansett sau în districtul Litchfield din Connecticut. Dincolo de această graniță, pe Mindy o părăsea imaginația. Era atît de obișnuită să trăiască în relativă sărăcie, încît nu reușea să-și închipuie că i-ar mai trebui sau că și-ar mai putea dori ceva.

— Al pastă de dinți? îl întrebă, ținîndu-se după James în baie. Nu-ți uita pieptănul. Și ața dentară.

— Sînt convins că există farmacii în Boston.

Mindy lăsă în jos capacul vasului de toaletă și se așeză, urmărindu-l cu privirea în timp ce căuta prin dulăpiorul cu medicamente.

— Nu vreau să fi obligat să-ți faci griji pentru nimicuri, îi zise ea. Lecturile și interviurile sînt prioritatea.

— Mindy, îi spuse James, punînd un flacon cu aspirină într-o pungă resigilabilă, din cauza ta devin și mai agitat. Nu ai altceva de făcut?

— La trei dimineața ?

— Mi-ar prinde bine o cană de cafea.

— Sigur.

Se duse în bucătărie, pradă unui acces de duioșie față de James. În paisprezece ani de căsnicie nu petrecuseră niciodată mai mult de trei nopți despărțiți, iar acum James urma să fie plecat două săptămîni. Îi va fi dor? Dacă nu se descurca fără el? Dar asta era o prostie, doar era femeie în toată firea. Oricum făcea practic totul de una singură. Mă rog, poate nu chiar tot. James își petrecea multă vreme ocupîndu-se de Sam. Oricît și-ar fi dorit să se plîngă, James nu era rău deloc. Mai ales acum, cînd cîștiga în sfîrșit bani frumoși.

— Îți aduc șosetele, îi zise, întinzîndu-i cana de cafea. Crezi că o să-ți fie dor de mine? îl întrebă ea, așezînd mai multe perechi de șosete în valiză și întrebîndu-se de cîte perechi ar fi avut

nevoie pentru două săptămîni.

— Pot să mă ocup și singur, replică James, enervat de atenția ei excesivă.

Mindy dădu peste o gaură într-una din șosete și-și vîrî degetul prin ea.

— Ai multe șosete cu găuri.

— Nu contează. Nu se uită nimeni la șosetele mele.

— Deci o să-ți fie *sau nu* dor de mine?

— Nu știu. Poate că da. Poate că nu. S-ar putea să fiu foarte ocupat.

De teamă să nu întîrzie, James ieși din casă la patru și un sfert. Mindy se gîndi să mai doarmă puțin, dar era deja prea trează. Hotărî să deschidă computerul și să verifice din nou ratingul lui James pe Amazon, dar descoperi că nu-i mergea internetul. Ciudat. Se uită la cabluri, apoi opri și porni din nou modemul. Nimic. Încercă să se conecteze de pe BlackBerry. Tot nimic.

Paul Rice se trezise și el. La cinci fix urma să lanseze algoritmul la Bursa chineză. La patru și jumătate era instalat la masa de lucru din biroul său, cu o cană de cafea cu lapte frumos aranjată alături, gata să se apuce de lucru. Din obișnuință, smulse un creion din suportul de argint și se uită dacă virful era bine ascuțit. Apoi își pomi computerul.

Un verde familiar și liniștitor inundă ecranul – culoarea banilor, își spuse Paul cu satisfacție. Pe urmă... nimic. Ridică imediat capul surprins. Pornirea calculatorului ar fi trebuit să declanșeze sistemul de satelit și conexiunea la internet. Dădu clic pe internet, încercînd să se conecteze. Pe ecran nu apăru nimic. Găsind cheia, deschise dulapul din spatele lui și se uită la drivele de metal așezate unul peste altul. Primeau electricitate, însă numeroasele beculețe care indicau schimbul de semnale erau stinse. Ezită o jumătate de secundă, apoi coborî în biroul Annalisei. Încercă și computerul ei, despre care spusese întotdeauna în glumă că

data din Epoca de Piatră, dar nici aici nu funcționa internetul.

— La naiba! urlă el.

În dormitorul principal, aflat chiar alături, soția lui se foi în somn. La cina din seara trecută, soții Brewer și soții Rice, băuseră vinuri rare, în valoare de peste cinci mii de dolari, înainte de-a se întoarce cu elicopterul în oraș, pe la două dimineața. Simțindu-și capul greu, Annalisa se întoarse pe partea cealaltă, sperînd că vocea lui Paul venea dintr-un vis. Dar se auzi iarăși un: „La naiba!”.

Paul era chiar în dormitor, trăgîndu-și pe el pantalonii de azi-noapte. Annalisa se ridică într-un cot.

— Paul?

— Nu merge nenorocita de conexiune la internet.

— Dar credeam că..., se bîlbîi ea, gesticulînd inutil.

— Unde-i mașina ? Am nevoie de nenorocita aia de mașină.

Ea se aplecă peste marginea patului, ridicînd receptorul telefonului.

— E în garaj. Dar garajul e probabil încuiat.

Extrem de agitat, Paul își încheia cămașa și în același timp se străduia să se încălze.

— Tocmai de asta voiam locul de parcare, izbucni el. Pentru situații de urgență.

— Ce situație de urgență ? se miră Annalisa, dîndu-se jos din pat.

— A căzut nenorocitul ăla de internet! Ceea ce înseamnă că am băgat-o pe minecă. Afacerea cu chinezii e ca și compromisă! zise și ieși în goană.

— Paul ? spuse ea, urmîndu-l și sprijinindu-se de balustradă. Te pot ajuta cu ceva?

Dar el ajunsese deja în hol, apăsînd pe butonul liftului, care era tocmai la parter. Uităndu-se la ceas, Paul hotărî că nu mai avea timp să aștepte și pomi tropăind pe scări. Intră vijelios în holul clădirii și îl

trezi pe portarul care atîpise în scaun.

— Am nevoie de un taxi, îi urlă el
gîfîind. Un nenorocit de taxi!

Alergă în stradă, fluturînd din mîini. Cum nu
apărea nici o mașină, o rupse la fugă pe 5th Avenue.

Pe 12th Street, zări în sfîrșit un taxi și se prăbuși pe
bancheta din spate a acestuia, strigînd la șofer:

— Intersecția Park Avenue cu 53rd
Street. Haide, haide, *haide!* țipă bătînd în geamul
despărțitor.

— Nu pot să trec pe roșu, domnule, îi
spuse șoferul întorcîndu-se.

Taci și condu! zbiră Paul.

Drumul pînă în centru a fost un chin. Cine și-ar fi
închipuit că o să fie atîta trafic încă dinainte de
cinci? Paul lăsă geamul în jos și scoase capul afară,
gesticulînd și strigînd la ceilalți șoferi. Pînă cînd
taxiul trase în fața clădirii de birouri se făcuse deja
cinci fără șapte minute.

Ușile erau încuiate, așa că mai pierdu un minut
izbind cu picioarele în ele și urlînd ca să-l trezească
pe portarul de noapte. Alte două minute se scuseră
pînă ajunse la etaj și-și folosi parola ca să deschidă
ușile de sticlă de la Brewer Securities. Îi trebuiră alte
cîteva secunde ca să străbată în fugă holul către
biroul lui, iar cînd ajunse la computer, ceasul arăta
cinci, un minut și patruzeci și trei de secunde. Dege-
tele îi zburară pe tastatură. Cînd termină, era cinci,
un minut și cincizeci și șase de secunde. Se prăbuși
în scaun, lăsîndu-se pe spătar și acoperindu-și fața
cu mîinile. În cele două minute de întîrziere pierduse
douăzeci și șase de milioane de dolari.

— în 5th Avenue nr. 1, Mindy Gooch scoase capul
pe ușă și-i spuse portarului:

— Roberto, nu funcționează întemetul.

— Nu știu nimic de asta. Întrebați-l pe
Sam.

La șase și jumătate, Mindy își trezi băiatul.

— Nu merge întemetul.

Sam zîmbi și căscă.

— E probabil vina lui Paul Rice. Are o-

grămadă de echipamente în apartament. Probabil că au afectat conexiunea din întreaga clădire.

— Îl urâsc pe omul ăsta.

— Și eu, o aprobă Sam pe maică-sa.

La câteva etaje deasupra, Enid Merle încerca și ea să acceseze internetul. Trebuia să citească articolul scris de jurnalista de serviciu la prima oră a dimineții și să adauge înfloriturile sale specifice. Dar ceva era în neregulă cu calculatorul și, disperată să citească textul înainte de opt, când urma să fie publicat pe mai multe site-uri (pe hirtie apărea în ediția de după-amiază a ziarului), îl sună pe Sam. Câteva minute mai târziu, Sam și Mindy se înființară la ușă. Pe sub bluza de pijama din flanelă, Mindy își trăsese în grabă o pereche de blugi.

— Nu merge nici un computer din clădire, o informă ea pe Enid. Sam zice că de vină ar fi Paul Rice.

— De ce-ar fi el de vină ? se miră Enid.

— Se pare, zise ea, uitându-se la Sam, că individul are foarte multe echipamente de mare putere și probabil ilegale în apartament. În camera de bal a doamnei Houghton.

Observând expresia de neîncredere de pe chipul lui Enid, Mindy adăugă:

— Le-a văzut Sam. Când a fost s-o ajute pe Annalisa Rice cu calculatorul.

Annalisa se plimba și ea nervoasă prin camera de zi, cu telefonul mobil într-o mână, când intra Maria.

— Sînt niște oameni aici, îi spuse

menajera.

— Poliția ?

— Nu. Niște oameni din clădire.

Annalisa crăpă puțin ușa, întrebînd nerăbdătoare:

— Da ?

Mindy Gooch, care încă nu-și ștersese bine rimelul de la ochi după noaptea precedentă, încercă să intre cu forța.

— Conexiunea la internet nu

funcționează. Credem că problema se află aici.
 — Nici la noi nu funcționează! izbucni
 Annalisa.
 — Putem intra ? Întrebă Enid.
 — În nici un caz. Poliția e pe drum.
 Nimeni nu are voie să se atingă de nimic.
 — Poliția ? zberă Mindy.
 — Exact. Sîntem victimele unui
 sabotaj. Duceți-vă acasă și așteptați, zise Annalisa și
 închise ușa.
 Enid se întoarse către Sam.
 — Sam?
 Băiatul se uită la maică-sa, care îl cuprinse pro-
 tector cu brațul.
 — Sam nu știe nimic despre toate
 astea, zise ea ferm. E de notorietate că soții Rice
 sînt paranoici.
 — Ce se petrece în clădirea asta ?
 Întrebă Enid.
 Apoi fiecare se întoarse în apartamentul său.
 În camera de zi, Annalisa își încrucișă brațele,
 clătină din cap și continuă să se plimbe de colo-colo
 nervoasă. Dacă nimeni nu avea internet, atunci
 poate că Paul se înșelase. O sunase la cinci și
 jumătate, urlînd că pierduse o sumă uriașă și
 pretinzînd că îi fuseseră sabotate computerele de
 către cineva care aflase de afacerea cu chinezii.
 Insistase să cheme poliția. Ea se conformase, dar
 poliștii îi rîsaseră în nas și îi recomandaseră să
 sune la Time Warner. După zece minute de
 rugăminți stăruitoare, reprezentantul companiei
 acceptase să trimită un tehnician după-amiază. Între
 timp, Paul interzisese accesul vreunei persoane în
 apartament pînă cînd poliția nu preleva amprente și
 nu făcea analize criminalistice amănunțite.
 La parter, în apartamentul familiei Gooch, Mindy
 scoase din congelator o cutie de vafe
 semipreparate.
 — Sam, vrei să mîncîci? strigă ea.
 Sam apărui în cadrul ușii, cu rucsacul în spate.

— Nu mi-e foame.

— Ei, asta-i interesant, spuse maicăsa, băgînd o vafa în prăjitorul de pline.

— Ce ? întrebă Sam agitat.

— Faptul că soții Rice au chemat poliția. Doar pentru o defecțiune minoră a conexiunii la internet.

Vafa sări din prăjitor și Mindy o puse pe o farfurie, o unse cu puțin unt, apoi i-o întinse lui Sam.

— Asta-i necazul cu veneticii. Pur și simplu nu realizează că la New York *se mai întîmplă* și din astea.

Sam încuviință. Avea gura uscată.

— Cînd vii acasă de la școală ?

— Ca de obicei, cred, răspunse el, uitîndu-se la gustare.

Mindy luă cuțitul și furculița lui Sam, își tăie o bucată din vafa lui, o băgă în gură și începu să mestece. Apoi își șterse untul de pe buze cu dosul palmei.

— Oricînd ai veni, mă găsești aici. O să-mi iau o zi liberă. Ca președintă a consiliului, trebuie să mă ocup de chestiunea asta.

La trei cvartale distanță, Billy Litchfield nu întîmpină nici o problemă cînd se conectă la internet. După o noapte de nesomn și griji, se trezise și citea blogurile de artă, *The New York Times* și orice alt ziar al cărui titlu îi venea în minte, ca să vadă dacă se pomenea ceva de Crucea Măriei Tudor. Nu se spunea nimic, dar numele lui Sandy Brewer apărea pe fiecare pagină economică, alături de anunțul afacerii încheiate cu guvernul Chinei pentru a intra în posesia unei părți din Bursa de stat. Deja vocile tuturor se isterizaseră. Vreo două editoriale discutau implicațiile morale ale unei atari tranzacții și posibilitatea ca indivizii cu venituri foarte mari din lumea finanțelor să se unească într-un soi de supra-guvern, cu influență asupra politicilor altor țări. Lucrul ăsta ar fi trebuit să fie ilegal, dar deocamdată nu exista

nici o lege care să contracareze o asemenea posibilitate.

Sandy Brewer nu era singurul erou al blogurilor. Împărtea această onoare cu James Gooch. Cineva îl filmase cu mobilul în cursul lecturii pe care o ținuse la librăria Barnes&Noble și încercase imaginile pe Snarker și pe YouTube. Iar acum *hai polloi-i* îl atacau pe James din pricina părului, a ochelarilor și a felului său de-a vorbi. Îl numeau o legumă vorbitoare, un castravete cu „sticle”. Bietul James, îl compătîmi Billy. Era atât de modest și de blînd în purtări, încît îi venea foarte greu să înțeleagă motivele pentru care ar fi meritat toată această atenție negativă. Avea însă succes, iar succesul e și el un soi de păcat, presupuse Billy.

Peste cîteva minute, Sandy Brewer, balonat și într-o stare de spirit mizerabilă din pricina cantității mari de alcool consumate cu o noapte înainte, intră în firmă, înșfacă mingea de baschet de pe scaun, se duse în biroul lui Paul Rice și i-o aruncă în cap. Paul se feri.

— Ce naiba faci, Rice ? zbiră el. Douăzeci și șase de milioane de dolari? Aplecîndu-se peste birou, îl avertiză cu chipul congestionat de furie: Ai face bine să recîștigi banii aștia ori zbori de-aici.

Cît Philip era plecat la Los Angeles, Thayer Core se distra de minune, petrecînd mult timp în apartamentul acestuia, bindu-i cafeaua și vinul roșu și, ocazional, făcînd sex cu iubita lui. Era mult prea egoist ca să exceleze în vreun fel la acest ultim capitol, dar uneori, cînd Lola îi permitea, depunea unele eforturi palide. Lola îl obliga să-și pună rezervativ – chiar două, fiindcă nu avea încredere în el –, ceea ce înjumătățea distracția, pierderile fiind însă compensate de faptul că o făcea în patul lui

Philip.

— Știi că nu-l iubești pe Philip, îi spunea el după aceea.

— Sigur că-l iubesc, îl contrazicea ea.

— Minți, o acuza Thayer. Ce femeie îndrăgostită se culcă, în patul omului iubit, cu un alt bărbat?

— În cazul nostru nu e vorba chiar de asta. E mai degrabă o îndeletnicire cu care îmi alung plictiseala.

— Mulțumesc frumos.

— Doar nu te-astepti să mă îndrăgostesc de tine, nu ? întreba Lola, strîmbîndu-se dezgustată, de parcă tocmai mîncase ceva neplăcut.

— Cine-i tînărul acela pe care îl văd mereu intrînd în apartament? o întrebă Enid într-o după-amiază.

Trecuse pe la ea ca să împrumute un cartuş pentru imprimantă. Enid avea obiceiul de-a „împrumuta” rechizitele lui Philip și Lola nu putea să înțeleagă de ce nu se ducea pur și simplu la Staples, ca toată lumea.

— Știi, poți să le comanzi online, spuse Lola, încrucișîndu-și brațele.

— Știu, dragă, dar așa e mult mai distractiv, răspunse bătrîna doamnă, cotrobăind prin lucrurile nepotului. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Despre tînărul acela.

— Ar putea fi oricine, zise Lola nonșalant. Cum arată ?

— Înalt, foarte atrăgător, cu părul blond roșcat și o expresie disprețuitoare.

— A, e Thayer Core. Un prieten de-al meu.

— Așa am presupus și eu. Altfel nu-mi pot explica de ce-și petrece atît de mult timp în apartamentul lui Philip. Cine e și cu ce se ocupă?

— Scrie un editorial monden. Ca și tine.

— Unde?

— Pe Snarker, răspunse Lola ezitînd. Dar o să fie scriitor. Sau o să conducă o rețea de televiziune într-o zi. E genial. Tbată lumea spune că, indiferent ce hotărăște să facă, va avea succes.

— A, da, spuse Enid, descoperind cartușul. Știu exact cine e. Sincer, Lola..., începu ea, dar se opri. Inocența ta mă îngrijorează puțin. N-ar trebui să-î dai voie unui om ca el să intre în casa lui Philip. Nu sînt nici măcar sigură că ar trebui să i se dea voie să intre în clădire.

— E prietenul meu. Nu-mi poate interzice nimeni să am prieteni, nu?

— N-am vrut să-mi bag nasul, i-o tăie Enid. Am vrut doar să-ți ofer un sfat dezinteresat.

— Mulțumesc, zise Lola apăsător, conducând-o pînă la ușă.

După ce plecă, Lola se strecură pe coridor și cercetă vizorul ușii bătrinei. Oare stătea de partea cealaltă, urmărind-o ? Ce putea să vadă prin găurica aia oricum? Aparent, prea mult. Întorcîndu-se în apartamentul lui Philip - al lui Philip și al ei, își reaminti singură -, născoci o istorioară prin care să explice prezența lui Thayer. O ajuta la un proiect de documentare pentru Philip. Iar ea îl ajuta, la rîndul ei, să-și scrie romanul. Relația lor era perfect nevinovată. Enid nu putea să vadă în interiorul apartamentului, deci cum ar fi putut să știe ce se petrecea acolo ?

Lola nu intenționase să se implice atît de mult în relația cu Thayer Core. Știa că e periculos, dar descoperi că-i plăcea gustul riscului, atîta vreme cît nu suporta consecințele. Fiind nesigură de relația cu Philip, își justifică purtarea spunîndu-și că avea nevoie de un plan de rezervă, în caz că lucrurile nu mergeau așa cum voia ea. E drept că Thayer Core nu era un premiu de consolare prea tentant, dar cunoștea o mulțime de oameni și pretindea că are tot soiul de „pile”.

Dar ziua întoarcerii lui Philip se apropia cu pași repezi și Lola îl preveni pe Thayer că timpul petrecut împreună trebuia să ia sfîrșit. Thayer se enervă. Nu din pricină că n-avea s-o mai vadă, ci pentru că îi plăcuse în 5th Avenue nr. 1. îi plăcea totuși la clădirea aceea și simplul fapt că intra acolo îi dădea senzația că e cineva. Înainte să intre, se uita în jur ca să vadă dacă nu e nimeni să-l observe și să-l invidieze. Apoi trecea pe lîngă portari, făcîndu-le cu mina.

— Merg la Philip Oakland, spunea, arătînd cu degetul în sus.

Portarii îl priveau cu suspiciune - Thayer își dădea seama că nu-i plăceau și nu-i aprobau prezența -, dar nu-l opreau.

Trecînd pe la apartament în dimineața aceea,

Thayer îi sugeră Lolei să se uite la filme porno pe internet. Lola mînca niște chipsuri, ronțându-le cu un zgomot enervant numai de-al dracului, își spuse Thayer.

— Nu pot.

— De ce? Ești pudică? Întrebă el.

— Nu. Nu merge internetul. E numai vina lui Paul Rice. Mă rog, asta zice lumea. Enid spune că or să încerce să-l dea afară. Nu știu dacă pot, dar acum toți locatarii îl urăsc.

— Paul Rice ? Întrebă Thayer într-o doară. *Celebrul* Paul Rice? Care e înșurat cu Annalisa? Tîrfulița mondenă ?

— Sînt super-bogați, răspunse Lola ridicînd din umeri. Ea se plimbă de colo-colo într-un Bentley și primește hainele de firmă acasă. O urăsc.

— Eu îi urăsc pe amîndoi, zise el zîmbind.

Răspunzînd apelului la acțiune, Mindy și Enid programaseră o ședință de urgență a consiliului de administrație. În drum spre apartamentul lui Mindy, Enid se opri în fața ușii nepotului. Auzise voci – una a Lolei și cealaltă a unui bărbat neidentificat, fără îndoială Thayer Core, presupuse ea. Oare Lola interpretase intenționat greșit ce-i spusese mai devreme ? Sau era pur și simplu proastă ? Enid bătu la ușă și se lăsă imediat tăcerea. Bătu încă o dată.

— Lola ? Eu sînt. Trebuie să-ți vorbesc.

— Auzi șoaapte grăbite, apoi ușa se deschise.

— Bună, Enid, o salută Lola cu o falsă bucurie.

Enid trecu pe lîngă ea și-l găsi pe Thayer Core așezat pe canapeaua lui Philip, cu un scenariu în mînă.

— Bună ziua, spuse ea. Dumneata cine ești ?

Thayer se transformă în studentul a cărui imagine încercase s-o ascundă în ultimii cinci ani. Se ridică și întinse mîna.

— Thayer Core, doamnă.

— Enid Merle. Sînt mîtușa lui Philip, se

recomandă ea sec.

— Ooo, Lola nu mi-a spus că sinteți
mătușa lui.

— Sinteți prieten cu Philip ?

— Da. Și cu Lola. Tocmai discutăm cu
ea despre scenariul meu. Speram ca Philip să-mi
poată da niște sugestii. Dar văd că aveți ceva
important de vorbit, adăugă el, uitându-se la cele
două femei. Cred că o să plec.

Sări în picioare și-și luă haina.

— Nu vă uitați scenariul, îi atrase
atenția Enid.

— Ah, da, spuse el.

Schimbă o privire cu Lola, care zîmbi strîmb, apoi
își luă scenariul. Enid îl urmă în hol.

Coborîră la parter fără să-și adreseze nici un
cuvînt, lucru care nu-l deranjă deloc pe Thayer.
Avea capul doldora de idei și nu voia să le piardă
vorbind, în ultimele treizeci de minute adunase
destul material pentru cîteva texte bune. 5th
Avenue nr. 1 colcăia de intrigi; putea chiar să
inițieze o întreagă serie dedicată lucrurilor care se
petreceau în clădirea asta. Un posibil titlu ar fi fost
„Asociația”. Sau „Viața celor bogați și privilegiați”.

— La revedere, spuse Enid pe un ton
ferm cînd ușile se deschiseră.

Thayer înclină din cap și ieși în grabă. Pentru a-și
continua atacul împotriva locatarilor din 5th Avenue
nr. 1, nu-i mai lipsea decît o sursă stabilă de
informații. Se uită la foile pe care le ținea în mînă și
zîmbi. Era textul scenariului scris de Philip, cu titlul
provizoriu de „Maria Singeroasa”. Philip Oakland s-
ar fi infuriat teribil dacă ar fi aflat că Lola îngăduise
ca un scenariu neterminat să devină public. Și nici
n-avea să devină public, dacă Lola era fată cuminte
și colabora. De acum înainte, decise Thayer, Lola va
veni la el și îl va ține la curent cu ultimele noutăți
din 5th Avenue nr. 1, iar după ce termina de
povestit, putea să-i facă și o felație.

Enid sună la Mindy. Ușa o deschise Sam, care se

răzgîndise și nu se mai dusesse la școală, pretextînd că nu se simțea bine. O conduse pe Enid în micuța cameră de zi, unde cei trei membri ai consiliului de administrație erau prinși într-o discuție aprinsă despre Paul Rice.

— Nu-l putem obliga să-i primească pe cei de la Time Warner în apartament?

— Sigur că da. E vorba doar de un tehnician. Și ceilalți locatari sînt afectați. Dacă refuză, trebuie să obținem o scrisoare de la avocatul asociației.

— A încercat cineva să discute cu el ?

— Da, toți am încercat, zise Enid. E un om imposibil.

— Dar nevastă-sa ? Poate ne înțelegem cu ea.

— O să mai încerc.

De cealaltă parte a zidului, Sam Gooch ședea întins în pat, prefăcîndu-se adîncit în lectura numărului din *New Yorker* al mamei-sii. Lăsase ușa deschisă, ca să tragă cu urechea la ce se vorbea dincolo. Se uită în tavan, cuprins de un imens sentiment de satisfacție. Sigur, acțiunile sale cauzaseră numeroase neplăceri și-i era frică să nu fie prins, dar răzbunarea împotriva lui Paul merita. Sam socotea că acum Paul nu va mai hărțui pe nimeni, mai ales pe mamea-sa. Nu-i va spune niciodată nimic, dar cînd se vor întîlni pe coridor, îi va arunca o privire plină de subînțeles, astfel încît Paul să știe că el fusese. Cu puțin noroc, nu va putea dovedi asta.

Cîteva minute mai tîrziu, Enid bătu la ușa soților Rice. Maria, menajera, o deschise un centimetru și spuse prin crăpătură:

— Vizitatorii sînt interziși.

— Enid își strecură degetele între toc și ușă.

— Nu te prosti. Trebuie să vorbesc cu doamna Rice.

— Enid ? strigă Annalisa, ieșind pe culoar și închi-zînd ușa după ea. Nu e vina noastră.

— Sigur că nu e.
— E din pricină că toți îl urăsc pe Paul.
— O asociație e ca un club privat, zise Enid. Mai ales într-o clădire ca asta. Poate că nu te înnebunești după ceilalți membri, dar trebuie să te împaci cu ei. Altfel întreaga comunitate are de suferit. Se răspîndește vorba că nu e o clădire respectabilă și prețul apartamentelor scade proporțional. Nimănui nu-i surîde așa ceva, draga mea.

Annalisa își privi mîinile.

— Există un cod de conduită tacit. De pildă, locatarii trebuie să se străduiască să evite incidentele. Nu putem permite ca oamenii să se insulte unii pe alții. Da, această clădire este una de lux, dar se întîmplă să fie și căminul celor care locuiesc în ea. E sanctuarul lor. Dacă nu au siguranța dată de el, oamenii devin nervoși. Mă tem pentru tine și pentru Paul. Mă tem de ce se va întîmpla dacă nu îi permițezi tehnicianului de la Time Warner să intre în apartament.

— E deja aici.

— Ah, făcu Enid, tresărînd.

— E la intrarea de serviciu. Poate vrei să vorbești cu el.

— Da, aș vrea.

O urmă pe Annalisa pe ușa care ducea la casa scîrilor, unde îl găsiră pe tehnician ținînd în mînă mai multe cabluri.

— Au fost tăiate, zise el pe un ton sumbru.

— Bună, Roberto! zise Philip Oakland, intrînd în clădirea din 5th Avenue nr. 1 cu o valiză în mînă. Care mai e viața?

— A fost nebunie mare pe-aici, răspunse acesta rîzînd. Ați pierdut o grămadă.

— Serious? Ce?

— Scandal monstru. Cu miliardarul, Paul Rice. Dar mătuşa dumitale a rezolvat tot.

— A, da, așa face întotdeauna, spuse Philip, îndrep- tîndu-se spre lift.

— Pe urmă s-a dovedit că cineva tăiase cablurile de lingă apartamentul miliardarului. Nimeni nu știe cine-a fost. Apoi miliardarul a sunat la poliție. Și a urmat o scenă dură între Mindy Gooch și Paul Rice. Aștia doi se urăsc de moarte. Paul Rice a obligat asociația să plătească pentru instalarea unor camere de luat vederi pe casa scârilor. Iar doamna Gooch n-a avut ce face. Frate, ce furioasă a fost. Doamna Rice nu mai vorbește cu nimeni. Menajera ne anunță cînd coboară, iar noi trebuie să-i facem semn șoferului să aducă mașina. Dar nimeni nu-i supărat pe ei, fiindcă cineva a tăiat într-adevăr cablurile. Și Paul Rice le-a dat portarilor cîte-o mie de dolari ca să-i păzească nevasta. Însă acum, oricine intră în clădire, plină și băieții de la curățătorie, trebuie să se înregistreze la recepție și să ne arate actele. Dacă nu au acte, locatarii trebuie să coboare să-i ia personal. E ca la închisoare. Chestia e că unii cred că autorul a fost amicul prietenei dumneavoastră.

— Ce? întrebă Philip, apăsînd violent butonul liftului.

— N-o să vină mai repede așa, să știți, rise iarăși Roberto.

Philip urcă în lift și apăsă pe butonul pentru etajul al treisprezecelea. Ce dracu' se petrecea?

La Los Angeles se apucase direct de munca la scenariul pentru *Bridesmaids Revisited*. În primele zile și-o scosese pe Lola din minte. Ea îl sunase de vreo zece ori, dar Philip nu-i răspunsese. În a treia seară o sunase în sfîrșit, gîndindu-se că era tot acasă la maică-sa. Nu era. Era la New York, în apartamentul lui.

— Lola, trebuie să stăm de vorbă pe tema asta.

— Dar m-am mutat deja. Credeam că
ăsta e planul. Mi-am despachetat toate lucrurile.
Am ocupat doar un colțisor din garderobă și ți-am
dus o parte din lucruri în boxa de la subsol. Sper că
nu te deranjează, zise, de parcă tocmai și-ar fi dat
seama.

— Lola, pur și simplu nu e o idee bună.
— Ce anume? Mi-ai cerut să mă mut la
tine. Cînd eram în Mustique. Dacă spui că nu mă
mai iubești..., și începuse să plîngă.

— N-am vrut să spun asta, zisese
Philip, cedînd în fața lacrimilor ei. Țin la tine, Lola.
Doar că...

— Cum poți să afirmi că ții la mine,
dacă încerci să-mi sugerezi că nu mă vrei în preajmă
? Bine. O să plec. O să mă mut în stradă.

— Dar nu e nevoie să locuiești în
stradă.

— Am douăzeci și doi de ani, suspină
ea. M-ai sedus și m-ai făcut să mă îndrăgostesc de
tine. Iar acum îmi distrugi viața.

— Lola, încetează! Totul va fi bine.

— Deci mă iubești ?

— O să vorbim despre asta cînd mă
întorc, spusese el resemnat.

— Știu că încă nu ești pregătit să-mi
spui asta. Dar vei fi, se auzise glasul ciripitor al
Lolei. E doar o perioadă de acomodare. A, era să uit
— amica ta, Schiffer Diamond, se vede cu un tip pe
nume Derek Brumminger. A apărut în *Post*. Și i-am
văzut împreună, ieșind într-o dimineață din clădire.
Nu e prea arătos. E bătrîn și are un ten oribil. Ai zice
că o vedetă de cinema poate găsi ceva mai bun, dar
probabil că astea îi sînt limitele. Nici ea nu mai e așa
de tînără.

O clipă Philip rămăsese tăcut.

— Alo? Alo? Mai ești acolo?

— Deci s-a întors la Brumminger, se gîndi el. După
ce i-a spus să renunțe la Lola. Oare de ce-și făcuse
iluzii că Schiffer se schimbase?

— Lola, întreabă acum, intrînd în casă,

ce-i chestia asta cu prietenul tău?

Se uită în jur. Nu era acasă. Puse valiza pe pat și bătu la ușa mătușă-sii. Lola era la Enid.

— Philip! Te-ai întors! strigă ea aruncându-se de gîtul lui.

Acesta o bătu ușurel pe spate și se uită la mătușă-sa, care zîmbea și-și dădea ochii peste cap.

— Enid îmi arată cărțile ei de grădinărit. O să-ți aranjez puțin terasa în primăvara asta. Enid spune că pot să plantez lalele, așa o să avem flori proaspete.

— Bună, Philip dragule, îl salută și bătrâna, ridîcîndu-se încet de pe canapea.

Fiindcă n-o văzuse de două săptămîni, Philip își dădu seama că începea să îmbătrînească. Într-o zi o va pierde și atunci va fi cu adevărat singur. Gîndul îi schimbă starea de spirit: era fericit că încă o mai avea pe mătușă-sa lîngă el, că Lola se mutase în apartamentul lui și că cele două se înțelegeau bine. Poate o să iasă ceva din toate astea.

— Vreau să-ți arăt ce-am făcut în bucătărie, se oferi ea, plină de entuziasm.

Ai intrat în bucătărie ? se prefăcu Philip surprins.

O urmă în apartamentul lui, unde Lola îi arătă isprava : rearanjase tot ce era prin dulăpioare, astfel încît Philip nu mai găsea nimic.

— De ce-ai făcut asta ? o întrebă, deschizînd dulă- piorul unde plină mai ieri fuseseră cafeaua și condimentele și unde acum se afla un teanc de farfurii.

— Credeam că o să-ți placă, zise Lola, părănd zdrobită de reacție.

— Îmi place. E mai bine așa, minți el, cercetînd cu atenție apartamentul și întrebîndu-se ce altceva mai mutase de la locul lui.

În dormitor, deschise prudent ușa garderobei. Jumătate din hainele lui – sacouri și cămăși care de ani de zile atîrnaseră într-un șir ordonat – dispăruseră. În locul lor, hainele Lolei stăteau agățate în

dezordine, aninate de umerase ca niște ornamente de Crăciun.

— Ai uitat de mine? Întrebă ea, apropiindu-se și cuprinzându-i mijlocul cu brațele.

Apoi se retrase spre pat. Cu o erecție care îi amintea că nu mai făcuse sex de două săptămîni, Philip îi așeză gleznele pe umeri. Se uită o clipă la zona aceea netedă, perfect epilată și își aminti că nu asta voia. Dar îi stătea la dispoziție, așa că o pătrunse.

Apoi, scotocind prin bucătărie după paharele de vin, zise:

Ce e povestea asta despre prietenul tău care a tăiat cablurile de internet de la apartamentul soților Rice?

— A, da, oftă ea. A pornit de la oribila aia de Mindy Gooch. E geloasă fiindcă bărbatu-său se tot dă la mine fără știrea ei. A pretins că Thayer Core e vinovatul. Îl ții minte, am fost la petrecerea lui de Halloween. Thayer a fost pe-aici o dată sau de două ori - vrea să se apuce de scenariu de film și încercam să-i dau o mîină de ajutor. Scrie mereu despre Mindy și despre bărbatu-său pe Sharker, așa că individă căuta să se răzbune. Thayer nici măcar nu era aici cînd s-a întîmplat.

— De cîte ori a fost aici ? o chestionă Philip din ce în ce mai iritat.

— Ți-am zis, o dată sau de două ori. Poate de trei. Nu-mi mai amintesc.

În apartamentul de alături, Enid își strînsese cărțile de grădinărit și clătina enervată din cap. Aplicase toate strategiile posibile ca să scape de Lola: o obligase să bată trei supermarketuri uriașe de pe 6th Avenue în căutare de fasole verde conservată; o dusesse la o retrospectivă Damien Hirst despre vaci moarte și rechini; ba chiar i-o prezentase lui Flossie. Degeaba. Lola pretinsese că și ea se dă în vînt după fasolea verde, își arătase recunoștința fiindcă îi deschisese gustul pentru artă și n-o deranjase deloc întîlnirea cu Flossie. Rugînd-o din suflet pe bătrînă

să-i povestească despre tinerețea ei pe scenă, Lola se așezase pe marginea patului și îi sorbise fiecare cuvânt. Enid își dădu seama că subestimase tenacitatea fetei. După Catastrofa Internetului, când discutasă iarăși cu ea despre relația cu Thayer Core, Lola o privise cu niște ochi nevinovați și-i spusese:

— Enid, ai avut dreptate. E un ticălos. N-o să mai vorbesc niciodată cu el.

Spre deosebire de Mindy Gooch, Enid nu credea că Thayer tăiase cablurile lui Paul Rice. Core avea o înclinație naturală spre a-și hărțui semenii și, ca orice exemplar din această categorie, era un laș. Se temea prea tare să treacă la acțiune, mulțumindu-se să se războne pe lumea din jur de la adăpostul calculatorului. Scopul acuzației lui Mindy era să abată atenția de la adevăratul făptaș, despre care Enid bănuia că ar fi Sam.

Din fericire pentru băiat, poliția făcuse doar o investigație superficială. Incidentul era o glumă proastă, spusese ei, născută din animozitatea dintre locatari. Farseele de genul ăsta deveniseră tot mai obișnuite, chiar și în clădirile cu standarde înalte. Se primeau tot soiul de plângeri în legătură cu vecinii — de la oameni care băteau în tavan cu coada măturii sau își smulgeau reciproc decorațiunile din brazii de Crăciun, la acuzații că fumul de țigară intra în apartament și expunea copiii la pericolul de-a face cancer.

— Părerea mea e că ar trebui să fim mai toleranți, îi spusese unul dintre ofițeri lui Enid. Dar știți și dumneavoastră cum e lumea în zilele noastre. Prea mulți bani și prea puțin spațiu. Și nici un fel de maniere. Asta îi face pe oameni să se urască.

Existaseră întotdeauna ciondăneli între locatarii din 5th Avenue nr. 1, însă până acum fuseseră atenuate de mindria oamenilor de-a locui în clădirea asta. Poate că soții Rice, fiind mult mai bogați decât restul, stricaseră acest echilibru. Paul amenințase cu tribunalul și Enid fusese obligată să-i vorbească în termeni foarte severi lui Mindy, amintindu-i că, dacă

Rice îi dădea într-adevăr în judecată, asociația va trebui să plătească taxe judiciare, care vor fi achitate de locatari sub forma unei creșteri a cheltuielilor lunare la întreținere. După ce văzuse chestiunea în termeni financiari care o afectau în mod direct, Mindy acceptă în cele din urmă să renunțe și chiar le scrisese celor doi o scrisoare în care își cerea scuze. Se institui astfel un armistițiu tensionat. La scurtă vreme însă, începură să apară articole foarte detaliate despre aceste conflicte pe Snarker. Enid era convinsă că informațiile erau furnizate de Lola, dar cum putea s-o dovedească? De parcă ea ar fi fost de vină, Mindy nu rata nici un prilej de-a o hărțui pe Enid cu chestia asta, oprind-o în holul de la intrare ca s-o întrebe dacă citise articolele și trimițându-i-le pe adresa de e-mail.

— Situația asta nu mai poate continua. Trebuie să acționăm! exclamă Mindy în dimineața aceea.

— Dacă te deranjează atât de mult, spuse bătrîna oftînd, atunci angajează-l pe tînăr.

— Ce ? sări Mindy revoltată.

— Angajează-l, repetă Enid. Probabil că e un tip foarte muncitor, dacă se străduiește atât să scrie despre 5th Avenue nr. 1. Are o inteligență cel puțin medie – bănuiesc că știe cum să alcătuiască o propoziție, altfel nu te-ar fi scos din pepeni în halul ăsta. Dă-i un salariu decent și o grămadă de treabă. Așa nu va mai avea timp să scrie nimic. Dar nu-l plăti atât cît să-i permiți să pună bani deoparte și să-și dea demisia. Oferă-i asigurare de sănătate și bonu- suri. Transformă-l într-un robot corporatist și n-o să te mai supere niciodată.

Of, de s-ar rezolva toate problemele așa de ușor, își zise Enid. Se duse la bucătărie și-și pregăti o cană cu ceai, sorbindu-l cu grijă, ca să nu se frigă. Ezită o clipă, apoi luă cana cu ea în dormitor. Deco- nectă telefoanele, dădu la o parte cuvertura și, pentru prima dată de ani buni, se băgă în pat ziua, închise ochii. Da, începuse în sfârșit să fie prea bătrînă ca

să se mai agite atît.

Evenimentele recente din 5th Avenue nr. 1 crescîră nivelul paranoiei lui Paul, acesta devenind şi mai secretos decît de obicei şi ieşindu-şi întruna din fire, pentru lucruri pe care altădată le-ar fi ignorat. Urlă la Maria fiindcă nu-i împăturise corect blugii şi, cînd unul dintre nepreţuţii lui peşti muri, îşi acuză nevasta că îl omorîse dinadins. Sătulă de toate astea, Annalisa plecă şase zile la un *spa* din Massachusetts, împreună cu Connie Brewer, lăsîndu-l pe Paul singur la sfîrşit de săptămînă. Îşi petrecea oricum majoritatea weekendurilor ocupîndu-se de hobby-urile lui, dar îl liniştea s-o aibă pe Annalisa în preajmă şi faptul că îl părăsise, fie şi numai temporar, îl făcea să se teamă că într-o bună zi soţia lui ar putea pleca definitiv.

Sandy Brewer nu manifesta, se pare, aceleaşi îngrijorări în ceea ce-o privea pe nevastă-sa.

— Bătrîne, zise el intrînd în biroul lui Paul, fetele sînt plecate peste weekend. M-am gîndit că ţi-ar plăcea să vii la mine la cină. Vreau să-ţi prezint pe cineva.

— Pe cine?

De la criza de nervi pe care Sandy o făcuse cînd întirziase două minute cu lansarea algoritmului, Paul îl urmărise atent, căutînd dovezi că intenţiona să-l înlocuiască. Însă descoperise în schimb că Sandy plătea prostituate, pentru serviciile prestate de acestea în cursul călătoriilor sale de afaceri. Annalisa fiind plecată, Paul se întrebă dacă nu cumva Sandy voia să-i prezinte vreo curvă.

— O să vezi tu, răspunse acesta cu un aer misterios.

Paul acceptă invitaţia, zicîndu-şi că, dacă Sandy chema vreo prostituată, putea folosi informaţia în avantajul lui.

Nimic nu-i plăcea mai mult lui Sandy decît să

facă paradă de rezultatele succesului și ale muncii sale asidue, astfel că aranjă o cină elegantă pentru trei persoane în sufrageria lambrisată unde atîneau două tablouri enorme de David Salle. Al treilea invitat se dovedi a nu fi o prostituată, ci un bărbat pe nume Craig Akio. Paul dădu mîna cu el, observînd doar că Craig era mai tînăr decît el și că avea ochi negri și ageri. Se așezară la un pahar de vin alb foarte rar și un castron de supă-cremă din fructe de mare.

— Sint un mare admirator al muncii tale, Paul, i se adresă Craig peste masa din lemn de mahon lustruit. Proiectul pentru scala Samsun e genial.

— Mersi, răspunse acesta scurt.

Era obișnuit să audă că e genial, așa că luă complimentul ca pe ceva firesc.

— Abia aștept să lucrăm împreună.

Paul rămase cu lingura în aer. Nu se așteptase la asta.

— Te muți la New York? îl întrebă pe Craig.

— Am găsit deja un apartament. În clădirea cea nouă, Gwathmey. O capodoperă a arhitecturii modeme.

— E pe autostrada din West Side, glumi Sandy.

— Sint obișnuit cu traficul. Am crescut în L.A., zise Craig.

— Unde ai studiat ? întrebă Paul.

Nu se simțea în largul lui. I se părea că ar fi fost normal ca Sandy să-l informeze despre acest nou asociat înainte să-l angajeze.

— La MIT?, Tu?

— La Georgetown.

Paul se uită peste capul lui, la tablourile lui David Salle de pe perete. De regulă nu observa lucruri de

1 Massachusetts Institute of Technology -
Institutul Tehnologic Massachusetts (n.r.)

genul ăsta, însă cele două picturi înfățișau doi măscărici cu expresii înfiorătoare – joviale și crude în același timp. Luă o înghițitură zdravănă de vin, copleșit de senzația inexplicabilă că cei doi erau vii și rideau de el.

Cît mai dură cina, discuțiile se îndreptară spre apropiatele alegeri și spre impactul lor asupra afacerilor ; apoi trecură toți trei în biroul lui Sandy, să bea niște coniac și să fumeze. Întinzîndu-le trabucurile, Sandy începu să vorbească despre artă, lăudîndu-se că luase cina cu un ins pe nume David Porshie.

— Billy Litchfield e un bun prieten de-al neveste-mii. Când o să te însori, o să se împrietenească și cu nevastă-ta, îi zise el lui Craig Akio. Ne-a aranjat o întâlnire cu șeful de la Muzeul Metropolitan. Un om de treabă. Știe totul despre artă, dar bănuiesc că asta n-ar trebui să mă mire. Discutînd cu el, a început să mă bată gîndul să-mi îmbunătățesc colecția. Să aleg maestrii clasici în locul artiștilor contemporani. Tu ce părere ai, Paul ? Oricine poate să-și cumpere chestii contemporane, nu ? E vorba doar de bani. Însă indiferent ce ți se spune, nimeni nu știe exact cît vor valora peste cinci ani sau chiar peste doi. S-ar putea să nu mai facă doi bani.

Paul se uita lung, dar Craig încuviința entuziasmat. Sandy, mirosînd că are în față un public impresionabil, deschise seiful.

Connie se conformase rugămintilor lui Billy și pusese bine crucea, în seiful din biroul lui Sandy, astfel încît s-o poată admira oricînd dorea. Reușise și să păstreze secretul. Cu Sandy, însă, era altă poveste. Când Billy venise la el cu oferta de-a cumpăra crucea, nu-i dăduse prea multă atenție, privind-o doar ca pe o altă bijuterie veche pe care nevastă-sa voia s-o achiziționeze. Connie îi spusese că e un obiect valoros, o antichitate veritabilă, dar Sandy n-o luase în seamă pînă în seara discuției cu David Porshie. David aborda arta la un cu totul alt nivel. Întoreindu-se acasă, Sandy examinase din nou crucea împreună cu Connie și începuse să-i înțeleagă valoarea, dar ceea ce îl încînta cel mai mult era faptul că reșise s-o obțină. Nu mai avea nimeni un obiect ca ăsta și, incapabil să păstreze pentru sine spectaculoasa achiziție, își făcuse obiceiul să invite unul-doi mușafiri speciali în biroul lui după cină, pentru a se fâli cu bijuteria.

Acum, desfăcînd șireturile negre cu care era legat săculețul din piele întoarsă, spuse:

— Iată ceva ce nu vezi în fiecare zi. De fapt, e atît de rar, încît nici la muzeu nu găsești un obiect asemănător.

Ridicînd crucea, îi lăsa pe cei doi s-o examineze îndeaproape.

— Unde se găsesc bijuterii ca asta? Întrebă Craig Akio cu ochii scâpărînd.

— Nicăieri, răspunse Sandy Brewer, învelind crucea la loc și așezînd-o în seif. O piesă ca asta te găsește ea pe tine, zise trăgînd din trabuc. Așa cum ne-ai găsit și tu pe noi, Craig.

Se întoarse către Paul, suflînd fumul în direcția lui.

— Paul, vreau să-l înveți pe Craig tot ce știi. Veți colabora strîns. La început, cel puțin.

Ultima propoziție îl trezi pe Paul la realitate: „La început, cel puțin”. Și apoi? Brusc, își dădu seama că Sandy voia ca el să-l instruiască pe Craig, urmînd să fie concediat odată ce-și va fi îndeplinit misiunea. Nu era nevoie de doi înși care să facă aceeași treabă. De fapt, era chiar imposibil, fiindcă munca era confidențială și improvizată. Se simți dintr-odată ca pe jar și, ridicîndu-se, ceru niște apă.

— Apă? pufni Sandy disprețuitor. Sper că n-ai început să te moleșești.

Mă duc acasă.

Părăsi apartamentul lui Sandy spumegînd. Cît va mai dura pînă va fi concediat? Traversînd trotuarul, se urcă în Bentley-ul cu sofer și trîni portiera. Va pierde și mașina? Va pierde tot? Pe moment, fără slujba asta nu-și putea menține stilul de viață și nu putea păstra apartamentul. Da, tehnic vorbind, avea o grămadă de bani, dar averea lui fluctua zilnic, urcînd și coborînd rapid, și asemenea oalei cu aur de la capătul curcubeului, era imposibil de atins. Trebuia să aștepte ocazia perfectă pentru a da lovitura, după care se putea retrage, mai bogat chiar cu un miliard de dolari.

Incapabil să se mai gîndească la altceva decît la Sandy și la planurile acestuia de a-l ruina, Paul își petrecu următoarele treizeci și șase de ore în apartament, pradă unui atac de panică. Duminică dimineață, nici măcar peștii nu-l mai linișteau, așa

că se hotărî să facă o plimbare prin cartier. Pe masa din holul de la intrare găsi *The New York Times*. Instinctiv, îl desfăcu pe covorul din living și începu să întoarcă paginile. Descoperi soluția la problema cu Sandy pe coperta secțiunii de artă.

Era un articol despre misterul nerezolvat al Crucii Măriei Tudor, însoțit de fotografii ale unui potret de-al reginei. După ce îi cunoscuse pe soții Brewer și bănuind că Sandy s-ar încadra în profilul hoțului de obiecte de artă, David Porshie comandase articolul în speranța că astfel va da peste cineva care să-i ofere informații.

Lăsându-se pe vine, Paul Rice citi articolul și puse lucrurile cap la cap. Se așază pe covor și, în timp ce analiza potențialele rezultate ale coroborării informației, în mintea lui posibilitățile creșteau exponențial. Prins în complicațiile de natură legală ale posesiei de obiecte de artă furate, Sandy n-ar mai fi avut timp să-l concedieze. Ba mai mult: odată Sandy eliminat, îi va lua locul și se va ocupa el de fond. Fiindcă se va pricopsi cu un cazier judiciar, lui Sandy i se va interzice să se mai ocupe de afaceri și Paul va putea să devină stăpînul absolut. Atunci și numai atunci, își spuse el, va fi cu adevărat în siguranță.

Se duse la internet cafe-ul de la Astor Place, luînd ziarul cu el. Se documentă puțin și, descoperind informațiile necesare, își creă un cont de e-mail fals, sub numele de Craig Akio. Apoi compuse un mesaj în care afirma că el - Craig Akio - văzuse crucea în casa lui Sandy Brewer și trecu adresa reporterului care scrisese articolul din *Times*. Din obișnuință, reciti textul și, găsindu-l satisfăcător, apăsă pe „Trimite”.

Leșind în agitația de weekend de pe Broadway, Paul se simți calm pentru prima dată de săptămîni întregi. Intrînd în 5th Avenue nr. 1, zimbi la gîndul că în era informației nimeni nu mai e în siguranță. El, însă, era, cel puțin deocamdată.

Lui Billy Litchfield, luna aprilie nu îi aduse doar

averse de primăvară, ci și o durere de dinți îngrozitoare. Vremea infectă nu făcuse decât să împingă la paroxism ceea ce i se părea deja o veșnică vizită la dentist. O durere surdă, care evoluase în cele din urmă într-o agonie pulsindă, îl determinase să meargă la stomatolog, unde o radiografie dezvăluie că avea nu una, ci două rădăcini cariate și că era nevoie de operație. Situația necesitase mai multe programări, cu tot tacîmul: novocaină, gaz, antibiotice, mîncă- ruri moi și, din fericire, Vicodin, ca să-i mai treacă durerea.

— Nu înțeleg, protestase Billy. N-am avut în viața mea nici măcar o carie.

Exagera puțin, însă chiar și așa, dantura lui albă și regulată de la natură – purtase aparat doar doi ani, în copilărie – fusese întotdeauna un motiv de mîndrie.

Dentistul ridică din umeri.

— Obişnuți-vă cu lucruri din astea. Vin odată cu vîrsta. Circulația sîngelui nu mai e ce-a fost, iar dinții sînt primii care se duc.

Asta îl deprimă și mai mult pe Billy, așa că mări doza de Prozac. Nu suferise niciodată de pe urma capriciilor trupului și găsia experiența nu doar umiltoare, ci chiar capabilă să-i distrugă toate realizările vieții. Era adevărat ce spuneau filozofii: degradarea și moartea sînt singura realitate, iar în moarte toți sîntem egali.

Într-o după-amiază, cînd se refăcea după ultima nedreptate cauzată de maxilarul său (i se scosese un dinte, în locul lui inserindu-i-se un șurub de metal – mai avea de așteptat pînă să primească dintele fals de la laborator), auzi un ciocănit în ușă.

Necunoscutul de pe culoar era îmbrăcat într-un costum bleumarin Ralph Lauren. Înainte ca Billy să reacționeze, bărbatul îi arătă o insignă.

— Sînt detectivul Frank Sabatini. Pot intra ?

— Desigur, răspunse Billy, prea șocat ca să refuze.

În vreme ce îl conducea pe detectiv în livingul său minuscul, Billy își dădu seama că nu se schimbaseră în hainele de zi și se văzu deja legat cu cătușe, mergând la închisoare în halat de mătase.

Detectivul deschise un blocnot și-l întrebă:

— Sînteți Billy Litchfield ?

O clipă se gîndi să mintă, dar hotărî că asta ar înrăutăți situația. Așadar răspunse:

— Da, eu sînt. Domnule ofițer, s-a întîmplat ceva ? A murit cineva ?

— Detectiv, îl corectă Frank Sabatini. Nu ofițer. Am muncit mult pentru gradul ăsta. Îmi place să-l folosesc.

— Așa se și cuvine, spuse Billy și, explicîndu-și ținuta, adăugă: Mă refac după o vizită la dentist.

— E groaznic. Și eu urăsc dentiștii, zise detectivul Sabatini pe un ton destul de amabil.

Nu pare că ar fi venit să opereze o arestare, gîndi Billy.

— Vă supărați dacă merg să mă schimb ?

— Nu, vă rog.

Billy intră în dormitor și închise ușa. Mîinile îi tremurau atît de puternic, încît abia reuși să dezbrace halatul și să-și pună o pereche de pantaloni din catifea relată și un pulover din cașmir roșu. Apoi se duse în baie și luă o pastilă de Vicodin, urmată de două tablete portocalii de Xanax. Dacă mergea la închisoare, voia să fie complet sedat.

Cînd se întoarse în camera de zi, detectivul stătea în picioare lîngă bufet, uitîndu-se cu atenție la fotografiile.

— Cunoașteți o grămadă de oameni importanți, observă el.

— Da. Locuiesc în New York de mult timp. De aproape patruzeci de ani. Am strîns ceva prieteni.

Detectivul încuviință, apoi trecu direct la subiect.

— Vă ocupați cu vânzarea obiectelor de artă, nu-i așa?

— Nu chiar. Uneori le fac oamenilor legătura cu dealerii, dar eu, personal, nu vînd obiecte de artă.

— îi cunoașteți pe Sandy și Connie Brewer?

— Da, zise Billy aproape în șoaptă.

— I-ați ajutat să-și completeze colecția de artă, corect ?

— Da, de mult, recunosc eu ei. Dar, în mare, colecția e completă.

— Aveți cunoștință de vreo achiziție recentă a soților Brewer? Nu neapărat printr-un intermediar.

— Hmm, făcu Billy, trăgînd de timp.

Ce înțelegeți prin „recentă”?

— Ultimul an și ceva.

— Au vizitat tîrgul de artă de la Miami. E posibil să fi cumpărat un tablou. După cum spuneam, colecția lor e aproape completă. De fapt, în prezent sînt extrem de ocupat cu altcineva.

— Cu cine?

— Cu Annalisa Rice, zise Billy, înghițind în sec.

Detectivul își notă numele și-l sublinie.

— Vă mulțumesc, domnule Litchfield, spuse, întin- zîndu-i cartea de vizită. Dacă aflați ceva nou despre colecția soților Brewer, sînteți bun să mă sunați?

— Desigur. Asta-i tot ? Întrebă el după o scurtă pauză.

— Cum adică ? Îl întrebă la rîndul său detectivul, îndreptîndu-se către ușă.

— Soții Brewer au cumva necazuri ? Sînt niște oameni foarte drăguți.

— Sînt convinși. Păstrați cartea de vizită. E posibil să vă contactăm din nou cît de curînd. Bună ziua, domnule Litchfield.

— Bună ziua, domnule detectiv.

Închise ușa și se prăbuși pe canapea. Apoi se ridică rapid și, trăgându-se lângă perdea, se uită pe furis în stradă. Mintea îi era blîndită de toate scenariile de filme polițiste ieftine posibile. Plecase oare detectivul? Cît și ce știa? Sau se ascunsese într-o mașină fără însemnele poliției și-l spiona? Avea să-l fileze?

În următoarele două ore, Billy se simți mult prea înspăimîntat ca să sune pe cineva sau să-și verifice e-mailurile. Oare se trădase cu întrebarea pusă detectivului? Și de ce îi dăduse numele Annalisei Rice? Acum detectivul va lua legătura cu ea. Cît știa Annalisa? Bolnav de frică, se duse în baie, mai luă două pastile și se întinse în pat. Somnul se îndură de el, un somn din care spera să nu se mai trezească.

Speranța lui se dovedi însă deșartă. Peste trei ore, deschise ochii, fiindcă îi suna telefonul. Era Annalisa Rice.

— Ne putem vedea?

— Doamne, te-ai sunat și pe tine polițaiul?

— Tbcmai a fost pe- aici. Eu nu eram acasă. I-a spus Măriei că e vorba de soții Brewer și a întrebato dacă îi cunosc.

— Ea ce-a răspuns?

— Că nu știe.

— Bravo, Maria.

— Billy, ce se întîmplă?

— Ești singură? Poți să vii pe la mine?

Aș veni eu, dar nu vreau să mă vadă portarii intrînd și ieșind din 5th Avenue nr. 1. Și asigură-te că nu ești urmărită.

O jumătate de oră mai tîrziu, Annalisa, așezată în fața lui Billy, ridică minile.

— Billy, oprește-te! Nu-mi mai spune nimic. Am aflat deja prea multe. Să nu sufl o vorbă nimănui, zise ea, ridicîndu-se. Fiecare cuvînt rostit de azi înainte poate fi folosit împotriva ta la tribunal.

— E chiar atît de rău?

— Trebuie să angajezi un avocat. David Porshie îi va convinge pe polițiști să obțină un mandat de percheziție - e foarte posibil ca procurorul general să fie deja implicat - cu care vor intra în apartamentul soților Brewer și vor găsi crucea.

— S-ar prea putea să nu găsească nimic. Crucea nici măcar nu mai e acolo. I-am spus lui Connie să o pună într-un seif de bancă.

— Se va ajunge și la percheziția seifului. E doar o chestiune de timp.

— Aș putea s-o sun și s-o previn. Să-i spun să scoată crucea din oraș și s-o ascundă în casa din Hamptons. Sau în cea din Palm Beach. A stat șaiszeci de ani în clădirea asta și nimeni n-a bănuțit măcar.

— Billy, ce spui tu n-are logică, zise Annalisa cu blîndețe. Nu-ți îngreuna și mai mult situația. Ești deja implicat. Dacă îi suni pe cei doi, te vor acuza și de complicitate.

— Cît timp mai am la dispoziție ?

— Cum adică ?

— Pînă mă vor aresta și mă vor duce la închisoare.

— Nu e musai să te închidă. Se pot întîmpla multe. Poți să faci o înțelegere cu ei. Dacă te-ai duce chiar acum la poliție, la procurorul general, și i-ai spune tot ce știi, probabil că va fi de acord să-ți acorde imunitate.

— Să-i tom pe soții Brewer ca să-mi scap pielea ?

— Da, cam despre asta e vorba.

— N-aș putea... Sînt prietenii mei.

— Sînt și ai mei, iar Connie n-a comis nici un delict acceptînd un cadou de la soțul ei. Nu fi fraier, îl preveni ea. Sandy Brewer te-ar da pe mîna poliției fără să clipească.

— Billy își cuprinse capul în palme.

— Dar așa ceva... pur și simplu nu se face. Nu în grupul nostru.

— Nu e o joacă de copii, zise Annalisa tăios. Billy, trebuie să înțelegi. Toate tradițiile imaginare ale lumii ăsteia nu-ți vor fi de nici un folos. Privește lucrurile în față și hotărăște-te ce vrei să faci. Adică hotărăște ce-i mai bine pentru tine.

— Ce se va întâmpla cu soții Brewer ?
— Nu-ți face griji pentru soarta lor. Sandy e mai mult decît bogat. O să-și cumpere libertatea, vei vedea. O să pretindă că n-a știut ce cumpără. O să spună că a mai cumpărat și alte obiecte de artă de la tine. Tu o să cazi prost, nu ei. Am fost avocată opt ani de zile. Crede-mă, în cazuri din astea oamenii mărunți o pătesc întotdeauna.

— Oamenii mărunți, repetă Billy, clătînd din cap. Deci la asta s-a ajuns. Sint și eu un om mărunț, de fapt.

— Billy, te rog, lasă-mă să te ajut.
— Am nevoie de puțin timp să mă gîndesc, spuse el, conducînd-o pînă la ușă.

Două zile mai tîrziu, detectivul Frank Sabatini, însoțit de patru ofițeri de poliție, sosi la sediul firmei Brewer Securities la ora trei fix, oră care, după cum descoperise Sabatini, era extrem de propice arestării infractorilor „de vază”. Abia întorși de la prînz și cu burțile pline, aceștia erau mult mai docili.

Detectivul Sabatini era foarte sigur că aresta pe cine trebuia. Cu o zi înainte, Craig Akio, după ce negase că ar fi știu ceva despre e-mail sau despre cruce, plecase în mod misterios în Japonia. Invocînd faptul că suspectul, asemenea domnului Akio, ar putea fi înclinat să dispară, Sabatini a reușit să obțină un mandat de percheziție pentru locuința lui Brewer. S-a întîmplat să fie în săptămîna de vacanță a școlarilor și Connie era plecată împreună cu copiii și cele două dădace în Mexic. Acasă nu mai rămăseseră decît cameristele, care nu se puteau împotrivi legii. A fost, își spuse Sabatini, o dimineață

foarte incitantă, deoarece seiful a trebuit să fie deschis cu explozibil. Artificierul era un om priceput, conținutul seifului rămânând intact, inclusiv crucea. Confirmarea că era într-adevăr obiectul furat acum mulți ani a fost făcută de Da vid Porshie, care aștepta cu nerăbdare telefonul detectivului.

Acum, la Brewer Securities, auzind gălăgie pe culoar, Paul Rice ieși din biroul spațios, zugrăvit complet în alb, pentru a se alătura celorlalți parteneri și angajați care se uitau cum Sandy Brewer era scos din incintă cu cătușe la mîini.

— Jezzie, îi spuse acesta asistentei pe cînd era condus spre ieșire, sună-l pe avocatul meu. Trebuie să fie o greșeală la mijloc.

Paul urmărea spectacolul cu o față impasibilă. După ce polițiștii îl urcară pe Sandy în lift, se întoarse la birou. Întregul sediu începu să vuiască de birfe și speculații. Presupunînd că Sandy comisesse cine știe ce fraudă financiară toți se repeziră la computere ca să-și golească rapid conturile. Paul se hotărî să-și ia după-amiaza liberă.

O găsi pe Annalisa în biroul ei frumos aranjat, căutînd ceva pe internet. Cînd Paul se ivi în ușă, aceasta tresări și apăsă repede o tastă.

— De ce-ai venit așa devreme ?
întrebă ea alarmată. S-a întîmplat ceva?

— Absolut nimic.

— E totul în ordine ?

— Firește. De ce n-ar fi?

— După cite s-au petrecut în clădirea asta în ultimele două săptămîni, mai poți să știi ? zise ea cu o notă de sarcasm în voce.

— N-ai de ce să-ți faci griji, zise Paul, urcînd în birou să-și vadă peștii. M-am ocupat eu de tot. De acum înainte totul va fi bine.

Billy Litchfield și-a petrecut cele două zile de dinaintea arestării lui Sandy Brewer într-o stare de frică permanentă. N-a sunat pe nimeni, fiindcă nu era sigur că s-ar fi comportat normal. Se temea că, dacă ar fi fost întrebant, ar fi povestit, fără să se

poată abține, întreaga istorie a implicării sale în vânzarea crucii. De vreo patru sau cinci ori îl bătuse gândul să plece din țară, dar încotro s-o apuce? Avea ceva bani, dar nu destui cât să emigreze definitiv. Elveția ar fi fost o variantă, fiindcă acolo și-ar fi putut retrage o parte din bani. Era însă complet paralizat de frică. Deși își petrecuse ore întregi online, căutând numele lui Sandy Brewer pe Google ca să vadă dacă se întâmplase ceva, ideea de-a rezerva un bilet și de a-și face valiza îl copleșea. Gîndul în sine îl făcu să se bage în pat, unde se ghemui sub pătură cu genunchii la piept. Mîntea îi era bombardată de idei incoerente, nesănătoase și repetitive. Era bîntuit de o replică dintr-o poveste cu fantome care îl speriasă de moarte cînd era mic: „Dă-mi înapoi ficatul”.

Îi trecu de asemenea prin minte că poate Sandy Brewer nu va fi prins și vor scăpa amîndoi basma curată. Cine știe ce dovezi avea detectivul? Poate că nu era decît un zvon, care va mai circula o vreme și apoi se va stinge. Doamna Houghton ținuse crucea pe biroul din apartamentul ei din 5th Avenue nr. 1 timp de ani și ani de zile și nimeni nu bănuise nimic. Dacă scăpa din asta, Billy jurase să-și schimbe viața. Întreaga sa existență gravitase în jurul obligațiilor sociale, fusese articulată pe dorința de-a se afla în compania oamenilor potriviți, în locul potrivit și la momentul potrivit. Acum își vedea limpede greșeala. Fusese întotdeauna convins că această dorință de-a avea parte de tot ce era mai bun se va materializa în ceva substanțial și concret. Ei bine, se înșelase.

Prins în apartamentul său ca într-o cușcă, își aminti de numeroasele ocazii din viața sa în care își spusese: „La ce bun să ai bani, cînd ai prieteni bogați?”. Se întrebă cum l-ar fi putut ajuta prietenii aceștia acum.

Uitîndu-se lung pe fereastra dormitorului, la aceeași priveliște neschimbată de ani întregi – Biserica Episcopală și casele de epocă cu fațade

murdare de funingine -, observă că în jurul imobilului se ridicau niște schele. Desigur. Proprietarii renovau, pre- gătindu-se să treacă la organizarea de tip asociație. Nu rezolvase problema apartamentului, pentru că nu știa dacă va mai putea rămâne în New York. Era oare prea târziu? Mai conta, de fapt? Întorcându-se în pat, dădu drumul la televizor.

Povestea arestării lui Sandy Brewer invadase știrile de seară de pe toate canalele. Se difuzau la nesfârșit imaginile în care Sandy era scos, cu cătușe la mâini, din sediul firmei și împins în mașina de poliție, în timp ce mâna unui polițist îi proteja capul. Crainicii pretindeau că Sandy Brewer fusese prins în posesia unei comori britanice inestimabile, despre care se credea că provenea din averea lăsată în urmă de una dintre cele mai de seamă figuri ale New Yorkului, doamna Louise Houghton. Însă nu se sufia nici o vorbă despre Billy.

Aproape imediat, telefoanele din apartament, atît cel fix, cît și cel mobil, începuseră să sune. Prieteni sau reporteri? se întrebă el. Nu răspunse la nici unul. Interfonul bîzii și el de vreo cinci-șase ori. Oricine ar fi fost, se pare că reușise să ajungă la ușă, pentru că se auziră bătăi insistente, care într-un sfîrșit încetară. Billy se refugie în baie. Totul era numai o chestiune de timp. Va ajunge și el pe prima pagină a ziarelor și pe internet, vor fi difuzate imagini cu el la știri și pe YouTube, înfațișîndu-l cu capul plecat de rușine. Purtarea lui se justifica oarecum, fiindcă avusese nevoie de bani, dar nimeni nu-i va acorda această circumstanță atenuantă. De ce nu predase imediat crucea la muzeu ? Pentru că asta ar fi murdărit numele lui Louise Houghton. Dar ea murise și numele îi ajunsese oricum de ocară, iar el avea să meargă la închisoare. Cuprins de disperare, se întrebă de ce se mutase el la New York din capul locului? De ce nu rămăsese în orașul natal, mulțumindu-se cu viața pe care ar fi dus-o acolo?

Deschise dulăpiorul cu medicamente și scoase

pastilele. Acum avea de mai multe feluri: două tipuri de somnifere, Xanax, Prozac, plus Vicodinul pentru durerea de măsea. Dacă le înghițea pe toate și bea o sticlă de vodcă, totul se termina. Dar uitându-se lung la medicamente, își dădu seama că nu avea nici măcar curajul să se sinucidă.

Dar putea cel puțin să doarmă buștean. Luă două tablete de Vicodin, două de Xanax și cite una din fiecare tip de somnifer. Peste câteva minute era deja cufundat într-un somn adânc, multicolor, care părea să nu se mai termine.

Enid Merle a aflat printre primii despre arestarea lui Sandy Brewer. Un reporter de la ziar, care fusese la fața locului, o sunase imediat. Deocamdată, nu se cunoșteau toate datele, dar concluzia era că Sandy izbutise cumva să cumpere crucea de la doamna Houghton, care o furase de la Met. Enid știa că acuzația asta era falsă. Da, crucea se aflase într-adevăr în posesia lui Louise, dar nu de la Met bănuia Enid că o subtilizase, ci de la Flossie Davis. Flossie fusese întotdeauna și în mod evident vinovată, dar ceea ce Enid nu reușise niciodată să înțeleagă era de ce Louise nu înapoiase bijuteria muzeului. Se mulțumise să păstreze și crucea, și secretul, protejînd-o pe Flossie de pedeapsa cuvenită. Louise era o catolică ferventă; poate că un imperativ moral o împiedicase s-o demaște pe Flossie.

Sau, își spuse Enid, poate că motivul era altul. Poate că Flossie o avea cu ceva la mină. Ar fi trebuit să elucideze misterul ăsta cu mult timp în urmă, dar nu-l considerase niciodată suficient de important. Iar în clipa de față nu avea timp. Trebuia să scrie un articol și, fiindcă era chiar despre Louise Houghton, trebuia să-l scrie ea însăși.

Citi mai multe pagini printate, conținînd informații despre soții Brewer. Povestea nu era de prea

mare interes pentru mapamond – n-ar fi putut în nici un caz să rivalizeze cu impactul alegerilor sau cu masacrarea civililor nevinovați prinși în conflicte armate sau cu nenumăratele insulte și nedreptăți prin care trece zilnic omul obișnuit. Se referea doar la „societatea” din New York. Totuși, își reaminti ea, dorința de-a crea o societate era o trăsătură umană înăscută, căci în lipsa unei societăți omul civilizat rămânea un ideal de neîmplinit. Luînd de pe masă o tăietură dintr-un articol din *Vanity Fair*, al cărui subiect era Connie Brewer și fabuloasa ei reședință din Hamptons, Enid se întreba dacă era posibil să exagerezi în dorința de societate. Soții Brewer aveau tot ce-și putea dori un om de la viață – patru copii, un avion personal și nici o grijă. Dar nu le ajunsese, tatăl copiilor confruntându-se acum cu pericolul de-a face închisoare. Faptul că numele lui Sandy Brewer și al lui Louise Houghton ajunseseră să figureze în aceeași frază era o ironie. Dacă ar mai fi trăit, doamna Houghton n-ar fi legitimat în veci un arivist ca Sandy. Enid se lăsă pe spătarul scaunului. Povestea era încă incompletă, iar articolul trebuia predat peste patru ore. Așezîndu-și mîinile pe tastatură, scrisese: „Louise Houghton mi-a fost prietenă bună”.

Opt ore mai tîrziu, Billy se trezi în cada sa de baie cu picioare. Pipăindu-și trupul, constată că era încă în viață, ba mai mult, într-o stare de inexplicabilă

exaltare. Era miezul nopții; cu toate astea, simți o dorință copleșitoare să asculte David Bowie. Strecurînd un CD în player, își spuse: „De ce nu?” și se hotărî să asculte toate cele patru ore ale albumului dublu, care acoperea întreaga carieră a muzicianului britanic din 1967 pînă în 1993. În acordurile muzicii, începu să se plimbe prin casă, dansînd din cînd în cînd în picioarele goale pe podeaua veche din lemn și fluturînd halatul de mătase în jurul trupului ca pe o mantie. Apoi se uită la fotografii. Avea sute de poze înrămate atîrnate pe pereți, aliniate pe polița șemineului, adunate grămadă pe teancurile de cărți sau prin sertare. În timp ce le privea, se gîndi că ar putea să pună *toate* CD-urile. În următoarele douăzeci de ore, i se păru că suna fie telefonul fix, fie cel mobil, dar nu răspunde la nici unul. Mai luă niște pastile și, la un moment dat, descoperi că băuse aproape o sticlă întreagă de vodcă. Apoi găsi o sticlă de gin și, cîntînd odată cu muzica, o bău și pe aceea, începu să-i fie greață și, din dorința de-a păstra senzația aceea amețitoare de plăcere, în care nimic din cele întîmplate în trecut nu mai conta, luă încă două tablete de Vicodin. Se simți ceva mai bine. Pe cînd muzica răsuna încă – acum venise rîndul lui Janet Eno –, leșină în pat.

La un moment dat se ridică asemenea unui somnambul și se duse la dulap. Apoi se prăbuși din nou și, cîndva, în cursul nopții, îi cedară mai întîi rinichii, pe urmă inima. Billy nu simți nici o durere.

Ami ai patJiuEea

In seara aceea, Schiffer Diamond se întâlnește cu Paul și Annalisa Rice pe trotuarul din fața clădirii din 5th Avenue nr. 1. Schiffer se întorcea acasă după o zi lungă de filmări, în timp ce soții Rice, elegant îmbrăcați, ieșeau la cină.

— Mă scuzați, îi se adresa ea Annalisei. Sînteți cumva prietenă cu Billy Litchfield?

Paul și Annalisa se uită unul la celălalt, apoi ea răspunde:

— Da.
— L-ați mai văzut ? De două zile încerc să dau de el la telefon.

Nici mie nu-mi răspunde. Am trecut pe la el, dar nu părea să fie acasă.

— Poate a plecat pe undeva, spuse Schiffer. Sint sigură că n-a pățit nimic.

— Dacă reușiți să vorbiți cu el, mă anunțați, vă rog? Sint îngrijorată.

Întrînd în casă, Schiffer caută printr-un sertar de bucătărie, întrebîndu-se dacă mai avea încă cheile de la apartamentul lui. Cu ani în urmă - cu mulți, mulți ani în urmă -, cînd se împrietenise cu Billy, își dăduseră unul altuia cheile de la apartamente, în caz de urgență. Nu făcuse niciodată curat în sertarul ăla, așadar cheile ar fi trebuit să fie acolo. Exista, firește, o șansă, destul de slabă, ca Billy să fi schimbat yalele. Descoperi cheile în fundul sertarului. De ele atîrna o etichetă din plastic albastru, pe care Billy scrisese CASA LITCHFIELD, după care urma

4

un semn de exclamare ce consfințea parcă prietenia lor.

Schiffer străbătu pe jos cele trei cvartale pînă la clădirea unde locuia Billy, oprindu-se sub schele înainte să încerce cheia de la ușa din față. Se potrivea. Intră și trecu pe lângă un șir de cutii postale din metal. Ușița de la cutia lui era întredeschisă, din pricina corespondenței care se strînsese în ultimele zile. Poate că era plecat din oraș. Renovările păreau să fi început deja în interior - casa scăriilor care ducea la etajul al patrulea era îmbrăcată în hîrtie de ambalaj lipită cu bandă adezivă. Auzind muzică din apartamentul lui Billy, bătu cu putere în ușă. La celălalt capăt al holului, se deschise o ușă, de după care se iși capul unei femei între două vîrste, foarte îngrijită.

— Il căutați pe Billy Litchfield ? Întrebă ea. E plecat. Și a lăsat muzica mergînd. Nu știu ce să mă fac. Am încercat să-l sun pe administrator, dar nu răspunde. E din pricina conversaiei. Billy și cu mine sîntem ultimii care ne încăpățînim să rămînem cu chirie. Vor să ne oblige să ne mutăm. Cine știe ce-or să mai născocască ? Poate ne opresc curentul electric.

Gîndul că Billy se zbătea în situația asta o deprimă pe Schiffer.

— Sper că nu, zise.
— Vreți să intrați ?
— Da, Billy mi-a dat un rînd de chei.
— Sînteți bună să opriți muzica ? Altfel o s-o iau razna.

Schiffer încuviință din cap și intră. Livingul

4

fusese întotdeauna neîncăpător pentru cîte lucruri conţinea, dar Billy îl păstrase curat şi ordonat. Acum era vraiste. Pozele erau înşirate pe podea, peste tot zăceau împrăştiate carcasse de CD-uri goale, iar pe canapea şi pe fotolii erau mai multe albume deschise la fotografiile lui Jackie O. Descoperi CD-player-ul într-un dulap de lemn antic şi opri muzica. Nimic din toate astea nu-i stătea în fire lui Billy.

— Billy! strigă ea.

Străbătu holul mic care ducea în dormitor, trecînd pe lângă culele din perete, de unde fuseseră date jos fotografiile. Uşa dormitorului era închisă. Schiffer bătu şi apăsă clanţa.

Billy era întins de-a curmezişul patului, capul atîrnîndu-i peste margine. Avea ochii închişi, iar muşchii feţei sale palide şi pline de pistrii se contractaseră, dîndu-i o expresie întunecată şi ciudată. Trupul de pe pat nu mai e Billy, îşi spuse Schiffer. Billy Litchfield, aşa cum îl cunoscuse ea, dispăruse.

Of, Billy...

Billy avea înfăşurat în jurul gîtului un soi de lat format din cravate Hermès care se întindea pînă pe podea, ca şi cînd s-ar fi gîndit să se spînzure, dar ar fi murit înainte să apuce să-şi ducă gestul la bun sfîrşit.

Of, Billy..., oftă ea din nou.

Dezlegă latul cu mişcări blînde şi, deznodînd cravatele, le atîrnă cu multă grijă în dulap, unde le era locul.

Apoi intră în baie. Billy era foarte meticolos şi se străduise să organizeze cît mai bine spaţiul, aşezînd

4

prosoapele groase, albe și frumos împăturate, pe o etajeră de deasupra toaletei. Dar instalațiile erau de proastă calitate și probabil vechi de patruzeci de ani. Își închipuise întotdeauna că Billy avea bani, dar se pare că se înșelase, fiindcă locuia în aceleași condiții ca în prima zi când venise la New York. Gîndul că prietenul ei trăise în sărăcie, fără s-o arate, o întristă și mai mult. Fusese unul dintre acei newyorkezi pe care îi știa toată lumea, dar despre care nu se știa mare lucru. Deschise dulăpiorul cu medicamente și mulțimea flacoanelor înghesuite înăuntru o șocă: Prozac, Xanax, Ambien, Vicodin. Nici nu bănuise că Billy era atît de nefericit și de stresat. Ar fi trebuit să petreacă mai mult timp cu el, își spuse cu amărăciune, dar Billy fusese precum instituțiile din New York – Schiffer crezuse că nu va dispărea niciodată.

Vărsă repede conținutul flacoanelor în vasul de toaletă. Ca în majoritatea imobilelor datînd de dinainte de război, în bucătărie era un tobogan ce dădea către incinerator pe care Schiffer dădu drumul flacoanelor. Billy n-ar fi vrut să creadă lumea că încercase să se sinucidă ori că era dependent de antidepresive. Se întoarse în dormitor, unde zări pe birou o cutie lucrată grosolan. Nu era genul de obiect preferat de Billy. Curioasă, săltă capacul și descoperi șiruri ordonate de ceea ce păreau a fi bijuterii ieftine, învelite în ambalaj cu bule. Oare Billy avusese o înclinație către travestism ? Dacă da, atunci era încă un aspect al vieții sale despre care n-ar fi vrut să afle nimeni. Căuțînd prin dulap, găsi o cutie de pantofi și

4

o pungă de cumpărături de la Valentino. Așeză cutia de lemn în cea de carton, pe care o puse în pungă. Apoi sună la Urgențe.

Peste doar câteva minute sosiră doi ofițeri de poliție, urmați de paramedici, care îi smulseră lui Billy halatul și se străduiră să-l readucă la viață cu șocuri electrice. Trupul îi sălta câțiva centimetri buni de pe pat și, neputând să îndure această priveliște, Schiffer trecu în camera de zi, în cele din urmă, apărut un detectiv în costum bleumarin.

— Sînt detectivul Sabatini, se recomandă el, întin- zîndu-i mîna.

— Schiffer Diamond.

— Actrița, spuse bărbatul, înviorîndu-se brusc.

— Chiar ea.

— Dumneavoastră ați descoperit cadavrul. De ce?

— Billy îmi era prieten bun. Nu mai aveam vești de la el de vreo două zile. Am venit încoace să văd dacă era bine. Evident, nu era.

— Știați că era anchetat ?

— Billy ?! exclamă ea, nevenîndu-i să creadă. Pentru ce?

— Furt de obiecte de artă.

— Imposibil, spuse Schiffer, încrucișîndu-și brațele.

— Nu e doar posibil, e chiar adevărat.

Avea dușmani?

— Era iubit de toți.

— Avea nevoie de bani?

— Nu știu nimic despre situația lui financiară. Billy nu discuta niciodată despre ea. Era un om foarte... discret.

— Deci știa diverse lucruri despre diverse persoane ?

— Cunoștea mulți oameni.

— L-ar fi vrut vreunul mort? Sandy Brewer, de pildă?

— Nu știu despre cine vorbești.

— Credeam că erai buni prieteni.

— Eram, dar nu-l mai văzusem pe Billy de ani de zile. M-am întors în New York abia acum nouă luni.

— Va trebui să veniți la secție ca să răspundeți la câteva întrebări.

— Trebuie să-mi sun agenta de publicitate mai întâi, zise ea pe un ton hotărât.

— încă nu realiza pe deplin că Billy murise, dar se aștepta la un spectacol murdar. Mîine vor apărea amîndoi pe prima pagină din *The New York Post*.

A doua zi, foarte devreme, Paul Rice se uita pe internet, cînd dădu peste primul articol despre moartea lui Billy Litchfield. Nu făcu nici o legătură între acesta și scandalul Brewer, așa că vestea nu avu decît un impact minor asupra lui. Însă apoi văzu mai multe articole publicate în *The New York Times*, *The Boston Globe* și în multe alte ziare, în care se spunea că Billy Litchfield, de cincizeci și patru de ani, fost jurnalist, dealer de artă și personalitate mondenă, fusese găsit mort în apartamentul său cu o seară înainte. *Daily News* și *Post* acordau o mai mare atenție subiectului. Pe prima pagină din ambele ziare erau poze cu Schiffer Diamond, care descoperise cadavrul, și o fotografie cu Billy în smoching. Mai erau și alte fotografii: majoritatea înfățișîndu-l pe Billy în compania unor personaje ale

lumii mondene, iar una arătându-l braț la braț cu Louise Houghton. Poliția investiga cazul, existând suspiciuni de crimă.

Paul închise computerul. Se gândi să-și trezească nevasta și să-i spună vestea, dar își dădu seama că ar fi făcut-o să plângă. Atunci ar fi fost prins într-o scenă emoțională pentru care n-ar fi fost responsabil și a cărei durată, prin urmare, n-ar fi putut s-o prevadă. Da, îi va spune mai târziu.

Traversînd în grabă holul de la intrare, zări mai mulți fotografi strînși în fața ușii.

— Ce se petrece ? îl întrebă pe Roberto.

— A murit cineva și doamna Schiffer Diamond a descoperit cadavrul.

Billy Litchfield, se gândi Paul.

— Dar ce caută aici? insistă el, însă Roberto ridică din umeri. Nu contează, se răsti Paul și bătu la ușa lui Mindy.

Aceasta o crăpă puțin, încercînd să-l țină pe Skippy, care lătra și sărea pe piciorul ei, în casă și departe de Paul Rice. Pe moment, el câștigase bătaia, iar lui Mindy i se interzisese să-și lase clinele în hol dimineața și seara, cînd Paul trecea pe acolo.

— Acum ce mai e? întrebă, uitîndu-se la el cu

— Asta ! răspunse Paul, arătînd spre paparazzi de afară.

Mindy ieși fără Skippy, închizînd ușa în urma ei. Încă nu se schimbase de pijamalele din bumbac, dar îmbrăcase un halat pe deasupra și încălțase niște slapi.

— Roberto, ce-i asta ? îl întrebă ea pe portar.

— Știți bine că nu-i pot alunga. Trotuanul e spațiu public, așa că au tot dreptul să stea acolo.

— Sună la poliție și cere să fie arestați, spuse Paul.

— A murit cineva și doamna Schiffer
Diamond a descoperit cadavrul, repetă Roberto.

— Billy Litchfield, o lămură Paul.

— Billy ? tresări Mindy.

— Vreau să se ia măsuri, continuă Paul
cu scandalul. Fotografii ăstia îmi blochează calea de
acces și nu mă pot duce la birou. Nu-mi pasă cît de
celebru e unul sau altul, indivizii ăstia n-au nici un
drept să tulbure ritmul vieții din clădire. Vreau ca
Schiffer Diamond să se mute. Și cu această ocazie o
putem evacua și pe Enid Merle. Și pe Philip Oakland.
Și pe soțul dumitale. Și pe dumneata.

Mindy se înroși de furie. Își simțea capul ca pe-o
roșie putredă gata să explodeze.

— De ce nu te muți *dumneata* ? zbiră
ea la Paul. De cînd ai venit aici n-am avut parte
decît de necazuri. M-am săturat de dumneata. Dacă
vă mai aud pe dumneata sau pe nevasta dumitale
plîngîndu-vă de clădirea asta, nu mă interesează cît
o să coste, nu mă interesează dacă o să crească
întreținerea la cinci mii de dolari pe lună, o să vă
dăm în judecată și o să cîștigăm. Nu vă vrea nimeni
aici. Ar fi trebuit s-o ascult pe Enid și să împart
apartamentul în două. N-ar mai fi contat, oricum l-ai
distrus cu peștii dumitale nenorociți și cu afurisitele
alea de computere. Singurul motiv pentru care n-ai
fost penalizat e că nu există reguli care să interzică
blestemații ăia de pești.

Paul se întoarse spre Roberto și-i zise:

— Ai auzit? Mă amenință. Vreau să pui
pe hîrtie tot ce s-a petrecut, spuse, pocnind din
degete. Vreau să se afișeze la panou.

— Eu nu mă bag, răspunse Roberto,
observînd cu mare bucurie că nu era nici șapte
dimineața și deja strînsese o adevărată comoară de
birfe. Se anunța o zi palpitantă.

— Du-te-n mă-ta ! Il înjură Mindy
furioasă.

În loc să reacționeze la insultă, Paul se mulțumi
să clatine din cap, de parcă femeia ar fi dat un

spectacol de-a dreptul jalnic. Asta nu făcu decât să pună paie pe focul miniei lui Mindy.

— Afară! urlă ea. Și tu, și nevastă-ta ! Faceți-vă bagajele și cărați-vă! Se opri o clipă ca să-și tragă sufletul, apoi adăugă: Imediat!

— Doamnă Gooch, zise Roberto împăciuitor, poate ar fi mai bine să intrați.

— O să intru, spuse ea, îndreptînd un deget amenințător spre Paul. Și am de gînd să obțin un ordin de restricție împotriva dumitale. N-o să mai ai voie să te apropii de mine la mai puțin de cînspe metri. Ia să vedem cum o să ieși din clădirea asta, dacă nu poți trece prin hol.

— Chiar vă rog, o invită Paul cu un zîmbet batjocoritor. O să-mi facă o imensă plăcere. Atunci o să vă pot da și eu în judecată. Apropo, onorariile avocaților se adună foarte repede, așa că ar fi indicat să vă vindeți apartamentul ca să le puteți plăti.

Ar mai fi continuat, însă Mindy intră în casă și trînți ușa.

— Frumos, zise Roberto.

Paul nu-și dădea seama dacă portarul glumea sau dacă era într-adevăr de partea lui. Oricum era irelevant. La nevoie, ar fi putut aranja să fie concediat. De fapt, ar fi putut aranja ca toți portarii să fie concediați. La fel și administratorul. Acoperindu-și fața cu minile, trecu în goană printre paparazzi și se urcă în mașină.

Așezat, în deplină siguranță, pe bancheta din spate a Bentley-ului, Paul inspiră adînc și se apucă să-i scrie secretarei un mesaj cu instrucțiuni. Confruntarea cu Mindy Gooch nu-l tulburase; după ce aranjase, în mod strălucit, ca Sandy să fie arestat, fără să se implice pe sine, Paul se simțea extrem de încrezător și deplin stăpîn pe situație. Sandy se întorsese la birou, fiind eliberat pe cauțiune, dar capacitatea sa de concentrare fusese spulberată, în cele din urmă. Își spuse Paul, se va ajunge și la proces, iar Sandy ar putea fi condamnat la închi-

soare. Atunci firma îi va reveni lui și asta avea să fie numai începutul. Afacerea cu chinezii mergea strună și, cine știe, poate că și alte țări aveau să fie silite în cele din urmă să-i cumpere algoritmul. Ar putea câștiga un triliard de dolari. În ziua de azi asta nu mai era cine știe ce sumă. Echivala cu datoriile multor țări.

Pe când mașina rula pe Park Avenue, îndreptându-se către sediul firmei, Paul verifică datele mai multor burse din lume și primi o alertă Google. Numele lui și al soției apăruseră într-un articol despre Billy Litchfield, pe un site de știri mondene. Paul se întreba din nou dacă nu era mai bine s-o fi trezit și să-i fi spus – dat fiind tam-tamul pe marginea morții lui Billy, se putea să fi estimat greșit semnificația informației. Dar era prea târziu să se întoarcă acasă și prea devreme să sune. Se hotărî să-i trimită un SMS.

„Uită-te în ziare. Prietenul tău, Billy Litchfield, a murit.” Din obișnuință, își aruncă încă o dată ochii peste text și, gîndindu-se că mesajul putea să pară prea rece și prea impersonal, adăugă: „Cu drag, Paul”.

Furioasă, Mindy se așeză la computer și scrisese pe blog : „IL URĂSC PE OMUL ĂLA. IL URĂSC. VREAU SĂ-L OMOR”. Apoi își aminti de Billy și, căutîndu-l numele pe Google, văzu că toate zările vorbeau despre moartea lui. N-avea decât cincizeci și patru de ani. Se cufundă într-o stare de șoc profund, urmată de durere și de lacrimi, în ciuda faptului că nu-l plăcuse niciodată, considerîndu-l un snob. Mindy era una din acele femei care se mindresc cu faptul că nu plîng aproape niciodată, mai ales din pricină că, atunci cînd plîngea, priveliștea nu era una tocmai plăcută. I se umflau nasul și ochii, iar gura îi atma deschisă și

strimbă, în vreme ce din nări îi picurau muci transparente.

Tingurile ei oribile și zgomotoase îl treziră pe Sam. Cu inima cît un purice, presupuse că maică-sa aflate cumva că el tăiase cablurile de lingă apartamentul soților Rice și că era pe cale să fie arestat. Ștregăria lui nu dăduse rezultatele sperate, deși era limpede că Paul Rice fusese scos din fire urît de tot. De două săptămîni Sam trăia cu spaima că va fi prins, dar poliștii nu se prea omorîseră să investigheze cazul, interogîndu-i doar pe portari și pe Enid, plus încă vreo cîțiva locatari, în dimineața următoare. Dar după aceea plecaseră și nu se mai întorseseră. Maică-sa o țînuse una și bună că făptașul era blogger-ul Thayer Core, care scria niște articole foarte inveninate despre 5th Avenue nr. 1. Sam, însă, ghici că Enid îl bănuia.

— Răzbunarea e o armă cu două tăisuri, îi spusese într-o după-amiază, cînd se întîlniseră pe trotuarul de lingă parc. De cele mai multe ori insulta nu merită riscul de-a fi pedepsită. Și în cele din urmă omul află că destinul are un mod cu totul surprinzător de-a rezolva astfel de situații. Nu trebuie decît să stea liniștit și să privească.

Acum, luîndu-și inima în dinți, Sam intră în biroul maică-sii, pregătit să înfrunte inevitabilul.

— Ce s-a întîmplat?

Mindy clătină din cap și-și desfăcu brațele, trăgîndu-l pe genunchii ei cu mișcări stîngace.

— A murit un prieten de-al nostru.

— O, cine ? Întrebă Sam ușurat.

— Billy Litchfield. O cunoștea pe doamna Houghton.

— Tipul chel. Cel care era mereu în preajma Annalisei Rice.

— Exact.

Amintindu-și scena pe care tocmai o avusese pe hol cu Paul Rice, se înfurie iar. Am să-i dau chiar eu Annalisei Rice vestea morții lui Billy, hotărî Mindy.

Sărutându-l pe Sam și gonindu-l în camera lui, ieși pe
coridor, plină de o cruntă înversunare.
Însă pe cînd liftul urca spre ultimul nivel, se gîndi
că, dacă Paul știa de moartea lui Billy, era foarte
posibil ca și nevastă-sa să fi aflat. Cu toate

astea, Mindy voia să vadă cu ochii ei cum reacționa Annalisa la vestea primită – spera că se simțea oribil. Acum, că Billy nu mai era, poate că cei doi vor părăsi New Yorkul și se vor întoarce la Washington, unde le era locul. Sau poate că se vor muta și mai departe, în altă țară. Dacă plecau, era hotărâtă să nu mai repete greșeala făcută cu apartamentul. De data asta, ea, Enid și Philip îl vor împărți și, cum James începuse în sfârșit să facă bani, familia Gooch și-ar putea chiar permite să-l cumpere.

Maria îi deschise ușa. Mindy se uită urît la ea. Bogătanii ăștia nici ușa nu se deranjau să și-o deschidă singuri.

— Doamna Rice e acasă ?
— Doarme, zise Maria, ducînd degetul la buze.

— Trezește-o. Am ceva important să-i comunic.

— Nu-mi place să fac asta, doamnă.
— Fă-o! izbucni Mindy. Sint președinta consiliului.

Maria se trase înapoi speriată și, pe cînd ea urca în grabă scările, Mindy intră tacticos în casă. Locul se schimbase radical de la Crăciun, cînd se strecurase să tragă cu ochiul, și nu mai semăna deloc cu un apartament de hotel. Deși Mindy n-avea habar de design interior, făcînd parte din acea categorie de oameni care după cinci minute nu mai sînt interesați de mediul din jur, pînă și ea aprecia frumusețea născută din eforturile Annalisei. Podeaua celui de-al doilea hol grandios era acum din lapislazuli, iar în mijloc fusese așezată o masă rotundă cu intarsii din marmură, pe care trona un enorm aranjament de flori de măr trandafirii. Mindy așteptă o clipă în hol, dar fiindcă nu auzea nici un zgomot de la etaj, intră în camera de zi. Aici descoperi mai multe canapele și divane îmbietoare, îmbrăcate în catifele moi, albastre și galbene. Pe jos era întins un covor uriaș de mătase cu model

arăbesc, în nuanțe delicioase de portocaliu, trandafiriu, crem și albastru.

Annalisa Rice nu se grăbește deloc să se trezească. Își zise Mindy enervată. Se așază pe o canapea de pluș umplută cu puf, între pernele căreia se cufundă imediat. Perdelele de mătase în dungi atîmate la ferestrele franțuzești se adunau elegant pe podea, iar prin încăpere erau risipite tot soiul de măsuțe, pe care se aflau alte aranjamente florale. Oftă. Dacă ar fi știut din timp că romanul lui James avea să fie un succes, se certă în gînd. Atunci ar fi putut fi chiar ea stăpîna acestei frumoase încăperi.

La etaj, Maria bătea la ușa dormitorului Annalisei. Aceasta își masă fruntea, dorindu-și ca Maria să plece, dar bătaile nu făceau decît să se întetească. Resemnată, se dădu jos din patul cu baldachin. Sperase să apuce în sfîrșit cîteva ore de odihnă – de la arestarea lui Sandy aproape că nu închisese un ochi. Billy avea să fie și el arestat, dar după ce discutaseră, nu-i mai răspunsese la telefon. Trecuse pe la el de cel puțin cinci ori, însă nici la ușă nu răspundea. Nici Connie nu mai vorbea cu ea – de fapt, nu mai vorbea cu nimeni.

— Nu mai știu cine mi-e prieten și cine nu, se plînsese ea. Cineva ne-a pîrît. Poate chiar tu. Sau Paul.

— Connie, nu fi caraghioasă. Nici eu, nici el nu avem vreun interes să vă facem rău. Sigur că ești speriată. Dar eu nu-ți sînt dușmancă.

Rugămintile ei stăruitoare se dovediră zadarnice. Connie închise telefonul, nu înainte să-i spună să nu se mai ostenească, pentru că avocatul le interzisese să mai vorbească cu cineva. Paul era singurul care, în mod misterios, părea să nu fie afectat de incident – sau, mai precis, se corectă Annalisa, părea afectat în mod pozitiv. Nu mai era la fel de îngîndu- rat și de secretos ca înainte și își dăduse în sfîrșit acordul ca apartamentul să fie fotografiat pentru coperta

revistei *Architectural Digest*. Singura problemă era că mai trebuia și permisiunea consiliului de administrație al clădirii, pentru ca echipamentul foto să fie urcat cu liftul de serviciu.

După ce își puse o pereche de papuci din catifea și un capot de mătase, deschise ușa. Aruncînd priviri agitate peste umăr, Maria zise:

- O doamnă vă așteaptă jos.
- Ce doamnă ?
- Doamna aceea. Din consiliu.
- Enid Merle ?
- Cealaltă. Afurisita.
- A, Mindy Gooch.

Acum ce mai voia ? Probabil că venise cu o nouă plîngere împotriva lui Paul. Ceea ce i se

— părea o
— obrăznicie, dat fiind că soțul ei îl suspecta pe
— Sam

că tăiase cablurile. Ea, personal, se îndoaia.

— Tte-a învins un copil de treisprezece ani, Paul ? Îl luase ea în batjocură. Nu cred.

O rugă pe Maria să facă o cafea.

— Scoate și cîteva din comurile acelea delicioase.

— Da, doamnă.

Annalisa se spăla tacticos pe dinți și-și clăti atent fața. Se îmbracă cu o bluză albă vapoasă și o pereche de pantaloni bleumarin, strecurîndu-și pe deget inelul cu diamant galben primit de la Paul. Coborî și, spre marea ei iritare, o găsi pe Mindy așezată confortabil în living, examinînd o cutie victoriană din argint pentru cărți de vizită.

— Bună dimineața, o salută ea excesiv de politicos. Maria servește cafea în sufrageria mică. Poftește, te rog.

Mindy se ridică, punînd obiectul la loc, pe măsuta de alături. Măi să fie! Își zise în gînd, urmînd-o pe stăpîna casei, Annalisa s-a transformat într-o adevărată mare doamnă, dar asta e tipic pentru bogătași. După un timp toți ajung să creadă că sînt mai cu

moț decît restul muritorilor.

Invitînd-o cu un gest să se așeze, Annalisa turnă cafea în două cești de porțelan cu margini emailate.

— Zahăr? Sau sînteți genul care preferă îndulcitor?

— Zahăr, mormăi Mindy, încruntîndu-se.

„Lua lingurița ae argint și-și puse o gramaaa ae sahăr în ceașcă.

— Ați muncit foarte mult la apartament. E minu- lat, o complimentă ea pe Annalisa, cu o ușoară ■eținere.

— Multumesc. Va fi fotografiat pentru coperta de a *Architectural Digest*. Pentru asta va fi nevoie de iftul de serviciu. O să-i comunic din timp administratorului la ce dată vor veni. Presupun că pot conta pe lumneata să nu ne faci greutăți, zise, privind-o în tchi.

— Da, cred că nu-i nici o problemă, spuse Mindy, ncapabilă să găsească vreo obiecție rezonabilă.

Annalisa încuviință din cap și luă o gură de cafea.

— Acum, cu ce vă pot fi de folos ? întrebă ea.

— Deci n-ați aflat încă, spuse Mindy, mijindu-și >chii în așteptarea loviturii pe care avea să i-o admi- listreze. Billy Litchfield e mort.

Mina Annalisei înțepeni, dar sorbi încă o dată cu :alm din cafea. își tamponă buzele cu un șervețel de lînză. ^

— Îmi pare rău să aud asta. Ce s-a întîmplat?

— Nu știe nimeni. Azi-noapte, Schiffer Diamond -a găsit mort în apartamentul lui.

Mindy îi aruncă o privire, surprinsă de lipsa ei le reacție. Avea umbre albăstrui sub ochi, dar pupilele îi cenușii o țintuiau cu răceală. Aproape sfidător, își :ise Mindy.

— Sînt niște fotografi afară, spuse. Știe toată lumea :ă dumneata și Billy erați buni prieteni.

Iar numele lumitale apare mereu în articolele mondene. Așadar ir fi mai indicat să nu apăreți în public vreo citeva :ile.

— Mulțumesc pentru sfat, spuse Annalisa și așeză :eașca pe farfurioară. Mai e și altceva?

— Nu, cred că nu, răspunse Mindy, pierindu-i truse curajul de-a mai pomeni despre altercația cu 'aul de mai devreme sau despre faptul că voia să-i radă plecînd definitiv.

— Păi, în cazul ăsta...

Annalisa se ridică. Era împede că discuția se încheiase, așa că Mindy se văzu silită să se ridice și ea. La ușă, se întoarse către gazdă, încercînd din nou să aducă vorba despre Paul și despre purtarea lui, dar chipul Annalisei era impasibil.

— Apropo de Paul..., începu Mindy.

— Nu astăzi. Și nici în altă zi. Mulțumesc pentru vizită.

Și închise ușa cu un gest ferm. Afară, pe culoar, Mindy o auzi răsucind cheia în broască.

După ce plecă Mindy, Annalisa alergă la etaj și înșfacă BlackBerry-ul. Tocmai se pregătea să-l sune pe Paul, cînd observă mesajul acestuia. Deci știa deja. Coborînd iar, intră în living și se afundă într-un fotoliu. Simțea nevoia imperioasă de-a suna pe cineva - oricine - ca să plîngă moartea lui Billy, dar își dădu seama că nu avea cu cine să vorbească. Toți cei pe care-i cunoștea aici erau prietenii lui Billy și-ai lui Connie, fiindu-i relativ străini. Însă Billy fusese mai mult decît un prieten apropiat. Îi fusese călăuză și sfătuitor; transformase lumea din jur într-un loc amuzant și spectaculos. Nu știa ce se va face fără el. Ce rost mai aveau acum toate astea? Se aplecă înainte, cuprinzîndu-și capul în minii.

Maria intră. O auzi întrebînd:

— Doamnă Rice ?

— Annalisa se ridică imediat, ștergîndu-și ochii.

— Sînt bine. Vreau să rămîn puțin singură.

Cu un etaj mai jos, Enid Merle împinse porțița care despărțea terasa ei de cea a lui Philip, apoi bătu la ușile franțuzești ale acestuia. îi deschise chiar el. Părea nefericit, o expresie care nu-i mai părăsese de când se întorsese din Los Angeles. Enid nu știa sigur dacă relația cu Lola era motivul depresei lui Philip sau dacă era trist din pricina faptului că Schiffer Diamond fusese văzută prin tot orașul în compania lui Derek Brumminger.

— Ai auzit ? îi întrebă mătușă-sa.

— Acum ce mai e ?

— A murit Billy Litchfield.

Philip își trecu mâinile prin păr. Din dormitor apăru Lola, îmbrăcată într-un tricou și cu o pereche de boxeri de-al lui.

— Cine-a murit? întrebă ea cu interes.

— Billy Litchfield, mormăi Philip.

— Îl cunosc ?

— Nu, i-o reteză el.

— OK, nu trebuie să ții, bombăni Lola.

Schiffer l-a găsit, spuse Enid, vorbind cu nepotul său. Poți să-ți imaginezi ce-o fi simțit. Trebuie s-o sune neapărat.

— Schiffer Diamond l-a găsit? exclamă Lola plină de entuziasm.

Trecind în goană pe lângă cei doi, ieși pe terasă și se uită peste balustradă. În fața intrării erau o grămadă de fotografii și reporteri, printre care îl recunosc pe Thayer Core. La naiba, își zise. Probabil că o s-o sune cît de curînd, cerîndu-i informații pe care va fi obligată să i le furnizeze. Dacă refuza, o va amenința iarăși că publică pe blog scenariul neterminat, ceea ce îl va infuria la culme pe Philip.

— O sune ? îi întrebă ea cînd reveni de pe terasă.

— Da.

Întră în birou și închise ușa. Enid se uită la Lola, clătînd din cap.

— Acum ce-am mai făcut?

Enid se mulțumi să mai clatine o dată din cap și

se întoarse în apartamentul ei. Furioasă, Lola se așază pe canapea. Philip tocmai depășise momentul în care descoperise că lucrurile îi fuseseră mutate și nu mai trîntea ușile dulapurilor de fiecare dată cînd se afla în bucătărie. Acum însă, acest Billy Litchfield se găsisse să moară și el va redeveni ursuz. Cumva, era tot vina lui Schiffer Diamond. Philip va trebui să-i acorde din nou atenție, iar Lola va fi obligată să lupte pentru a o îndepărta. Se întinse pe canapea, masindu-și distrată pîntecul. Aha! își spuse. Iată și răspunsul: va rămîne însărcinată !

Philip ieși din birou, intră în dormitor și începu să se îmbrace. Lola îl urmă.

— Ai vorbit cu ea?

— Da, răspunse Philip, scoțînd o cămașă din dulap.

— Și ? Cum se simte ?

— Tu ce zici?

— Și-acum unde te duci?

— S-o vîd.

— Pot să vin și eu ?

— Nu.

— De ce nu ? ^

— Lucrează, în afara studioului. Nu se cade.

— Și cu mine cum rămîne ? Sint și eu tristă. Uite, îi arată ea minile. Tremur.

— Nu acum, Lola.

Trecu pe lîngă ea și ieși.

După cum prevăzuse, telefonul începu să bîzlie aproape imediat, anunțînd un SMS de la Thayer. „Tbcmăi l-am văzut pe Oakland ieșind. Care-i treaba ?”

Lola se gîndi o clipă și, realizînd că i se ivise ocazia de a-i face ne cazuri lui Schiffer, răspunse: „S-a dus la Schiffer Diamond. Filmează undeva în oraș”.

Alături, Enid se pregătea și ea să iasă. Sursele o informaseră că Billy era suspectat de a-i fi vîndut crucea lui Sandy Brewer, această implicare fiind

singurul lucru care o lăsase mută de uimire.

Coborî în holul de la intrare, trecînd pe lângă apartamentul familiei Gooch. Înăuntru, Mindy vorbea la telefon cu cineva de la birou.

— Nu vin astăzi. Un bun prieten de-al meu a murit pe neașteptate și sînt prea afectată ca să ies din casă.

Închise și începu un nou text pentru blog, fiind deja hotărîtă să scrie despre moartea lui Billy. „Astăzi am devenit în mod oficial o femeie între două vîrste. N-am de gînd să mă mai ascund de acest adevăr, ci îl voi urla din toate puterile: sînt o femeie între două vîrste! Recenta și prea timpuria trecere în neîntîia a unuia dintre cei mai dragi prieteni ai mei mi-a revelat inevitabila realitate: am ajuns la vîrsta la care încep să-ți moară prietenii. Nu pîrinții - asta e de așteptat. Ci prietenii. Egalii noștri. Generația mea. Asta mă face să mă întreb cît timp mi-a mai rămas și cum am de gînd să folosesc acest timp.”

Trecînd strada, Enid ciocăni la ușa lui Flossie Davis, apoi descuie cu cheia de rezervă. O surprinsese-o găsească pe Flossie așezată în camera de zi, uitîndu-se pe geam la vinzoleala din fața clădirii de vizavi.

— Chiar mă întrebam cît o să-ți ia să vii încoace, zise ea. Ai văzut? Am avut dreptate. Crucea era în apartamentul lui Louise Houghton. Și nimeni nu m-a crezut. Nici nu-ți poți închipui cum m-am simțit în toți anii ăștia - știam adevărul, dar nu mă asculta nimeni. Nici nu știi...

— Gata! I-o tăie Enid. Știm amîndouă că tu ai furat crucea. Iar Louise a prins de veste și te-a obligat să i-o dai. De ce nu te-a reclamat la poliție ? Cu ce-o aveai la mîină?

— Și mai zici că scrii despre ultimele birfe, plescăi Flossie din buze disprețuitor. Ți-a luat ceva timp să-ți dai seama.

— De ce-ai furat-o ?

— Pentru c-o voiam, firește! pufni

bătrîna. Era așa de frumoasă. Și era chiar acolo, în fața mea. Voiau s-o încuie în muzeul ăla, împreună cu restul mortăciunilor. Louise m-a văzut cînd am luat-o. N-am știut pînă n-am mers la parada de modă a lui Pauline Trigăre. Louise s-a așezat lîngă mine și nu mai făcuse asta niciodată. „Știu ce ai în geantă”, mi-a șoptit. Louise te băga în sperieți încă de pe-atunci. Cu ochii ăia albaștri bizari - aproape cenușii. I-am zis că nu știu despre ce vorbește. A doua zi de dimineață a venit la mine. Pe-atunci locuiam în apartamentul lui Philip. El nici nu se născuse. Iar tu lucrezi la ziar și nu-ți păsa decît de tine.

Amintindu-și, Enid încuviință tăcută din cap. Cît de diferită era viața pe-atunci. Familii întregi locuiau în apartamente cu două dormitoare, împărțind baia, dar ei avuseseră noroc. Tatăl ei cumpărase cele două apartamente alăturate și tocmai intenționa să le unească într-o singură locuință uriașă, cînd fusese răpus pe neașteptate de un infarct, lăsînd-o pe Enid într-o casă și pe Flossie, împreună cu fetița ei, în cealaltă.

Louise m-a acuzat c-am furat crucea, își continuă Flossie povestea. M-a amenințat că mă predă autorităților. A zis c-o să intru la închisoare. Știa că sînt văduvă și că am un copil de crescut. Mi-a zis că se îndură de mine dacă îi dau ei crucea. Urma s-o strecoare înapoi în muzeu și nimeni n-avea să afle niciodată ce făcusem.

— Dar n-a dus-o înapoi.

— Exact. Fiindcă o voia pentru ea. Și-a dorit-o din prima clipă. Era foarte lacomă. Și-n plus, dacă ar fi retunat-o, n-ar mai fi putut să mă manipuleze.

— O aveai cu ceva la mînă, repetă Enid. Cu ce?

Flossie se uită în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea. Ridică din umeri, apoi se aplecă în față.

— Acum, c-a murit, nu-mi mai poate

face nimic. Deci, de ce nu ? De ce să nu afle toată lumea ? Louise a omorât pe cineva.

— Of, Flossie, clătină Enid din cap posomorită.

— Nu mă crezi? Ei bine, e adevărat. Și-a ucis soțul.

— Toată lumea știe că a murit din cauza infecției.

— Asta a inventat-o Louise. Și nimeni nu i-a pus niciodată cuvântul la îndoială. Fiindcă, nu-i așa, era Louise Houghton, zise Flossie, respirând șulerător din pricina agitației. Și toți au uitat de... anii petrecuți în China, înainte să vină la New York? Ei bine, știa totul despre boli. Cum să le vindece și cum să le agraveze. S-a gândit vreodată cineva să se uite la ce cultiva ea pe terasă ? La ce avea ea în seră ? Nimeni, doar eu. Și-am și aflat. „Mătrăgună, i-am zis. Iar dacă mă reclami, te reclam și eu.” N-a îndrăznit să

retuizeze crucea, pentru că n-ar mai fi avut cu ce să mă  antajez.

— N-are nici un sens.

— Dar cine a pretins c-ar avea ? Știi foarte bine despre ce era vorba. Louise nu voia să plece din apartament. Era m ndria  i bucuria ei. După ce cheltuiser  un milion de dolari ca să-l aranjeze cum  i placea  i to i ajunseseră s-o numească regina New Yorkului, soțul ei a anun at-o că voia să-l v nd . Iar ea nu putea face nimic. Banii erau ai lui, la fel  i apartamentul. S-a priceput întotdeauna la chestii din astea. Probabil că intuise ce soi de femeie era Louise.  i ce să vezi? L-a trimis în călătoria aia, iar peste două s pt mini era mort.

— Să  tii că nu   i în siguran . Crucea a fost descoperită  i s-a redeschis cazul. Poate că te-a mai văzut  i altcineva atunci. Vreun paznic care mai tr ie te încă. Ai putea fi condamnată la închisoare.

— Nu te-a dus niciodată mintea prea departe! izbucni Flossie. Louise i-a mituit pe paznici. Deci cine o să mă toarne – tu ?  i-ai turna propria mamă vitregă ? Dacă faci asta, va trebui să le spui întreaga poveste. Să le spui că Louise era o uciga  . N-ai s-o faci. N-ai îndrăzni. Ai fi în stare de orice ca să păstrezi reputa ia clădirii ăleia. Nu m- s mira să află că ai omor t  i tu pe cineva.

Flossie inspiră ad nc, pregătindu-se de un nou atac.

— Nu te-am înțeles niciodată. Pe tine sau pe cei ca tine. E doar un nenorocit de imobil. Sînt cu milioanele în ora ul ăsta. Acum, pleacă.

 ncepu să respira  uierat. După ce-i aduse un pahar cu apă  i se asigură că pericolul trecuse, Enid ie i.

Afară, rămase pe trotuar, uit ndu-se lung la clădirea din fa   – 5th Avenue nr. 1.  ncerc  s-o vadă prin ochii lui Flossie, că pe un imobil între multe altele, dar nu reu i. 5th Avenue nr. 1 era un obiect de artă  nsu let , unic  i frumos lucrat, amplasat

într-un loc perfect, la capătul bulevardului, aproape - dar nu prea aproape - de Parcul Washington Square. Mai era și adresa: „5th Avenue nr. 1”. Curată, cu greutate și cu atât de multe implicații : clasă, bani, prestigiu și chiar, își zise Enid, un strop de vrajă, acea vrajă aieva care dădea culoare vieții. Flossie se înșela. Toată lumea visa să locuiască aici și, dacă nu îi se împlinea visul, era doar din pricină că le lipsea imaginația. Ridică mîna să cheme un taxi și, urcînd pe bancheta din spate, îi dădu șoferului adresa Bibliotecii Publice.

Alan, asistentul, ciocăni grăbit în ușa rulotei lui Schiffer. Karen o crăpă puțin, iar tînărul anunță:

Philip Oakland e aici.

Se trase deoparte, lăsîndu-l pe acesta să treacă, în spatele lui se zăreau un sir de paparazzi și două echipe de la știri, care descoperiseră că Schiffer filma la Institutul Ucrainean de pe 5th Avenue, dibuindu-i apoi și rulota pe o stradă lăturalnică. Billy Litchfield nu-i interesa în mod deosebit, însă Schiffer Diamond, da. Ea descoperise cadavrul. Era posibil să aibă vreo legătură cu moartea lui sau să știe ceva despre asta, ori să-i fi dat droguri sau să fi luat chiar ea. În rulotă se aflau o canapea din piele, o mîsuță, un spațiu pentru machiaj, o baie cu duș și un mic dormitor, cu un pat și un scaun. Avocatul, pe numele său Johnnie Toochin, care fusese convocat să ajute la contracararea publicității negative, ședea pe canapea și vorbea la telefon.

— Salut, Philip, zise Johnnie, făcîndu-i semn cu mîna. Ce mizerie.

— Ea unde e? o întrebă Philip pe Karen, care arătă spre dormitor.

Philip deschise ușa îngustă și o găsi pe Schiffer așezată pe pat, cu picioarele încrucișate, îmbrăcată într-un halat din plînă flaușată. Se uita în gol, chipurile adîncită în lectura unui scenariu, dar ridică

privirile cînd simți că intrase cineva.

— Nu știu dacă sînt în stare să muncesc azi.

— Sigur că ești. Ești o acتریță extraordinară, îi spuse Philip, așezîndu-se pe scaunul din fața ei.

— Țsta a fost unul dintre ultimele lucruri pe care le-am auzit de la Billy. Știi, zise, strîngîndu-și halatul în jurul trupului de parcă i-ar fi fost frig, dacă n-ar fi fost Billy, poate că nu ne-am fi cunoscut niciodată.

— Ba da, ne-am fi cunoscut noi cumva.

— Nu, clătîna ea din cap. N-aș mai fi ajuns acتریță și n-aș fi jucat în *Dimineața de vară*. Mă tot gîndesc la felul în care îți poate schimba viața o persoană pe care o cunoști întîmplător. E soarta sau doar o coincidență?

— Dar ți s-a ivit o ocazie prielnică, de care ai profitat în mod strălucit.

— Așa e, Philip, spuse Schiffer, în ochi citîndu-i-se vulnerabilitatea.

— Încă nu se machiase. Chipul îi era curat, iar în jurul ochilor ei se vedeau riduri fine.

— Mă tot întreb de ce nu reușim să păstrăm ce avem.

— Am dat-o iar în bară, nu-i așa?

— Da. Și eu, de altfel. De atîția ani îmi zic: Ce-ar fi fost dacă...? Ce-ar fi fost dacă nu m-aș fi dus în Europa ? Ce-ar fi fost dacă ne-am fi întîlnit cînd ai venit atunci în L.A. ?

— Sau ce-ar fi dacă aș reuși s-o rup cu Lola ? adăugă Philip. Te-ai mai vedea cu Brumminger?

— Mai întrebî ?

— Da. Bănuiesc că n-am reușit niciodată să pun întrebarea corectă.

— Vei reuși vreodată, Philip? Dacă nu, ar trebui să punem capăt discuției acum. Trebuie să știu. Vreau să-mi continui viața, într-un fel sau altul. Vreau să știu sigur.

Philip se lăsă în scaun și-și trecu mâinile prin păr.
Apoi se puse pe râs.

— Ce-i așa de amuzant?

— Asta. Situația asta. Uite, îi zise, așezându-se lângă ea pe pat și luându-i mîna. Probabil că e cel mai nepotrivit moment, dar vrei într-adevăr să te măriți cu mine?

Schiffer privi în jos, la mîna lui, și clătină din cap.

— Tu ce crezi, școlarul?

Două ore mai târziu, machiată și îmbrăcată în rochia de gală pentru scena de la Institutul Ucrainean, Schiffer Diamond ieși din rulotă. Philip o mai ținea încă de mîna, de parcă n-ar fi îndrăznit să-i dea drumul, și după ce o ajută să coboare treptele, fotografii îi înconjurară. Cei doi schimbă o privire, apoi o luară la fugă pe trotuar, către o mașină care îi aștepta. Luați prin surprindere, paparazzii se împrînă: cîră și doi dintre fotografi căzură la pămînt. Thayer Core reuși totuși să-i facă o poză fericitului cuplu cu iPhone-ul, trimițîndu-i-o apoi Lolei, împreună cu mesajul: „Cred că iubitul tău te înșală”.

Lola primi instantaneu e-mailul și încercă să-l sune pe Philip. Bănuise că se va întîmpla ceva de genul ăsta, dar acum, că i se adevăseră suspi-ciunile, nu-i venea să creadă. Philip, firește, nu răs-punse la telefon, așa că Lola îi trimise un SMS lui Thayer, ca să afle unde era. Apoi deschise garderoba ca să-și găsească ceva de îmbrăcat, mîinile tremu-rîndu-i atît de violent din pricina furiei și a frustrării, încît dărimă mai multe topuri de pe umerășele lor. Asta îi dădu o idee răutăcioasă. Se duse în bucătărie, luă o foarfecă și, scoțînd cîteva perechi de blugi de pe rafturile din jumătatea lui Philip de garderobă, le tăie crăcii. Împături partea de sus a pantalonilor mutilați și îi puse la loc pe raft. Împinse cu vîrfurile picioarelor crăcii tăiați sub pat, apoi se machie și ieși.

Îl găsi pe Thayer stînd în spatele unui cordon de poliție, pe 79th Street. Era o atmosferă de carnaval, prezența paparazzilor stîrnind curiozitatea trecătorilor, care se apropiau să vadă ce se petrecea.

— Eu intru, anunță Lola cu un aer sumbru, ocolind cordonul de poliție.

Ușa era blocată de patru zdrahoni.

— Sînt iubita lui Philip Oakland, le zise ea, încercînd să le explice de ce trebuia lăsată să treacă.

— Îmi pare rău, replică unul dintre paznici cu o figură impasibilă.

— Știu că e înăuntru. Și trebuie să-i vorbesc, se văicări Lola.

O tînră se apropie ușor de ea.

— Ați spus cumva că sînteți iubita lui Philip Oakland?

— Da, exact.

— Tbcmai a intrat, ținîndu-se de mîna cu SchifTer Diamond. Am crezut că sînt împreună.

— Sînt iubita lui. Locuiesc cu el.

— Nu zău, spuse fata ridicînd telefonul mobil spre fața Lolei, ca să-i înregistreze cuvintele. Cum vă numiți ?

— Lola Fabrikant. Eu și Philip sîntem împreună de luni de zile.

— Iar SchifTer Diamond vi l-a furat ?

— Da, confirmă Lola, realizînd brusc că i se oferise prilejul de-a juca un rol important în povestea asta. Ridicîndu-se la înălțimea momentului, își luă cel mai derutat ton de care era capabilă și continuă: M-am trezit de dimineață și totul era în regulă. Apoi, după nici două ore, cineva mi-a trimis o fotografie pe mobil, în care ei doi se ținneau de mîna.

— Abia acum ați aflat? oftă tînră îngrozită.

— Da. Și s-ar putea chiar să fiu însărcinată cu copilul lui.

— Ce ticălos! exclamă reportera, într-un acces de solidaritate feminină.

Auzind remarcă despre caracterul lui Philip, Lola se îngrijoră că poate forțase prea mult nota. Nu intenționase să spună că era însărcinată, dar se lăsase dusă de val și-i scăpase porumbelul. Însă nu-și mai putea lua vorbele înapoi. În plus, Philip îi făcuse *într-adevăr* o nedreptate. Iar posibilitatea ca ea să fie însărcinată era reală.

— Brandon! strigă fata, fluturând mîna în direcția unuia dintre fotografi și apoi arătînd spre Lola. Zice că e iubită lui Philip Oakland. Și că e însărcinată. Ne trebuie o fotografie.

Omul se aplecă peste cordonul de poliție și-i făcu o poză Lolei. În cîteva secunde, restul grupului îl imită, îndreptîndu-și obiectivele spre ea și apăsînd în neștire pe butoane. Lola puse o mîna în sold și-și luă o postură elegantă, încîntată că avusese inspirația de a-și lua un tren și niște pantofi cu toc. În sfîrșit, își zise, acesta e momentul pe care l-am așteptat toată viața. Zîmbi, conștientă că trebuia să arate senzațional în fotografiile care, peste doar cîteva ore, vor invada fără îndoială internetul.

Moartea lui Billy n-a fost clasată ca sinucidere, ci ca supradoză accidentală. Nu înghițise atît de multe pastile pe cît se bănuise; de fapt, combinația mai multor feluri de medicamente puternice îl ucisese. La două săptămîni după aceea, se ținu o slujbă de comemorare la Biserica Sfîntul Ambrozie, tocmai locul unde Billy plînsese moartea doamnei Houghton cu nici un an în urmă.

Se dovedi că Billy își făcuse de curînd testamentul, lăsîndu-i toate bunurile pămîntești nepoatei sale și solicitînd o slujbă în biserica patronată de idolul său, Louise Houghton. Veniră mulți dintre sutele de oameni care îl cunoscuseră și, cu toate că soții Brewer pretindeau că Billy le vinduse Crucea Mănei Tudor, nu exista, după cum căzură toți de acord, nici o dovadă în sprijinul

acestei afirmații, mai ales că Johnnie Toochin, avocatul, dezvăluise faptul că doamna Houghton îi lăsase lui Billy o cutie de lemn plină numai cu bijuterii ieftine. Dar cutia nu fusese găsită, astfel încît proveniența crucii rămăsese un mister, reputația lui Billy nefiind cu nimic știrbită.

În timpul slujbei, mai multe persoane îi elogiază calitățile, afirmînd că Billy reprezentase o anumită epocă din istoria New Yorkului, care se încheiase odată cu dispariția sa.

— Fără Billy Litchfield, New Yorkul nu mai e același, declară un bancher, soțul unei celebre figuri a lumii mondene și moștenitor al unei vechi familii.

Da, poate, își spuse Mindy, însă viața orașului mergea înainte, la fel ca întotdeauna. Parcă pentru a-i confirma lucrul ăsta, Lola Fabrikant intră ca o furtună pe la jumătatea slujbei de comemorare, stîmînd agitație printre cei așezați în ultimele rînduri. Purta o rochie neagră scurtă, cu decolteu adînc și, în mod inexplicabil, o pălărie neagră cu o voaleță care abia îi acoperea ochii. Lola credea că pălăria îi dădea un aer misterios și atrăgător, în ton cu noul ei rol de jună nedreptățită. A doua zi după ce Philip și Schiffer fuseseră fotografiați împreună, poza Lolei apăruse în trei ziare și se discutase despre ea pe șase bloguri, concluzia unanimă fiind că era o tipă super și că putea să găsească pe cineva mai bun decît Oakland. Dar interesul pentru persoana ei se stînsese repede. Acum, deși era sigură că se va întîlni cu Philip, Schiffer și Enid, ea și Thayer hotărîseră că ar fi bine să participe la slujbă, fie și numai ca să reamintească lumii de existența ei.

Lola acceptase fără tragere de inimă. Putea să facă față unei întîlniri cu Schiffer și cu Philip, dacă era neapărată nevoie, dar Enid o îngrozea. În ziua în care se dusesse la Institutul Ucrainean să-l ia la rost pe Philip, se întorsese în 5th Avenue nr. 1, după ce scăpase de „agresiunea” - termenul îi aparținea - fotografilor, realizînd că dacă mai stătea mult pe-

acolo risca să-și piardă misterul. Odată ajunsă în siguranța apartamentului, îl așteptă pe Philip toată după-masa, analizând obsesiv situația și dorin-du-și ca lucrurile să fie iar ca înainte. Își '•'^aminti că nu știa cu certitudine dacă Schiffer și Philip erau împreună; în definitiv, poate că el nu făcuse decât să-i aline durerea. Trebuia să se gîndească la o modalitate de a ieși basma curată. Pe la cinci însă, își făcu apariția Enid, care intră în tăcere în bucătărie, unde Lola tocmai își turna încă un pahar cu vodcă. Se sperie așa de tare, că aproape scăpă sticla din mînă.

A, ce bine că ești aici, dragă, spuse

Enid,

— Unde altundeva să fii? Întrebă Lola agitată, luînd o gură de vodcă.

— Întrebarea e unde ar trebui să fii, zise Enid, zimbînd larg și așezîndu-se pe canapea. Vino aici, dragă, o invită ea, bătînd ușurel locul de alături cu palma și aruncîndu-i Lolei un zîmbet înspăimîntător. Vreau să-ți vorbesc.

— Unde e Philip? Întrebă Lola ferm.

— Bănuiesc că e tot cu Schiffer.

— De ce?

— N-ai aflat, drăguță? E îndrăgostit de ea. A fost dintotdeauna și tare mi-e teamă pentru tine că așa va rămîne.

— Philip ți-a cerut să-mi spui asta sau o faci din proprie inițiativă?

— N-am mai vorbit cu el de azi-dimineață. Dar am vorbit cu destul de mulți oameni, care m-au informat că vei apărea în ziarele de mîine. Nu fi așa de surprinsă, drăguță, lucrez eu însămi la un ziar. Am multe, multe relații. Iată unul din avantajele vîrstei înaintate – am avut destul timp să-mi fac o mulțime de prieteni. Ești sigură că nu vrei să te așezi?

Lola încercă să cerșească îndurare.

— O, Enid, strigă ea și, îngenunchind, își îngropă fața în pernele capelei, chipurile de

rușine. N-a fost vina mea. A venit la mine o tipă și nu știam ce să-i spun. Cum, necum, mi-a smuls mărturisirea.

— Gata, gata, spuse Enid, bătînd-o ușurel pe creștet. I se întîmplă oricui, măcar o dată. Ai fost ca un șarpe în pericol de-a fi atacat de o mangustă.

— Exact, o aprobă Lola, deși nu prea știa ce-i aia o mangustă.

— Mă ocup eu de tot. Trebuie doar să-mi spui dacă ești sau nu însărcinată, dragă.

Lola se ridică și-și căută pe pipăite paharul.

— S-ar putea să fiu, răspunse ea sfidător.

Enid se așeză picior peste picior.

— Dacă ești într-adevăr gravidă cu copilul lui Philip, îți sugerez să arunci vodka aia la chiuvetă. Imediat.

— Ți-am spus că nu știu sigur dacă sînt.

Ce-ar fi să aflăm ?

— Scotoci într-o pungă de hîrtie și scoase un test de sarcină.

— Nu mă poți obliga! țipă Lola, retrăgîndu-se îngrozită.

Enid îi întinse trusa. Cînd Lola refuză, scuturînd din cap, bătrîna o așeză pe măsuta de cafea dintre ele.

— Unde e Philip? Întrebă din nou Lola. Dacă ar ști ce faci...

— Philip e bărbat, draga mea. Și, din nefericire, cam slab de înger. Mai ales cînd e pus față-n față cu isteria feminină. Bărbații nu suportă chestiile astea, știai? Își astupă urechile.

Bătrîna își încrucișă brațele și, măsurînd-o pe Lola din cap pînă-n picioare, spuse împăciuitoare:

— Mă gîndesc numai la binele tău. Dacă ești însărcinată, va trebui să fii atent îngrijită. Sigur, vei naște copilul. Ar fi minunat ca Philip să aibă un copil. Și vom aranja să nu duci lipsă de

nimic cît vei trăi. Am un dormitor în plus, așa că ai putea să te muți la mine. Pe de altă parte, continuă după o pauză, dacă faci testul și se dovedește că nu ești gravidă, mă voi asigura că întreaga poveste va fi uitată cît mai repede, cu minimum de suferință în ceea ce te privește.

— Îi zîmbi iarăși Lolei, la fel de înspăimîntător.

— Dar, după cum spuneai și tu, nu te pot obliga. Dacă hotărăști să nu faci testul, voi presupune că nu ești însărcinată. Iar dacă nu ești însărcinată și continui să minți, îți voi face viața de nesuportat.

— Nu mă amenința, Enid, zise Lola pe un ton agresiv. Nimeni nu mă amenință fără să dea socoteală.

— Nu fi caraghioasă, draga mea, rîse bătrîna. Amenințările au greutate numai dacă ai puterea de-a le pune în practică. Iar tu, drăguță, n-ai puterea asta. Ți-am tolerat hachițele destulă vreme, spuse ridicîndu-se. Însă astăzi m-ai înfuriat foarte, foarte tare. Fă testul, zise, arătînd spre măsuta de cafea.

Lola înșefăcă trusa. Era Enid bătrînă, dar se dovedea cea mai afurisită femeie pe care o cunoscuse vreodată și-i era frică de ea. Atît de frică, încît urină pe indicatorul de plastic și i-l întinse lui Enid, care îl cercetă cu o satisfacție diabolică.

— A, ce noroc pe capul tău, dragă. Se pare că nu ești însărcinată. Dacă erai, lucrurile s-ar fi complicat. N-am fi știut cine e tatăl, pînă nu se naștea copilul. Putea fi Philip sau Thayer Core. Și nu se cade să aduci pe lume un copil în condițiile astea, de acord?

— Ulterior, Lola găsisese o mulțime de replici, însă în clipa aceea, față-n față cu Enid, nu-i venise nimic în minte.

— Ia-o ca pe-o ocazie favorabilă, draga mea. La douăzeci și doi de ani, ești tînără și ai șansa de-a începe o viață nouă. Am discutat îndelung cu mama ta în după-amiaza asta și e deja pe drum încoace. Vine să te ia acasă, la Atlanta. E o femeie

încintă- toare. Ar trebui să sosească într-o oră. Ți-am rezervat o cameră la Four Seasons, ca să-ți petreci în stil mare ultima noapte la New York.

— O, nu, zise Lola, regăsindu-și glasul.
Nu plec din New York!

Cuprinsă de panică, se uită în jur și, zărindu-și geanta lângă ușă, o înșfăcă în grabă.

— Fii rezonabilă, draga mea.
— Nu mă putești obliga să plec! strigă Lola.

Deschise ușa, știind doar că trebuia să iasă cât mai repede de acolo. Cu degete febrile, apăsă iar și iar butonul liftului, în timp ce Enid se apropia de ea pe coridor.

— Unde te duci? N-ai unde să te duci, Lola.

Lola îi întoarse spatele și apăsă din nou pe buton. Unde naiba era liftul?

— N-ai nici un ban, continuă Enid. Nu ai un apartament. Nici slujbă. Nu ai nici o șansă.

— Nu-mi pasă, replică ea, întorcându-se către bătrână.

Liftul veni în sfârșit și Lola pași înăuntru.

— O să regreti, o preveni Enid. Pe cînd se închideau ușile, Enid încercă pentru ultima dată s-o facă să se răzgîndească. O să vezi, îi strigă, apoi adăugă cu înverșunare: Locul tău nu e în New York.

Acum, în biserică, Lola își aminti cu satisfacție de eșecul planurilor bătrînei. Afirmația că locul ei nu era la New York nu făcuse decît s-o îndîjlească și mai mult. În ultimele două săptămîni înfruntase destule greutăți. Se întorsese acasă cu mîică-sa, care o implorase să rămînă în Windsor Pines și chiar încercase să-i facă lipeala cu fiul unei prietene, care tocmai își lua diploma în management, dar Lola nici nu vru să audă. Își vîndu pe eBay mai multe perechi de pantofi și două geți, adunînd suficienți bani pentru călătoria la New York. îl obligă pe Thayer s-o primească la el și deocamdată locuia împreună cu el și cu Josh în vîgăuna lor sinistră, dormind împreună cu Thayer într-un pat îngust. în a treia zi cedase și

făcuse curat în baie. Ba curătase chiar și chiuveta din bucătărie. Pe urmă, scîrbosul ăla de Josh, zicîndu-și că acum e liberă, încercase s-o sărute și se văzuse obligată să se lupte ca să scape de el. Nu mai putea să rămînă acolo mult timp. Trebuia să-și găsească un apartament. Dar cum ?

Încercă să se uite printre numeroasele capete din fața ei, ca să-i zărească pe Philip și pe Enid. Mai întîi zări coafura înfioată a lui Enid. Ce-ar fi făcut dacă ar fi aflat că se întorsese la New York? Philip sedea alături. Văzîndu-i ceafa, cu părul negru și puțin cam lung, își aminti de suferința și înjosirile la care o supuseseră și el.

După ce ieșise în trombă din apartamentul lui, în ceea ce s-a dovedit a fi ultima ei seară în 5th Avenue nr. 1, rătăcise prin West Village, cîntărindu-și opțiunile. După două ore începură s-o doară îngrozitor picioarele și-i dădu dreptate lui Enid - n-avea nici bani, nici unde să se ducă. Se întoarse în clădire, unde o găsi pe maică-sa așteptînd-o în compania lui Philip și a lui Enid. Erau calmi și au tratat-o cu mînuși, de parcă ar fi suferit de vreo boală mintală gravă, fiind oricînd gata să izbucnească. Lola își dădu seama că nu avea altă opțiune decît să se supună voinței lor. Apoi fusese obligată să îndure rușinea de a-i permite maică-sii s-o ajute cu bagajele. În tot acest timp, Philip se arătase îngrijorător de distant, de parcă s-ar fi preschimbat într-o cu totul altă persoană. Se purtase ca și cînd ar fi fost niște simple cunoștințe și n-ar fi făcut sex de o sută de ori. Pentru Lola, asta era cel mai greu de înțeles. Cum era posibil ca un bărbat care și-a pus capul între picioarele tale și penisul în vaginul și în gura ta, care te-a sărutat, te-a ținut în brațe și te-a gidilat, să se poarte din senin de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic? În taxiul care le ducea spre centru, Lola izbucni în lacrimi și o ținu tot într-un plîns.

— Philip Oakland e un prost, zise Beettele cu înverșunare. Iar mătușă-sa e chiar mai rea. N-am mai văzut o femeie așa de afurisită. Stringînd-o în

brațe pe Lola și mângându-i părul adaugă: Foarte bine c-ai scăpat de oamenii ăia oribili.

Dar asta nu facu decât să întetească plînsul fîcăsii.

Lui Beetelle i se rupea inima de mila ei, amin-tindu-și de incidentul sfîșietor cu doctorul din New York. Era cam de vîrsta Lolei pe-atunci. Trăgînd-o mai aproape, Beetelle se simți incapabilă să-i aline durerea. Era prima dată, își zise în gînd, cînd fiica ei descoperea crutul adevăr: viața nu e ceea ce pare, poveștile nu se adevăresc întotdeauna și pe bărbați nu poți conta să te iubească.

A doua zi, Philip veni la hotel să o vadă. O clipă speră să-l audă spunînd că fusese o greșeală și că o iubea. Dar cînd deschise ușa, expresia de pe chipul lui îi spuse clar că nu-și schimbase părerea. Ca pentru a-i demonstra că nu se înșela, sub brațul lui Philip zări un număr din *Post* și unul din *Daily News*. Coborîră la restaurant, unde Philip așează cele două ziare pe masă.

— Vrei să le vezi ?

Da, sigur că voia, dar nu ținea să-i ofere muniție suplimentară.

— Nu, răspunse ea trufaș, ca și cînd n-ar fi fost de demnitatea ei.

— Ascultă, Lola..., începu el.

— De ce-ai venit ?

— Îți datorez scuze.

— Nu vreau să le aud.

— Am făcut o greșeală în ceea ce te privește. Și-mi pare rău. Ești tînră și ar fi trebuit să mă port cu mai mare înțelepciune. N-ar fi trebuit să las relația noastră să continue. Ar fi trebuit să-i pun capăt înainte de Crăciun.

Lola simți o greutate în stomac. Chelnerul îi aduse micul dejun (ouă Benedict), iar ea luă farfuria, întrebîndu-se dacă va mai fi vreodată în stare să mînnince. Oare relația ei cu Philip nu fusese decît o mare minciună? Atunci înțelese.

— M-ai folosit, îi acuză ea.

— Of, Lola. Ne-am folosit unul de

4

7

3

celălalt.

— Te-am iubit, continuă ea înverșunată.

— Nu, nu m-ai iubit. Ai iubit ideea că existam. E o mare diferență.

Lola trînte șervetul în farfuria cu mâncare.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, Philip Oakland: te urăsc. Și te voi urî toată viața. Să nu mai îndrăznești să te apropii vreodată de mine.

Cu fruntea sus, Lola se ridică și ieși din restaurant, lăsându-l pe Philip singur și jenat de scenă.

Puțin mai târziu, părăsind hotelul împreună cu maică-sa, Lola se întreabă cum va reuși să-și revină. Cînd ajunseră la aeroport, cumpără cele două ziare. Văzîndu-și fotografia în pagina trei din *Post* și citînd scurtul articol despre cum Philip îi dăduse papucii pentru SchiffTer, începu să se simtă mult mai bine. Nu era vreo necunoscută oarecare. Era Lola Fabrikant și într-o bună zi le va arăta ea lui Philip și lui Enid ce greșeală amarnică făcuseră atunci cînd o subestimaseră.

Acum, plimbîndu-și ochii de-a lungul strănei în care stăteau nepotul și mătușa, o zări pe SchiffTer lîngă Philip, iar alături pe Annalisa Rice, cea cu părul de ambră. La cîteva strane mai în spate, se afla nesuferita de Mindy Gooch, cu coafura ei rigidă. Alături sedea James Gooch, cu acea chelie familiară și simpatică în creștetul capului. Ah, James Gooch, își spuse Lola. Uitase de el. Se pare că se întorsese din turneul de promovare și acum stătea dinaintea ei ca un semn al Providenței. Scoase telefonul și îi trimise un SMS: „Sînt în biserică, în spatele tău”.

Mesajul ajunsese la James un minut mai târziu. Auzînd semnalul sonor, acesta întoarse puțin capul și-și pipăi buzunarul cu telefonul. Mindy se uită urît la el, James ridică vinovat din umeri, scoase telefonul și-și verifică pe furiș mesajul. Pielea de pe ceață i se înroși, apoi închise telefonul. „Mi-e dor de tine. Ne vedem pe Mews, la ora trei”, era mesajul Lolei.

O oră mai târziu, James Gooch stătea în colțul livingului supraaglomerat al soților Rice și, uitându-se în jur ca să se asigure că Mindy nu era prin apropiere ca să-l vadă, reciti SMS-ul Lolei cu stomacul palpitând de curiozitate și emoție. Pe cînd părăsea biserica, o căutase din priviri, dar Lola era deja afară, pozîndu-le fotografiilor. Se gîndi să-i vorbească, însă Mindy îl trase repede de-acolo. Verificîndu-și ceasul, observă că era aproape trei. Se strecură prin mulțime și mai cercetă o dată încăperea, căutînd-o pe nevastă-sa. Pe fîngă el trecu un chelner cu o tavă plină cu mini-clătite cu caviar, iar James profită de ocazie ca să ia două și să și le îndese în gură. Un alt chelner îi reumplu paharul de șampanie cu niște Dom Perignon. Annalisa Rice depusese eforturi serioase pentru a cînsti amintirea lui Billy, invitînd cel puțin două sute de persoane în apartamentul familiei. Moartea acestuia îl șocase pe James. În avionul care îl aducea de la Houston, recitise textul de pe blogul lui Mindy – o dată în viață era de acord cu ea. Moartea unui prieten te face într-adevăr să realizezi că nu trăiești la infinit și că ai doar cîțiva ani la dispoziție ca să fi ținăr. Mă rog, cît de cît ținăr.

Însă moartea lui Billy nu fusese decît un incident din bizara serie de evenimente care se abătuse peste capul locatarilor din 5th Avenue nr. 1 cît lipsise el. Celelalte fuseseră Catastrofa Internetului și descoperirea Crucii Măriei Tudor, despre care lumea spunea că se aflase în apartamentul doamnei Houghton. Pe urmă veniseră supradoza lui Billy și afirmația Lolei că ar fi fost însărcinată cu Philip Oakland, care o părăsise pentru Schiffer. Din cîte spunea Mindy, după o perioadă decentă de doliu urma să se anunțe căsătoria lui Philip cu Schiffer Diamond. Toate astea erau revoltătoare, se gîndi James. Și cu biata Lola Fabrikant cum rămînea? îi păsa cuiva de soarta ei? Își pusese întrebarea, dar nu avusese curajul s-o rostească.

Ei bine, acum se va lămurii. Descoperind-o pe Mindy în sufragerie, adîncită într-o conversație cu

Enid – erau din nou prietene, după cite se părea, și discutau înfrigurat despre subiectul lor preferat, 5th Avenue nr. 1 -, îi făcu semn din cap, încercînd să-i atragă atenția.

— Da ? zise Mindy tăios.
— Mă duc să-l plimb pe Skippy, răspunse James, peste zgomotul mulțimii.
— De ce ?
— Pentru că trebuie scos afară.
— Cum vrei, spuse ea, dînd ochii peste cap și revenind la discuție.

James încercă să se strecoare nevăzut, dar îl acostă Redmon Richarly, care vorbea cu Diane Sawyer. Redmon îl prinse de umeri și o întrebă:

— Îl cunoști pe James Gooch ? De cinci săptămîni cartea lui e numărul unu pe lista bestsellerurilor din *The New York Times*.

James salută și trecu mai departe, dar de data asta îl opri redactorul-șef de la *Vanity Fair*, care voia să-i propună să scrie un articol despre Billy. Cînd reuși în sfîrșit să ajungă acasă, era trei și zece. Îl luă pe Skippy și se îndreptă în grabă spre Mews.

Mergînd cu grijă pe străduța pietruită, n-o observă imediat. Apoi auzi pe cineva strigîndu-i numele și o văzu pe Lola ivindu-se din umbra unei intrări acoperite cu vie. O clipă, James rămase uimit de înfățișarea ei. După înmormintare, probabil că se dusese acasă și se schimbase, fiindcă acum era îmbrăcată cu niște blugi murdari și o canadiană de schi roșie, cam veche. Însă pe chip îi flutura aceeași expresie dulce și inocentă, care îl făcuse întotdeauna să se simtă admirat și să-și dorească s-o protejeze. Skippy îi sări pe picior și Lola rise, aplecîndu-se să-l mîngie.

— M-am tot întreat ce s-a întîmplat cu tine, zise James. Ești bine?

— O, James, sint așa de fericită să te văd. M-am temut că n-o să vii. Toți s-au dat de partea lui Philip și nu mai am nici un prieten. Nici un acoperiș deasupra capului.

— Sper că nu dormi pe stradă ?
întrebă el îngrozit, cercetându-i iarăși ținuta.

— Dorm pe canapeaua unui amic. Dar știi și tu cum e. Nu pot rămâne acolo. Și nici nu mă pot întoarce acasă, în Atlanta. Chiar dacă aș vrea, n-aș mai avea unde. Părinții mei și-au pierdut toți banii.

— Doamne Dumnezeule. Cum de-a fost Oakland în stare de una ca asta?

— Nu-i pasă de mine. Nu i-a păsat niciodată. A făcut sex cu mine și, după ce s-a săturat, s-a întors la Schiffer Diamond. Sint foarte singură, James, zise, prinzindu-l de mîneacă, de parcă s-ar fi temut să nu dispară. Mi-e frică. Nu știu ce să fac.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să-ți găsești un apartament. Și o slujbă. Sau ambele, declară James pe un ton categoric, ca și cînd ar fi fost floare la ureche. Nu-mi vine să cred, zise el clătinînd din cap, că Oakland te-a dat afară fără un ban în buzunar.

— Dar așa e.
Mîntea, Philip expediasă un cec de zece mii de dolari pe adresa părinților ei, iar Beettelle i-l trimisese Lolei prin FedEx, la apartamentul lui Thayer. Însă James nu trebuia să afle.

— Philip Oakland nu e cum îl crede lumea.

— E exact cum am bănuît întotdeauna, spuse James.

Lola ridică ochii spre el și făcu un pas înainte, apoi își feri privirile, rușinată parcă.

— Știu că nu ne cunoaștem de mult timp, zise cu o voce scăzută, dar speram că m-ai putea ajuta. Nu am la cine să apelez.

— Sărăcuța de tine, murmură James și adăugă pe un ton îndrăzneț: Spune-mi ce pot face pentru tine și nu voi ezita.

— Îmi poți împrumuta douăzeci de mii de dolari ?

La auzul sumei, James se albi.

— Sînt bani mulți, răspunse el precaut.
— Îmi pare rău, spuse Lola și se trase
înapoi. N-ar fi trebuit să te deranjez. Mă gîndesc eu
la ceva. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, James. Ai
fost singurul care s-a purtat frumos cu mine.
Felicitări pentru succesul cărții. Am știut
întotdeauna că ești o vedetă, adăugă ea și se
îndepărtă.

— Lola, stai! strigă el.
— Aceasta se întoarse și, zimbînd curajos, clătină
din cap.

— O să mă descurc eu cumva.

— James o ajunse din urmă.

— Dar vreau să te ajut. Mă gîndesc eu
la o soluție.

— Stabiliră să se întâlnească a doua zi după-amiază
sub arcada din Parcul Washington Square. Apoi
James se întoarse la petrecere, unde se ciocni cu
diavolul în persoană - Philip Oakland.

— Pardon, zise James.

— Am auzit că romanul tău a ajuns pe
locul întâi. Felicitări.

— Mersi.

De data asta, observă el, Philip Oakland nu
părea la fel de grăbit să plece. Se hotărî așadar să-i
neacăjească. Pentru ce-i făcuse Lolei, merita cu vîrf
și îndesat.

— Tocmai am văzut-o pe iubita ta,
spuse el acuzator.

— Serios ? întrebă Philip nedumerit. Pe
cine, adică ?

— Pe Lola Fabrikant.

— Acum Philip chiar părea jenat.

— Nu mai sîntem împreună, zise,
sorbînd din șampanie. Scuze... am auzit bine? Ai
spus că tocmai ai văzut-o?

— Exact. Pe Mews. Nu are unde să
locuiască.

— Dar trebuia să fie acasă, la Atlanta.
Cu părinții.

— Ei bine, nu e. E aici, în New York.

Ar mai fi zis și altele, dar apăru Schiffer Diamond și îl luă pe Philip de mână.

— Bună, James! îl salută ea, aplecându-se să-l sărute pe obraz de parcă ar fi fost prieteni de-o viață.

Moartea te face să vezi un vechi prieten în orice cunoștință, se gândi James.

— îl știai și tu pe Billy? întrebă el.

Brusc, își aminti că Schiffer descoperise cadavrul și se simți oribil din cauza gafei comise.

— Iartă-mă.

Nu-i nimic, îl asigură Schiffer.

Philip îi scutură mîna.

— James zice că tocmai a văzut-o pe Lola Fabrikant. Pe Mews.

A fost la înmormîntare, încercă acesta să explice.

— Mi-e teamă că n-am zărit-o.

Cei doi schimbă o privire, apoi Schiffer se scuză și plecă.

— Mă bucur că te-am văzut, îi spuse Philip lui James și se duse după ea.

James luă un pahar plin de pe o tavă și se amestecă în mulțime. Schiffer și Philip se aflau la cîțiva pași mai încolo, ținîndu-se de mîna și încuviințînd din cap, în timp ce vorbeau cu un alt cuplu. Philip Oakland dădea impresia că nu se simte cîtuși de puțin vinovat pentru ce-i făcuse Lolei. James era dezgustat. Trecu în living și se așeză pe o canapea de două persoane îmbrăcată în pluș, cercetînd din ochi invitații. Era plin de nume răsunătoare – figuri mondene, personalități din domeniul artei, mass-mediei și model, care alcătuiau clasa educată, amatoare de discuții politice, sociale și culturale, și care în ultimii douăzeci de ani definiseră lumea lui și a lui Mindy din New York. După ce lipsise două săptămîni, perspectiva lui se schimbase. Ce caragișoi îi păreau. Jumătate din cei prezenți suferiseră vreun fel de operație estetică, inclusiv bărbații. Moartea lui

Billy nu reprezenta decât o scuză ca să mai dea o petrecere, unde să bea șampanie, să mănânce caviar și să discute despre ultimele proiecte personale. Între timp, pe stradă, fără adăpost și probabil flămîndă, se afla o tînără femeie inocentă – Lola Fabrikant –, care fusese înghițită de adunătura asta și regurgitată cînd nu se ridicase la înălțimea așteptărilor.

Un bărbat și o femeie trecură pe lîngă el și îi auzi șoptind:

— Am auzit că soții Rice au un Renoir.

— E în sufragerie. Și e foarte mic.

Urmă o pauză, apoi se auzi un rîs ascuțit.

— A costat zece milioane de dolari. Dar e un *Renoir*. Deci, cui îi pasă?

Poate ar trebui să-i ceară Annalisei cei douăzeci de mil de dolari pentru Lola. Se pare că avea atîția bani, încît nu mai știa pe ce să-i cheltuiască.

Stai puțin, își zise James. Acum avea și el bani, ba chiar mai mulți decît se așteptase. Cu două săptămîni în urmă, agentul său literar îl anunțase că, dacă vânzările mergeau în același ritm – și nu exista nici un motiv să nu fie așa –, va cîștiga cel puțin două milioane de dolari din drepturi de autor. În ciuda acestei vești uluitoare, cînd se întoarse la New York și la rutina obișnuită, James observă că viața nu i se schimbase deloc. Se trezea în fiecare dimineață tot în pielea lui James Gooch, însurat cu Mindy Gooch, ducîndu-și zilele în micuțul lor apartament. Singura diferență era că, în pauza de două săptămîni din turul de promovare, rămăsese iară ocupăție.

James se ridică și traversă livingul, ieșind pe cea mai de jos dintre cele trei terase ale apartamentului soților Rice. Se aplecă peste balustradă, uitîndu-se în sus și-n jos pe 5th Avenue. Da, și bulevardul arăta exact la fel. Își termină șampania și, privind fundul paharului, se simți golit. Era prima dată în viață cînd nu se simțea amenințat de vreun dezastru iminent, nu se putea plînge de nimic și nu

avea motive să-și plece fruntea rușinat. Cu toate acestea, nu era mulțumit. Întorcându-se în casă, se uită la mulțimea invitaților și-și dori să fie pe Mews, împreună cu Lola.

A doua zi după-masă, James și Lola se întâlniră sub arcada din Parcul Washington Square. Hotărât să joace rolul eroului, James își petrecuse întreaga dimineață căutându-i Lolei un apartament. Pe Mindy ar fi șocat-o hărnicia asta, își zise el crispat, dar nevastă-sa nu avea niciodată nevoie de ajutorul lui, însă Lola, da. După ce dădu mai multe telefoane, asistenta lui Redmon Richardly îi spuse că ar exista un apartament disponibil, în imobilul unde locuia ea, la intersecția dintre 18th Street și 10th Avenue. Chiria unei garsoniere era de o mie patru sute de dolari pe lună. Găsind-o pe proprietară, care nu numai că auzise de cartea lui, dar o și citise, plăcându-i la nebunie, James aranjă să vadă apartamentul la trei după-amiază. Apoi se dusesse la bancă și, cu senzația că e un infractor, retrase cinci mii de dolari bani gheață. Porni agale spre parc și o găsi pe Lola așteptându-l. Era murdară de rimei pe la ochi, fiindcă plînsese și nu se spălase.

— Ești bine? întrebă James.

— Tu ce zici ? zise Lola cu amărăciune. Mă simt ca o persoană iară adăpost. Toate bunurile mele sînt într-un depozit - și mă costă o sută cincizeci de dolari pe lună să le țin acolo. N-am unde să dorm. Iar baia din locul unde stau acum e dezagustătoare. Mi-e frică și să fac duș. Ai reușit să... rezolvi ceva?

— Ți-am adus niște bani. Și încă ceva, ceva care ar trebui să te bucure foarte tare, zise, lăsînd o pauză de efect, după care adăugă mîndru: Cred că ți-am găsit un apartament.

— O, James! exclamă ea.

— E doar o mie patru sute de dolari pe
4
8
1

lună. Dacă îți place, putem folosi banii pentru prima lună și garanția.

— Unde e? Întrebă ea precaută.

După ce James îi dădu adresa, facu o mutră dezamăgită.

— E așa de departe. E practic pe fluviu.

— E la doi pași de 5th Avenue nr. 1, o liniști el. Deci ne putem vizita oricând.

Cu toate astea, Lola insistă să ia un taxi. Mașina opri în fața unei clădiri scunde, din cărămidă roșie, despre care James bănuia, dat fiind locul unde se afla, că fusese pe vremuri un hotel ieftin. La parter era un bar irlandez. El și Lola urcară treptele înguste și se treziră într-un culoar scurt, cu linoleum pe jos. Apartamentul era foarte mic, nu avea mai mult de douăzeci și opt de metri pătrați - cam cît un dormitor obișnuit -, cu un dulap mic, o baie mică cu duș și două uși înguste, ce dădeau către o bucătărie mică. Existau și avantaje: era curat, luminos și poziționat pe colț, astfel că avea nu una, ci două ferestre.

— Nu-i rău, zise James.

Lola se întristă. Oare coborîse atît de jos în cele doar nouă luni petrecute la New York?

Proprietara era genul de femeie bună ca pîinea caldă, cu o clăie de păr decolorat și accent de localnică. Imobilul se afla în posesia familiei sale de o sută de ani; cea mai importantă cerință a ei era, după aceea de-a plăti chiria, ca toți chiriașii să fie oameni „de treabă”. Lola era cumva fiica lui James? Nu, îi explică acesta, Lola îi era prietenă și de curînd avusese neazuri cu fostul iubit, care o părăsise. Perfidia bărbaților era unul dintre subiectele favorite ale proprietarei, care nu ezita să-și ajute suratele în suferință. James decretă contractul încheiat. Apartamentul, zise, îi amintea de prima sa locuință din Manhattan și de fericirea de-a avea un locșor numai al lui și de a-și croi o viață în New York.

— Vremurile bune de odinioară, îi spuse el proprietarei, scoțînd trei mii de dolari în

hîrtii de o sută.

Cele două sute în plus urmau să fie folosite pentru plata utilităților.

— Acum nu-ți mai trebuie decît un pat, zise el după ce încheiără contractul. Ce-ar fi să cumpărăm o canapea extensibilă ? E un Door Store chiar pe 6th Avenue.

Pe măsură ce se apropiau de partea de est a orașului, James îi observă expresia posomorită.

— Ce e ? Nu pari prea fericită. Nu ești mulțumită că în sfîrșit ai unde să locuiești ?

Lola era pradă unui atac de panică. Nu plănuiise deloc să-și ia un apartament, cu atît mai puțin unul cît o cutie de chibrituri, urît și deprimant. Planul ei era să ia banii de la Philip și de la James - în total, treizeci de mii de dolari - și să se instaleze la Soho House, de unde să se relanseze glorios în societatea newyorkeză. Cum de se încurcaseră ițele așa de repede ? În plus, trei mii de dolari fuseseră deja irosiți.

— Nu mă așteptam să se întîmple toate atît de curînd.

— A, zise James, ridicînd un deget în aer, așa e piața imobiliară din New York. Dacă nu l-am fi închiriat imediat, apartamentul s-ar fi dat într-o oră. Trebuie să acționezi rapid.

La Door Store, James cumpără o canapea care se desfăcea într-un pat dublu, îmbrăcată într-un material bleumarin practic, pe care nu se vedeau petele, dar la a cărui atingere Lola se cutremură. Era modelul expus în magazin, îi explică James, și scump pe deasupra. Și așa mai zburară pe fereastră încă o mie cinci sute de dolari.

James o însoți pînă la apartamentul gol, unde trebuia să aștepte livrarea patului.

— Nu știu cum ai reușit să faci toate astea, zise Lola cu o voce slabă. Mulțumesc, adăugă și-l sărută pe James pe obraz.

— O să trec mîine pe-aici, să văd cum te-ai acomodat.

— Abia aștept.

Mai rămăsese încă o mie cinci sute de dolari, dar deocamdată Lola nu îndrăzne să i-i ceară. Însă va trebui să aducă vorba despre ei mine.

După plecarea lui James, se duse imediat să-l vadă pe Thayer Core.

— Mi-am găsit un apartament.

— Cum ai reușit ? o întrebă Thayer, ridicînd ochii de la computer.

— Mi l-a găsit James Gooch, răspunse ea, sco- țîndu-și haina. Mi l-a și plătit.

— E un idiot.

— E îndrăgostit de mine.

Brusc, Lola simți un val de entuziasm la gîndul că va pleca din apartamentul lui Thayer și al lui Josh. Thayer începuse să exagereze, cerîndu-i sex oral și îmbufnindu-se dacă nu-i făcea pe plac. Îi spunea mereu că o avea la mină și că nu va ezita să treacă la acțiune.

— Cu ce mă ai la mină ? îl lua ea în zeflema.

— O să vezi, venea răspunsul lui vag.

— Taci din gură, Thayer. Ești un nerod înfumurat, îi reaminti ea acum.

— Credeam că încerci să te întorci pe 5th Avenue nr. 1. Am nevoie de informații.

— O să le obțin de la James.

— Și dacă îți cere în schimb să faci sex cu el ?

— Doar fac sex *cu tine*. Care-ar fi diferența ? Cel puțin, el nu are nici o boală.

— De unde știi ?

— Știu. Se culcă de douăzeci de ani cu aceeași femeie. Nevastă-sa.

— Poate se mai culcă și cu prostituate.

Lola dădu ochii peste cap exasperată.

— Nu toți bărbații sint ca tine, Thayer. Mai există și oameni de onoare.

— Mda, zise acesta, dînd din cap. Ca James Gooch, de pildă. Un bărbat care e la un pas de a-și înșela soția. Deși, dacă aș fi înșurat cu Mindy

Gooch, asta aş face şi eu.

A doua zi, bătînd la uşa noului apartament, James o găsi pe Lola stînd pe salteaua canapelei extensibile cu ochii în lacrimi.

— Acum ce mai e ? întrebă el, făcîndu-şi loc alături.

— Uită-te şi tu. N-am nici măcar o pernă.

— Îţi aduc eu una de acasă. Nevastă-mea n-o să observe.

— Nu vreau perne vechi de la tine de acasă, refuză Lola, întrebîndu-se cum de reuşise să şi-l aleagă drept salvator tocmai pe cel mai zgîrcit om

din Manhattan. Crezi că mi-ai putea da niște bani? Poate cei o mie cinci sute?

— Nu ți-i pot da pe toți odată. Nevastă-mea o să intre la bănuiele.

După ce cîntărise atent situația, James hotărîse să-i plătească Lolei chiria pe următoarele șase luni, dîndu-i lunar două mii de dolari de cheltuielă.

— Cînd o să-ți găsești o slujbă, totul o să fie bine. O să ai mult mai mulți bani decît aveam eu la vîrsta ta.

De atunci, James trecu în fiecare după-amiază pe la Lola, invitînd-o deseori la barul irlandez de la parter – pentru a fi sigur că mîncă bine, măcar o dată pe zi, spunea el. După aceea mai petrecea puțin timp cu ea în apartament. Îi plăcea spațiul acela aerisit și lumina după-amiezii ce se revărsa prin ferestre. Observă că aici era mai multă lumină decît în apartamentul lui.

— James, am nevoie de un televizor.

— Dar ai computer, răspunse James. Nu poți să te uiți la seriile TV pe internet? Nu așa procedează toată lumea?

— Tbată lumea are computer. Și televizor.

— Ai putea să citești o carte. Ai citit *Anna Karenina*? Sau *Doamna Bovary*?

— Da, și m-au plictisit. În plus, n-am loc pentru cărți, se plînzea ea, arătînd spre spațiul strîmt din jur.

James îi cumpără un televizor – un Panasonic cu diagonala de patruzeci de centimetri –, pe care îl așezară pe pervaz.

În ziua de dinaintea plecării în turneul de promovare, James sosi mai devreme decît de obicei. Era unsprezece, dar Lola încă mai dormea cu capul pe perna cumpărată de la ABC Carpet, împreună cu o plapumă cu puf, despre care James bănuia că depășea mia de dolari. Cînd o întrebă, Lola îi spusese că o luase la reduceri numai cu o sută. Doar nu se aștepta să doarmă fără plapumă, nu?

Nu, într-adevăr, se arată el de acord.

— Cît e ceasul ? se interesă Lola, întorcîndu-se spre el.

— E aproape prînzul.

Faptul că o găsea încă în pat îl enerva puțin și se întrebă ce făcuse cu o noapte înainte de dormea pînă în miezul zilei. Sau poate că era deprimată.

— Plec mîine la prima oră. Voiam să-mi iau la revedere. Și să mă asigur că ești OK.

— Cînd o să te mai văd?

Lola se întinse, îndreptîndu-și palmele spre tavan. Era îmbrăcată cu un top portocaliu, fără altceva pe dedesubt.

— Peste o lună.

— Unde te duci ? întrebă ea alarmată.

— În Anglia, Scoția, Irlanda, la Paris, în Germania, în Australia și în Noua Zeelandă.

— Groaznic.

— Groaznic pentru noi, dar bine pentru carte.

Lola azvârlî pătura cît colo și bătu ușurel locul de alături.

— Ține-mă în brațe. O să-mi fie dor de tine.

— Nu cred că...., spuse James precaut, în ciuda pulsului ridicat.

— E doar o îmbrățișare, James, îi atrase ea atenția. Asta nu supără pe nimeni.

Se urcă lîngă ea în pat, aranjîndu-și cu gesturi stîngace trupul desîrat, astfel încît să lase cîtîiva centimetri buni între ei. Lola se întoarse, ghemuindu-și genunchii în poala lui. Respirația îi era înțepătoare din pricina mirosului persistent de vodcă și țigări, ceea ce îl determină să se întrebe din nou pe unde umblase. Făcuse oare sex cu cineva?

— Ești caraghios, îi zise ea.

— Da?

— Uită-te la tine, chicoti Lola. Ești țeapăn ca o scîndură.

— Nu sînt sigur dacă e bine să facem
asta.
— Nu facem nimic, replică ea. Dar ai
vrea, nu?
— Sînt înșurat, șopti el.

— Nevastă-ta nu va afla niciodată.
Lola își plimbă degetele peste pieptul lui și îi atinse penisul.

— Ești excitat.
Începu să-i sărute buzele, înfingându-și limba cărnosă printre dinții lui. James era prea speriat ca să se opună. Sărutările astea erau cu totul diferite de cele ale lui Mindy, care prefera pupicii uscați. Nici nu-și mai amintea când sărutase ultima oară pe cineva în felul ăsta, minunându-se că oamenii – că el, la o adică – încă se mai giugiuleau. Pielea Lolei era așa de fină, ca de bebeluș, își zise el, atingându-i brațul. Gitul îi era neted și fără vreo cută. James îi atinse ezitant sinii prin materialul bluzei, simțindu-i sfircurile întărite. Apoi se rostogoli peste ea, proptindu-se în mâini ca s-o privească. Să continue oare ? Nu mai făcuse dragoste de atita vreme, încât se întreba dacă mai știa cum.

— Tte vreau în mine, îi spuse Lola, atingându-i penisul. Îți vreau „cocoșelul” gros în „păsărică” mea umedă.

Simpla aluzie la actul sexual se dovedi prea mult pentru el. Pe când se căznea să-și desfacă fermoarul, inevitabilul se produse. Ejaculase.

— La dracu'!

— Ce e ? zise Lola ridicându-se.

—'lbcmai am... știi tu.

Își strecură mîna în pantaloni și simți umezeală.

— La dracu'!

Lola se ridică în genunchi în spatele lui și-i masă umerii.

— Nu contează. E doar prima dată.

James îi luă mîna și o duse la buze.

— Ești așa de dulce. Ești cea mai dulce fată din cîte am cunoscut.

— Serios ? se miră Lola sărind din pat și trăgîndu-și pe ea o pereche de pantaloni de trening din cașmir. James, începu ea cu o voce siropoasă, dacă tot pleci și n-o să te mai văd o lună...

— Ai nevoie de bani ? N-am decât
șaiszeci de dolari, zise el, după ce se scotoci prin
buzunare.

— E un bancomat la magazinul din
colț. Tte superi? Îi dătez două sute de dolari
proprietarei. Pentru utilități. Și doar n-ai vrea să
flămînzesc cît timp lipsești.

— Nu, cu siguranță. Dar ar trebui să-ți
cauți o slujbă.

— O să-mi caut, îl asigură ea. Însă e
tare greu.

Nu te pot ajuta la infinit, spuse
James, cu gîndul la fiascul de mai devreme.

— Nici nu-ți cer asta.

Afară, pe trotuar, îl luă de mînă.

— Nu știu ce m-aș face fără tine.

James retrase cinci sute de dolari de la bancomat
și i-i întinse Lolei.

— O să-mi fie dor de tine, zise ea
îmbrățișîndu-l. Sună-mă de îndată ce te întorci. Și
data viitoare o să fie bine, îi mai strigă peste umăr.

James se uită lung în urma ei, apoi o luă pe 9th
Avenue. Era oare posibil să fi fost fraierit? Nu, se
liniști el, Lola nu era genul ăla. De altfel, zisese că
voia s-o facă din nou. Plin de încredere, coborî cu
pași mari 5th Avenue și, pînă ajunsese acasă, se con-
vinsese deja că ejacularea prematură fusese un
lucru bun. Nu avusese loc nici un schimb de fluide,
așadar nu se putea afirma că o înșelase pe nevastă-

In seara aceea, îndreptîndu-se spre locuința lui
Thayer Core, Lola se opri peste drum de 5th
Avenue nr. 1 și se uită lung la intrare, așa cum
făcea deseori, în speranța de-a se întîlni cu Philip
sau cu Schiffer. Cu o săptămînă înainte, cei doi își
anunțaseră logodna, știrea apărînd în toate
tabloidele și pe toate programele de divertisment,
de parcă faptul că două persoane nu tocmai tinere
își uneau destinele era nu numai o mare chestie, ci
și o sursă de inspirație pentru toate femeile între

două vârste, încă celibatate, din întreaga lume. Schiffer apăruse la *Oprah*, chipurile ca să promoveze serialul *Doamna stareță*, dar în realitate, își spusese Lola, ca să se laude cu viitoarea nuntă. Căsătoria lor dăduse startul unui nou trend, afirma Oprah, în care femeile și bărbații își regăseau primele iubiri și își dăduseră seama că erau sortiți să fie împreună.

— Dar de data asta, întem mai bătrâni și mai înțelepți. Sper! observase Schiffer, remarcă ei smulgînd publicului un hohot de ris înțelegător.

Încă nu stabiliseră o dată și un loc, dar voiau să organizeze ceva intim și mai neconvențional. Schiffer își alesese deja o rochie de mireasă – una dreaptă și scurtă, brodată cu mărgelile argintii – pe care Oprah o ridică spre camerele de filmat. În timp ce publicul scotea exclamații de încintare, Lolei i se făcu greață. Despre nunta ei ar fi trebuit să trănănească Oprah, nu despre a lui Schiffer. Iar aceasta ar fi trebuit să aleagă o rochie mai frumoasă – ceva tradițional, cu dantelă și trenă. Lolei nu-i mai ieșea din cap nunta asta; plină de invidie și de furie, visa să se întâlnească față-n față, fie cu Philip, fie cu Schiffer. De aici și opririle ocazionale pe trotuarul de vizavi de 5th Avenue nr. 1. Totuși nu îndrăzneau să rămână acolo prea mult – existau șanse să dea peste Philip sau Schiffer, dar la fel de bine s-ar fi putut să se întâlnească cu Enid.

La trei zile după slujba de comemorare a lui Billy Litchfield, bătrîna o sunase și, fiindcă nu recunoscuse numărul, Lola îi răspunsese.

— Am auzit că te-ai întors la New York.
— Așa e.

— Mi-aș dori să n-o fi făcut, zisese Enid, oftînd dezaprobator. Cum plănuiești să supraviețuiești?

— Sincer, Enid, asta nu e treaba ta, îi răspunsese Lola, închizînd.

Însă acum reintrase în radarul bătrînei și trebuia să fie cu băgare de seamă. Nu era deloc sigură de ce-ar fi fost Enid în stare să facă.

Dar în seara cu pricina, stînd vizavi de clădirea din 5th Avenue nr. 1, nu reuși s-o vadă decît pe Mindy Gooch, care intra trăgînd după ea un cărucior de cumpărături plin.

— Am nevoie de-o slujbă, îi spuse ea lui Thayer, cîteva minute mai tîrziu, trîntindu-se pe maldărul de haine nespălate pe care dormea Josh.

— De ce ?

— Nu fi tîmpit. Pentru că-mi trebuie bani.

— Ca oricărui newyorkez pînă-n treizeci de ani. Generația anilor '50 a pus mîna pe toți banii. Noi, tinerii, am rămas cu buzele umflate.

— Nu glumi, zise Lola. Vorbesc serios. James Gooch a plecat din nou. Și n-am scos de la el decît cinci sute de dolari. E așa de zgîrcit. Cartea lui e de două săptămîni pe lista bestsellerurilor. Și primește cinci mii de dolari pentru fiecare săptămînă. Ca bonus. I-am zis că ar trebui să-mi dea mie banii, spuse, încrucișîndu-și brațele și mijind ochii.

— El ce-a zis ? Ai făcut sex cu el, nu-i așa ? Deci îți e dator. Pentru că, sincer, în afară de bani, alt motiv de-a face sex cu el nu există.

— Nu sînt o curvă, mîrîi Lola.

— Apropo, rise Thayer, s-ar putea să am o slujbă pentru tine. Cineva mi-a trimis o cerere pe e-mail. Se caută scriitori. De fapt, scriitoare. Pentru un nou site. Plătesc o mie de dolari pe text. Asta mi-a cam dat de bănuît, dar n-ar strica să încerci.

Lola își notă informația. Statul degeaba la New York era mult mai costisitor decît își imaginase. Dacă își mai petrecea mult timp singură în chichineața aia, o lua razna. Pe la nouă seara trebuia să iasă și să-și caute adăpost într-unul din cluburile de noapte din Meatpacking District. Portarii o cunoșteau și de obicei o lăsau să intre gratis, fiindcă tinerele drăguțe și singure erau considerate o atracție. Și rareori se întîmpla să plătească băutura. Dar de mîncat, tot trebuia să mînînce, plus că-i trebuiau haine ca să arate bine și să primească băutura gratis. Era un cerc vicios. Avea nevoie de bani, fie și numai pentru stilul ăsta de viață.

A doua zi se duse la adresa din e-mail. Imobilul nu era prea departe de clădirea în care stătea ea. Era una dintre construcțiile noi-noute și impunătoare care răsăriseră în zona High Line, cu vedere spre fluviul Hudson. Pe adresă scria apartamentul 16C. În loc să sune și s-o anunțe, așa cum se proceda în 5th Avenue nr. 1, portarul o rugă numai să semneze într-un tabel orar, de parcă s-ar fi dus la un birou. Bătînd la ușă, se trezi întîmpinată de un bărbat relativ tînăr, cu un tatuaj neliniștitor în jurul gîtului; la o privire mai atentă, văzu că nu doar gîtul îi era tatuat, ci și întreg brațul drept. În nara stîngă avea un cercel.

— Trebuie să fii Lola. Eu sînt Marquee, se prezentă el, fără a se osteni să-i strîngă mîna.

— Marquee ? se miră Lola, urmîndu-l într-un living modest mobilat, cu vedere liberă spre

autostrada
West Side, apele cafenii ale fluviului Hudson și
conturul clădirilor din New Jersey. Tfe cheamă
Marquee?

— Exact, răspunse acesta degajat. Ts
deranjează ? Ești cumva una din ăia care sînt
deranjați de nume ?

— Nu! pufni Lola, vrînd să-i arate, încă
din primele minute, că n-o intimidă. Doar că n-am
mai auzit de nimeni cu un asemenea nume.

— Asta fiindcă eu l-am inventat. Există
un singur Marquee în lume și vreau ca lumea să-și
amintească asta. Deci, ce experiență ai?

— Lola cercetă încăperea. Mobilierul consta în două
canapele mici, care la prima vedere păreau
îmbrăcate în material alb. La o cercetare mai
atentă, constată că materialul era muselină albă, de
parcă respectivele canapele n-ar fi avut pe ele decît
lenjeria intimă.

— Dar tu ?

— Am făcut niște bani. După cum
observi, zise, arătînd cu un gest apartamentul. Știi
cît costă un loc ca ăsta?

— Nici n-aș îndrăzni să ghicesc.

— Două milioane. Și n-are decît un
dormitor.

— Uau! exclamă Lola, prefăcîndu-se
impresionată. Deci, în ce constă slujba asta?
întrebă, ridicîndu-se și apropiindu-se de fereastră.

— Scrii articole despre sex.

— Foarte original.

— Chiar este, o asigură Marquee fără
ironie. Vezi tu, problema cu majoritatea articolelor
despre sex este că... ei bine, nu e nici un pic de sex
în ele. Toate îi dau înainte cu relațiile și alte
rahaturi. Nimeni nu e interesant de așa ceva. Ideea
mea e nouă-nouță. N-a mai făcut nimeni niciodată
ceva asemănător. O rubrică despre sex care să
vorbească într-adevăr despre așa ceva.

— Dar asta nu se cheamă

pornografie ?

— Dacă susții că ești scriitoare de
articole despre sex, atunci vorbește-mi despre sex.
— Dacă mă angajezi să facem sex,
atunci arată-mi banii.

— Vrei bani? Am bani, o grămadă.
Marquee scoase un teanc de bancnote din buzunar și i-l flutură pe sub nas. Uite care-i învoiala : îți dau o mie de dolari pe articol.

— Am nevoie de jumătate ca avans.
— Bine, zise el, extrăgând din teanc cinci bancnote de o sută. Și vreau detalii. Multe și mărunte. Ce, unde și cum s-a petrecut.

În seara aceea, în loc să se ducă la club, Lola rămase acasă și scrisese despre sexul cu Philip. Descoperi că era un exercițiu surprinzător de ușor, eliberator chiar. Pe măsură ce scria, se înfuria tot mai tare din pricina cruzimii cu care fusese părăsită pentru Schiffer. „Avea un penis umflat, cu testicule care atârnav într-un săculeț de piele acoperită cu păr țepos. Și mai avea și riduri pe gît. Și liricele de păr care începuseră să-i răsără pe lobi urechilor. La început mi s-au părut drăguțe.” Într-un text și hotărî că Philip merita mai mult decît un amărît de articol. Schimbîndu-i numele și profesia, putea să mai scrie încă trei. Apoi, gîndindu-se la cea mai bună modalitate de-a cheltui banii, frunzări tabloidele și descoperi o rochie Hervé Léger mulată, care ar fi arătat senzațional pe ea.

Cîteva zile mai tîrziu, Enid Merle își făcea curat în dulapurile din bucătărie. Așa proceda în fiecare an, fiindcă nu dorea să se transforme într-una din acele bătrîne care strîng vechituri și praf. Tocmai scotea o cutie de metal umplută cu obiecte din argint, cînd auzi soneria. Deschise ușa și o găsi pe Mindy Gooch spumegînd de mînie în prag.

— Ai văzut?
— Ce? Întrebă Enid la rîndul ei, ușor enervată.

Acum, că se împrietenise iarăși cu Mindy, nu mai scăpa de ea.

— Ce scrie pe Snarker. N-o să-ți placă deloc.

Traversă livingul cu pași mari și hotărâți, se așază la computerul lui Enid și deschide pagina.

— De luni de zile mă tot plîng de textele puse pe blog de acest Thayer Core, zise pe un ton muștrător, de parcă Enid ar fi fost de vină. Și nimeni nu le-a luat în serios. Poate că unii își vor mai schimba atitudinea după ce-a apărut așa despre Philip.

Enid își potrivi ochelarii și se uită peste umărul lui Mindy. „Bogat și neliniștit” scria cu litere mici și roșii, iar dedesubt, cu litere mari și negre, „Iadul nu e la fel de înfricoșător ca răzbunarea unei femei”, alături de o fotografie a Lolei făcută în fața bisericii, la slujba de comemorare. Enid o împinse pe Mindy de pe scaun și începu să citească.

„Incintătoarea Lola Fabrikant, năpăstuita iubită a scenaristului de două parale Philip Oakland, se răzbună pe el săptămîna aceasta, oferindu-ne propria versiune strălucită a partidelor de sex cu un bărbat care seamănă leit cu burlacul tomatnic.” Cuvintele „versiune strălucită” erau scrise cu roșu și, dînd clic pe ele, Enid se trezi pe un site intitulat Gaura Cheii, unde apărea încă o fotografie a Lolei, urmată de e imagine foarte colorată și detaliată în care o tinăra făcea sex cu un bărbat trecut de prima tinerețe. După cum erau descriși dinții, miinile și fricelele de păr de pe lobii urechilor bărbatului, nu putea fi vorba decît de Philip. Însă Enid nu avu puterea să citească detaliile despre penisul lui.

— Ei bine ? se răsti Mindy. Ai de gînd să iei vreo măsură ?

— Ți-am zis să-l angajezi pe Thayer așa, spuse Enid, aruncîndu-i o privire obosită. Cu luni de zile în urmă. Dacă mă ascultai, n-am mai fi avut probleme din astea.

— Dar de ce să-l angajezi eu ? De ce nu-l angajezi tu ?

— Fiindcă, dacă ar lucra pentru mine, și-ar continua rutina: s-ar duce la petreceri, ar inventa tot soiul de chestii și ar scrie lucruri neplăcute. Dacă l-ai angaja tu, ar lucra la o corporație. Ar fi obligat să-și petreacă ziua într-o clădire de birouri, ar merge cu metroul la muncă, la fel ca toți ceilalți roboți, și și-ar minca sendvișul la birou. Asta o să-i ofere o perspectivă cu totul diferită asupra vieții.

— Cu Lola Fabrikant ce facem ?

— Nu-ți face griji pentru ea, dragă, zîmbi Enid. Mă ocup eu. O să-i ofer exact ce caută - publicitate.

Două zile mai târziu, în editorialul lui Enid apăru „adevărata poveste” a Lolei Fabrikant. Era scris totul negru pe alb: cum încercase Lola să pretindă că e însărcinată ca să-și găsească un bărbat, cum făcuse din haine și statut social o obsesie, cum nu-și bătea niciodată capul să fie responsabilă pentru faptele ei sau cum nu se gîndea niciodată la semenii ei. Era un portret desăvîrșit al tinerei din zilele noastre, cu toate neajunsurile și lipsurile ei. Descrisă pe cel mai mustrător-educativ ton de care era în stare Enid, Lola trecea drept imaginea emblematică a falselor valori.

În după-amiaza în care apăru articolul, Lola stătea pe patul din micul ei apartament, citind ce se scrie despre ea pe internet. Ziarul era lîngă computer, deschis la pagina cu editorialul. După o primă lectură, izbucnise în lacrimi. De unde atîta cruzime? Dar editorialul nu era tot: acesta dăduse naștere unei furtuni de comentarii negative despre Lola. Era catalogată drept o stricată și o curvă; trăsăturile ei fizice erau disecate și considerate a lăsa oarecum de dorit (unii presupuseseră, în mod corect, că-și făcuse operație la nas și-și pusese implanturi cu silikon). Sute de bărbați îi lăsaseră mesaje pe Facebook, în care descriau ce ar vrea să-i facă, din punct de vedere sexual. Sugestiile nu erau deloc plăcute. Unul scrisese că i-ar „îndesa testiculele pe gît pînă s-ar sufoca și i-ar ieși ochii din

4

9

8

cap". Pînă în dimineța aceea, Lolei îi plăcuse la
nebunie răutatea nestăpînită a interne-
tului, bănuind că cei despre care se scria își merituau

Într-un fel soarta. Însă acum, când săgețile otrăvite o vizau în mod direct, era cu totul altă poveste. Se simțea ca un animal rănit care lasă în urmă o diră de sînge. După ce mai citi un comentariu, în care autorul decretase că Lolele acestei lumi merită să moară singure într-o magherniță, izbucni iarăși în lacrimi.

Nu e cîstit, își zise, cuprinzîndu-și trupul cu brațele și legănîndu-se înainte și-napoi pe saltea. Presupusese în mod firesc că, atunci cînd va ajunge celebră, va fi adorată de toți. Disperată, îi mai trimise un SMS lui Thayer: „Unde ești?????!!!!!!”. Așteptă cîteva minute. Văzînd că nu primește nici un răspuns, mai scrisese unul: „Nu pot să ies din casă. Mi-e foame. Am nevoie de mîncare”. Îl expedie, urmat imediat de un altul: „Adu și ceva de băut”. O oră mai tîrziu, Thayer îi răspunse în sfîrșit cu un singur cuvînt: „Ocupat”.

În cele din urmă își făcu apariția, aducînd o pungă de pufuleți cu brînză.

— E numai vina ta, tipă Lola.

— A mea ? se miră Thayer. Credeam că asta ți-ai dorit dintotdeauna.

— Da. Dar nu așa.

— Atunci trebuia să te abții, zise el, ridicînd din umeri. Ai auzit vreodată de liberul arbitru?

— Trebuie să rezolvi problema asta.

— Nu pot.

— Deschide punga de pufuleți și-și îndesă vreo patru în gură.

— Mi-am găsit o slujbă. Lucrez pentru Mindy Gooch.

— Ce?! exclamă Lola șocată. Credeam c-o urăști.

— O urăsc, dar nu zice nimeni că e musai să-i urăsc banii. Primesc o sută de mii de dolari pe an. Lucrez în departamentul de *new media*. În șase luni probabil c-o să ajung să-l conduc. Aia de-acolo n-au habar de nimic.

— Și eu, eu ce-ar trebui să fac ?
Thayer se uită impasibil la ea.
— De unde să știu eu ? Dar dacă nu reușești să
scoți nimic din publicitatea pe care ți-am creat-o,
atunci ești o ratată mai mare decât mi-am închipuit.

Veni și luna iunie, aducând cu ea o vreme extrem de
călduroasă. De trei zile, temperaturile depășeau
30°, iar apartamentul familiei Gooch se
suprîncălzise deja, James fiind silit să deschidă
aparatul de aer condiționat hîrbuit. Sînd sub el într-o
dimineață, aplecat asupra computerului și bîntuit
de gîndul de-a se apuca de o nouă carte, asculta
zgomotele făcute de nevastă-sa și de Sam, care
împachetau în dormitorul băiatului. Se uită la ceas.
Autocarul pleca peste patruzeci de minute. Mindy și
Sam trebuiau s-o ia din loc din clipă-n clipă. De
îndată ce ieșeau pe ușă, se va apuca să citească
articolul Lolei. Cînd se întorsese din ultima etapă a
turului de promovare, epuizat și confuz din pricina
schimbării fusului orar, pretinsese că era prea obosit
fie și numai să se gîndească la scris, dar avusese
destulă energie să se ducă la apartamentul Lolei, de
șase ori în zece zile, și să facă dragoste cu ea la
fiecare vizită. Într-o după-amiază, se așezase
deasupra lui, în timp ce el îi desfăcea labilele și-i
lingea cîltorisul mic și tare; cu alt prilej, făcuse sex
cu el în timp ce James era întins pe spate, așezîndu-
și fundul în dreptul feței lui, iar el băgîndu-și și
scoțîndu-și degetul mijlociu din anusul ei. În serile
de după aceste întîlniri, Mindy venea acasă și
observa că e în toane bune. El îi răspundea că era
întîr-adevăr și că, după atîta muncă asiduă, n-avea
oare dreptul să fie? Apoi Mindy aducea vorba despre
casa de la țară. Nu-și permiteau, recunoștea ea, o
casă în Hamptons, dar puteau găsi ceva în districtul
Litchfield, care era o zonă la fel de frumoasă și
poate chiar mai potrivită decât Hamptons, pentru că

era încă populată de artiști, nu invadată de finanțiști. În stilul ei insistent, Mindy îl convingese să meargă cu mașina până în Litchfield în weekend; s-au cazat două nopți la Mayflower Inn, la prețul de două mii de dolari, în timpul zilei ieșind să se uite la casele din împrejurimi. Mindy, după cum știa și James, încerca să fie rezonabilă, limitând opțiunile la casele sub un milion trei sute de mii de dolari. James le găsea tuturor cusur. Poate într-un gest de sfidare, Mindy îl înscrisese pe Sam la o lună de lecții de tenis în orașelul Washington din Connecticut, unde băiatul avea să fie cazat în căminul unei școli private.

Acum, în vreme ce Mindy îi făcea lui Sam bagajele, James se întreba dacă să îndrăznească să tragă puțin cu ochiul la rubrica Lolei. În ultimul articol scrisese despre momentul în care el ezitase între a o penetra cu un vibrator sau cu penisul. Spre deosebire de Mindy, Lola avusese destulă minte să-i schimbe humele - spunându-i „Terminatorul”, fiindcă îi producea orgasme atât de puternice încât o terminau -, iar el fusese prea încântat ca să se supere. îi cumpărase, chiar o brățară Hermès emailată pe care și-o dorise cu disperare, spunându-i că toate femeile din Upper East Side aveau una. Plătise cash, această mișcare inteligentă garantându-i că Mindy nu va afla de achiziție. Se uita cu jind la computer, nerăbdător să afle dacă Lola mai scrisese despre el și, dacă da, ce zisese. Dar cu Mindy încă acasă, hotărî că era prea riscant. Dacă-l prindea? Rezistînd vitejește ispitei, se ridică de pe scaun și se duse în dormitorul lui Sam.

— Patru săptămîni de tenis, îi spuse fiului. Crezi c-o să te plictisești?

Mindy așeza niște șosete sport albe, din bumbac, în bagajul băiatului.

— Nu, n-o să se plictisească, îi răspunse în locul lui.

— Urăsc chestia asta - să

împrumutăm obiceiurile claselor de sus. Baschetul ce are? Pentru mine a fost bun.

— Fiul tău e diferit de tine, James, pufni Mindy. Fiind un bărbat adult, cu o inteligență peste medie, ar fi trebuit să-ți dai seama până acum.

— Hmm...

Mindy fusese cam tăioasă în ultima vreme și, temându-se că atitudinea asta avea de-a face cu oarecare bănueli în privința aventurii lui cu Lola, nu insistă.

— În plus, adăugă ea, vreau ca Sam să se simtă în largul lui în zona aceea. Vom avea o casă acolo în curînd și țin să-și facă o mulțime de prieteni.

— Vom avea o casă?

— Da, James, vom avea, îl asigură Mindy cu un zîmbet scurt.

James se simți brusc cuprins de agitație, așa că se duse în bucătărie să-și mai toarne o cană cu cafea. Peste cîteva minute, Mindy și Sam își luară la revedere și plecară spre autogară; de acolo, ea se ducea direct la birou. De îndată ce auzi a doua ușă închisă zîndu-se, James se repezi la computer, scrisese adresa și citi: „Terminatorul lovește din nou. Virîndu-și «cocoșelul» în «păsărică» mea fierbinte și umedă, a trecut din nou la una din faptele sale mirșave, gîdîindu-mi anusul în timp ce eu îl secătuim”.

— Lola, zisese el, după ce citise primul text despre partidele lor de sex, cum poți să faci așa ceva? Nu te îngrijorează reputația ta ? Ce se va întîmpla într-o bună zi, cînd vei vrea să-ți găsești o slujbă serioasă și angajatorul va citi chestiile astea ?

Lola se mulțumise să se uite la el, de parcă trăia din nou pe altă lume.

— Nu e nici o diferență între mine și alte celebrități care au lansat casete porno. Asta nu le-a afectat cariera. Dimpotrivă, *le-a creat* o carieră.

Continuînd să citească blogul Lolei, James își simți penisul în erecție atingîndu-i piciorul și distrăgîndu-i atenția. Se duse în baie și ejaculă, ascunzînd

dovada într-un șervețel, după care trase apa la toaletă. Se uită în oglindă și dădu din cap. Hotărî să încerce neapărat sexul anal cînd se va vedea cu Lola.

Mindy îl urmări cu privirea pe Sam, în timp ce acesta se urca în autobuzul de Southbury, Connecticut, și-i făcu cu mina la fereastră pînă ce mașina ieși din garajul subteran. Traversînd în grabă autogară Port Authority, răsufă ușurată că Sam plecase într-un loc unde Paul Rice nu-i putea face rău. Opri un taxi, se strecură pe bancheta din spate și pescui din geantă bucățile de hîrtie împăturită. „Sam e vinovatul” mîzgălise Paul Rice pe ea cu creionul, cu scrisul lui mărunt și copilăresc. Hîrtia purta antetul hotelului Four Seasons din Bangkok. Din cîte se părea, Paul Rice avea un stoc întreg de blocnotesuri.

Împături din nou hîrtia și o puse în geantă. Găsise bilețelul în cutia de scrisori chiar zilele trecute și, cu toate că James era convins că-și dorea o casă la țară doar ca să-și satisfacă propria vanitate, în realitate, se apucase de aceste căutări pentru a găsi un loc în care ea și Sam să dispară din calea lui Paul fără a trezi bănuiele. Un om care putea acapara întreaga bursă de mărfuri a unei țări era probabil în stare de orice, inclusiv să persecute un băiețel. În vreme ce atenția locatarilor din 5th Avenue nr. 1 fusese în totalitate acaparată de moartea lui Billy, Paul nu participase nici la slujbă, nici la petrecerea Annalisei. Cine știe, poate că încă mai investiga cine tăiase cablurile de la internet și poate că în cele din urmă va reuși să adune dovezi împotriva lui Sam.

Mindy știa, ca și Paul Rice, că Sam era vinovatul. N-avea să spună nimănui, firește, nici măcar lui James, dar acesta nu era singurul secret pe care îl păstra. Întrînd cu pași hotărîți în birou, trecu pe lângă Thayer Core - așezat în boxa lui ca un animal în cușcă, acesta parcurgea o listă lungă cu e-mailuri. Mindy se opri și-și strecură capul pe după

marginea

5
0
5

peretelui despărțitor, uitându-se de sus, pentru a-i reaminti de autoritatea pe care o avea asupra lui.

— Ai printat notițele de la întâlnirea de ieri? Thayer își împinse scaunul în spate și, parcă pentru a-i submina autoritatea, își ridică picioarele pe birou și-și încrucișă brațele.

— Care întâlnire ?

— Toate.

Mindy dădu să plece, apoi se opri, ca și când și-ar fi amintit ceva.

— Am nevoie și de un exemplar printat din articolul Lolei Fabrikant.

După ce Mindy intră în birou, Thayer mormăi:

— Nu poți să-l citești pe computer, ca toată lumea ? Se ridică și străbătu agale hățșul de birouri

minuscule, îndreptându-se spre imprimantă, de unde luă articolul Lolei. Îl citi rapid și clătină din cap. Iar și-o trăgea cu James Gooch. Oare Mindy era chiar așa de toantă încît nu-și dădea seama că Lola scria despre soțul ei? Bleah. Asta însemna că între el și James distanța nu era prea mare. Dar James îi dădea bani Lolei și, cum el se bucura de aceleași privilegii gratis, nu prea avea motive să se plîngă.

— Poftim, zise Thayer cu o reverență, așezînd hîrțile pe biroul lui Mindy.

— Mulțumesc, răspunse ea, continuînd să se uite fix la ecranul calculatorului.

Thayer rămase o clipă locului, observînd-o atent.

— Îmi dai o mărire de salariu? o

întrebă.

Asta îi atrase atenția lui Mindy, care își puse ochelarii de citit, luă paginile printate și se uită la ele, apoi la el.

— De cît timp ești la noi ?

— De-o lună.

— Deja te plătesc cu o sută de mii de

dolari pe an.

5

0

6

— Nu-i destul.
— Vino peste vreo cinci luni și-o să
văd ce pot face.

Babă nenorocită, o înjură Thayer în gând, întorcându-se la birou. Dar, în mod surprinzător, nu era chiar insuportabilă și nici pe jumătate atât de rea pe cât își imaginase. Chiar îl scosese la o bere și îi pusese tot soiul de întrebări stînjenitoare: unde locuia, cum se descurca. Auzind că locuiește pe Avenue C, Mindy se strîmbă.

— Nu e de nivelul tău. Te văd într-un loc mai bun - într-o clădire din West Village, de pildă.

Îi dădu sfaturi despre cum să răzbească și îi sugeră să adopte o imagine „mai corporatistă”, purtînd cravată. Surprinzător, Thayer chiar îi urmă sfatul. Are dreptate femeia, se gîndi, în drum spre apartamentul său dezgustător. Nu era de nivelul lui. La douăzeci și cinci de ani alții erau deja miliardari, în timp ce el cîștiga doar o sută de mii. Oricum, prin comparație cu prietenii lui, asta era enorm. După o căutare asiduă pe Craigslist, găsi un apartament pe Christopher Street, într-o clădire fără lift. Dormitorul era așa de mic încît abia încăpea un pat dublu. Chiria era două mii opt sute de dolari pe lună, ceea ce însemna cam trei sferturi din salariu, dar merita. Începea și el să avanseze pe scara socială.

Stînd la birou cu ochelarii de citit pe nas, Mindy parcursese cu atenție cea mai nouă postare de pe blogul Lolei. Avea un fel mai aparte de-a descrie actul sexual și nu se mulțumea doar să-i sondeze cele mai ascunse aspecte, furnizînd totodată cititorilor o descriere fizică amănunțită a partenerului, în primele patru articole rolul amantului fusese jucat de Philip Oakland, dar textul acesta și cel de dinainte erau, fără umbră de îndoială, despre James. Deși Lola îi zicea bărbatului Terminatorul, lucru care o făcu pe Mindy să se tăvălească de rîs, descrierea penisului, cu „constelația sa de alunițe dispuse sub forma stelelor lui Osiris”, îl indica clar pe James. Nu doar comentariile despre părțile

intime îl dăduseră de gol. „Vreau să-ți cunosc fiecare părtică. Inclusiv locul murdar”, afirmase Terminatorul.

Era exact același argument pe care îl folosisese și cu Mindy, în primii ani de căsnicie, când voise să facă sex anal.

Punînd deoparte textul, Mindy se întoarse la computer și, scriind adresa agenției imobiliare din Litchfield, cercetă mai multe anunțuri, pînă dădu peste fotografiile și descrierea unei case.

Weekendul trecut, uitîndu-se pe ofertă, agentul îi explicase că existau foarte puține opțiuni în marja lor de preț – de fapt, nu era mai nimic sub un milion trei sute de mii. Găsise o casă perfectă pentru ei, dar era ceva mai scumpă. Voiau să o vadă ? Da, voiau, răspunsese Mindy.

Casa era cam în paragină, fiind eliberată de curînd de fostul proprietar, un fermier în vîrstă. Dar genul ăsta de locuințe nu apărea aproape niciodată pe piață. Mai avea încă terenul de cinci hectare originar, iar în casa construită pe la sfîrșitul secolului XVIII erau trei șemineuri. O livadă bătrînă de meri și un hambar (dărăpănat, dar renovarea unei astfel de construcții nu costa mult) completau peisajul exterior. Proprietatea era situată pe una dintre cele mai bune străzi din Roxbury, Connecticut, care se număra printre cele mai selecte orașele din țînt. Populația sa era de două mii trei sute de locuitori. Dar ce populație! Arthur Miller și Alexander Calder locuiseră prin apropiere, la fel și Walter Matthau. Philip Roth se afla la doar cîțiva kilometri depărtare. Iar prețul era incredibil – numai un milion nouă sute de mii, un chilpir!

— E prea mult! protestase James în mașina închiriată cu care se întorceau în oraș.

— E perfectă. Și ai auzit ce-a zis agentul imobiliar: case ca asta nu apar niciodată pe piață.

— Nu mă simt bine cheltuind atîția bani. Pe o casă. Și mai are nevoie de o grămadă de

reparații. Ai idee cât costă? Sute de mii de dolari. Da, acum avem banii ăștia, dar cine știe ce se va mai întâmpla?

Într-adevăr, își spuse Mindy, apăsând butonul interfonului de pe birou. Cine știe?

— Thayer, ești bun să vii până la mine ?

— Ce, acum?

Mindy zîmbi. Fusese plăcut surprinsă de domnul Thayer Core, după ce descoperise că era nu doar un asistent grozav, ci și un negustor la fel de abil de gînduri rele și paranoia. Îi amintea de ea însăși la douăzeci și cinci de ani și găsea revigorantă sinceritatea lui.

— Am nevoie de încă un exemplar. Color.

Peste cîteva minute, Thayer se întoarse cu un exemplar printat din broșura casei. Mindy o capsă de cele două texte scrise de Lola despre James și îi > i pe ea un post-it cu următorul mesaj : „Ca să știi”, îi întinse paginile lui Thayer și îi zise:

— Poți să-i trimiți asta soțului meu prin curier ? Thayer frunzări paginile și, clătînd admirativ

din cap, observă:

— Asta ar trebui să fie suficient.

— Mulțumesc, spuse Mindy, gonindu-i din birou. Thayer sună la serviciul de curierat, ca să vină

să ridice pachetul. Chicotînd, strecură foile într-un dosar de carton gros. O ridiculizase luni întregi pe Mindy Gooch și, cu toate că i se mai părea încă puțin caraghioasă, trebuia să-i recunoască meritele.

Avea curaj.

Peste vreo două ore, Mindy își sună bărbatul.

— Ai primit pachetul de la mine ?

Îl auzi murmurînd o confirmare îngrozită.

— Ei bine, am mai reflectat, continuă ea. Și aș vrea să cumpăr casa. Imediat. Nu vreau să

aștept nici măcar o zi. O să-l sun pe agent chiar acum și o să-i fac o ofertă.

— Minunat, zise James, prea speriat ca să pară entuziasmat.

Mindy se lăsă pe spătarul scaunului, răsucind firul telefonului pe deget.

— Abia aștept să ne apucăm de renovări. Am o grămadă de idei. Apropo, cum mai merge treaba la noua carte ? Ceva progrese ?

În apartamentul de la ultimul etaj al clădirii din 5th Avenue nr. 1, Annalisa Rice studia schema pentru evenimentul fundației King David, scriind numerele meselor în dreptul numelor diversilor invitați, pe lista de douăzeci și una de pagini. Era, ca de obicei, o muncă anostă, dar cineva trebuia să se ocupe și de asta. Acum, că o înlocuise pe Connie Brewer la conducerea evenimentului, sarcina îi revenise ei. Connie nu renunțase probabil de bunăvoie. Dar cum nu mai era mult până la procesul lui Sandy, celelalte membre ale comitetului apreciaseră că prezența ei ar fost de rău augur, fiindcă le-ar fi reamintit oamenilor de scandalul legat de furtul Crucii Măriei Tudor și, în loc să scrie despre eveniment, ziariștii s-ar fi ocupat de soții Brewer.

Mai rămăseseră patru zile până la gală și toată lumea spera să fie chiar mai spectaculoasă decât cea de dinainte. Rod Stewart fusese invitat să cânte, iar Schiffer Diamond, să fie gazda serii. După moartea lui Billy, Schiffer și Annalisa deveniseră apropiate. La început găsiseră consolare în compania reciprocă, apoi observaseră că durerea pe care o împărtășeau se transforma într-o prietenie adevărată. Fiind amîn- două personalități publice, descoperiseră că aveau unele lucruri în comun. Schiffer îi sugerase Annalisei s-o angajeze pe Karen,

agentă ei de publicitate, iar Annalisa i-o prezentase pe Schiffer stilistei ei demente, Norine. *Doamna stareță* intrase în pauza de filmări, așa că Schiffer trecea deseori pe la Annalisa ca să-și bea împreună cafeaua de dimineață pe terasă; uneori li se alătura și Enid. Annalisa gusta din plin aceste momente. Enid avea dreptate – o asociație de proprietari semăna cu o familie și bizareriile celorlalți locatari erau o sursă inepuizabilă de umor bonom.

— Mindy Gooch mi-a ascultat în sfârșit sfatul și l-a angajat pe Thayer Core, le informă bătrâna doamnă într-o dimineață. Deci am scăpat de grija lui. Între timp, James a început o aventură cu Lola Fabrikant.

— Săraca, zise Schiffer.

— Cine, Mindy sau Lola ? Întrebă Annalisa.

— Ambele.

— Nici o biată Lola! exclamă Enid. Fata asta e genul care umblă după avere. E mai rea ca Flossie Davis. Nu voia decât să locuiască aici și să cheltuiască banii lui Philip.

— Nu crezi c-ai fost puțin prea crudă cu ea, Enid ? o întrebă Schiffer.

— Nu, nici pomeneală. Cu una ca ea trebuie să fii mină de fier. Il înșela pe Philip cu Thayer Core chiar în patul lui. Fata asta e ca un virus – nu mai scapi de ea.

— De ce s-a întors ? întrebă Annalisa.

— Încăpăținare pură și prost direcționată. Dar n-o să ajungă prea departe, veți vedea.

Amintindu-și această conversație, Annalisa își dădu seama că n-o putea învinovăți pe Lola pentru că voise să locuiască în 5th Avenue nr. 1. La fel ca Schiffer și Enid, era și ea îndrăgostită de clădire, singura problemă fiind Paul. Auzind despre logodna lui Schiffer cu Philip, o tot bătea la cap să-și folosească influența ca să-i convingă pe Enid și pe

nepotul ei să-i vîndă lui apartamentele, subliniind că proaspeții însoareții vor avea nevoie de ceva mai spațios și... n-ar vrea și mătușa să se mute odată cu ei ? Nu, îi răspunsese Annalisa. Planul era ca Schiffer și Enid să facă schimb de apartamente, urmînd ca ea și Philip să unească cele două locuințe de la etajul al treisprezecelea într-una singură. Apoi Paul sugerase să se mute ei într-un apartament mai mare, ceva în jurul a patruzeci de milioane de dolari. Și la asta se împotrivise.

— E prea mult, Paul, zisese, întrebîndu-se dacă setea lui nebună de mai mare și mai bun se va potoli vreodată.

Conversația pe tema asta fusese abandonată, căci Paul dezvoltase o nouă obsesie: cumpărarea unui avion - noul G6, care urma să fie livrat în doi ani. Dăduse un avans de douăzeci de milioane, dar se plînsese amarnic de nedreptatea vieții, fiindcă era pe locul cincisprezece pe lista de așteptare și nu pe primul. Obsesiile acestea, după cum băgase de seamă Annalisa, scăpau tot mai mult de sub control. Chiar acum cîteva zile aruncase cu o vază de cristal după Maria, fiindcă femeia nu îi anunțase imediat despre sosirea a doi pești. Fiecare costase o sută de mii de dolari și-i fuseseră expediți tocmai din Japonia, însă Maria nu știuse nimic și lăsase peștii în ambalajul în care sosiseră vreo cinci ore, timp în care ar fi putut muri. Maria își prezentă demisia, iar Annalisa îi plăti două sute de mii de dolari - salariul pe un an -, ca să nu depună plîngere împotriva lui. Apoi angajă două menajere în loc de una, ceea ce păru să-l mai îmbuneze pe Paul, care insistă ca a doua să se ocupe de pești douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Dacă cerința asta părea ușor dementă, ea pălea în comparație cu atitudinea lui față de Sam.

— El a făcut-o, zise Paul într-o seară la cină. Micul ticălos, Sam Gooch.

— Nu fi caraghios.

5

1

2

— Știi sigur că el a fost.
— De unde știi ?
— S-au uitat într-un fel anume la mine în lift.
— Un băiat de treisprezece ani s-a uitat la tine într-un fel anume! Iar tu știi că el e vinovatul! exclamase ea exasperată.
— L-am pus sub urmărire.
Annalisa lăsă furculița în farfurie și-l somă:
— Încetează imediat.
— M-a păgubit de douăzeci și șase de milioane.
— Dar oricum ai cîștigat o sută de milioane în ziua aia. Ce înseamnă douăzeci și șase de milioane pe lângă asta?
— Douăzeci și șase la sută, răspunsese el prompt.
Annalisa presupuse că soțul ei exagerase cînd spusese că Sam era urmărit din ordinul lui. Dar cîteva seri mai tîrziu, cînd se pregătea să meargă la culcare, descoperi că Paul citea un document detaliat, care nu părea să conțină graficele și tabelele pe care le studia cu atenție înainte să se culce.
— Ce-i asta ? vru să afle.
— E raportul despre Sam Gooch, zise el, ridicînd ochii din fol. De la detectivul particular.
Annalisa i-l smulse din mină și începu să citească tare:
— „Suspectul a fost la terenul de baschet de pe 6th Avenue... Suspectul a fost în excursie cu clasa la Muzeul Științei și Tehnologiei... Suspectul s-a dus în parc, unde a rămas vreme de trei ore, după care a ieșit și a luat metroul de pe Lexington Avenue către 14th Street.” O, Paul!
Dezgustată, rupse raportul în bucățele și-l aruncă.
— Aș fi preferat să nu faci asta, îi zise el cînd se întoarse în pat.
— Aș putea spune același lucru,

replică ea, stin- gînd lumina.

Acum, de cîte ori se gîndea la Paul, simţea un nod în stomac. Între banii pe care-i cîştiga şi echilibrul său mental părea să existe o relaţie inversă. Cu cît strîngea mai mulţi bani, cu atît devenea mai instabil, iar acum, că Sandy Brewer era absorbit cu totul de pregătirea procesului, nu mai exista nici o cale de a-l ţine în frîu.

Lăsînd deoparte schema invitaţilor, Annalisa urcă să se schimbe. Depoziţiile pentru procesul lui Sandy, care avea să înceapă curînd, demaraseră deja şi, fiind printre cei care văzuseră crucea, ea şi Paul erau citaţi ca martori. Paul fusese cu o zi înainte şi, urmînd sfatul avocatului, declarase că nu- şi amintea să fi văzut bijuteria sau să fi auzit vreo discuţie despre ea şi nici ca Billy Litchfield să fi fost implicat. De fapt, declarase că nu-şi amintea deloc de Billy Litchfield şi că nu ştia decît că persoana era o cunoştinţă de-a neveste-sii. Sandy Brewer asistasese la mărturie şi fusese uşurat să constate că pe Paul îl lăsa memoria. Dar el nu ştia cît ştia Annalisa şi, colac peste pupăză, avocatul o informase că la audierea din după-amiaza aceea avea să fie prezentă şi Connie Brewer. Annalisa nu- şi mai văzuse prietena de luni întregi.

Alese un costum cu pantaloni din gabardină albă, despre care era sigură că ar fi fost pe placul lui Billy. De cîte ori se gîndea la el, simţea un gust amar. Moartea lui fusese lipsită de sens şi complet inutilă.

Depuse mărturie într-o sală de conferinţe din sediul firmei de avocatură care îi apăra pe soţii Brewer. Sandy nu era acolo, dar Connie, da, aşezată între doi membri ai echipei lor de avocaţi. În capul mesei se afla procurorul. Connie părea speriată şi obosită.

— Să începem, doamnă Rice, zise procurorul, un ins cu coşuri pe faţă şi îmbrăcat într-un costum lălu. Aţi văzut vreodată Crucea Măriei Tudor?

5

1

4

Annalisa privi spre Connie, care se uita țintă la minile din poală.

— Nu știu, răspunse ea.

— Cum adică, nu știți ?

— Connie mi-a arătat într-adevăr o cruce, dar nu pot să afirm că era Crucea Măriei Tudor.

— Cum a descris dumneaei obiectul ?

— Mi-a spus c-a aparținut unei regine. Dar ar fi putut să provină de oriunde. Mie mi s-a părut o bijuterie ieftină.

— Ați discutat vreodată cu Billy Litchfield despre cruce ?

— Nu, niciodată, minți Annalisa apăsător.

Billy murise din pricina nenorocitei aleia de cruci. Nu era oare de-ajuns ?

Interogatoriul continuă încă o oră, apoi procurorul o lăsă pe Annalisa să plece. Connie o conduse pînă la lift.

— Îți mulțumesc, șopti ea.

— O, Connie! zise Annalisa îmbrățișînd-o. Măcar atît să pot face. Cum te simți? Vrei să mergem să mîncăm ceva?

— Poate, ezită Connie. După ce se termină povestea asta.

— O să se termine curînd. Și va fi totul bine.

— De asta mă cam îndoiesc. Lui Sandy i s-a interzis să mai facă afaceri, fiindcă e suspect într-o investigație, așa că nu ne mai vin bani. Am scos apartamentul la vînzare. Onorariul avocaților e uriaș. Chiar dacă Sandy scapă, nu sînt prea sigură că vreau să mai rămîn în New York.

— Îmi pare rău.

— E doar un oraș, zise Connie, ridicînd din umeri. Mă bate gîndul să ne mutăm într-un stat unde nu ne cunoaște nimeni. În Montana, de pildă.

În seara aceea, cînd Paul veni acasă, Annalisa

încercă să-i povestească ce se petrecuse peste zi. Intrînd în biroul lui, îl găsi uitîndu-se fix la peștii din acvariu.

— Connie zice că vor fi obligați să vîndă apartamentul.

— Serios? Cît vor pe el?

Annalisa îl privi stupefiată.

— N-am întrebât. Nu mi s-a părut cuviincios.

— Poate-l cumpărăm noi. E mai mare decît ăsta. Iar ei sînt disperați, așa că probabil vom obține un preț bun. Imobiliarele sînt în scădere. Trebuie să vîndă repede.

Rămase holbîndu-se la Paul și nodul din stomac i se strînsese și mai mult de frică. Apoi îi vorbi pe un ton precaut:

— Paul, eu nu vreau să mă mut.

— Tbt ce se poate, zise el, fără să-și ia ochii de la pești, dar eu sînt cel cu banii. E decizia mea.

Annalisa înțepeni. Cu mișcări lente, de parcă Paul ar fi fost dezechilibrat și nu s-ar mai fi putut conta pe el să reacționeze normal, se strecură către ușă. Dar se opri și spuse cu o voce blîndă:

— Cum vrei tu, Paul.

Și închise ușile duble masive în urma ei.

A doua zi, Lola Fabrikant se trezi pe la prînz, amețită și ușor mahmură. Se extrase cu mari eforturi din pat, luă un antinevralgic și se duse în baia micuță să-și examineze fața. În ciuda cantității de alcool pe care o consumase în seara de dinainte, la o petrecere aniversară în cinstea unui cîntăreț de rap celebru, pielea îi era proaspătă de parcă abia se întorsese de la cosmetică. În ultimele luni, descoperise că, indiferent ce-ar fi băgat în ea sau la ce și-ar fi supus trupul, efectele nu erau niciodată vizibile pe chip.

Din păcate, asta nu se putea afirma și despre apartament. Baia era jengoasă, truse de machiaj, creme și loțiuni fiind împrăștiate peste tot; un set de lenjerie cu sutien și chiloți asortați, cumpărat de la La Perla, zăcea boțit pe podea, lîngă toaletă, unde îl aruncase ca să nu uite să-l spele de mină. Însă în ultima vreme nu părea să mai aibă timp de îndelniciri casnice, astfel că apartamentul se transforma încet-încet într-o cocină, vorba lui James Gooch.

— Atunci, găsește-mi o menajeră, replicase ea, adăugînd că aspectul locuinței nu-i împiedica să-și

dorească s-o viziteze.

Păși în cada de plastic de la duș, care era atât de mică încât se lovi la cot când se întinse după șampon, ceea ce îi reaminti că ura casa asta din toate puterile. Pînă și Thayer Core reușise să se mute într-o locuință mai mare, într-o zonă mai bună, iar de atunci nu înceta să-i scoată ochii cu asta. De cînd intrase în serviciul lui Mindy Gooch, Thayer devenise plicticos și era obsedat să avanseze, chiar dacă nu era decît un asistent, așa cum îi amintea deseori Lola, deși avea o carte de vizită pe care scria că e asociat. Se mai vedeau încă, dar la ore tîrzii. După nopțile lungi petrecute prin cluburi, Lola realiza că se întoarce într-o casă goală și, copleșită de singurătate, îl suna, insistînd s-o primească la el pînă dimineață. De regulă, Thayer n-o refuza, dar o silea să plece odată cu el, la opt și jumătate, pretextînd că nu mai avea încredere s-o lase singură. Acum, că avea un apartament decent, ținea să-l păstreze așa.

Pe cînd își întindea balsam pe păr, se învioră la gîndul că și ea va avea în curînd un apartament mai spațios. În după-amiaza aceea mergea la o probă pentru un *reality-show*. Filmul *Totul despre sex* avusese un succes imens și unii dintre producători voiau să facă o versiune gen *reality-show*. Îi citiseră articolele și-i trimisese un mesaj pe Facebook, cerîndu-i să dea o probă și spunîndu-i că ar fi ideală ca Samantha din viața reală. Lola fusese de acord și nici nu-și putea imagina un eșec. În ultima săptămînă se văzuse deja pe coperta revistei *Star*, ca fetele alea din *The Hills*. Avea să ajungă mai celebră decît Schiffer Diamond, iar asta îi va învîta minte pe Philip și pe Enid, nu-i așa? Primul lucru pe care îl va face cu banii va fi să-și cumpere un apartament în 5th Avenue nr. 1. Chiar și unul micuț, cu un singur dormitor, ar fi perfect. Îi va bîntui pe Philip, pe Enid și pe Schiffer Diamond pînă la sfîrșitul vieții lor.

5

1

8

Audiția era la două, ceea ce îi lăsa destul timp să-și cumpere o ținută nouă și să se pregătească. Înfașurându-se într-un prosop, scoase o cutie de pan-tofi de sub pat și-și numără banii. Îi luase vreo două zile să-și revină după atancul lui Enid din ziar, dar *își revenise* în cele din urmă și îi atrăsese atenția lui Marquee că acum era cu adevărat celebră și că trebuia s-o plătească mai bine. Ceruse cinci mii de dolari. Marquee se tăvălise de râs la auzul sumei, dar se învoise să-i dea două mii. Pînă acum strînsese opt mii de dolari. Mai erau și cele zece mii date de Philip Oakland, plus cele două mii primite lunar de la James Gooch. Cum James îi plătea chiria și utilitățile, reușise să economisească douăsprezece mii de dolari. Scoase trei mii din cutie, în hîrtii de o sută, din care plănuia să-și cumpere ceva superb și costisitor de la Alexander McQueen.

Intrînd în buticul de pe 14th Street, puse imediat ochii pe o pereche de cizme lungi din piele întoarsă, cu cataramă într-o parte. Pe cînd le proba, vinză-toarea îi susura la ureche cum și-ar fi dorit ea însăși să le poarte, observație care o determină pe Lola să nu mai stea pe gînduri. Le cumpără, plătind două mii de dolari, și le cără acasă într-o cutie uriașă. Trase fermoarul cizmelor și se îmbracă în rochia mulată Hervé Léger, pe care o cumpărase cu doar două săptămîni înainte. Efectul era uluitor.

— Superb ! zise ea cu voce tare.

Plină de avînt, se urcă într-un taxi, deși locul cu pricina era aproape, în birourile unui celebru direc-tor de casting. Intrînd în clădire, Lola se trezi că ia liftul împreună cu alte opt fete, care se îndreptau în mod clar în aceeași direcție. Le cîntări din priviri și decretă că era mai frumoasă, așa ca nu avea de ce să se îngrijoreze.

Cînd ușile se deschiseră la etajul al cincispre-zecelea, dădu peste alte fete, chiar mai multe, de toate formele și dimensiunile, care stăteau înșirate de-a lungul peretelui din hol.

Trebuie să fie vreo greșeală, își spuse ea. Șirul se întindea până dincolo de pragul unei sălițe de așteptare. Pe lângă ea trecu o tinărară cu o mapă. Lola o opri și zise:

— Mă scuzați, mă numesc Lola Fabrikant. Am programare la ora două.

— Regret, dar e un concurs public. Trebuie să stați la coadă.

— Eu nu stau la cozi, i-o tăie Lola. Scriu pe un blog despre sex. Producătorii m-au contactat personal.

— Dacă nu așteptați la coadă, nu intrați la probă.

Lola scrîșni și pufni, dar se așeză la coadă, unde rămase vreme de două ceasuri. În cele din urmă, după ce înaintase în pas de melc pe hol pînă în camera de așteptare, îi veni și ei rîndul. Intră în sala de repetiții. La o masă lungă stăteau patru persoane.

— Numele? o întrebă cineva.

— Lola Fabrikant, răspuse ea, ridicînd mîndră capul.

— Aveți o fotografie și un CV ?

— N-am nevoie de așa ceva, pufni Lola disprețuitor, surprinsă să constate că nu păreau a ști cine e. Am o rubrică permanentă pe un blog. Poza mea apare acolo săptămînal.

O invitără să ia loc pe un scăunel. Un bărbat ațînti asupra ei o cameră de luat vederi, iar producătorii începură să pună întrebări.

— De ce ați venit la New York?

— Păi..., zise Lola, dar se opri brusc.

— Haideți încă o dată. De ce ați venit la New York ?

— Deoarece...

Lola se strădui să continue, dar se simți copleșită de mulțimea explicațiilor posibile. Să le povestească despre Windsor Pines și despre cum fusese întotdeauna încredințată de destinul ei măreț ? Sau ar fi fost prea arogant ? Poate că ar trebui să înceapă cu

Philip. Sau cum se imaginase întotdeauna în pielea unui personaj din *Totul despre sex*? Dar asta nu era tocmai adevărat. Femeile alea erau bătrâne, iar ea era tânără.

— Ăăă... Lola? Întrebă cineva.

— Da?

— Ne răspunzi la întrebare ?

Lola se înroși.

— Am venit la New York..., reluă ea stresată, dar mintea i se goli brusc.

— Mulțumesc, spuse unul dintre producători.

— Ce?! sări Lola speriată.

— Puteți pleca.

— Gata?

— Da.

— Asta e tot? Întrebă ea, ridicându-se.

— Da, Lola. Nu ești genul pe care-l căutăm, dar îți mulțumim că ai venit.

— Dar...

— *Mulțumim.*

Deschizând ușa, auzi o voce strigând:

— Următoare!

Năucă, Lola intră în lift. Ce se petrecuse acolo? O dăduse în bară? Mergând pe 9th Avenue către apartament, se simți mai întâi amorțită, apoi furioasă, apoi îndurerată, de parcă tocmai murise cineva. Urcând treptele antice ale imobilului, se întrebă dacă nu cumva persoana care murise era chiar ea.

Se trânti în patul nefăcut, cu ochii ațintiți asupra unei pete mari, cu margini maronii, de pe tavan, întreg viitorul ei depinsese de proba asta, de obținerea rolului. Iar acum, după nici două ore, totul se sfârșise. Încotro s-o apuce ? Se răsuca pe o parte și-și verifică e-mailurile. Era unul de la măică-sa, în care aceasta îi ura baftă, și unul de la James. James, își zise în gând. Cel puțin pe el nu-l pierduse. „Sună-mă”, suna mesajul.

Lola formă numărul. Era aproape cinci, adică puțin cam târziu pentru telefoane, fiindcă uneori nevastă-sa venea acasă mai devreme, dar nu-i păsa.

— Alo ? se auzi vocea lui James, șoptind misterios.

— Eu sînt, Lola.

— Pot să te sun eu imediat ?

— Sigur.

Închise, dînd ochii peste cap, și aruncă telefonul cit colo pe pat. Apoi se apucă să măsoare camera în sus și-n jos, plimbîndu-se prin fața oglinzii mari și ieftine pe care o sprijinise de unul dintre pereții goi. Arăta al dracului de bine - ce-i apucase pe producătorii ăia ? De ce nu vedeau ce vedea și ea ? Strinse pleoapele și clătină din cap, luptîndu-se cu lacrimile. New Yorkul nu era un oraș corect. Pur și simplu nu era corect. Locuia aici de un an încheiat și nimic nu-i mersese cum trebuia. Nici relația cu Philip, nici „cariera”, nici măcar legătura cu Thayer Core. Sună telefonul. James.

— Ce-i ? răspunse ea enervată.

— Apoi, amintindu-și că James era ultimul „tichet de masă” care îi mai rămăsese, își îndulci tonul.

— Vrei să vii încoace ?

James era pe Mews, cu Skippy, căci nu îndrăznise să sune de acasă.

— Trebuie să stăm de vorbă, îi zise cu o voce stresată.

— Atunci te-astept, replică Lola.

— Nu pot, șuiera James, uitîndu-se în jur ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea. Nevastă-mea a aflat. De noi.

— Ce ? țipă Lola.

— Ia-o încetîșor. Nu mi-a zis încă nimic. Dar o să-mi zică.

— Dar *ce-a zis*, de fapt ? întrebă ea tot mai iritată.

— Zice că trebuie să cumpărăm o

casă. La țară.

— Și? ridică ea din umeri. Divorțezi, ea se mută la țară, iar tu rămii în oraș.

— Și eu mă mut cu tine, continuă Lola în gând.

James ezită.

— Nu-i așa de simplu. Eu și Mindy... sîntem căsătoriți de cincisprezece ani. Avem un copil. Dacă divorțăm, ar trebui să-i dau jumătate. Din tot ce am. Și nu-mi convine. Am început o altă carte și în plus, nu vreau să-mi abandonez băiatul.

Lola îi tăie vorba și, cu o voce ca de oțel, îi zise :

— Ce vrei să spui, James ?

— Nu cred că ne mai putem vedea, răspunse el dintr-o suflare.

Lola simți brusc că se săturase.

— Tu și Philip Oakland ! îi strigă ea. Sînteți amin- doi la fel ! Niște tolmaci. Mă *dezgusti*, James. Voi *toți* mă dezgustați.

M& tud at Gintika

În așteptarea datei la care începea procesul lui Sandy Brewer, *The New York Times* publică o serie de articole despre Crucea Mariei Tudor. Un celebru istoric susține că, în ultimele patru secole, bijuteria stătuse la originea mai multor fărâdelegi, inclusiv a unei crime. Un preot francez din secolul XVIII, care păzea comoara, fusese bătut cu ciomegele până murise în cursul unui jaf comis asupra bisericii. Din sacristie, conform listei obiectelor dispărute, se furasera, printre altele, patru franci, o ploscă și crucea. Hoții probabil că nu știau pe ce puseseră mina și se speculase c-o vînduseră unui negustor de vechituri. Ulterior, se părea că bijuteria ajunsese în posesia unei bătrîne ducese văduve, pe nume Hermione Belvoir. La moartea acesteia dispăruse iarăși.

Acum reapăruse, Sandy Brewer fiind judecat pentru furt de obiecte de artă. Dacă Billy ar mai fi trăit, își zise Annalisa, probabil că ar fi fost și el acuzat, însă morții nu vorbesc, iar avocații apărării nu izbucniseră să dea de urma misterioasei cutii de lemn, lăsată lui Billy de doamna Houghton. Nu găsiseră nici cutia și nici vreun alt indiciu care să-l lege de povestea asta. Prin urmare, procurorii se aruncaseră asupra lui Sandy. Acesta încercase să se tocmească, oferindu-se să plătească o amendă de peste zece milioane de dolari, însă în lunile scurse de la descoperirea crucii, piața bursieră se prăbușise brusc, prețul petrolului urcase vertiginos, iar oamenii obișnuiți începuseră să-și piardă casele și economiile de-o viață. Recesiunea pindea după colț, asta dacă nu cumva sărise deja gardul și intrase în curte. După spusele procurorului districtual, lumea cerea capul finanțistului obscen de bogat, care nu numai că strînsese o avere colosală pe spinarea oamenilor de rînd, dar mai furase și comoara națională a unei țări străine.

O consecință a publicității din jurul acestui caz a fost interesul renăscut față de doamna Houghton. Un

alt articol amplu din *Times* descria și comenta faptele ei bune, personalitatea și scopurile care o motivaseră în viață. În anii '70, când Muzeul Metropolitan era în pragul falimentului, doamna Houghton salvase de una singură venerabila instituție, donându-i zece milioane de dolari. Totuși zvonul că ea furase Crucea Măriei Tudor a început să circule din nou. Au fost interviuate mai multe doamne din înalta societate care o cunoscuseră, printre ele numărându-se și Enid, și toate au insistat că doamna Houghton n-ar fi fost capabilă de un asemenea gest. Cineva și-a amintit că zvonul pornise de la Flossie Davis, așa că reporterul a încercat să-i la și ei un interviu, dar Enid a intervenit prompt. Flossie, o doamnă foarte în vîrstă, suferind de demență, era, spunea ea, foarte sensibilă și se agita ușor. Un interviu *ar* fi putut s-o ucidă la propriu.

Profitînd de conjunctură, Sotheby's a organizat o licitație cu bijuteriile doamnei Houghton. Deoarece era acum extrem de curioasă în privința fostei proprietare a apartamentului, Annalisa Rice a participat și ea la vizionare. Nu iubea în mod special bijuteriile, dar uitîndu-se în vitrinele ce etalau fabuloasa colecție a bătrînei doamne, se simți copleșită de emoție – emoția dată de firul tradiției care leagă viețile a două femei peste timp. Da, de aceea mamele își lasă comorile moștenire fiicelor. Prin transferul bunurilor, se facea și un transfer de putere, de energie. Dar era mai ales vorba despre sentimentul că aparții unei tradiții, hotărî Annalisa, și despre faptul lucrurile aveau un loc al lor, unde trebuiau să se afle mereu. Iar locul bijuteriilor doamnei Houghton era în apartamentul de la ultimul etaj al clădirii din 5th Avenue nr. 1. Licitînd agresiv, a reușit să cumpere douăsprezece piese. După ce le-a adus acasă și le-a așezat în cutia mare, căptușită cu catifea, de pe birou, a avut sentimentul ciudat că decorarea apartamentului era aproape încheiată.

Annalisa Rice plănuia să poarte pentru prima dată

bijuteriile doamnei Houghton, la gala fundației King David. Aplecându-se spre oglinda din uriașa baie din marmură, își puse o pereche de clipsuri cu diamante și perle și se trase puțin înapoi, ca să studieze efectul. Perlele erau mari și galbene de la natură, scoțându-i în evidență părul ca ambra și ochii cenușii. Asta îi aminti de Billy – cât de încântat ar fi fost de ea și de apartament! Aranjându-și cerceii, tresări, speriată de vocea lui Paul.

— La ce te gindești ?
Ridică privirea și-l văzu stînd în hol și uitîndu-se fix la ea.
— La nimic, răspunse repede, apoi adăugă: Cum de ești acasă ? Credeam că ne întîlnim direct la gală.
— M-am răzgîndit. E seara cea mare și mi-am zis că ar trebui să fim împreună.
— Drăguț din partea ta.
— Nu pari prea fericită.
— Sint, Paul, dar mă gindeam la Billy Litchfield. Atita tot,
— Iar?
— Da, iar. Eram prieteni. Probabil că nu voi înceta niciodată să mă gîndesc la el.
— De ce? se miră Paul. Doar e mort.
— Da, e mort, replică ea sarcastic, trecînd pe lîngă el și îndreptîndu-se spre dormitorul principal. Dar dacă Sandy n-ar fi fost prins, Billy ar mai fi fost încă în viață. N-ar trebui să începi să țe pregătești ? întrebă, deschizînd ușa garderobei.
— Ce amestec avea Billy în povestea asta ? Vreau să încetezi să te mai gîndești la Billy Litchfield.
— Paul își scoase pantofii și începu să-și deznoade cravata.
— Ai cumva intenția să-mi cenzurezi gîndurile ?
— E vremea să depășim episodul, așa, zise el, deschîndu-și cămașa.
— Billy i-a vîndut crucea lui Sandy. Probabil că ți-a spus asta.

— Nu, nu mi-a spus, ridică el din umeri.
Ca în orice manevră de afaceri, există un factor neprevăzut. În cazul ăsta, bănuiesc că elementul a fost Billy Litchfield.

— Ce tot spui acolo, Paul ? Întrebă Annalisa, ieșind din garderobă cu o pereche de sandale aurii, cu toc înalt și barete subțiri. Ce manevră de afaceri?

Deschise cutia cu bijuterii și scoase o brățară în stil art deco, din platină cu diamante, care aparținuse de asemenea doamnei Houghton.

— Sandy Brewer. Dacă nu-l scoteam din joc, n-ai mai fi mers la serată purtând bijuteriile lui Louise Houghton.

Annalisa îngheță.

— Ce vrei să zici ? Întrebă, încheindu-și brățara cu degete tremurânde.

— Ei, haide, doar știai că Sandy avea probabil de gând să mă concedieze. Din pricina „bubei” aleia din afacerea cu chinezii. De unde să știu eu că Billy Litchfield era implicat în povestea cu Sandy și cu crucea? Dar dacă e să mergem direct la sursă, îl vom găsi acolo pe Sam Gooch. Dacă nu tăia firele, n-aș fi fost obligat să fac ce-am făcut.

— Ce-ai făcut, Paul ? Întrebă încet Annalisa.

— Am trimis e-mailul acela despre cruce la *Times*, răspunse el, întinzînd gîtul ca să-și potrivească papionul. Floare la ureche, continuă, trăgînd de marginile fundei. Ca la domino: lovești o piesă și cad toate.

— Credeam că Craig Akio a trimis mesajul, spuse ea, avînd grijă să păstreze un ton indiferent.

— Floare la ureche și aia. Un cont de e-mail fals – oricine poate să-și facă unul, spuse Paul, strecurîndu-se fără efort în frac. A fost o lovitură de geniu – asta și un noroc chior. Cea mai bună metodă

să scapi de doi oameni în același timp e să-i pui să se elimine reciproc.

— Doamne Dumnezeule, Paul, spuse Annalisa cu vocea tremurând ușor. Nu mai e nimeni în siguranță în preajma ta?

— În clădirea asta, nu, răspunse el, intrînd în garderoba lui. Încă mă mai gîndesc la o cale de a-i goni de aici pe Mindy Gooch și pe nemernicul ăla de fiu-su. După ce mă descotorosesc de ei, plănuiesc să redau apartamentul lor glorioasei sale întrebuițări de odinioară - depozit pentru bagaje.

Se încălță cu pantofii de piele și întinse brațul.

— Ești gata ? o întrebă răstit, văzînd că era tot acolo, jucîndu-se cu brățara. Dă-mi voie să te ajut.

— Nu! izbucni Annalisa și se trase un pas înapoi. Chiar în clipa aceea, reuși să încheie brățara și, după ce se reculese, ridică mina. Cu un rîs puțin nervos, adăugă: Nu-i nevoie. M-am descurcat și singură.

Prima măsură pe care o luase Annalisa, după ce fusese desemnată președinta comitetului de organizare a galei, a fost să mute evenimentul la proaspăt restauratul hotel Plaza. Coborînd din mașina pe care Annalisa o trimisese special pentru ea, Enid înclină aprobator din cap. Odată cu restaurarea măreței clădiri, New Yorkul părea să-și fi revenit, își spuse în gînd, străbătînd încet covorul roșu care ducea la intrarea grandioasă. De o parte și de alta stăteau înșirați paparazzii și, auzind că îi strigă numele, Enid se opri o clipă și îi salută din capul coafat, încîntată că oamenii aceștia încă mai doreau să-i facă fotografii. Înăuntru, chiar la intrare, era un șir de cîmipoieri. Un tînăr în costum negru se

ivi și o luă galant de braț.

— Ah, iată-vă, doamnă Merle, zise el.
Annalisa Rice m-a rugat să vă însoțesc.

— Mulțumesc, spuse Enid.

Philip voise să vină cu ea – așa, ca pe vremuri dar Enid refuzase. Se descurca foarte bine și singură, în plus, acum că era logodit, trebuia să meargă la eveniment însoțit de logodnică. Era timpul să privească spre viitor, insistase ea. Astfel, Philip și Schiffer o luaseră înainte, să dea interviuri, cum se și cuvenea.

Evenimentul se ținea în sala de bal aurie, aflată la capătul a trei rânduri de trepte. Enid o luase întotdeauna pe scări, care erau făcute din marmură și păreau desprinsă dintr-un decor de film. De data asta însă, amabilul tînăr o conduse spre lift. Enid cercetă cabina de metal și clătină din cap.

— Parcă nu are același efect, observă ea.

— Pardon?

— Nu, nimic. Nu contează.

Ușile liftului se deschiseră către un foaier spațios, unde se ținea întotdeauna cocteilul seratelor de genul acesta, și lui Enid îi mai veni inima la loc văzînd că nu se schimbaseră nimic semnificativ. Annalisa Rice o împină, sărutînd-o pe amîndoi obrazii și zicînd:

— Mă bucur foarte mult că ai venit.

— N-ai fi ratat o seară ca asta, draga mea. Primul tău mare eveniment caritabil. Ești și președinta comitetului. O să ții un discurs? Președinta ține întotdeauna o cuvîntare.

— Da, firește. Am scris ceva în după-amiaza asta.

— Bravo! Ai emoții ? Să nu ai. Doar l-ai cunoscut pe președintele țării, nu-i așa?

Annalisa o luă de braț și o trase deoparte.

— Paul a făcut ceva groaznic. Mi-a spus

În seara asta. I-a scăpat în vreme ce ne pregăteam să venim încoace...

— Orice-ar fi, trebuie să uiți imediat, îi tăie vorba Enid. Scoate-ți din minte ce ți-a spus. Trebuie să te porți de parcă totul ar fi minunat, indiferent de ce simți. Asta așteaptă oamenii de la tine.

— Dar...

— Billy Litchfield ți-ar fi dat același sfat.

Văzînd expresia de teroare de pe chipul tinerei femei, Enid o bătu ușor pe braț și-i spuse:

— Linistește-te, draga mea. Așa, acum e mai bine. Să mergem. Ai o sală plină de invitați care doar pe tine te așteaptă.

— Mulțumesc, Enid.

Annalisa se îndepărtă, iar Enid se plimbă prin încăpere. De-a lungul peretelui erau așezate mai multe mese lungi, acoperite cu fețe albe, etalînd obiectele din licitația fără strigare. Enid se opri dinaintea unei fotografii color uriașe, în care se vedea un iaht impunător. Dedesubt erau o descriere a iahtului și o listă în care cei interesați puteau să-și scrie ofertele. Numele iahtului era *The Impressor*. „Un super-iaht, măsurînd șaptezeci și șase de metri. Patru dormitoare cu paturi duble. Echipaj de douăsprezece persoane, inclusiv instructori de yoga și scufundări. Disponibil în iulie. Licitația începe de la două sute cincizeci de mii de dolari pe săptămînă.”

Enid ridică ochii și îl văzu lîngă ea pe Paul Rice.

— Ar trebui să licitezi, îi zise.

Din cine știe ce pricină, Paul se uită urât la ea, dar Enid își spuse că probabil așa reacționa cînd era salutat de oameni pe care abia dacă îi cunoștea.

— Serios? Întrebă Paul. De ce?

— Știe toată lumea că ai un acvariu, dragă. E limpede că-ți plac peștii. Printre membrii echipajului e și un instructor de scufundări. După

părerea mea, oceanul poate fi considerat un imens acvariu. Ai făcut vreodată scufundări?

— Nu.
— Am auzit că se învață ușor, mai zise ea și se îndepărta.

Gongul sună, anunțând cina.
— Nini! exclamă Philip, descoperind-o în mulțime. Te-am căutat toată seara. Pe unde-ai umblat?

— Am stat puțin de vorbă cu Paul Rice.
— De ce-ai face așa ceva ? Mai ales după cite necazuri ne-a adus.

— Îmi place soția lui. N-ar fi de-a dreptul minunat ca Paul să pătească ceva și Annalisa să se trezească singură-singurică în tot apartamentul?

— Pui la cale o crimă ? o întrebă nepotu-său rîzînd.

— Sigur că nu, dragule. Dar n-ar fi o premieră.

— O crimă ? zise Philip, clătîninînd din cap.

— Nu, dragule, un accident.
Philip dădu exasperat ochii peste cap și o conduse la masa principală. Ședeau alături de Annalisa și Paul - și de Schiffer, desigur -, plus încă vreo cîteva persoane pe care Enid nu le cunoștea, dar care păreau a fi parteneri de afaceri de-ai lui Paul. Schiffer stătea între Paul și Philip, iar lîngă ea era așezată Enid.

— E o serată extraordinară, îi zise Schiffer lui Paul, încercînd să facă puțină conversație.

— E bună pentru afaceri. Asta-i tot, răspunse acesta.

Philip își petrecu brațul pe după umerii ei, atîngîndu-i ceafa. Schiffer se aplecă spre el și se sărutară ușor. De cealaltă parte a mesei, Annalisa îi

privea cu puțină invidie. Ea și Paul pierduseră afecțiunea asta, își zise. Ridicându-se pentru a-și rosti discursul, se întreabă ce le mai rămăsese.

Se îndreptă spre podium. Pe un monitor aflat în fața ei se proiecta o copie a discursului. Annalisa se uită peste marea de chipuri: unii oameni păreau nerăbdători, alții stăteau relaxați în scaune, cu un zîmbet superior. Ei bine, de ce nu s-ar simți superiori? se întreabă ea. Erau bogați. Aveau elicoptere, avioane și case la țară. Și obiecte de artă. Multe, multe obiecte de artă. Întocmai cum aveau ea și Paul. Aruncă o scurtă privire în direcția lui și-l văzu bătînd darabana pe masă, de parcă abia aștepta să se termine totul.

Annalisa inspiră adînc și, divagînd de la textul pregătit anterior, zise:

— Aș dori să dedic evenimentul din seara aceasta lui Billy Litchfield.

Paul ridică brusc capul, dar Annalisa nu se opri.

— Billy și-a trăit viața slujind arta, nu banii, o idee care probabil că îi îngrozește pe finanțisti. Billy, însă, cunoștea adevărata valoare a artei – ea constă nu în prețul unui tablou, ci în comoara pe care o oferă acesta sufletului. Donațiile pe care le veți face astăzi sînt destinate copiilor în a căror viață nu a pătruns lumina artei. Prin intermediul fundației King David, putem schimba lucrul asta.

Annalisa zîmbi, inspiră adînc și continuă:

— Anul trecut am strîns douăzeci de milioane de dolari. În seara asta ne-am propus mai mult. Cine dorește să ne ofere prima donație?

— Eu, zise un bărbat din primul rînd. O jumătate de milion.

— Încă o jumătate și aici, spuse un altul.

— Un milion de dolari! strigă cineva.

— Două.

Ca să nu se lase mai prejos, Paul se ridică și el:
 — Cinci milioane de dolari.
 Annalisa se uită fix la el, cu o expresie impasibilă.
 Apoi înclină din cap, cuprinsă de un val de entuziasm. Ofertele continuă să curgă.
 — Și eu, tot cinci milioane! exclamă un alt bărbat.
 În zece minute totul era gata. Annalisa strinsese treizeci de milioane de dolari. Aha, își zise în gând, deci, despre asta era vorba de fapt.
 La final, pe cînd se întorcea la locul ei, Enid se întinse și o prinse de mină.
 — Bravo, draga mea! îi șopti bătrîna.
 Nici doamna Houghton nu s-ar fi descurcat mai bine.
 Apoi se uită la Paul și, trăgînd-o pe Annalisa mai aproape, îi spuse: îi semeni foarte mult, draga mea, dar amin- teste-ți întotdeauna să nu mergi prea departe.
 O lună și jumătate mai târziu, Annalisa Rice se apleca peste balustrada iahtului și se uita cum Paul și instructorul de scufundări dispăreau în valurile Marii Bariere de Corali. Se întoarse și aproape instantaneu se trezi cu unul dintre cei doisprezece membri ai echipajului lîngă ea.
 — Să vă aduc ceva, doamnă Rice ?
 Poate un ceai cu gheață?
 — Da, niște ceai cu gheață ar fi minunat.
 — La ce oră doriți să servim prinzul ?
 Întrebă tînăra.
 — Cînd se întoarce domnul Rice. Pe la unu.
 — Merge la scufundări și în după-amiaza asta ?
 — Sper că nu. N-are voie.
 — Da, doamnă, încuviință fata și intră în bucătăria iahtului să-i aducă ceaiul.
 Annalisa urcă cele două șiruri de trepte ce

duceau pe puntea de sus, unde opt șezlonguri erau dispuse în jurul unei mici piscine. La un capăt al punții era un adăpost acoperit, în care se zăreau alte șezlonguri, iar la celălalt, un bar. Annalisa se întinse pe un șezlong la soare, bătînd cu degetele în cadrul din lemn de tec. Se plictisea. O situație foarte neplăcută, mai ales dacă te afli pe un iaht de șaptezeci și șase de metri. Pe puntea de deasupra, ultima, se aflau un elicopter, o barcă cu motor și o gamă largă de *jetski-uri* și alte jucării" de același gen, toate menite s-o distreze. Dar pe ea n-o interesau. Erau pe iaht de două săptămîni și deja voia să se întoarcă acasă, în 5th Avenue nr. 1, unde putea să stea departe de Paul măcar în timpul zilei. Însă el refuza categoric. Se îndrăgostise de noul său hobby – scufundările — și nu era dispus să-și scurteze vacanța. Cheltuisese două milioane de dolari ca să cumpere iahtul, îi atrăsese el atenția, întrecînd un alt invitat al galei cu doar o sută de mii, și plănuia să se distreze de banii ăștia. Nu-l putea contrazice în privința asta, nu ? În plus, adăugase el, tocmai doamna aceea bătrînă – cum o chema? Enid, parcă – fusese cea care îi sugerase să licheze.

Annalisa găsea lucrul ăsta foarte ciudat, la fel de ciudat ca și remarca lui Enid, cînd o îndemnase să nu meargă prea departe. Nu înțelegea ce voise să spună bătrîna, dar nu se îndoia că ar fi preferat ca Paul să se mute din clădire. Probabil că, din perspectiva ei, o lună fără Paul era mai bună decît nimic, însă nu era cazul să-și facă griji. Existau șanse mari să i se împlinească dorința, căci Paul nu mai vorbea decît despre cum o să vîndă apartamentul de îndată ce se întorceau.

— Locul ăla e prea mic pentru noi, se plînsese el.

— Sîntem numai noi doi, replicase Annalisa. Cît spațiu vrei să ocupi pe lumea asta?

— Mult, răspunsese el, nesesizînd

nuanța de sarcasm din vocea soției.

Ea zîmbise, dar nu reacționase — un obicei din ce în ce mai frecvent în ultima vreme. Din clipa în care Paul îi povestise cum pusese la cale ruina lui Sandy Brewer — care atrăsese după ea moartea lui Billy —, Annalisa își dusesse zilele pe pilot automat, încercînd să găsească o soluție. Nu-și mai recunoștea soțul, dar știa că e periculos. Cînd îi pomenise de divorț, Paul nici nu voise să audă.

— Dacă ții neapărat să te muți, își luase ea inima în dinți într-o seară, în timp ce el hrănea peștii, poate că n-ar trebui să mai eziți. Eu aș putea rămîne

— Adică, să divorțăm? Întrebuse Paul aproape în șoaptă.

— Ei bine, da, Paul. Nu e ceva neobișnuit în zilele noastre.

— Ce te face să crezi că ți-aș da ție apartamentul ?

— Am muncit singură la renovare și redecorare.

— Cu banii mei, pufnise el disprețuitor.

— Am renunțat la carieră și m-am mutat la New York de dragul tău.

— Dar n-a fost tocmai o povară pentru tine, nu ? Credeam că-ți place aici. Credeam că iubești clădirea asta. Deși nu înțeleg motivul.

— Nu despre asta e vorba.

— Ai dreptate, spusese el, îndepărtîndu-se de acvariu și oprindu-se lîngă birou. Nu despre asta e vorba. Vorba *este* că nici nu se pune problema unui divorț. Am fost la cîteva întîlniri cu membri ai guvernului indiei. Ar fi interesată de o tranzacție similară celei cu chinezii. În clipa de față, un divorț mi-ar fi peste mîna.

— Și cînd ar fi un moment potrivit? Întrebuse ea.

— Nu știu, răspunsese Paul, apăsînd pe

un buton al computerului. Pe de altă parte, moartea ar fi o soluție mult mai practică, așa cum te-ai convins singură. În urma incidentului cu Billy Litchfield. Dacă n-ar fi murit, Billy ar fi fost acum la închisoare. Ar fi fost groaznic. Cine știe ce i se poate întâmpla cuiva ca el, dincolo de gratii?

Așadar, iată și răspunsul. De atunci se întreba într-una dacă nu cumva era numai o chestiune de timp pînă să-i facă și ei de petrecanie. Ce insultă imaginată l-ar fi stîmuit? Dacă rămînea cu Paul, ar fi intrat și ea într-un fel de închisoare, în care ar fi fost mereu cu ochii pe el, străduindu-se să-și dea seama în ce ape se scaldă, trăind cu spaima zilei în care nu va mai reuși să-l tempereze.

O jumătate de oră mai tîrziu, Paul se întoarse de la ședința de scufundări, dîndora de informații despre numeroasele vietăți marine pe care le întîlnise. La unu fix se așezară fiecare la cîte un capăt al mesei lungi, acoperită cu pînă albă scrobită, și mîncară homari cu salată de lămîie.

— Yei să mai mergi la scufundări și după-amiază? îl întrebă Annalisa.

— Așa mă gîndesc. E o veche epavă prin apropiere și vreau s-o eplorz.

Își făcură apariția doi chelneri în uniforme cenușii și mînuși albe, care luară farfuriile și așezară cu mare grijă argintăria pentru desert.

— Mai doriți puțin vin, doamnă?
— Nu, mulțumesc. Mă cam doare capul.

— E din pricina presiunii atmosferice. E în schimbare. E posibil să avem vreme rea mîine.

— Eu mai vreau niște vin, zise Paul.
În timp ce chelnerul îi umplea paharul, Annalisa spuse:

— Tare mi-aș dori să renunț la idee. Știi că e periculos să faci mai mult de două scufundări pe zi. Mai așteaptă-te puțin.

— N-au fost nici două pahare.

— E destul, protestă ea.
 Paul o ignoră și mai luă, sfidător, o înghițitură.
 — E vacanța mea și fac ce-mi place.
 După prînz, Annalisa se duse în dormitor să tragă un pui de somn. Paul intră și el să se schimbe, tocmai cînd se întindea în patul imens.
 — Nu știu ce să zic, spuse el căscînd.
 Poate nu mă mai duc nicăieri.
 — Mă bucur că ești rezonabil. Ai auzit ce-a zis chelnerul: se schimbă presiunea. Nu cred că vrei să fii surprins de vremea rea.
 Paul se uită pe hublou.
 — Dar e soare și senin, o contrazise el.
 Dacă nu merg acum, s-ar putea să nu mai am altă ocazie prea curînd.
 În timp ce se echipa, căpitanul iahtului se apropie, ținînd în mînă un tabel.
 — Domnule Rice, trebuie să vă reamintesc că aceasta e a treia scufundare pe ziua de azi. Nu puteți rămîne sub apă mai mult de treizeci de minute, în care trebuie să includeți și cele zece minute de care aveți nevoie ca să reveniți la suprafață.
 — Cunosc foarte bine raportul timp/azot/oxigen. Fac calcule matematice de la vîrsta de trei ani.
 Ținînd regulatorul de presiune în dreptul feței, Paul sări în apă. Pe cînd se scufunda, imponderabil și animat de bucuria copilărească pe care descoperise că i-o dădea eliberarea de forțele gravitației, i se alătură și instructorul. Chiar și la adîncimea de douăzeci și cinci de metri, apele din dreptul Marii Bariere de Corali erau suprinzător de limpezi, așa că Paul găsi cu ușurință epava. Nava veche era fascinantă. Intrînd și ieșind prin carena avariată, se simți copleșit de un sentiment de bucurie pură. Acesta era motivul pentru care dorea atît de mult să se scufunde. Își spuse el. Apoi își aminti un lucru pe care îl citise în manualul de scufundări, anume că

senzația aceea putea fi primul simptom al unei iminente narcoze a adâncurilor, dar alungă repede gândul. Sigur îi mai rămăseseră vreo cinci sau chiar zece minute bune. Senzația de beatitudine spori în intensitate, dar în loc să-l asculte pe instructorul care îi făcea semne să revină la suprafață, Paul se îndepărtă și mai mult. Pentru prima dată în viață, se gândi el total irațional, refuza să se supună regulilor rigide ale monstroaselor cifre ce îi guvernaseră existența. Era liber.

Instructorul înotă după el și urmă o scenă de luptă sub apă demnă de filmele cu James Bond. În cele din urmă, omul izbuti să se strecoare în spatele lui Paul și să-l imobilizeze. Porniră încet către suprafață, dar era deja prea târziu. În coloana lui vertebrală se formase o bulă de aer. Pe măsură ce Paul urca, aceasta se extindea rapid. La ieșirea din apă, bula explodă, distrugându-i nervii spinali.

— Iu-huu! strigă Enid Merle către Annalisa Rice.

Aceasta se aplecă peste balustrada terasei, unde supraveghea înălțarea unui cort alb imens, și o zări pe Enid făcându-i agitată cu mâna.

— Tbcmai m-a sunat un reporter de la ziar. Sandy Brewer a fost condamnat. Merge la închisoare.

— Vino sus să-mi povestești! îi strigă Annalisa.

Enid ajunse pe terasă în doar câteva minute, gîfînd puțin și făcându-și vînt cu mîna.

— Ce căldură! Nici nu-mi vine să cred că e așa de cald în septembrie. Au zis că sîmbătă vor fi treizeci și cinci de grade. Și că, probabil, vom avea o furtună.

— Ne descurcăm noi. Avem cortul și întreg apartamentul la dispoziție. Am scos mai toate lucrurile lui Paul din sala de băi, așa că ne putem

întinde și acolo.

— El cum se simte?

— La fel.

Așa cum facea întotdeauna când vorbea despre Paul, Annalisa coborî vocea și clătină grav din cap.

— L-am văzut chiar azi-dimineață.

— Draga mea, nu știu cum poți îndura.

— Există o șansă infimă să-și revină. Se mai întâmplă și miracole.

— Atunci o să fie un al doilea Stephen Hawking, zise Enid încurajator, bătînd-o ușurel pe braț.

— Am hotărît să donez niște bani spitalului, pentru o aripă care să poarte numele lui Paul. Chiar dacă nu-și mai revine niciodată din comă, e posibil ca, peste zece ani, cineva cu leziuni similare să aibă mai mult noroc.

— Așa se și cuvine, draga mea, zise bătrîna, dînd aprobator din cap. Deci mergi să-l vezi în fiecare zi. E într-adevăr admirabil.

— Nu sînt decît treizeci de minute cu elicopterul, spuse Annalisa, pătrunzînd în răcoarea apartamentului. Dar povestește-mi despre Sandy.

— Păi, începu Enid, luînd o gură zdravănă de aer, pe măsura importanței veștilor, a fost condamnat la cinci ani de închisoare.

— E groaznic.

— Procurorul a vrut să dea astfel un exemplu. Dar va sta mai puțin după gratii, sînt sigură. Poate doi ani și jumătate. Apoi va fi liber, iar povestea se va uita rapid. Așa se întâmplă întotdeauna. Ce nu înțeleg eu e cum a pus Sandy Brewer mîna pe cruce.

— Nu știi?

— Nu, draga mea, nu știu.

— Vino cu mine, zise Annalisa. Vreau să-ți arăt ceva.

O conduse pe Enid la etaj, în dormitorul principal. Acolo, pe biroul ei, se afla cutia din lemn pe care

doamna Houghton i-o lăsase lui Billy.

— O recunoști? întrebă Annalisa, deschizînd capacul.

Scoase bijuteriile pe care le cumpărase la licitație și, arătînd spre încuietoarea de pe fundul cutiei, o ridică pentru ca Enid să vadă mai bine.

— Are un compartiment secret.

— O, Doamne! exclamă bătrîna, luînd-o ca s-o cerceteze mai atent. Deci aici o ținea. E tipic pentru Louise, conchise ea, înapoiindu-i Annalisei cutia. Să ascundă ceva la vedere. De unde ai cutia, draga mea?

— Mi-a dat-o Schiffer. După gala fundației. A fost mișcată de ce-am zis despre Billy și a insistat s-o iau eu.

— Dar ea, ea de unde o are?

Annalisa zîmbi.

— Deci nu știi nici asta? A luat-o din apartamentul lui Billy în ziua în care l-a găsit.

— Deșteaptă fată! Mă bucur așa de mult că ea și Philip se căsătoresc în sfîrșit.

— Hai sus, vreau să vezi sala de bal, zise Annalisa.

— O, draga mea, e splendidă! exclamă Enid, intrînd pe ușile duble.

Podeaua fusese restaurată, fiind iarăși în carouri de marmură albe și negre, acvარიul dispăruse, iar polița din marmură de deasupra șemineului strălucea, proaspăt lustruită, dînd la iveală sculpturile complicate ce istoriseau povestea zeiței Atena. Din fericire, Paul nu apucase să se atingă de tavan, iar pictura reprezentînd cerul și heruvimii rămăsese la locul ei. Împrăstiate prin încăpere, se vedeau măsuțe, scaune și vase pline cu jerbe albe de flori de crin și liliac. Prin încăpere plutea un parfum divin și, îndreptîndu-se agale spre șemineu, Enid examină sculpturile rafinate.

— Minunat, zise ea, fiind aprobator din

cap. Ai reușit să faci atât de multe într-un timp atât de scurt.

— Sint o persoană eficientă, replică Annalisa. Și, firește, am avut nevoie de ceva care să mă țină ocupată, după accidentul lui Paul. Nu se cade încă să ies în public.

— A, nu, draga mea. Cel puțin vreo șase luni de-acum încolo. Dar un eveniment privat, organizat la tine acasă, asta e altceva. Și nu-s decît șaptezeci și cinci de invitați.

— I-am invitat pe Mindy și pe James Gooch. Și pe Sam. Am ajuns la concluzia că Mindy e ca una din cotoroașele alea din poveștile fraților Grimm - dacă n-o inviți, face prăpăd.

— Foarte adevărat, o aprobă Enid. Și e întotdeauna minunat să ai copii la o nuntă. Ah, zise, privind încintată în jur, ce ne distrăm pe vremuri în sala asta de bal! Cînd Louise era încă în viață și încă tinăra. Toată lumea își dorea să fie invitată la petrecerile ei. Nimeni nu refuza o asemenea invitație... De la Jackie O la Nuriev. Prințesa Grace, pe cînd era doar Grace Kelly. Chiar și regina Elisabeta a venit o dată. Era însoțită de garda de corp personală, niște tineri arătoși, îmbrăcați în costume croite special.

— Însă acum se dovedește că doamna Houghton a fost o hoată, zise Annalisa, privind-o pe Enid în ochi. Sau așa se pare.

Bătrîna se împiedică ușor, iar Annalisa o prinse de braț ca s-o ajute să-și recapete echilibrul.

— Ești bine? o întrebă, conducînd-o spre un scaun.

— Da, dragă, răspunse Enid, făcînd semn către inimă. E de la căldură. Oamenii în vîrstă nu se simt

bine dacă e prea cald. De asta apar știrile acelea îngrozitoare despre bătrâni care mor în perioadele caniculare. Mi-ai putea aduce niște apă, te rog?

— Sigur, spuse Annalisa și apăsă pe butonul inter- fonului. Gerda ? Ești bună să aduci niște apă cu gheață pentru doamna Merle?

Apa sosi prompt și Enid luă o înghițitură zdravănă.

— Așa-i mai bine. Deci, despre ce vorbeam, draga mea?

— Despre cruce. Și despre doamna Houghton.

— Semeni foarte mult cu ea, dragă, spuse bătrâna, ferindu-și privirea. Am observat asta în seara galei.

Annalisa izbucni în râs.

— Vrei să spui că am o bijuterie de mare valoare ascunsă în apartament?

— Nu, draga mea. Doamna Houghton n-a fost o hoată. A fost multe alte lucruri, dar nu-i stătea în fire să șterpelească antichități din muzee.

— Atunci cum a ajuns crucea la ea? întrebă Annalisa, așezându-se pe un taburet auriu.

— Ești îngrozitor de curioasă.

Mă interesează.

— E mai bine ca unele secrete să rămână așa - secrete.

— Secretul ăsta l-a ucis pe Billy Litchfield.

— Da, draga mea, o bătu Enid pe mină. Și până mai adineaori, cînd mi-ai arătat cutia, nu mi-aș fi imaginat în veci că Billy Litchfield ar fi putut să fie implicat în vânzarea crucii. Nu-i stătea în fire.

— Era disperat. Clădirea în care locuia urma să fie reorganizată ca asociație de proprietari, iar el nu avea bani să-și cumpere apartamentul. Era convins că va fi obligat să plece din New York.

— Ah, New Yorkul..., zise Enid, luînd încă o gură de apă. N-a fost niciodată ușor să trăiești în orașul ăsta. În final, ne copleșește, indiferent cine am fi. Locuiesc aici de șaptezeci de ani și am văzut scenariul ăsta repetîndu-se la infinit. Viața orașului merge înainte, dar omul nu reușește să țină pasul și în cele din urmă e zdrobit de tăvălug. Mi-e teamă că asta a fost și povestea lui Billy. Am obosit, draga mea, zise, lăsîndu-se pe spătarul scaunului. Încep și eu să îmbătrînesc.

— Nu, o contrazise Annalisa. N-a fost New Yorkul de vină, ci Paul. Într-o seară, Sandy Brewer i-a arătat crucea. Paul credea că Sandy voia să-l concedieze, din pricină că a pierdut douăzeci și șase de milioane de dolari în dimineața Catastrofei Inter-netului. Așa că a trimis un e-mail la *Times*.

— Aha, facu Enid, apoi, fluturînd din mină de parcă ar fi vrut să alunge totul, adăugă: Ei, vezi? Pînă la urmă lucrurile se rezolvă.

— Serios ? Eu încă n-am aflat cum a ajuns crucea la doamna Houghton.

Annalisa se uită țintă în ochii lui Enid, fără nici o ezitare. Bătrîna își aminti că și Louise proceda la fel - nu te slăbea din priviri pînă nu obținea ce dorea.

— Enid, îmi ești datoare, zise Annalisa blînd.

— Da ?! Da, bănuiesc că da, încuviință ea, rîzînd scurt. Altfel, cine știe ce s-ar fi ales de apartamentul ăsta? Prea bine, draga mea. Dacă ții așa de mult să afli adevărul, lată-l. Louise n-a luat crucea de la Met, ci din locuința mamei mele vitrege, Flossie Davis. Flossie a fost cea care a furat bijuteria de la muzeu, pentru că e toantă și i s-a părut drăguță. Louise a văzut-o și a obligat-o să i-o dea. Sint convinsă că intenția ei a fost s-o returneze muzeului, dar Flossie o avea la mină cu un mic secret murdar. Era sigură că Louise Houghton își ucisese soțul.

— Dacă nu mă înșel, mi-ai spus că a

murit de septicemie, zise Annalisa, ridicându-se în picioare.

Enid oftă.

— Așa țineam și eu minte. Dar după ce-a murit Billy, m-am dus să vorbesc cu Flossie. Apoi am mers la bibliotecă. Nu *există nici un dubiu că Randolph 'Houghton s-a întors acasă, în 5th Avenue nr. 1, suferind de o infecție. Dar starea lui s-a înrăutățit brusc, de la o zi la alta. Douăsprezece ore mai târziu era mort, cauza decesului nefiind niciodată stabilită cu certitudine. În anii aceia, nu era nimic neobișnuit. Nu existau toate testele și echipamentele medicale de acum. S-a presupus că a murit din pricina infecției. Dar Flossie n-a crezut. Se pare că una dintre servitoare i-a spus că nu cu mult timp înainte să moară, Randolph își pierduse vocea și nu mai putea scoate nici un sunet. Asta e unul din simptomele otrăvirii cu mătăgună. O metodă foarte demodată.

— Deci Louise a fost o criminală ?

— A fost mai degrabă o grădiniere pasionată, răspunse Enid precaută. Pe vremuri, a avut o seră pe terasă, dar a desființat-o după ce a murit Randolph. Flossie o ține una și bună că ar fi cultivat mătăgună. Dacă ar fi adevărat, n-ar fi avut nevoie de o seră. Planta crește și sub razele directe ale soarelui.

— Ah, zise Annalisa, dînd din cap. Și presupun că voiai să-i fac și eu lui Paul același lucru.

— Nici vorbă. Deși mi-a trecut prin minte gîndul că, în definitiv, moartea lui Randolph a fost spre bine. Louise a ajutat foarte mult orașul asta. Astăzi n-ar mai fi reușit să scape de-o acuzare. Și, firește, soțul tău e în viață. Știu că nu i-ai pricinuit niciodată vreun rău.

Nu, niciodată. De altfel, Paul e total inofensiv.

— Asta e bine, draga mea, spuse Enid, ridicîndu-se. Și-acum, că știi tot, trebuie neapărat s-

o șterg. Fac schimb de apartamente cu Schiffer săptămîna asta și e musai să mă apuc de împachetat.

—

Desigur.

Annalisa o luă de braț și o ajută să coboare scările. La ușa de la intrare se opri.

—

Mai e un lucru pe care nu mi l-ai spus, Enid. Ce a împins-o la una ca asta?

—

Tu ce crezi? chicoti bătrîna pe înfundate. Băr- batu-său voia să vîndă apartamentul, o lămuri ea, apoi facu o pauză. Dar trebuie să-mi spui și tu ceva. Tu cum ai procedat?

—

În nici un fel. L-am rugat doar pe Paul să nu se scufunde.

—

Desigur. Așa sînt toți bărbații - nu ascultă niciodată.

O oră mai tîrziu, Philip își găsi mătusa în bucătărie, stînd într-un echilibru precar pe un taburet și dînd jos obiectele de pe ultimul raft al unui dulap.

—

Nini, spuse el tăios, ce faci acolo? Or să se ocupe de asta cei de la firma de mutări.

—

O luă de mină și o ajută să coboare.

—

E ziua de dinaintea nunții mele. Dacă ai fi căzut? Dacă ți-ai fi fracturat șoldul?

—

Și ce dacă? replică Enid, bătîndu-l ușurel pe obraz. Într-un fel sau altul, viața ar merge înainte, spuse, cu gîndul la Annalisa. Așa se întîmplă mereu.

Dimineața nunții lui Schiffer cu Philip era cețoasă și fierbinte. Norii păreau să se împrăstie, însă tot mai stăruia amenințarea unei posibile furtuni spre după-amiază. În atmosfera sufocantă din bucătăria familiei Gooch, Mindy răsfoia împreună cu James un catalog cu frigidere Sub-Zero.

—

Știu că e doar o casă la țară, dar e

mai bine să cumpărăm lucruri de calitate. Ne permitem. Cel puțin, douăzeci de ani de-acum înainte n-o să ne mai batem capul să le înlocuim. Ridică privirea spre James și zîmbi. Peste douăzeci de ani, vom fi trecuți binisor de șalzezi. Vom aniversa patruzeci de ani de căsătorie. N-o să fie fantastic?

— Da, o aprobă el, cu o nervozitate care părea să se permanentizeze.

Mindy nu-i spusese încă nimic despre Lola, dar nici nu părea să fie nevoie. Era destul că-i trimisese prin curier cele două articole. Nu aveau să discute niciodată despre subiectul ăsta, așa cum nu vorbeau despre nici o altă problemă din căsnicia lor. Desigur, Mindy nu simțea nevoia să facă asta, fiindcă scria tot timpul pe blog.

— Ce părere ai? îl întrebă ea. Cel de un metru sau cel de un metru și jumătate? Eu l-aș alege pe cel de un metru și jumătate, deși e mai scump cu trei sute de mii. Sam o să-și invite prietenii și o să ne trebuiască mult spațiu pentru mîncare.

— Sună minunat.

— Ai cumpărat hîrtie igienică și prosoape de hîrtie?

— Da, ieri. N-ai observat?

— James, te rog, sînt foarte ocupată. Mai întîi să renovez casa, pe urmă să-mi adun textele de pe blog într-o carte. A, era să uit: Sam și-a invitat prietena la nuntă. L-am rugat pe Thayer Core să treacă pe-alci pe la două să-l ia pe Sam, pentru ca apoi să meargă împreună la gară și-o ia pe Dominique. Vine din Springfield, Massachusetts. Poți să-mi mulțumești pentru inițiativă - m-am ghidit că, probabil, preferi să nu fii deranjat, ca să lucrezi în liniște la noua carte.

— Mersi, mormăi James.

— A, și încă ceva. Dominique e nepoata lui Billy Litchfield. Ce ironie, nu? Dar

presupun că așa e viața. Lumea e foarte mică. Sam a cunoscut-o în tabăra de tenis, iar în toamnă fata merge să studieze la Miss Porter's. Deci, să nu spui nimic rău despre Billy. Cred că e o fire sensibilă. Dar nu e cazul să ne pară rău pentru ea. Sam zice că a moștenit de la unchiul ei trei milioane de dolari. Banii erau într-un cont din Elveția. Cine și-ar fi închipuit că Billy era atât de bogat?

În aceeași zi, pe la amiază, Lola Fabrikant se trezi în patul lui Thayer Core, epuizată. Thayer nu era – probabil plecase să facă vreun comision pentru nesuferita aia de Mindy Gooch. Își zise – și, din obișnuință, își deschise imediat telefonul. Teoretic, avea liber simbăta, dar noul ei șef, nebunul de Harold Dimmick, regizorul, îi trimisese deja șase e-mailuri disperate, cerându-i să vină la el acasă și să-i aleagă o ținută pentru nunta lui Schiffer Diamond cu Philip Oakland. O clipă, Lolei îi trecu prin minte să ignore pur și simplu mesajele, dar se răzgîndi. Harold Dimmick avea obiceiuri bizare și abia dacă deschidea gura, dar era atât de nebun, încât trebuia să ofere unui asistent un salariu de optzeci de mii de dolari pe an, numai ca să găsească amatori. Lola avea nevoie disperată de slujbă și de bani, așa că îl suporta pe Harold și orarul prelungit. Dimmick tocmai începuse filmările la o peliculă cu buget independent și lucra non-stop; la fel și ea.

Se ridică și intră în baia micuță, unde își clăti fața cu apă. Se uită în oglindă și se întrebă din nou ce se întâmplase cu viața ei. După ce James refuzase s-o mai vadă, situația i se înrăutățise rapid. Marquee dispăruse, dimpreună cu site-ul lui, Gaura Cheii, și în ciuda faptului că era furioasă pe el, fiindcă îi datora două mii de dolari, Lola nu prea avea ce face. O vreme încercase să supraviețuiască pe cont propriu, dar banii se topeau văzînd cu ochii și se văzu din nou obligată să-i ceară permisiunea lui Thayer de-a se muta la el. Își căutase chiar și o slujbă stabilă, dar după cum o avertizase James, articolele ei foarte

sugestive nu rămăseseră fără urmări. Orice potențial angajator părea să fie la curent cu existența și natura lor, așa că nu reușise să obțină nici măcar o întrevvedere pentru un interviu. Într-o zi, pe cînd bîntuia pe lîngă 5th Avenue nr. 1, dăduse peste Schiffer Diamond. Aceasta o zărise stînd lîngă tufișurile din fața clădirii unde locuia Flossie Davis și trecuse strada s-o salute.

— Bună, puștoaico! îi zisese, de parcă ar fi fost prietene bune și nu i l-ar fi furat pe Philip. M-am tot întrebat ce s-a întîmplat cu tine. Enid spunea că te-ai întors la New York.

Lola încercase să-și reamintească c-o ura, dar se simțise copleșită de personalitatea ei - în fond, era o vedetă de cinema și, dacă tot trebuia să i-l fure cineva pe Philip, nu era oare de preferat să fie cineva ca Schiffer Diamond, în loc de vreo tinerică de vîrstă ei? Așadar, se trezise mărturisindu-i tot ce avea pe suflet. Schiffer fusese de acord să o ajute, spunîndu-i că îi era datoră măcar cu atît. îi aranjase o întîlnire cu Harold Dimmick, unul dintre regizorii serialului *Doamna stareță*. Datorită recomandărilor ei, Harold se învoise s-o angajeze, însă Lola începea să creadă că Schiffer nu avusese nimic de-a face cu asta. Harold era atît de ciudat, încît numai cineva aflat în pragul disperării, ca ea, s-ar fi gîndit vreodată să accepte postul.

— Aha, deci te-ai trezit în sfîrșit, zise Thayer, intrînd în casă.

— Am muncit pînă la trei noaptea, dacă-ți mai amintești! izbucni ea. Nu toată lumea are o slujbă călduță, cu program de la nouă la cinci.

— Mai degrabă de la nouă la șapte. Iar creatura Gooch mă obligă să muncesc și azi. Tre' să-i conduc puștiul la gară, să-și întîmpine prietena.

— Bleah. Dar ea de ce nu-l duce? Doar e flu-su.

— Lucrează la carte.

— O să fie oribilă. Sper s-o dea în bară.

— Probabil că va fi un succes
răsunător. Blogul are peste o sută de mii de cititori.
— Ar fi putut măcar să ne invite și pe
noi la nuntă.

— Ție chiar nu-ți intră chestia asta în
cap, nu ? pufni el disprețuitor. Sintem priviți ca
facind parte din personal.

— Dacă așa vrei să te consideri, spuse
ea ofensată, nu te opresc. Eu, una, nu vreau.

— Ce ai de gînd să faci în privința
asta ?

— N-am de gînd să stau cu minile în
sîn și să mă las dusă de val. Ascultă, Thayer, zise
Lola, intrind în bucătăria mică și scoțînd o sticlă de
VitaWater din mini-frigider, n-am nici cea mai vagă
intenție să continui în felul ăsta. M-am uitat la
anunțurile imobiliare. Am găsit un apartament
minuscul, la parterul unei clădiri de pe 5th Avenue,
între 11th Street și 12th Street, cu patru sute de mii
de dolari. Imobilul tocmai a fost transformat în
asociație.

— A, la fel ca imobilul unde stătea Billy
Litchfield.

— Suta ta de mii plus cei optzeci de mii
ai mei fac nouăzeci de mii pe an, după ce plătim
taxele. Asta înseamnă aproape opt mii de dolari pe
lună. Ar trebui să ne putem permite o ipotecă.

— Mda, iar apartamentul cu pricina e
probabil cît o cutie de chibrituri.

— E un fost depozit. Dar ce contează ?
E pe 5th Avenue.

— Și-apoi, cine știe, poate ne trezim
căsătoriti.

— Și ? Doar nu-ți închipui c-o să găsești
pe cineva mai bun decît mine.

— Mă mai gîndesc.

Pe fereastră se vedea cerul tot mai întunecat și
se auziră chiar niște tunete.

— Vine furtuna, zise Thayer. Ar fi mai bine să măcar.

În timp ce el și Sam așteptau la Gara Pennsylvania, norii se destrămară, fără să fi căzut un strop de ploaie. Când ieșiră pe 7th Avenue, cu Dominique după ei – o copilă sfrijită, cu păr blond lins, observă Thayer –, aerul era încremenit și atât de fierbinte, încât aproape ți se făcea rău. Thayer făcu semn unui taxi și-și zori însoțitorii să se urce pe bancheta din spate.

— N-am mai fost niciodată la New York. E așa de aglomerat. Și de urât! exclamă Dominique.

— Încă n-ai văzut partea frumoasă. Nu-ți face griji, puștoaico, o să fie bine.

Pe când mașina îi purta pe 5th Avenue, un nou plic de nori de furtună se rostogoli peste Manhattan. Începu să toarne exact în clipa în care taxiul trase în fața clădirii din 5th Avenue nr. 1, Thayer, Sam și Dominique fiind bombardați de stropi mari cât monedele.

— Sînt flească! țipă fata, dînd fuga înăuntru.

Roberto apără cu o umbrelă – prea tîrziu – și clătina din cap, rîzînd.

— Urîtă vreme, nu, Sam ?

Băiatul își șterse apa de pe față.

— Spuneau că azi se înșeninează.

— Sînt sigur c-o să se înșenineze. La timp pentru nuntă. Doamna Rice obține întotdeauna ce-și dorește, adăugă Roberto, făcîndu-i cu ochiul.

În cinstea evenimentului, holul de la intrare era plin cu trandafiri albi parfumați. Dominique se uită de jur împrejur, minunîndu-se de portarii în uniforme, de pereții lambrisați și de avalanșa de flori.

— Nu-mi vine să cred că locuiești aici, zise, întor- cîndu-se spre Sam. Cînd am să mă fac mare, vreau să locuiesc și eu aici.

— Baftă! îi ură Thayer, rînjind.

Parfumul trandafirilor pătrunse și în apartamentul familiei Gooch, asaltînd nările lui Mindy, care stătea în fața computerului. Inspirînd adînc, aceasta închise o clipă ochii și se lăsă pe spătarul scaunului. Cînd începuse oare, se întrebă ea, această stare misterioasă și neobișnuită de mulțumire ? Cînd Annalisa Rice se întorsese acasă fără Paul ? Sau începuse de fapt mai devreme, cînd scrisese prima oară pe blog? Ori poate că i se strecurase în suflet cînd descoperise că James se culca cu Lola? Dumnezeu s-o binecuvînteze pe tîrfulița aia, își zise. Datorită Lolei, ea și James se bucurau acum de o căsnicie perfectă. El nu mai îndrăznea să i se împotrivească, iar ea nu trebuia să se mai îngrijească în privința sexului. Lasă-l să-și facă de cap cu cîte o stricăță, își spuse. Ea, Mindy, avea tot ce visase vreodată.

Așezîndu-și mîinile pe tastatură, scrisese: „Din bucuriile de-a nu avea tot ce-ți dorești”. Se opri puțin și apoi, adunîndu-și gîndurile, începu:

„De ce să nu ai o viață ușoară dacă se poate? Acceptă-ți norocul și la naiba cu restul”.

MultUMUI

Aș dori să le mulțumesc următorilor: Ellen Archer, Pamela Dorman, Sarah Landis și Beth Gebhard de la Voice; dar și lui Charles Askegard, Calvin Bushnell, Sara Colleton, Duff și Anne Hearst McInerney.